ZEYNEP SEY

YAZ UYKUSU

ROMAN

SEKİZ ARKADAŞ, BEŞ ŞEHİR,
SIRLAR VE YALANLAR...
Sekiz kişilik bir arkadaş grubu, lisenin son yılında bir suç işler. Bu suç, içlerinden birinin hayatını kurtarırken bir diğerinin hayatını mahveder.
Yaptıkları planda hesaba katmadıkları bir detay yakalanmalarına sebep olur. Arden Koral suçu üstlenerek hapse girer ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Her biri farklı şehirlere dağılır, aralarındaki bağ tamamen kopar. Ta ki yıllar sonra beklenmedik bir karşılaşmayla sorulan o soruya dek: "Var mısın diğerlerini de bulmak için yola çıkmaya?"
Eski dostlar tekrar bir araya geldiğinde geçmişten bugüne söylenmiş yalanlar ve gizlenmiş sırlar açığa çıkar. Yarım kalan aşklar yeniden alevlenir. Bilmedikleri şey, işledikleri suçun peşlerini henüz bırakmadığıdır.
"Bu bir yolculuk hikâyesi
ve her yeni şehir kendimizi bulmamız için var."
ATHICA
DESTEK DUKKÂN
www.destekmediagroup.com
www.destekdukkan.com
athicabooks
athicabooks
athicabooks
athicabooks
info@destekyayinlari.com
KDV'den muaftır.
9 786256 335202

YAZ UYKUSU

ZEYNEP SEY

0:56 3:13

zm

YAZ UYKUSU ÇALMA LİSTESİ

"Uyursam Geçer Mi?" - Eskitilmiş Yaz
"Sarmaşık Yollar" - Mavi Gri
"Ben Her Kasım'da Öğrendim" - Beyza Doğuç
"Yıldızlar" - Pinhani
"Kimsenin Suçu Yok" - Buray
"Seni Buldum" - Redd
"Bunca Zaman Sonra Nasılsın?" - İkiye On Kala
"Sar Bu Şehri" - Canozan
"Ben Sende Yandım" - Mavi Gri
"Gör Beni" - Pinhani
"Son Arzum" - Nilüfer
"Bizden Olmaz" - rody dünyada
"Öpünce geçer mi" - Aspova
"Bir Pazar Kahvaltısı" - emre aydın, Model
"Pazar ve Ertesi" - Son Feci Bisiklet
"Cevapsız Sorular" - maNga
"Kül" - Cem Adrian, Mark Eliyahu
"Daha Mutlu Olamam" - mor ve ötesi
"İyi ve Güzel Kadınlar Hep Ağlar" - İkiye On Kala
"Mutlu Yıllar" - Cem Adrian
"Ben Hiç Kolay Üzülmem" - ETOASLAN

Duzenleme
Ny.Ozlem

"Bir Damla Gözyaşı" - Teoman
"Düşünme Kaybolursun" - No Land
"Yine Yeni Yeniden (Yeniden Sev)" - maNga
"Dursun Zaman" - maNga, Göksel
"Aşkın Kenarından" - MFÖ
"Unutulmayan Biri Hep Vardır" - Kendimden Hallice
"En Güzel Yaşımdı" - Şekersiz
"Kaçar Gider" - Dolu Kadehi Ters Tut
"Bir Sebebi Var" - İkilem
"Anlat Ona" - Yedinci Ev
"Beni Kendinden Kurtar" - Perdenin Ardındakiler
"Hikayem Bitmedi" - Can Bonomo
"Hiç Kimsenin Günahı Yok" - Sufle, Canozan
"Uyu Bebeğim" - Pera

YOLLAR:
YAZ UYKUSU

O gece her şeyin başlangıcı olmalıydı, sonu değil. İşlediğimiz suç onun hayatını kurtarırken benim hayatımı mahvetmemeliydi.

İnsan kendini nereye ait hissediyorsa orasıdır yuvası derler. Benim yuvam sizdiniz, benim annem de babam da sendin. Kimseye güvenmediğim kadar güvendim size, kimse için yapmadığım fedakârlıkları senin için yaptım. Beni alacaklarını anladığımız gün beni yalnız bırakmayacağınıza söz verdiniz ama sen beni unuttun.

O çok sevdiğin yaz uykusundan uyandırdılar şimdi seni ve ben, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmeme rağmen seni bekliyorum.

Onlarla birlikte bana geleceksin. O geceyi hiç yaşanmamış sayıp yola devam edeceğiz. Birbirimizden uzakta geçirdiğimiz beş yılın özlemini beş farklı şehirde gidereceğiz. Daha önce hiç görmediğimiz bir şehirden diğerine geçerken aramıza biri daha katılacak ve bu yolculuk hiç bitmesin isteyeceğiz.

O geceyi asla unutmayacağım. Beni yalnız bıraktığınız son beş yılın acısıyla bakacağım yüzlerinize fakat bu bir dramın hikâyesi olmayacak. O kadar çok güleceğiz, birlikte öyle çok eğleneceğiz ki geçmişte birbirimize yaptığımız onca kötülüğe rağmen bu bir intikam hikâyesi de olmayacak.

Bu bir yolculuk hikâyesi ve her yeni şehir kendimizi bulmamız için var.

1. YOL:
"UYURSAM GEÇER Mİ?"

Kaçmak için daldığım uykularımın hepsinden ağlayarak uyandım. Yine de uykuyu en iyi kaçış yolu olarak görmeye devam etmekten kendimi alıkoyamadım.

Ne oldu da uyumak benim için bir kaçış yöntemi haline geldi? Ne zamandan beri kötü hissettiğim her anda geçmeyeceğini bile bile kendimi uykunun kollarının arasına bırakır oldum?

Uyumak için girdiğim yataktan öfkeyle kalkmamın sebebi, yan odadaki kadının çıkardığı rahatsız edici seslerdi. Adamın sesini duymazdan geliyordum, aksi halde kendi yatağıma kusabilirdim.

Kırık aynanın karşısına geçerek parçalara ayrılmış suratıma baktım. Yalnızca kalbimin değil, odamdaki boy aynasının bile kırılmasına sebep olan adamı duymazdan gelmeyi sürdürüyordum. Ruhum acıyor, bedenim öfkeyle titriyordu. Kadına bir an önce defolup gitmesini söylemek isterken üzerimdekilerden hızlıca kurtuldum. Dudaklarım artık susmaları gerektiğini mırıldanırken dolabıma yöneldim, rastgele bir şeyler çıkardım.

Alelacele giymeye çalıştığım eteğimin belime tam oturmadığını fark edince yine kilo verdiğimi anladım. Kim bilir bu kez kaç kilo vermiştim ve şimdi hangi kan değerim, olması gerekenden daha düşüktü? Beni daha da meraklandıran, acaba bu defa beni fark edecek miydi? Bana baktığında onu görmek yerine iyi olmadığımı görür müydü mesela?

Zihnimdeki sorulara yanıt aramayı bırakalı uzun zaman olduğunu kendime bir kez daha hatırlattım. Dolaptan siyah bir kemer alıp eteğimin beline geçirdikten sonra eşyalarımı küçük çantamın içine doldurup odamdan çıktım. Bana upuzun gelen koridorda kapısının önünden geçmek zorunda kalmış, seslerin arttığını duyunca işlerinin neredeyse bitmek üzere olduğunu anlamıştım.

Kendimi dışarıya attıktan sonra ızbe sokak boyunca yürümeye başladım. Nereye gideceğime dair en ufak bir fikrim dahi yoktu. Belki de artık alışmalıydım. Böyle durumlarda gidecek bir yer bulmalıydım kendime ve her seferinde hiç bilmediğim sokaklarda öylece dolaşmayı bırakmalıydım.

Ya da beklemeye devam etmeliydim. *Onun* beni affedeceğini, hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkacağını ve beni hiç tanımadığım sokaklarda hiç bilmediğim şarkılardan birini dinlerken bulacağını düşlemeye devam etmeliydim.

Omzuma astığım çantamın içinden telefonumu ve kablolu kulaklığımı çıkardıktan sonra çalma listemden bir şarkı açtım. Zihninde anıların ve cevabını asla alamayacağın soruların varken yapabileceğin en iyi şey, kendini kaybetmiş halde yürümeye devam ederken hiç bilmediğin şarkılara eşlik etmektir. Daha önce kaç defa yapmıştım bunu, bilmiyordum ama bana iyi geldiği kesindi.

İlk nakarattan sonra kendini tekrarlamaya başlayan şarkının sözlerini artık daha iyi anlıyordum. Adımlarımın yavaşlamasının ve gözlerimin yaşlarla dolup sızlamaya başlamasının sebebinin, duyduğum şarkı sözleri olduğunu düşünüyordum. Fakat belki de yanılıyordum; girdiğim bu kalabalık caddenin getirdiği yalnızlık hissi de olabilirdi gözyaşlarımın sebebi.

"Uyursam geçer mi?
Gece senden güzel mi?
Yerine düşlere dilensem,
Dinerdi..."

Başımı iki yana salladım hızlıca. "Dinmezdi."

Uyursam geçmezdi. Bu hep böyle sürerdi. Ve hayır, gece bile *ondan* daha güzel değildi.

Kalabalık hareketliliğini sürdürürken adım atmayı kestim. Akan gözyaşlarıma eşlik eden siluetine bakarken dudaklarım yine benden habersiz yavaşça kıvrıldı. *Ona* baktım, bana baktı; birbirimizi göremedik çünkü orada yoktu.

"Yoktan sebepler

*Seni benden alırken..."**

Fısıldanan sözler bir süredir tutmaya çalıştığım hıçkırığımın kopmasına neden olurken kendimi bırakmaya hazırdım. Ta ki biri omzuma çarpana ve ben dengemi kaybederek yere düşene kadar...

Ayağa kalkmaya çalışırken "Hiç olmazsa bir özür dileseydin!" diye bağırdım.

Birinden kaçtığı belli olan siyah kapüşonlu adam, sesimi duyunca adım atmayı kesti. Ayağa kalktıktan sonra üzerimi silkeleyerek tozdan arındırırken kaşlarım çatıktı. Adam kapüşonunu ağır hareketlerle indirdikten sonra aynı hızla topuklarının üzerinde döndü ve yüzünü görmeme izin verdi.

Unutmak istediğim geçmişim bana baktı ve kalabalık caddede sadece ikimiz kaldık.

BEŞ YIL ÖNCE

"Dayı, gözünü seveyim biraz daha bas şu gaza. N'olursun ya!"

"Olmaz."

"Neden ya, neden? Acelemiz var diyorum sana... Uçağım kalkacak, uçağım!"

"En hızlısı bu."

"Yol bomboş dayı ya, sür işte. Lütfen!"

* Eskitilmiş Yaz, "Uyursam Geçer Mi?". *Kıyılara*, 2020.

"Olmaz dedim!"

Taksi şoförünün sesini haddinden fazla yükselterek verdiği yanıt, Yağız'ın oturduğu yolcu koltuğuna gömülmesine sebep oldu. Yaklaşık yirmi dakikadır bir an olsun susmadan adama gaza basması gerektiğini söylüyordu. Aldığı tepki onu bir süreliğine de olsa sessizliğe mahkûm eder sanıyorduk ki yanıldığımızı anlamamız uzun sürmedi.

"Kaykayla gitsem daha hızlı giderdim cidden..."

Taksici aniden sağa çekti ve öfkeden kızarmış bir suratla bize döndü. "İnin lan arabamdan!"

"Ne?"

Otomatik kilitler açıldı, adam önüne dönse de dikiz aynasından bize bakmaya devam ediyordu. Benim gözlerim bir taksicide, bir Yağız'da bir de iki yanımda oturan çocuklarda gezip durdu. Kimse konuşmuyor, hareket bile etmiyordu.

"İnin dedim!"

"Sence de tepkin biraz abartılı değil mi?" diye soran Yağız, bile isteye adamı daha da öfkelendirmiş oldu.

"Çocuk, bak." Derin derin nefes aldı. "Allah yarattı demem, seni şuracıkta tokat manyağı yaparım. Kafamı siktiniz lan sabah sabah. Elimden bir kaza çıkmadan siktirip gidin arabamdan!"

"Ağzın çok bozuk."

"Yağız!" diye uyardım.

Omzunun üstünden arkasına dönerek bana baktı. "Ne var? Her türlü inmeyecek miyiz zaten? İnmeden önce azıcık daha kudurtayım işte."

"Ben seni şimdi bir kudurtacağım—"

"Tamam, yeter. İniyoruz," dedikten sonra kendi tarafındaki kapıyı açarak taksiden indi Demir.

Adam ellerini direksiyona koyup beklemeye devam etti. Demir'in ardından bizim de sakince taksiden inmemiz bekleniyordu ancak Yağız, "Dayı, bize son bir şans versen olmaz

mı? Hiç mi? Şu kadarcık bile mi?" diye üstelemeye devam edince işler iyice sarpa sardı.

"Ya sabır," diyerek kendi kapısını açan adam arabadan indi. Yağız'a doğru arabanın ön tarafından dolanarak ilerlemeye başladığında biz de indik. Hızına yetişemediğimiz öfkeli adam, Yağız'ın kapısını açıp onu yakasından tuttuğu gibi arabadan indirerek havaya kaldırdı.

"Abi, n'olur yapma, ben daha okuyup büyük adam olacağım, n'olursun acı bana!" diye merhamet dilenen Yağız hâlâ işin şakasındaydı. Ancak adam Yağız'ın onunla alay ettiğinin farkında değildi.

Demir seyirci kalmak yerine harekete geçmeyi seçmişti ki, adamın yakasından tutup havaya kaldırdığı Yağız'ı bize doğru savurduğunu görünce duraksadı. Yağız birkaç adım önüme düştükten sonra bile çenesini kapatamadı. "Göründüğünden çok daha güçlüymüşsün, koca adam."

"Ulan seni..."

"Abi, tamam indik arabandan. Git artık hadi."

Demir'in isteği adamın kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. "Yok ya?" dedi alaycı bir ifadeyle. "Paramı almadan şuradan şuraya gitmem."

"Para mı?" diye şaşkınlıkla sordum. "Bizi yolun ortasında bırakıp üstüne bir de para mı istiyorsun?"

"Evet, tam olarak öyle yapıyorum. Geldiğimiz yolun ücretini verin, kalanını istemiyorum."

"İyi de kalanını zaten isteyemezsin. Gitmediğin yolun parasını neden ödeyelim?"

"Üstelik bizi bıraktığın yer öyle bir yer ki buradan boş taksinin geçmesi mümkün değil," diyerek araya girdi Demir.

"Valla hiç umurumda değil. Verin paramı, çekip gideyim ben."

"Para falan yok," dedi Arden. "Siktir git şimdi."

"Ne dedin?"

"Diyorum ki bir dakika içinde toz olmazsan kafanla yetinmemiş olacağız," diyerek adamın taksideyken söylediği çirkin söze atıf yapmış oldu Arden, ardından bana döndü. "Ekin'i arasana, geçerken bizi de alsınlar."

Başımı salladım hızlıca, çantamdan telefonumu çıkararak hızlı arama bölümüne girip Ekin'i aradım. Arden ve Demir'in taksi şoförüyle tartışmaya devam ettiği sırada Yağız bütün bunlar onun suçu değilmiş gibi bir köşeye çekilip kollarını göğsünde kavuşturmuş, üçlü arasındaki tartışmayı seyrediyordu. Ekin'in aramamı cevaplandırmasını beklerken bir adım ötemdeki Yağız'ın bacağına tekme attım.

"Ah, acıttın!" diyerek bana döndü. Kaşlarının çatılı olmasının sebebi duyduğu acı değil, pür dikkat izlediği tartışmadan kısa süreliğine de olsa gözlerini ayırmak zorunda kalmasıydı.

"Nasıl, rahat mısın öyle? Çekirdek de ister misin?" diye sordum, benim de aynı şekilde kaşlarım çatılıyken.

"Olur valla," dedi sırıtarak. "Ama siyahsa isterim, beyaz çekirdek sevmiyorum da pek... Hele kabak, asla! Onların tadı çok yavan oluyor."

"Ne?"

"Pijamalı sevmiyorum ben ya... Hem çekirdeğin giyinik olması da ne bileyim..."

"Yağız, ne saçmalıyorsun sen?" diye sorarken çağrı ikinci kez kendi kendine sonlandı.

"Yanında çekirdek taşıyan sensin ama hangi çeşidini sevdiğimi söyledim diye saçmalayan ben oluyorum, öyle mi?"

Boştaki elimin avuç içiyle alnıma vurdum. "İnandın mı gerçekten? Yanımda çekirdek taşıdığıma ve sana böyle bir anda çekirdek uzatmayı teklif ettiğime?"

"Evet."

Başımı iki yana sallarken Ekin'i bırakıp Esin'i aradım. Yağız, çekirdek muhabbetini boş verip işine dönmüştü. Arden, Demir'i kolundan tutmuş bizden yaşça büyük olan

adamla uzlaşacakları bir nokta arıyordu. Demir'in oldukça öfkeli bir tavırla adama söylediği sözler benim gerilmeme sebep olurken Yağız'ı heyecanlandırıyordu. Tam bir çocuktu. Hiç büyümeyecek bir çocuk.

Esin'in aramamı cevapladığını anlayınca konuşmasına fırsat tanımadan, "Lütfen havalimanına varmadığınızı söyle bana!" dedim.

"Yoldayız hâlâ. Bir sorun mu var?"

Arden'in gözleri bana kaydı, başımı sallayarak halletmek üzere olduğumu söyledikten sonra Esin'le konuşmama döndüm. "Evet, hem de çok büyük bir sorun var. Yağız yine başımıza iş açtı."

Esin kısık sesle bir kahkaha attı. "Hiç şaşırmadım. Bu kez ne yaptı bakalım?"

"Yol boyunca çenesini bir türlü kapalı tutamadı, vaktimiz olmasına rağmen şoföre sürekli daha hızlı gitmesi gerektiğini söyleyip durdu. Eh, adam da dayanamayıp bizi yol kenarında bıraktı."

"Şaka yapıyorsun!"

"Keşke... Dördümüz de arabadan zorla indirildik. Adam hem yolun geri kalanını gitmek istemiyor hem de geldiğimiz yolun parasını istiyor."

"Ne? Demir çıldırmıştır."

"Neyse ki Arden var."

"O sakinleştiriyordur Demir'i."

"Evet ama Arden de çok öfkeli."

"Yağız kesin bir köşeye çekilip kıs kıs gülüyordur."

"Yok, gülmüyor ama bir köşeye çekildiği doğru." Arden'in tekrar dönüp bana bakmasıyla konuşmayı gereksiz uzattığımı fark ettim. "Ay neyse, çok uzattık. Konum atacağım sana şimdi, geçerken bizi de alın."

"İki taksi tutmamızın sebebi tek taksiye sekiz kişi kabul edilmeyişimizdi. Unuttun galiba... Ama olsun, konumu at

sen, baktık olmuyor sadece Yağız'ı alır yola öyle devam ederiz. Sonuçta havalimanına yetişmesi gereken o."

"Evet, doğru söylüyorsun," deyip aramayı bitirdim. Konum bilgisini paylaştıktan sonra Arden'e döndüm. "Geliyorlar."

Arden başını hafifçe sallayıp taksi şoförüne döndü. "Uzatma sen de hadi."

"Paramı almadan şuradan şuraya gitmem!"

"Kavga mı edelim illa?" diye sordu Demir.

"Zıplatsın mı seni? Ha, söyle!" diye birkaç adım öteden bağırdı Yağız.

"Bizi başta anlaştığımız gibi havalimanına bırakırsan paranı öderiz ama yok, sen dersen ki sizi tam bir karaktersiz gibi davranıp yetişmeniz gereken bir uçuşunuz olduğunu bilmeme rağmen yarı yolda bırakacağım, keyfin bilir; para falan alamadan gidersin," deyince Arden, Demir'in şaşkın bakışlarını üzerine çekti.

"Yola devam edersek ödeyecek misiniz ücreti?"

"Aynen öyle."

"Asla," diyerek karşı çıktı Demir. "Zaten Esinler de bize yakınmış. Ona ihtiyacımız yok. Defolup gitsin."

"Sekiz kişiyiz Demir," diye hatırlattım. "Tek taksi yapamayız."

"Kucak kucağa oturma fikrimin arkasındayım hâlâ," dedi Yağız.

"Kapa çeneni," dedi sinir kat sayısı anbean artmaya devam eden Demir. "Zaten ne geliyorsa başımıza hep senin yüzünden geliyor."

"Öyle mi bebeğim?"

"Bana bebeğim deme," dedi Demir dişlerini sıkarak.

"Neden? Değil misin?"

"Yağız!"

"Bebeğim?" diye haylaz bir gülüşle tekrar etti.

"Dövüyorum ben bunu."

Arden, Yağız'a doğru atılan Demir'i son anda yakaladı, "Sana özel bir sululuk değil o, biliyorsun. Bana da öyle sesleniyor," dedi.

"Evet çünkü ikiniz de benim bebeklerimsiniz," deyince Yağız, istemsizce güldüm. Kıkırdayışımı duyup bana dönerek, "Sen de öylesin," deyince olan oldu.

Arden ve Demir birbirlerine baktılar, aynı anda başlarını salladılar ve Arden, Demir'i Yağız'a doğru itti. Demir dişlerini Yağız'ın kafasına geçirirken Yağız abartılı tepkiler veriyor, yoldan geçen arabalardan yardım dileniyordu. Hızla gelişen bu olayın sonlanmasına sebep olan şey ise taksi şoförünün, "Siz kafayı sıyırmışsınız," diyerek hakkımızda doğru bir tespitte bulunmasıydı. Yağız kafasını tutmuş acıyla inlemeye devam ederken taksi şoförü nihayet davasından vazgeçmişti. "Ödemeyin para falan. Ne haliniz varsa görün!" Bizi orada öylece bırakarak yola devam etti.

Dördümüz bir süre taksinin ardından şaşkın şaşkın baktık. Sanırım adamın çekip gideceğine hiçbirimiz ihtimal vermemiştik. Öyle ki taksinin gidişinin üzerinden dakikalar geçmesine rağmen kimse ne yanındakine dönüp bakmıştı ne de tek kelime etmişti.

Ne yapacağımızı bilemediğimiz durumlarda kontrolü eline alanlardan biri olan Demir, dakikalar sonra konuşan ilk kişi olmayı seçerek "Esinler bizi de alacaklar, değil mi?" diye sordu.

"Öyle olsa iyi olur. Aksi takdirde bütün bunları bir hiç uğruna yaşamış olacağız," dedi Arden. Dördümüz de biliyorduk ki bahsettiği *bütün bunlar* az önce yaşananlar değil, *o gece* yaşananlardı. Eğer Yağız bugün o uçağı kaçırırsa bizim o gece işlediğimiz *o suç* için bir tesellimiz kalmayacaktı.

ŞİMDİ

"Nil?" diye şaşırdı, o geceyi unutmak için kaçtığım bütün uykularımda rüyalarıma giren geçmişim.

Nil, diye geçirdim içimden. Onlar için hep Nil olmuştum, beni nefretiyle sevip büyüten babam için ise her zaman Nilperi'ydim. Kendim için kimdim, aynaya baktığımda kimi görüyordum, bilmiyordum.

"İşte orada! Yakalayın şunu!"

Beni geçmişin kuyusundan çekip karanlık dünyayla buluşturan bu öfkeli ses, önce bana şaşkınlıkla bakmayı bırakmasına daha sonra bileğimi yakalamasına sebep oldu. Adını bile henüz telaffuz edememişken eli bileğimde koşmaya başladık. Birileri peşimizdeydi, oldukça öfkeli birileri onun peşindeydi.

Ona beni bırakması gerektiğini söylemek istedim ama yapmadım. Uzun zamandan sonra gerçekleşen bu tesadüfi karşılaşmanın bir sebebi olmalıydı. Neden buradaydı, neden şimdi böyle bir durumun içindeydi, merak ediyordum. Bizimkilerin aksine onun hayatının belli bir düzende ilerlemesi gerekiyordu, geride bıraktıklarının aksine mükemmel bir yaşam sürüyor olması gerekiyordu. Neden şimdi birilerinden kaçıyordu? Unutmak istediğimiz o gecenin, unutmaya çalışmakla geçirdiğimiz beş yılın meyvesi gerçekten de bu muydu?

Eli bileğimi daha sıkı kavradığında bizi kovalayan adamlardan uzaklaşmıştık, artık ne adamların ayak seslerini duyuyordum ne de onun için söyledikleri kötü sözleri... Yine de koşmaya devam ettik. Nereye gittiğimizi, kimlerden kaçtığımızı bilmeden onunla birlikte koşmaya devam ettim.

"Atlayabilir misin?" diye sordu, arkasına dönüp bana bakmadan. Bir adım gerisindeydim ve hemen önümüzdeki duvar kesinlikle sağlam durmuyordu. "Atlarsın, atlarsın..." diye devam ettikten sonra bileğimi bırakıp bel hizamızdaki duvara tırmandı, bana da elini uzattı.

Ona güveniyordum, ona hep güvenmiştim, bu yüzden tereddüt etmedim ve elimi uzatıp beni yukarı çekmesine izin verdim. Ancak duvarın üzerindeyken aşağıya baktığımda ilk defa ona gü-

vendiğime pişman olup "Sakın bana buradan atlamayı düşündüğünü söyleme..." dedim.

"Birlikte atlayacağız." Elimi sıkıca tuttu. "Bir, iki..."

"Yağız!" diye çığlık attığım an "Üç!" dedi ve atladı, onunla birlikte ben de havada süzüldüm, yere düştük. Kolumun üstüne düşerek bileğimi incitmiştim. Harika! Aradan tam beş yıl geçmişti ama o hâlâ tam bir bela mıknatısıydı.

İkimiz de acıyla inlerken bakışlarım saniyeler öncesine kadar üzerinde olduğumuz duvara çevrildi, kaç metreydi bu duvar? İki? Üç? Dört? Tamam, sadece abartıyorum... Ama iki metreden daha yüksek olduğuna bahse girebilirim. Oysaki tırmanırken sadece bir metrelik bir mesafeyi aşmıştık. Duvarın öteki tarafının bir uçuruma baktığını bilsem hiç tırmanmazdım.

"Bacağım koptu," dedi Yağız, kollarını bir bacağına sarmış yattığı yerde kıvranıyordu. "Bi' çikolata uğruna bacağımızı kaybettik, iyi mi?"

"Çikolata mı?" diye bağırdım, bileğimdeki ağrının hissiyatı artmaya devam ederken. "Çikolata mı çaldın sen?"

"Aşk olsun," dedi alıngan bir sesle. "Ne çikolata çalması? Ödünç aldım sadece."

"Yağız!" diye öfkeyle bağırmış olsam da neredeyse gülecektim. Aradan geçen beş yıla rağmen hiç değişmemişti. İçindeki o baş belası afacan çocuk yaşamaya devam ediyordu. Yüzündeki masum ifadeyi koruyordu.

Eskiyi yâd eder gibi "Ne geliyorsa başımıza senin yüzünden geliyor, farkında mısın?" diye sordum. Ona bu soruyu daha önce yüzlerce kez sormuş olabilirdim.

Cevap vermek yerine bacağıyla ilgilenmeye devam etti, ben yerimden kalkmak için harekete geçince bacağına dönerek "İyisin iyi, görevini yap hadi," dedi ve o da ayaklandı.

"Onlar kimdi?" diyerek karşısına dikildim, bir yandan da eve gider gitmez bileğimin icabına bakmam gerektiğini söylüyordum kendime.

"Kasiyer abi ve arkadaşları."

"Ha sen ciddisin yani. Adamlar seni çikolata çaldığın için kovaladı."

"Evet" dedikten hemen sonra "Hayır" diye reddetti. "Çalmadım, sadece ödünç aldım. Kendimi biraz kovalatıp izimi kaybettirdikten sonra dönüp parasını ödeyecektim."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Eğlenceli oluyor."

"Nasıl bir geri zekâlısın sen ya..." Öfkeden kuduruyordum. Son beş yıldır harika bir yaşam sürdüğünü düşleyerek o geceye dair teselli buluyordum ama şimdi karşıma geçip bana eğlenmek uğruna hırsızlık yaptığını söylüyordu. Bu haksızlıktı. *Onu* geride bırakmamızın sebebi Yağız değil miydi? Öyleydi. Kaç yıllık arkadaşlıklarımızın sona ermesinin tek nedeni Yağız için yaptığımız fedakârlık değil miydi? Öyleydi işte. O geceydi her şeyin sorumlusu. Yani tamam, Yağız'ın Amerika'ya gitmesinden sonra başımıza gelenlere dair hiçbir fikri yoktu ama yine de bunu yapamazdı.

Dudakları genişçe aralandı, güzel dişleri açığa çıkarken gözleri kısıldı. Başını sol omzuna yatırırken ellerini ceplerine soktu. "Özlemişim," dedi pişkin pişkin gülerek.

"Neyi?" diye cevabı bilmeme rağmen sordum.

"Seni," dedikten sonra duruşunu değiştirdi. "Ama şimdi gitmem gerek. Biraz sonra kapatacaklar dükkânı, yetişip şu çikolatanın parasını ödeyeyim." Başımı salladım hafifçe. "Daha geniş bir zamanda konuşuruz." Tekrar başımı salladım. "Bulacağım seni."

Arkasını gitmek için dönmüştü ki "Bekle!" diye bağırdım son anda. "Ben de geliyorum."

Çünkü içimizden biri bir bedel ödemişti. Ve Yağız'ın tüm bunları bir hiç uğruna yaşamadığımıza beni ikna etmesi gerekiyordu.

Evimin iki sokak aşağısındaki parkta oturmadan önce planladığı gibi gidip borcunu kapattık ve adamlardan özür diledik. Banka oturduğumuzda kocaman sırıtıyordu. "Bu hiç komik

değil," dedim bir kez daha yaptığının yanlış olduğunu belirtmek isteyerek.

Ofladı. "Görüşmeyeli sıkıcı bir şey olmuşsun."

"Sıkıcı değilim," dedim sinirle. "Büyüdüm sadece. Artık doğruyla yanlışı ayırt edebiliyorum."

Bir şeyler mırıldanarak kendine çekidüzen verdi. "Demek öyle," dedi ciddiyetle. "Demek büyüdün."

"Değiştim diyelim. Olgunlaştım." Dudaklarımı birbirine bastırarak omuzlarımı silktim. "O geceden sonra hepimiz çok değiştik."

"Pişman mısın?" diye sordu tereddüt ederek.

Dudaklarımı bilmiyorum dercesine büktüm. "Bana bunu sen söyleyeceksin. Pişman olmalı mıyım? Değdi mi tüm bu yaşadıklarımıza, bunu sen belirleyeceksin."

"Nasıl bir yaşam sürdüğümü merak ediyorsun," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Biz senin için o suçu işledik, peki ya sen bunun karşılığında ne yaptın diye soruyorsun." Beklentiyle başımı salladım.

Yağız tanıdığım en garip insandı. Ne zaman içinde bulunduğu ortam kasvetli bir havaya bürünür ve sessizliğe gömülür, o zaman Yağız kendine bir rol biçer ve onu oynamaya başlardı. Nefret ederdi gergin ortamlardan. Asık suratları güldüren hep Yağız olurdu. Zekiydi bir kere, nerede ve nasıl davranacağını çok iyi bilirdi.

Yine öyle oldu. İçimi kemiren düşüncelerin farkına vardı ve işin eğlencesini bir kenara bıraktı. "Değdi," dedi minnet dolu bir gülümsemeyle. "Siz benim hayatımı kurtardınız."

Yağız'ın hayatını kurtarırken *onun* hayatını mahvetmiştik. Ama Yağız'ın bundan haberi yoktu, bu yüzden yaşlar gözlerime hücum edince onunla gurur duyduğum için duygulandığımı sandı. Bir yandan öyleydi, onunla gerçekten gurur duymuş ve duygulanmıştım. Ama gözlerimin dolmasının nedeni başkaydı.

"Amerika'ya gerçekten gittin," dedim onay bekleyerek. "Yalan söylemiyordun bize." Başını salladı. Aradan geçen bu

beş yılda hiç yüz yüze görüşememiştik, senede bir ya da iki kez iletişim kurmuştuk. Ona her şeyin yolunda olduğuna dair yalan söylediğimiz için onun da bize yalan söylüyor olabileceğini düşünmüştük. Hayatımda ilk kez yanıldığım için mutluydum.

"Hayal edemeyeceğim kadar güzeldi. Çok arkadaşım oldu. Biliyor musun, bir ev arkadaşım bile vardı." Kahkaha attım. Yağız'la aynı evde yaşamak bir zulüm gibiyken kendine nasıl ev arkadaşı bulabilmişti merak ediyordum doğrusu... "Sadece arkadaşlarım değil, öğretmenlerim de çok seviyordu beni. Bir tanesi vardı, yanından ayrılmazdım hiç. Çok çalıştığım ve öğrenmeye bu kadar meraklı olduğum için beni çok seviyordu. Hatta bana iş bile buldu."

"İş mi?" diye sorarken gözlerimin parladığına emindim.

"Hı hı." dedi sırıtarak. "Eylülde başlıyorum."

"Türkiye'de mi?"

Dilini şaklattı. "Amerika'da. Hocamın kurduğu merkezde çalışacağım. İlk işim kanser hücreleri üzerine araştırma yapan bir gruba katılmak olacak."

"Bu harika," derken gözyaşlarım artık mutluluktan akıyordu.

"Evet, çok heyecanlıyım ben de..."

"Gurur duyuyorum seninle." Kollarımı uzatıp boynuna doladım, ona sıkıca sarılırken sanki geçmişimi kucaklıyormuş gibi hissetmiştim. Geri çekildiğimde bu kez minnettar olduğunu gösteren bendim. "Ve bir de... Bizi hayal kırıklığına uğratmadığın için teşekkür ederim."

"Aslında... Benim teşekkür etmem gerekiyor," dedi elimi tutarak. "Yapmak zorunda değildiniz, ne kadar riskli olduğunu bilmenize rağmen yapmak istediniz."

"Senin için."

Başını salladı. "Bunu hiçbir zaman aklımdan çıkarmadım. Kolay olmadı, zorlandığım çok zamanlar vardı ama her seferinde aklıma bu gerçeği getirdim ve dayandım."

"Şimdi buradasın," dedim gülümseyerek. "Üç ay sonra

hayalini kurduğun mesleğine kavuşacaksın." Duraksadım, yüzüm asılırken kaşlarım çatıldı. "O halde neden buradasın?"

"Çünkü sizi görmek istedim. Biliyorum, son görüşmemizin üzerinden çok zaman geçti ama başarmış bir şekilde dönmek istiyordum." Göğsünü kabarttı. "Başardım ve buradayım."

"Ama diğerleri..." diyordum ki sözümü kesti.

"Dağıldılar, üniversite için başka şehirlere gittiler, biliyorum ama sorun değil. Sonuçta sadece aranıza mesafeler girdi, kırgınlıklar ya da kızgınlıklar değil..."

Hayır, bilmiyorsun. Dağıldık ama başka şehirlere gitmelerinin nedeni üniversite değildi. O gecenin bedelini sadece birimiz ödedi. Kalanlar hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını bilerek kaçmak istediler. Ben uykuya hapsoldum, onlar kendilerini hiç bilmedikleri şehirlerde kaybettiler.

"Ben herkesi tek tek bulup yeniden bir araya getirmek istiyorum. Var mısın diğerlerini de bulmak için yola çıkmaya?"

"Yağız, ben, bilemiyorum..."

"Ben üç gün sonra bu yola çıkacağım. İster gelirsin ister kalıp burada bizi beklersin."

"Bizi?"

"Ya benimle gelirsin, onları buluruz. Ya da ben hepsini bulup sana getiririm. Ne yapıp edip bizi yeniden bir araya getireceğim."

Korkuyordum.

Onlarla yeniden bir araya gelmek, kayıp beş yıla rağmen yüzlerine gülümsemek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemiyordum. Çünkü *o* yoktu. Birlikte çıktığımız yolun sonunda *onu* bulamayacaksam yola çıkmanın ne anlamı vardı ki? Bir kez dağılmıştık ve tekrar toparlanmamız mümkün değildi.

Kendimi uykunun kollarına bıraktığım bir gecenin daha sabahı oldu, ben yine de o kollardan ayrılmak istemedim. O gece ve ertesi gün boyunca hep uyudum, uyandım ve düşündüm.

Yağız'ın yeniden hayatıma girmesi hiç iyi olmamıştı. Bastırılan her duygu illa ki bir gün çok daha yoğun bir şekilde

peyda olur ve unutmaya çalıştığımız her şeyle günün birinde yüzleşmek zorunda kalırsınız. Soru işaretleriyle geçirdiğim bu iki günde bana olan tam olarak buydu.

Bir sandığım vardı, geçmişime dair sakladıklarım içindeydi. Yağız'ın beş yılın sonunda karşıma çıkmasıyla bu sandık aralandı. İçine koyduklarıma baktım; cevaplanmamış o kadar çok soru ve duyulmayı bekleyen o kadar çok itiraf vardı ki... Nereden başlayacağımı bilmiyordum; hangi soruyu kime sormam gerektiğini, hangi itirafı kime etmem gerektiğini bilmiyordum. *Onu* geride bıraktığımız bu beş yılda çok özlemiştim ama yokluğunu en çok son iki günde hissettim, çünkü her insanın bir pusulası vardı ve benim pusulam *ondan* başkası değildi.

Biz sekiz kişiydik, o gece bir suç işledik ve öyle ya da böyle dağılıp gittik. O geceden sonra bir daha kimse kimseden haber almadı diyemem ama hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını net bir şekilde söyleyebilirim. Onu kaybettim ve kimse onu bulmak istemedi. Ben dahil.

Yağız'la tesadüfen karşılaşmamız ve sorduğu o soru taşların yerinden oynamasına sebep oldu. Yıllar sonra ilk kez merakıma yenik düştüm ve diğerlerini aramaya başladım. Her birinin hangi şehirde olduğunu ve ne yaptığını buldum. "Varım," dedim bu kez Yağız'ı değil *onu* kurtarmak için.

Acı gerçeklerden haberi olmayan Yağız mutlulukla gülümsedi. Enerjisi bulaşıcı bir hastalık gibiydi. Yağız mutlu olduğunda hepimiz mutlu olurduk. Zaten ne oluyorsa Yağız'ın yüzünden olmasının sebebi de buydu; kimse ona kıyamazdı, hepimiz o biraz daha gülsün diye uğraşıp dururduk.

Gülümsemeye devam ederken kokteylinden büyük bir yudum aldı. Beş yıl önce ona alkol almayı yasaklamıştım ve o, bensiz geçen yıllara rağmen bana verdiği sözü tutmuştu. Bunu fark etmek gözlerimin buğulanmasına sebep olsa da "Önce kimi buluyoruz?" diye sorduğunda gülümsedim. Nereye gideceğimize çoktan karar vermiştim.

2. YOL:
"SARMAŞIK YOLLAR"

İnsan bir başkasının gölgesi altında yaşamaya başlayınca kendi gölgesini kaybedermiş, bunu karşımdaki adama bakarken anladım.

Kendim için bir şeyler yapmayalı uzun zaman oluyordu. İstediğim için, hayal ettiğim için bir işe kalkışmayalı çok uzun zaman oluyordu. İsteklerine sürekli boyun eğmiş ve bana hükmetmesine o kadar çok izin vermiştim ki şimdi karşısında nasıl bir duruş sergileyeceğimi bile bilmiyordum.

"İzin vermiyorum."

Kaşlarımdan biri sorgular biçimde hareketlendi. "İzin vermiyorsun?"

"Evet," dedi oldukça keskin bir ifadeyle. Kalın parmaklarının arasında tuttuğu ince dal sigarayı dudaklarına götürdü. Alerjim olduğunu biliyordu, sigara dumanına maruz kaldıktan sonra burnumun içi kaşınmaya başlıyordu ve kirli havayı solumaya devam ettikçe başka reaksiyonlar da ortaya çıkıyordu. Hapşırmak gibi. Ya da öksürmek. Beni öyle görmekten nefret etmesine rağmen şimdi yanımda sigara içiyordu. Zehri içine çektikten sonra "Ayrıca bu gece de odandan çıkmasan iyi olur," diyerek uyardı beni.

"Yine mi?" diye sordum, midemdeki hareketliliği yok sayarak.

Bir sözüyle karnımda kelebekler uçuran, yine tek bir sözüyle o kelebekleri yakıp kavuran bu adam; bana cevap vermek yerine tablodaki kadına bakmaya devam edince benim de gözlerim, yüzündeki her zerreyi ezbere bildiğim o kadına döndü.

Uzun kirpiklerle bezenmiş gözleri kuzguni siyah, kıvırcık saçları çikolata rengiydi. Belirgin çene hatları, dolgun dudakları ve kalkık bir burnu vardı. Aynaya baktığımda gördüğüm genç kızdan pek farkı yoktu. Tablodaki kadına baktığımda gördüğüm şey aynadaki aksimdi, peki ya babam ona baktığında ne görüyordu?

O kadında gördüğü şey tam olarak neydi?

O kadında göremediği şey tam olarak neydi?

Onu neden bu kadar çok seviyor ve ondan neden bu kadar çok nefret ediyordu?

Öfkesi de mutluluğu da nefreti de sevgisi de sadece o kadına karşıydı sanki. Bana kalan hiçbir şey yoktu. İçindeki bütün iyi kötü duyguları o kadınla besliyor, beni kalbindeki boşluklardan birinde büyütüyordu.

"Beni seviyor musun?" diye sordum, cevabı tablodaki kadına bakan gözlerinde görürken.

"Senden nefret ediyorum."

"Baba," diye seslendim, "Onu seviyor musun?" diye sordum, yıllardır hapsolduğu tablodan bizi izleyen annemi kast ederek.

"Ondan nefret ediyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı hafifçe salladım. Bu artık bizim rutinimizdi ve ben buna alışalı çok uzun zaman oluyordu. Babama beni sevip sevmediğini sorardım ve babam, beni sevdiğini ya da sevmediğini söylerdi. Babama annemi sevip sevmediğini sorardım ve babam, onu sevdiğini ya da sevmediğini söylerdi. Bunu şimdiye dek yüzlerce kez yapmıştık ve hiçbirinde beni sevdiğini söylerken onu sevmediği ya da beni sevmediğini haykırırken onu sevdiği olmamıştı. O an ya ikimizi birden çok seviyor ya da ikimizden de nefret ediyordu. Anlıyordum, tahmin ediyordum ama soramıyordum. Onu sevmediği

zamanlarda beni de sevmiyor olmasının sebebini ona soracak cesaretim yoktu.

Aldığım cevaptan sonra bana sarılmasını istediğim anlarda olduğu gibi burnum yine sızlamaya başladı ve tek kelime etmeden odama gittim. Fakat bu kez her zamanki gibi yatağıma girerek kendimi uykunun kollarına bırakmadım, bu kez kaçtığım yer uykunun kolları olmayacaktı.

Masamın üzerinde şarja takılı bıraktığım telefonumu elime aldım, şarj cihazını prizden çıkarırken son aramalara girdim. Arama başlatıldı, hızlı davranarak şarj aletini de çantama tıktım.

"Kök saldık, kök!" diye hayıflanarak aramamı cevapladı Yağız.

"Abartma Yağız," derken dolabıma doğru ilerliyordum.

"Ee, aldın mı izni? Alamadıysan bir de ben deneyeyim istersen. Bilirsin, hiç kimse Yağız Güçlü'yü reddedemez."

"Ah, bilmez miyim?" diye sorduğumda göğsünü kabarttı, onu o kadar iyi tanıyordum ki onu görmesem dahi böyle yaptığına emindim. Dolabımdan orta boy valizi çıkarırken telefonu omzumla çenem arasına sıkıştırmış, bir yandan da gülüyordum. "Ama merak etme, babamın izin vermemiş olması yola çıkamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Anlamadım," dedi kafası karışmış bir halde.

"Yirmi üç yaşındayız Yağız," diye hatırlattım.

Anlaması uzun sürdü. "Yok artık, evden mi kaçacaksın?" diye bağırdı birden.

"Sayılır."

"Nil, bu harika!" diye heyecanlandı. Böyle bir durumu ancak onun gibi bir yetişkin böyle coşkulu karşılayabilirdi. "Kaçış planın var mı peki? Kaşıkla tünel mi kazıyoruz yoksa çarşafları birbirine bağlayıp aşağı mı sarkıtıyorsun?"

"Zevzekliği bırak da camın altına gelin."

Aramayı sonlandırdım ve pencereye doğru ilerledim. Korku tohumlarını içinde gizleyen gözlerim bir odamın kapısına bir de pencerenin altındaki boş sokağa bakıyordu. Babam her an

gelebilir ve kilitli olmasına rağmen kapıyı açarak beni suçüstü yakalayabilirdi.

Uzun tırnaklarım ritmik bir şekilde cama vurmaya devam ederken boş sokağa iki genç adam girdi. Kalbimdeki korku yerini heyecana bırakırken gülümseyerek onlara baktım.

ALTI YIL ÖNCE

"İkinci katta oturduğunuzun farkındasın, değil mi?" diye sorunca Demir, cevap verebilmek için biraz daha aşağı sarktım. "Kapıdan çıkamayacağına emin miyiz?"

"Babam salonda," diye kısık sesle bağırdım. Penceremin altında bekleyen arkadaşlarım beni duyabilmeliydi ancak yan odadaki babamın duymaması için mümkün olduğunca sessiz olmalıydım. "Koridora çıktığım anda beni sorguya çekecektir."

"Ay Nil, ne kadar şanssızsın!" dedi Ekin. "Seninki gibi bir babam olsaydı ne halde olurdum, kim bilir..."

Kaşlarım çatılırken gözlerim Esin'e döndü, çift yumurta ikizi olduğu kız kardeşine öfkeyle bakıyordu. Ekin'in patavatsızlığının üstünü kapatmak ister gibi dudaklarını aralamıştı ki Berk ondan önce davranarak, "Çağırdığımda yanıma gelemezdin. Özleminden kuruyup giderdim. Allah'ım, sen koru!" diyerek bir kez daha tencere kapak olduklarını kanıtlamış oldu.

"Al birini vur ötekine!" dedi Özge aklımı okumuş gibi.

"Ne? Ne var, ne oldu?" diye sordu Ekin. Aslında zeki bir kızdı, hem de çok zekiydi ama bazen, çok nadir de olsa, özellikle Berk'in yanındayken tam bir aptala dönüşüyordu. Belki de bunun sebebi aşktı. Belki de aşk, insanı aptal eden saçmalıktan başka bir şey değildi.

"Nil," diye seslendi Arden. Beni kucaklamak için kollarını iki yana açtı. "Atla güzelim."

"Çüş," dedi Yağız. "Kıza atlamasını mı söyledin sen? Hem de ikinci kattan!"

Ne kadar yüksekte olduğuma baktım, televizyon başında oturan babamı hatırladım ve bir de o partiye gitmeyi ne kadar çok istediğimi... Arden sessizliğimi ona güvenmediğime yormuş olacaktı ki "Atla Nil," diye tekrarladı.

"Ya düşersem?" diye sordum, beni tutacağını bilmeme rağmen.

"İzin vermem," dedi, aksini kabul etmez bir ses tonuyla.

"Ya düşersem?" diye yineledim.

"Ben de seninle birlikte düşerim," dedi, genişçe gülümsedim ve bir an daha tereddüt etmeden atladım. Bedenim bedenine çarptı; kollarıyla beni kendine doğru çekerken geriye doğru sendeliyordu, sırtı kaldırım taşlarıyla sertçe buluştuğunda acıyla inledi. "Ve düştüm," diyerek güldü.

ŞİMDİ

Kıvrılmış dudaklarına rağmen içten içe acı çektiğinin bilincindeydim. Muhtemelen sırtı fena halde zedelenmişti, belki kafası bile acıyordu ama bunu bana ya da bir başkasına çaktırmak gibi bir niyeti yoktu. Üzerinde olmaya devam ettiğim süre zarfında bana gülümseyerek bakmasından anlamıştım bunu.

"Sinek gibi yapışmanız gereken kaldırımdı, birbiriniz değil. Ayrılsanıza lan!" diyen Yağız'ın sesiyle irkildik, ellerimden güç alarak hafifçe doğrulup ondan uzaklaştım.

"İyi misin?" diye ilgiyle sordum.

"Tabii ki!" dedi Demir, tam da tahmin ettiğim gibi. Kısacık siyah saçlarının arasından parmaklarını geçirdi, bunu hep gergin olduğu zamanlarda yapardı. İçedönük biriydi Demir, hislerini dışarı yansıtmakta pek iyi değildi. Ya da tercih etmiyordu, bilemiyordum. Ama her halükârda çok duygusal olduğunu biliyordum, içine de atsa bazı şeyleri, hepimizden çok daha yoğun hissediyordu.

Yağız, "Tamam mıyız? Artık yola çıkabilir miyiz?" diye sabırsızlıkla sorduğunda gülümsemeden edemedim. Onun bu halleri beni de heyecanlandırıyor, içimde bir yerlerde yaşatmaya

devam ettiğim o çocuksu yanımı harekete geçirmek istememe neden oluyordu.

Eskiden de öyle olurdu. Yağız hepimizin neşe kaynağıydı. Güldüğünde iki yanağında da derin çukurlar oluşurdu, diğerlerini bilemem ama benim güvenli alanım o çukurlardı. Yağız'ı gülerken görmek bana iyi hissettiriyordu, güvende ve umut dolu...

"Acele edelim," dedikten sonra kendimden önce aşağıya attığım orta boy valizimi ve büyük çantamı yerden aldı Demir, dar sokak boyunca yürümeye başladı.

"Bir an çantaları taşımak için yardım etmemi isteyecek diye çok korktum." derken şaka yapmıyordu. En küçüğümüz olduğu için hepimize nazı çok geçerdi. Ona hiçbir zaman onu zorlayacak işler yaptırmazdık, canını sıkacak gerçeklerden haberi olmazdı. Ortada bir sorun varsa ona belli etmeden çözmeye çalışırdık. Tabii, tüm bunlar geçmişte böyleydi. Fakat anlaşılan benim için Yağız hâlâ suratında kocaman bir gülümseme görmek istediğim yaramaz bir çocuktu. Diğerleri için ne ifade ederdi bu saatten sonra, işte orasını hiç bilmiyordum. Öğrenmenin tek yolu yeniden bir araya gelmekti.

Biz, birbirini kaybederken kendini de kaybeden bir avuç çocuktuk yalnızca. Ve şimdi çıkmak üzere olduğumuz bu yolda önce birbirimizi, ardından kendimizi bulacaktık. Tabii her şeyden önce babama yakalanmamamız gerekiyordu. Onun yine bir şeyleri mahvetmesini, beni onlardan ve özellikle *ondan* koparmasını istemiyordum.

"Çantayı ben alabilirim!" diye seslendim arkasından ama beni duymazdan geldi. Aslında valizi de alabilirdim, sonuçta ikisi de benim eşyamdı ama Demir'in yanındayken bu mümkün olmuyordu. Bizim Yağız'a gösterdiğimiz özel ilgi ve alakanın katbekat fazlasını Demir bana gösteriyordu. Zorlanmamı istemezdi; yorulmamı, canımın sıkılmasını, üzülmemi... Hele ağlamamı hiç istemezdi.

"Saçmalama istersen," dedi Yağız. "Boşuna mı yaptı o kol kaslarını? Bırak taşısın." Önden önden yürümeye başladı, koşup koluna girdim.

Demir caddenin başında durunca biz de adım atmayı kestik. "Ne oldu?"

"Onu siz söyleyeceksiniz," dedi ciddi bir ifadeyle. "Hiçbir şey sormadan söylemeden peşinize takılıp geldim. Ee, ne yapıyoruz şimdi? Antalya'ya kadar yürüyecek değiliz ya."

İşte o anda Yağız'ın üzerimizdeki etkilerinden birini daha hatırladım. Yağız'ın öyle bir enerjisi vardı ki nasıl yapıyordu bilmiyordum ama içinde bulunduğunuz sorunları her halükârda unutabiliyordunuz. Bana yola çıkmak istediğini söylemişti ve ben de kabul etmiştim. Demir zaten ben nereye gidersem peşimden geldiği için teklifi düşünmesi bir dakikasını bile almamıştı. Ama işte, ikimizin de aklına yola nasıl çıkacağımız gelmemişti.

"Sahi, biz neyle gideceğiz Antalya'ya?" diye sorduğumda Demir'in omuzları düştü.

Korktuğumun başıma gelmemesini umuyordum. İkimiz de Yağız'a beklenti dolu gözlerle bakarken Yağız'ın yaptığı tek şey "Ne bileyim ben..." demek oldu.

"Ne demek ne bileyim ben? Ulan, bu fikir senden çıkmadı mı?"

"Bebeğim," diye söze başladı Yağız. "Bu grubun fikir babası ben değil miydim? Ne zaman verdiğim fikirleri uyguladığımı gördünüz? Ben sadece fikir veririm, uygulamaya geçmek her zaman sizin işiniz olmuştur."

Aslında haklıydı, eskiden hep böyle yapardık.

"Bana bebeğim deme."

"Takıldığın tek yer burası mı oldu?" diye sordum Demir'e dönerek.

"Ama bebeğim dedi," diye şikâyetlendi. Kalın kaşlarını çatmış, öfkeli gözlerini Yağız'a dikmişti.

Yağız ise her zamanki aptal cesaretiyle onu daha da sinirlendirmek ister gibi devam etti. "Bi' hoşuna gitti sanki. Özlemişsin değil mi? İtiraf et."

"Döverim seni çocuk."

"Büyüdüm ben. Dikkat et ben seni dövmeyeyim."

"Haspama bak, büyümüşmüş."

"Atışmaya devam edecek misiniz yoksa bir an önce kendimize bir araç bakmaya başlayacak mıyız?" diye sorunca ikisi de hızlıca başını sallayarak çocukça tartışmalarına son verdi.

Sus pus beklediğimiz kısa bir sürenin sonunda Yağız'ın suratı aydınlandı. "Aslında benim bir fikrim daha var."

"Dinliyoruz."

"Bizimkilerle gideceğiz. Eski günlerdeki gibi."

"Bizimkiler?"

"Yahu anlasanıza, *bizimkiler* işte... Atlarız bizimkilere, şehir şehir dolaşırız, bir de vlog çekip yayınladık mı, tamamdır. Parayı kırar, şöhret olur, yolumuza bakarız çünkü biliyorsunuz, yeni cesur dünyanın olayı bu."

"Yağız, ne diyorsun sen?"

"Kaykaycılar ve Patenciler diyorum, geri dönüyorlar diyorum, çok yakında, bütün şehirlerde!"

YEDİ YIL ÖNCE

"Saçmalık," diyerek ilk yorumu yapmış oldu Berk.

"Sensin saçmalık," derken Yağız alınmış görünüyordu ama Berk dışında kimse onu henüz reddetmediği için umutluydu. Parlayan gözlerini cevap beklediği sessiz insanların üzerinde gezdirdi.

"Kaykay ile şehir değiştireceğiz, öyle mi?" diye sorarak sessizliğini bozmuş oldu Özge.

"Biz kaykaylarımızla, onlar patenleriyle," dedikten sonra sırıttı Yağız. "Kaykaycılar ve Patenciler."

"Deme öyle ya," dedi Ekin suratını buruşturarak.

"Artık takımının ismini benimsemen gerek Ekin," diye ikaz etti Yağız. Neredeyse gülmek üzereydi, o ayrı tabii.

"O ismi ben seçmedim. Neden benimseyecekmişim?"

"Patenci işte, ne olacak..." dedi Yağız başını iki yana sallayarak.

İki yıla yakın bir süredir birlikteydik; hiçbirimiz bir diğerine benzemiyordu. Hepimizin farklı yüzleri, kişilikleri, hayalleri ve hikâyeleri vardı. Aramızdaki bağın oluşmasına ve zamanla güçlenmesine neden olan şey ise, bu parka geliş amacımızdı. Kendimizi her kötü hissettiğimizde, nefes almak istediğimiz her anda geldiğimiz tek yerdi burası.

Bana göre birbirimizi en iyi anladığımız yer bu parktı ancak Yağız'a göre ne zaman kaykaylarımız ve patenlerimizle bu parka gelsek işte o zaman parçalanması güç bir grup olmaktan çıkıp birbirine meydan okuyan iki ayrı takıma dönüşüyorduk. İstiyordu ki paten kayanlar ile kaykay sürenler karşı karşıya gelsin ve kapışsın... Bu, birbirimizi bulduğumuz ilk günden beri Yağız'ın en büyük hayallerinden biriydi ki zaten bu yüzden takımlara isim bulmuştu. Kaykaycılar ve Patenciler, tam da Yağız gibi aklı bir karış havada olan birinin bulacağı isimlerdi...

"Üzgünüm, teklifini reddetmek zorundayız," diyen Arden ise belki de içimizde onu kırmaktan en çok çekinen kişiydi.

"Ama neden?" diye adeta ağlarcasına sordu Yağız.

"Çünkü çok riskli geri zekâlı," dedi Demir.

"Kasklarımızı takarız, hiçbir şeycik olmaz," diyerek son kez şansını denemek istedi Yağız; ancak böyle bir şeyin mümkün olmayacağını hepimiz bakışlarımızla ona pekâlâ anlattık. Her birimize tek tek baktı, en sonunda, "Aman be!" dedi bir anda. "Siz ne anlarsınız? Macera ruhu yok bir kere sizde. Ruhsuz bedenler sizi!"

ŞİMDİ

"Yine delirdi bu," dedi Demir. "Neyse neyse. Halledeceğim ben."

Demir bir kez daha bizi hayal kırıklığına uğratmayarak sözünde durdu. Halletti. Üç saat sonrası için alabildiğimiz otobüs biletleri bizi Antalya otogarına ulaştırabildi. Otogardan çıktığımızda taksi

durağına yönelmiştim ki Demir bileğimden tutarak beni durdurdu.

"Esin'e mesaj attım, bizi almaya geliyorlar."

"Esin'e mesaj mı attın?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Seni yere bakan yürek yakan çakal seni!" dedi Yağız gülerek. "Ne ara mesaj attın da biz görmedik?"

Yağız'ın şaşırdığı nokta, Demir'in kaşla göz arasında Esin'e mesaj atmasıydı. Benim şaşırdığım nokta ise Demir'in rehberinde Esin'in numarasının kayıtlı oluşuydu. Çünkü bende kayıtlı değildi. Çünkü biz, bundan tam beş yıl önce birbirimizden ayrılmıştık. Yağız'ı Amerika'ya gönderdikten çok kısa bir süre sonra bir daha görüşmemek üzere dağılmıştı bu ekip. Demir beni bırakıp gidemediği için yanımda kalmıştı ama diğerleri gitmişti. Ve onlarla iletişimi tamamen kesmiştik. En azından ben öyle yapmıştım ve Demir'in de öyle yaptığını sanıyordum.

Demir'in mahcup bakışlarına bakılacak olursa yanılmıştım. Peki ama neden? Demir bana neden Esin'in telefon numarasının rehberinde kayıtlı olduğunu söylememişti? Onların aralarındaki bağı koparmadığını bilmek beni sadece mutlu ederdi, bunu benden neden saklamışlardı? Aralarında nasıl bir ilişki vardı ki bu iletişimi gizlemek istemişlerdi?

Demir'in açıklama yapmadığı, Yağız'ın birbirinden alakasız birçok konudan bahsettiği uzun bir sürenin sonunda yanımızdan hızla bir araba geçip birkaç metre ileride durdu. Hiçbirimizin en azından bu yaşlarında sahip olamayacağı kadar lüks aracın ön yolcu kapısı açıldı, bir kız indi. Bu kız Ekin'di, onu hemen tanımıştım; incecik beli, uzun kumral saçlarıyla onu bize arkası dönükken bile tanımıştım. Yüzünü bize döndüğünde neredeyse hiç değişmediğini anlamış oldum. İnci gibi dişler bizi görür görmez parıldadı.

Ekin bize doğru döndükten hemen sonra arka kapı açıldı, yine önce sırtıyla karşılaştığım bir kız indi. Bu da Esin'di; pembeye boyattığı saçlarıyla hepimizi şaşkına çevirdi, belki de sadece Yağız'ı ve beni... Eh, belli ki Demir onunla zaten görüşüyordu,

saç rengine şaşırması pek mantıklı olmazdı. Lisedeyken Ekin'in saçları gibi parlak ve düz telli saçları vardı, rengine hepimiz bayılırdık. Aralarda sarılıkların olduğu kumral saçları Ekin'in onu kıskandığı tek konuydu ama şimdi hem rengini değiştirmişti hem de düz saçlar gitmiş yerine kabarık, hafif dalgalı saçlar gelmişti. Yine de çok güzeldi.

Ekin ve Esin bize doğru ilerlerken şoför tarafının kapısı açıldı, bu kez arabadan inen bir erkekti.

BEŞ YIL ÖNCE

Arabadan inen Berk, suratında parlak bir gülümseme varken Ekin'in elini tuttu. Birlikte bize doğru ilerlemeye başladılar.

"Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?" diye şaşkınlıkla sordu Demir. "Bize doğru gelen çift Berk ve Ekin mi yoksa yanılıyor muyum? Bu güzel yavrunun sahibi Berk değildir, değil mi?"

"Daha neler!" diye karşı çıktı Yağız. "Berk kim, öyle bir arabaya sahip olmak kim..." derken sadece Berk'i değil hepimizi kast ediyordu. Ne yazık ki hiçbirimizin ailesinin maddi durumu öyle bir arabaya sahip olacak kadar iyi değildi.

"Biraz önce arabaya yavru mu dedin sen?" diye sordu Esin, gözlerinin gördüğüne değil de kulaklarının duyduğuna şaşırmıştı.

"Herhalde kızım. Baksana şunun güzelliğine. Böyle bir güzellikten bahsederken yavru da denilir, bebek de..."

"Göz göre göre arabaya yürüyor ya," dedi Yağız gülerek.

"Ağzının suyu aktı," dedi Özge.

Berk ve Ekin birkaç adım önümüzde durduğunda "Nereden buldunuz bu arabayı?" diye sordu Arden.

"Çaldınız mı lan yoksa?" diye sorduğunda heyecanlanmıştı Yağız.

"He Yağız, çaldık, çalar çalmaz da sana getirdik," dedi Berk. Dilini üç kez şaklatıp gözlerini devirdi. "Amcamın

arabası. Daha doğrusu babamın amcasının arabası."

Bakışlarım Arden'e döndü, dudaklarım gerilmişti. Arden de benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki onun da suratındaki ifade değişti ve "Babanın amcasının arabasını mı çaldın Berk?" diye sordu.

"Aşk olsun ya, ben öyle bir insan mıyım? Ödünç almış olamaz mıyım?"

"Olamazsın," diye net bir şekilde konuştu Arden.

"Nedenmiş?" Arden'e meydan okurcasına konuşan Ekin, her zamanki gibi doğrusuyla yanlışıyla sevgilisinin arkasındaydı.

"Çünkü Berk'in ehliyeti yok ve aklı başında hiç kimse ehliyeti olmayan birine böyle bir arabayı emanet etmez."

Arden'in sözlerinden sonra bütün ilgi Berk'in üzerinde toplandı. Berk'in bakışlarında haşarı bir ifade vardı. "Of, ne var ya!" dedi az sonra. "Biraz eğlenmek istemiş olamaz mıyız?"

"Sen de bu işin içindesin yani," dedi Esin, kardeşi Ekin'e.

"Tabii ki öyleyim."

"Peki, bizi niye apar topar buraya çağırdınız?" diyerek hepimizin uzun süredir merak ettiği o soruyu sormuş oldu Özge.

"Neden olacak... Bize katılmanız için," derken omuz silkmişti Berk. Gerçek dünyadan haberi olmayan bir masal kahramanıydı sanki. Ekin de onun masalının güzeller güzeli şımarık prensesi...

"Asla," diyerek tavrını göstermiş oldu Arden. Onun böyle bir suça ortak olmasını beklemeleri başlı başına saçmalıktı.

"Ama neden?"

"Kızım, bize ait olmayan bir arabayı, hem de böylesine pahalı bir arabayı çalıp getirmişsiniz. Bir de neden diye mi soruyorsun?"

"Soruyor valla," dedi Yağız rahat bir tavırla. Az sonra bir oylama yapılacak ve Yağız elbette suça ortak olmak isteyenlerin arasında olacaktı, bundan emindim.

"Çalmak demeyelim şuna ya. Arabanın sahibi sonuçta babamın dayısı."

"Az önce amcası olduğunu söyledin," dedi Özge.

"Ne fark eder? Akraba işte. Aramızda kan bağı varken beni ihbar edecek değil ya. Beni. Beni, beni, Berk'ini..."

"Seni, seni, Berk'ini bilemem ama bu bebeğin çalındığını fark edince öfkesini bizden çıkaracağına eminim. Doğru söylüyorsun, kan bağımız var, sen paçayı kurtarırsın ama biz kurtaramayız. Allah yarattı demez bizi götümüzden iple tavana asarlar."

"Demir ya!" diye bağırdı Esin.

"Organ ismi o be kızım, organ ismi," diyerek kendini aklamaya çalıştı Demir.

"Hayal edemedim ben ya," diye araya girdi Yağız, gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Götümüzden iple asarlarsa, bacaklarımız ve kollarımız yere mi bakar? O zaman bu, iki büklüm bir şekilde havada sallandırılacağımız anlamına mı geliyor?"

Özge bıkkın bıkkın iç geçirdi. "Bu sence ne kadar önemli?"

Yağız, Özge'yi kınadığını belli eden bir yüz ifadesi takındıktan sonra, "Seni bilmem ama ben ertesi güne her yerim tutulmuş bir şekilde uyanmak istemem," dedi.

"Ertesi güne sağ çıkabileceğini düşünüyorsun demek..." derken işin tamamen eğlencesindeydi Özge, bunu bize çaktırmadan göz kırpmasıyla anlamıştık.

"Ne? Nasıl yani?"

"Sen git adamın lüks aracını çal, pervasızca sür eğlen, sonra gel sadece asılarak işin içinden kurtul... Yok ya! Bunlar adamı bitirir Yağız, çiğ çiğ yer, diri diri gömer!"

"Gömmek mi?" diye sordu Yağız, tırnaklarını kemirmeye başladığına göre Özge'nin başlattığı oyunu devam ettiren Esin biraz abartmıştı.

"Gömmek tabii ya..." dedi Demir.

Ona dönüp *sen de mi* bakışı yolladım, o da bana *ama hak etti* bakışını yolladı. Evet, bunu gerçekten yaptık.

Aramızdaki bakışmaların farkında olmayan Yağız kollarını göğsünde çaprazlayarak bir adım geri çekildi, "Ben oynamıyorum," diye duyurdu.

"Güzel," dedi Arden, fazla bile dayanmıştı. Ardından Berk'e döndü. "Babanı mı arıyorsun, babanın akrabasını mı artık bilemem... Başına bir iş gelmeden bu arabayı buradan aldır."

"Of, tamam, ben götürürüm."

"Ehliyetin yok," diye uyardı Arden.

"Ama senin var," dedi Ekin sırıtarak. "Ve Demir'in de var. İkinizden biri arabayı kullanabilir!"

Demir'e baktığımda onu heyecanını gizlemeye çalışırken yakaladım. Bu beni gülümsetirken "Olmaz," diyerek reddetti Arden. "Ben o arabaya binmem, asla."

"Peki, o zaman şöyle yapalım," diyerek olaya el koydu Özge. "Sahibi yokluğunu fark etmeden önce arabayı yerine bırakmamız gerekiyor. Berk'in dönüş yolunda yakalanma ihtimalini göze alamayacağımız için arabayı Demir kullanacak. Berk ve Ekin'in Demir'in aklını çelme ihtimaline karşı da ona eşlik edecek olan isim ben olacağım. Bir de isterse Esin."

Aslında ben de Arden gibi düşünüyordum. Bize ait olmayan bir arabayla işimiz olmamalıydı, arabayı sağ salim teslim etmek için bile olsa...

"Ben peki?" diye sordu Yağız.

"Senin gelmene gerek yok," dedi Özge.

"Ne demek gerek yok? Bakıyorum da bu filmin başrolünün kim olduğunu çabuk unutmuşsun."

"*Film mi?*" *diye merakla sordu Esin.* "*Ne filmi?*"

"Bu salak bizim bir filmin içinde olduğumuzu sanıyor da..."

"Sanmıyorum, biliyorum," dedi Yağız öfkelenerek.

"Nasıl biliyorsun peki? Diyelim ki gerçekten de bir filmin içindeyiz, bunu nasıl biliyor olabilirsin?"

"Biliyorum çünkü hem zekiyim hem de çok özelim. Eh, bu iki özelliğe sahipken bir sabah uyandığımda eğlenceli bir gençlik filminin içinde olduğumuzu anlamam kaçınılmaz oldu."

"Yani sen diyorsun ki biz aptal ve sıradan olduğumuz için bir filmin içinde olduğumuzu anlayamadık," derken bir kaşım havadaydı. Aslında düşününce... Hayır hayır, bu çok saçmaydı!

"Senarist beni mükemmel insan olarak kurgulayıp sizi kusurlarla donatmışsa ben ne yapabilirim?"

Diğerleriyle birlikte ben de güldüm. "Filmin adı ne peki, onu da biliyor musun?"

"Ne yazık ki bilmiyorum," derken suratı asılmıştı, bu işe kafa yorduğu açıkça belliydi.

"Demek ki o kadar da zeki ve özel değilmişsin," dedi Berk alay edercesine.

"Ben en azından kendimin hayal ürünü olduğunun farkındayım, sen daha bu farkındalığa bile erişememişsin!" diyerek üste çıkmaya çalıştı Yağız.

"Of, yine çok boş yaptınız ya," dedi Özge sıkılgan bir tavırla. "Arden, Demir, hadi abi, son noktayı koyun da ona göre harekete geçelim."

"Hadi abi mi? Ay, bu kız bir gün beni gerçekten öldürecek!" dedi Ekin, tam da ondan beklediğimiz gibi.

Ekin ve Özge birbirlerinden çok farklılardı, aralarındaki farkı en belirgin şekilde ortaya koyan şeyse konuşma tarzlarıydı kesinlikle.

"Başladılar yine," dedi Yağız gülerek. "Tiki Kız vs. Harbi Kız."

"İnsanları kategorilere ayırmaktan vazgeç," dedi Esin. Kaykaycılar ve Patencilere gönderme yapmıştı.

"Demir," diyerek araya girdi Arden. "İstersen sen Özge'nin dediği gibi al arabayı, başına bir iş gelmeden sahibine götür."

Diğerleri heyecanlanarak arabaya koşarken Demir bana döndü. O arabaya binmeyi ne kadar çok istediğini biliyordum, sadece gözlerine baktığımda bile bunu anlayabiliyordum. Belki de bir daha asla böyle bir şansı olmayacaktı, bu yüzden ayağına gelen fırsatı tepmesini istemeyecektim. "Git sen," dedim içten bir gülümsemeyle.

"Emin misin? Matematik çalışacaktık bugün." Biliyordum, istemezsem gitmeyecekti ve sınava da az kalmıştı. Ama kıyamıyordum.

"Daha üç gün var. Üç koca gün. Halledebiliriz."

"Bilemiyorum," dedi kararsız bir tınıyla. "Konular çok birikti ve sen matematikte gerçekten kötüsün."

"O kadar da kötü değilim ya... Abartma."

"Bana logaritmanın ne olduğunu söyle."

Kaşlarım çatılırken zihnimdeki büyük kitaplıkta gezinmeye başladım. Oralarda bir yerlerde matematik bölümü olmalı ve kitapları karıştırarak logaritmanın ne olduğunun cevabını verebilmeliydim. Ama yoktu. İsmi tanıdık geliyordu, formüller de vardı gözlerimin önünde ama gerekli bilgiye erişemiyordum. Dudaklarımı bilmiyorum dercesine büktüm. "Aradığınız logaritmaya şu anda ulaşılamıyor."

"Nil!" dedi kızgın bir sesle. "Logaritma geçen senenin konusuydu be kızım!"

Beni yemlemişti ve ben de bir güzel oltaya gelmiştim. Ona öfkeyle baktım, ağzıma gelen ilk sözü söyleyecektim ki Arden benden önce davranıp "Tamam, sen git, ben çalıştırırım onu," diyerek ikimizi de şaşkına çevirdi.

"Sen mi?" diye şaşkınlıkla sordu Demir. "İyi de sen birine ders anlatmaktan nefret edersin ki. Kendin bile doğru

düzgün çalışmıyorsun. Sahi, çalışmadan nasıl yüksek notlar alabiliyorsun?"

"Dersi derste dinliyorum, yetiyor," diye cevapladı Arden. Bunu gerçekten başarıyordu. Ders saatlerinde başka hiçbir şeye odaklanmıyor, ders saatleri dışında da neredeyse hiç ders çalışmıyor ve sınavlardan tam not alıyordu. İşitsel zekâsı daha yüksek olmalıydı.

"Öyleyse ben gidiyorum?" dedi Demir. Başımı hızlıca salladım, bir an önce o arabaya binmeli ve gazı köklemeliydi.

"Hız yapma," diye uyardı Arden.

"Bu arabaya bineceğim ve hız yapmayacağım, öyle mi?" derken kaşlarından birini kaldırmış, dalga geçer gibi bakıyordu. "Daha neler!"

"Demir!" diye bağırdı Özge. "Seni bekliyoruz, hadi!"

"Geliyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Demir. "Kaçıyorum ben. Merak etmeyin, trafik canavarı olmayacağım."

Demir'in koşar adımlarla arabaya ilerleyip şoför koltuğuna kurulduktan sonra motoru çalıştırmasıyla Arden'in başını iki yana sallayarak "O kadar güvenmiyorum ki sana..." demesi bir oldu.

"Neden gitmesini söyledin o zaman?" diye sordum.

"Çünkü Esin'e güveniyorum."

"Anlamadım," dedim kaşlarımı çatarak. Esin'e güveniyor olmasıyla Demir'in ne alakası vardı ki?

"Fark etmediğini söyleme bana," dedi şaşkın şaşkın. Kaşlarımın çatıldığını gördüğünde hafifçe gülümsedi. "Esin'in Demir'de çok özel bir yeri var. Bir gün bir şey olur, Demir'in hepimizden vazgeçmesi gerekir... Vazgeçer de... Ama ondan kopamaz, yapamaz bunu."

Duraksadım, söylediği son cümle zihnimde üçüncü kez tekrarlarken sertçe yutkundum ve "Aşk?" diyebildim sadece.

"Hayır." Suratındaki ifade kararırdı. "Demir, Esin'e âşık değil."

İtiraz istemez bir ses tonuyla konuşmuştu. Biliyordu, Demir'in Esin'e âşık olmadığından emindi. Arden zannettiğimden çok daha iyi mi tanıyordu Demir'i yoksa Demir mi Esin'e karşı hisleri olmadığını Arden'e söylemişti? Ona bunu sorabilir, cevabını öğrenebilirdim ama çok daha fazla merak ettiğim başka bir şey vardı; bu yüzden "Öyleyse ne bu?" diye sordum.

Bir insanın başka bir insandan ne yaşanırsa yaşansın vazgeçememesine sebep olan şey, aşk değilse, neydi?

ŞİMDİ

Bilmiyordum, bu sorunun cevabını geçen beş yıla rağmen hâlâ öğrenememiştim. Birbirine sıkıca sarılan Demir ve Esin'in arasındaki özel bağın sebebini hâlâ bilmiyordum.

Demir'in kollarından ayrılan Esin bana döndüğünde geniş-çe gülümsedim. Aralarında her ne varsa, benden, bizden her ne saklıyorlarsa hiçbir şey ona gülümsememe engel olamazdı. Esin benim en renkli yanımdı ve ben bu rengi bir giz uğruna karalayacak değildim.

"Nil!" dedi özlediğim o neşeli, sıcak gülümsemesiyle ve daha fazla beklemeyerek bana sıkıca sarıldı. Kollarım zayıf bedenini sarmalarken içimde bir yerlerde özlemini duyduğum o sıcaklık yayılmaya başladı.

"Ay, çekil şuradan! Sıra bende artık." Kardeşini benden ayırıp kollarını boynuma doladı. Ekin'in heyecanı kıkır kıkır gülmeme neden olurken ben de ona sarıldım.

Yağız'ın kötücül bakışlarını bir an olsun üzerinden ayırmadığı adamın Berk'e olan şaşırtıcı benzerliği ise gözümden kaçmamıştı. Ekin benden ayrılmadan önce kulağına "Lütfen bana onunla sevgili olduğunuzu söyleme," diye fısıldadım.

Benden uzaklaştı, ağzı kulaklarındaydı. "Ama gerçek bu!" Diğerlerine dönüp "Bu görmüş olduğunuz yakışıklı beyefendi benim sevgilim, adı Mert," dedi gülümseyerek. "Mert, bunlar da yolda gelirken sana bahsettiğim arkadaşlarımız."

Mert gülümseyerek elini uzatınca ben de uzattım, beklediğimin aksine benimle tokalaşmak yerine elimin üstünü öptü. "Memnun oldum Nilcim."

Bir anlığına afallasam da sahte bir gülümsemeyle "Ben de," diyebildim.

Dudaklarımdaki gülümseme sahteydi çünkü kendimi hiç iyi hissetmiyordum, epey gergindim ve böyle hissettiğim anlarda kimse benden içtenlikle gülümsememi bekleyemezdi. Adam resmen Berk'in kopyasıydı. Onun gibi temiz bir yüzü, seyrek ama biçimli kaşları, dolgun dudakları ve yeşil gözleri vardı. Aralarındaki tek fark, saçlarının rengiydi. Berk'in saçları altın kumral tonlarındayken Mert olarak tanıtılan bu adamın saçları siyaha yakın bir kahverengiydi.

"Ben Demir," diyerek adamın dikkatini kendine çekmiş oldu.

Mert genişçe gülümsedi. "Bilmez miyim? Esin senden çok bahsetti."

Etrafımızda elektrik yüklü bir sessizlik oluştu. Demir ve Esin'in birbirine kaçamak bakışlar yollaması benim daha da gerilmeme neden olurken Demir dönüp bana baktı. Kabahatli olduğunu biliyor, hatasını nasıl telafi edeceğini düşünüyordu.

"Ama en çok benden bahsetmiş olmalı. Sonuçta herkes en çok Yağız Güçlü'den bahseder," diyen Yağız her zamanki gibi ortamdaki gerginliği azaltmak için uğraşıyordu.

"Evet, tabii ki bahsettiler. Başlarına açtığın türlü türlü belalardan da... Ne yalan söyleyeyim, favori karakterim kesinlikle sensin."

"Bu adam benim başrol olduğumu nereden biliyor? Yoksa bu da mı bir filmin içinde olduğunu anlamış?" diye kulağıma fısıldayan Yağız şaşkın görünüyordu.

Başımı hafifçe kaldırıp gözlerine baktım. "Hâlâ mı Yağız?" diye sordum kısık sesle. "Aradan yıllar geçti ve sen hâlâ bir filmin içinde olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum," dedikten sonra Mert'e bakan gözleri kısıldı. "Belli ki o da biliyor. Bu çok canımı sıktı."

"Neden?" diye sordum cevabını merak etmediğim halde.

"Çünkü onun da her şeyin farkına varması, yalnız olmadığımı gösterir."

"Eh, ne güzel işte. Mutlu olmalı ve onunla kardeş kardeş geçinmelisin," dedim alay ederek.

"Of," dedi geri çekilerek. "Anlamıyorsun beni."

Kalabalık olmamıza rağmen Mert'in arabasına sığabildik hatta boş koltuk bile kaldı ve ben de ister istemez o koltuğa bambaşka birini oturttum. Aramızda olmayan birini.

Mert'in *Vito* tipi aracının ön yolcu koltuğunda Ekin oturuyordu. Arka bölümdeki altı kişinin rahatça oturabileceği koltuklarda ise Demir ve Esin yan yana oturmuştu. Yağız tek başına oturup bacaklarını uzatmak istediğini söyleyince ben de Esin'in yanındaki cam kenarına geçmek zorunda kalmıştım. Ama Yağız'ın hayalleri benim zihnimde suya düştü, çünkü yanına oturttuğum kişi Arden'di. Yağız'a bacaklarını toplaması gerektiğini söylüyor, ona kızsa da gülmeden edemiyor ve sık sık bakışlarını benden yana çeviriyordu. Bana soluk kesen bir gülümsemeyle bakıyor ve ben kahroluyordum.

"İyi misin sen?" diye fısıldayarak sorunca Esin, irkildim.

Arden yoktu. Ne o koltukta oturuyordu ne de uzun süredir aramızdaydı. Biliyordum, bile isteye kendimi bu tarz hayallere kaptırıyor ve her defasında çakılıp yere düşüyordum.

"Evet, tabii ki iyiyim," dedim gülümseyerek. Aslında onu görmemiştim, yalnızca onu gördüğümü düşünmek istemiştim. Hayır, psikoz belirtileri göstermiyordum ve tabii ki Arden'in yanımızda olmadığının bilincindeydim, hem de tam beş yıldır... Ben sadece istiyordum, onun da yanımızda olmasını delicesine istiyordum ve yapabileceğim tek şey bu olduğu için düşlüyordum.

"Daldın bir anda," dedi kuşkulanarak.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı salladım. "Oluyor bazen."

"Biliyorum ben bu bazenleri," dedi her şeyi açıkça konuşmak ister ama bunu yapmasına izin vermeyeceğimi bilirken. Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki "Neyse ki artık buna bir son verebileceğiz," diye devam etti.

"Ne demek bu?"

"O gecenin bize ödettiği bedel yüzünden bu halde olduğunun farkındayım Nil," dedi yumuşak bir sesle. Bana yaklaştı, neredeyse benim bile duyamayacağım kadar kısık sesle "Yağız döndüğüne göre her şey eskisi gibi olabilir," dedi. "İyileşebiliriz, hep birlikte."

"Nasıl?"

"Neden geldiğinizi bilmiyorum. Bunca yıldan sonra Yağız neden döndü, sizi nasıl buldu, nasıl ikna etti de şimdi buradasınız hiç bilmiyorum ama madem geldiniz, o zaman duramayız. Yola devam etmeli ve *ona* gitmeliyiz."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "*Ona* gidemeyiz. Berk'e, Özge'ye gidebiliriz ama o olmaz. Şimdi değil, belki sonra..."

"Neden şimdi değil?" diye kızarak sordu. "Aradan beş yıl geçti Nil. Beş koca yıl."

"Evet, o gecenin üstünden beş yıl geçti ama o hâlâ orada, hepimizin ortak işlediği suçun bedelini tek başına ödüyor."

Kirpiklerini kırpıştırarak benden uzaklaştı. "Bana bilmediğini söyleme," dedi yılgın bir sesle. İfadesizliğim onu daha da şaşkına çevirirken, bense neye bu kadar takıldığını anlamazken sadece bekledim. Dudakları aralandığında yüzündeki şaşkınlık ifadesi de artmıştı. "İnanamıyorum, senin gerçekten haberin yok."

"Neyden?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Anlamıyorum, Demir neden söylememiş ki sana?" Sol yanında oturan adama dönüp baktı, Demir başını cama yaslamış ve çoktan uyuyakalmıştı. Tekrar bana döndüğünde kafası karışmış görünüyordu. "Bana haber veren oydu."

"Esin, neden bahsediyorsun sen?"

"Arden'den."

"Arden mi?" Nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum. "N'olmuş Arden'e?"

Demir'in Arden'le ilgili bir konuyu benden gizlemesinin tek nedeni, o konunun bana zarar vereceğini düşünmesi olabilirdi. Esin'in sessizliği ve kararsızlıkla parıldayan gözleri her geçen saniye zihnimdeki senaryoların daha da büyüyerek bir felaketi çağırmasına neden olurken artık nefes alamadığımı fark ettim. Arden'e bir şey olmuştu, çok kötü bir şey ve Demir benden bunu saklamıştı. Ama neden?

Esin korkuyla titremeye başladığımı fark ettiğinde "Hey," diyerek ellerimi tuttu. "Kötü bir şey yok, sakin ol."

Ona inanmak istiyordum ama Arden'in durumuyla ilgili iyi bir gelişme varsa Demir bunu benden saklamazdı. Ama Esin şimdi kötü bir şey olmadığını söylüyordu.

Nefes alıp vermeye çalışırken ellerimi tutan pembe saçlı kıza baktım. Demir yıllarca bana aksini söylerken Esin'le iletişimini sürdürmeye devam etmişti. Bana yalan söylemişti. Onu dokuz yıldır tanıyordum, bana ilk kez yalan söylemişti. Belki de ilk değildi...

"Peki," dedim anlık bir cesaretle. "Öyleyse ne oldu?"

Demir'e böyle bir haberi benden gizlediği için kızmak ya da sessizliğe bürünüp beni daha fazla merakta bırakmak yerine "Arden hapisten çıktı!" diye müjdeledi. İçimde bir yerlerde Demir'le aramızdaki güçlü bağdan birkaç parçanın kopmasına neden olacak o sözü söyledi: "Demir bunu bir yıldır biliyordu."

3. YOL:
"BEN HER KASIM'DA ÖĞRENDİM"

BİR YIL ÖNCE

Kasımlar acıtırdı; kasımın on sekizi en çok Arden'in canını acıtırdı. Bugün onun doğum günüydü ama pastasının mumunu üfleyen yine bendim.

"Burada olmalıydı," dedim ağlayarak.

Uzaktaydı, o şimdi benden çok uzaktaydı. Özgür olmayı hak eden oydu, biz suça meyilli çocuklar değildik.

"Nil," dedi Demir. "Ne konuştuk seninle?"

"Biliyorum ama yapamıyorum," diye itiraf ettim. "Arden benim mutlu olmamı isterdi, biliyorum ama onu düşündükçe kalbim acıyor."

İki büyük adımda bana yaklaştı, çaprazımdaki sandalyeye oturduğunda dizlerimiz birbirine değdi. "Onun nasıl olduğunu düşündükçe mi canın yanıyor?" Başımı salladım hafifçe. Umutsuzca elime uzandı. İki elinin arasında tuttuğu elime bakarak "İstemiyor seni," dedi. "Sadece seni de değil, hiçbirimizi istemiyor. Kabullen artık."

Elimi öfkeyle kendime doğru çektim. Arden'in beni görmek istemediği gerçek bile olsa duymak istemiyordum. Bana bunu neden yapıyordu? Zaten biliyordum, Arden'in artık hiçbirimizi görmek istemediğini kabullenmiştim. Neden sürekli bunu hatırlatıp canımı daha da acıtıyordu?

"Beni üzüyorsun," dedi kırık bir sesle. "Aradan dört yıl geçti ama sen hâlâ onu düşünerek kendini harap ediyorsun, beni mahvediyorsun."

"Arden son dört yıldır doğum günlerini o parmaklıkların ardında tek başına geçiriyor Demir. Orada olmasının nedeni biziz, suçlu olan hepimiziz. Nasıl olur da onu düşünmeden durabilirim?"

"Vicdan azabı yani," dedi imalı bir sesle. "Onun ne halde olduğunu düşünüp kendini bu kadar yıpratmana neden olan şey, vicdan azabı çekiyor olman. Başka hiçbir şey değil."

"O bizim arkadaşımızdı," diye tısladım. "O, senin en yakın arkadaşındı."

"Peki ya senin?" diye meydan okurcasına sordu. "Sadece arkadaşın mıydı?" Gözlerimi kaçırdım. "Cevap ver."

"Hayır."

"Nil," dedi uyarırcasına. "Soruma cevap ver."

"Ne değişecek?" diye sinirle sordum. "Yıllardır bana bu soruyu sorup duruyorsun, cevaplıyorum ama tekrar ve tekrar sormaya devam ediyorsun. Artık bu soruya cevap vermek istemiyorum. Yoruldum."

"Çünkü yalan söylüyorsun!" diye bağırdı birden. "O kadar çok yalan söyledin, o kadar çok inkâr ettin ki artık ben bile yoruldum."

"Yalan değil."

"Arden'i arkadaşın olarak görmediğini biliyorduk Nil. Duygularını kendine bile itiraf edemedin. Ona bir kez olsun seni seviyorum diyemedin ve ne oldu, bak, adam gitti, artık yok ve istemiyor seni."

"Söyleme!" diye bağırırken oturduğum yerden hızla kalktım, tahta sandalye düştü.

"Neyi söylemeyeyim?"

"Onun beni istemediğini söyleme," derken acı içinde kıvranıyordum, görmüyor muydu? Neden bunu devam ettiriyordu?

"Ama gerçek bu," dedi beni anlamadığını kanıtlarcasına. "O artık hiçbirimizi istemiyor."

"Neden?" diye sordum, dört yıldır her gün yaptığım gibi.

Ayağa kalkıp küçük bir adım atarak yanımda durdu, güçlü kollarını bedenime sararken başımı göğsüne yaslamıştı, dört yıldır hep yaptığı gibi.

Arden'den sonra hepimiz dağılmıştık. Berk, Özge, Ekin ve Esin, farklı bahanelerle çekip gitmişlerdi bu şehirden. Ancak Demir buradaydı. Dostluğumuzun başladığı yerde, benimleydi. Diğerleri gibi yaşananları unutmaya çalışırken bu şehirden kaçmamasının sebebi Arden olmalıydı. Arden'in bir gün hepimize geri döneceğini ve hepimizin yeniden bir araya gelerek eskisi gibi olacağını düşünüyordu.

ŞİMDİ

Kahve gözlerin böyle bir düşünceyle yıllarını geçirdiğinden artık o kadar emin değildim. Arden'i sevdiğini, aramıza dönmesini beklediğini düşünmüştüm hep ama şimdi öğreniyordum ki Arden aramıza dönmüştü ve Demir bunu hepimizden saklamıştı. Hayır, bekle. Hepimizden değil.

"Neden sana söyledi?" diye sordum Esin'e. Neden bana ya da diğerlerine değil de bu gerçeği sadece Esin'e söylemişti?

"Emin değilim," dedi hafifçe omuz silkerek.

"Peki sen neden söylemedin bana? Madem Arden hapisten çıkmıştı, neden bunu kendinize sakladınız da bana ya da diğerlerine söylemediniz?"

Kaşları çatılırken "Nil," dedi mahcup olmuş gibi. "Diğerleri de bunu biliyor."

"Ne?" diye şaşırdım. "Sadece ben mi bilmiyordum yani?"

"Aslında sadece Yağız'a söylemeyecektik, böyle kararlaştırmıştık ama belli ki Demir senin de henüz bilmemen gerektiğini düşünmüş."

"Ona bunun hesabını soracağım." Dişlerimi nasıl sıktıysam köklerinin sızladığını hissettim.

"Ona kızma." dedi Esin rica edercesine. "O her ne yapıyorsa senin iyiliğin için yapıyor, güven bana."

"İyiliğim için mi?" diye tekrarladım. "Bu gerçeği benden saklamasının altında nasıl bir iyilik yatıyor olabilir?"

"Nil." dedi nefesini verirken. "Arden bıraktığımız gibi değil."

Duraksadım. Kaşlarım çatılır gibi oldu. Arden hapisten çıkmıştı ve bıraktığımız gibi değildi. Odaklanmam gereken tamamen buydu ama ben, Demir'i bana ihanet ettiği için suçlamakla meşguldüm. Başımı hızlıca iki yana salladım. Demir'i, Esin'i, aradan geçen yılları ve her şeyi bir kenara bırakarak derin bir nefes aldım. "Nerede?" diye sordum.

"Kim? Arden mi?"

"Evet, her neredeyse söyle, gidelim oraya."

Başını umutsuzca iki yana salladı. "İstemiyor."

"Beni mi?" diye sorarken elimi kendime doğrultmuştum, işaret parmağım nedense kalbimi gösteriyordu.

"Hiçbirimizi."

"Ama neden?" diye sordum, yıllardır Demir'e sorduğum bu soruyu ilk kez bir başkasına soruyordum.

"Bilmiyorum. Sanırım çıktıktan sonra sadece Demir'le konuştu ve Özge'yle bir kez görüştü."

"Özge'yle mi görüştü?" diye sordum ama cevap beklemiyordum. Artık nedenleri de öğrenmek istemiyordum. Ne olduysa, nedeni her neyse Arden beni istemiyordu. Hiçbirimizi değil, beni, kalbimi istemiyordu. Dört yıl boyunca onu bir kez bile görmeme izin vermemiş, dört yılın sonunda özgürlüğüne kavuşmasına rağmen benimle bırak görüşmeyi, konuşmak bile istememişti. Oysaki ben hep en çok beni sevdiğini düşünürdüm, en çok bana kıyamadığını. Ancak şimdi öğreniyordum ki yanılmışım, onun en çok sevdiği de en çok kıyamadığı da hiçbir zaman ben olmamışım.

"Bu konuları başka bir zaman, daha sakin bir yerde konuşmaya ne dersin?" diye ılımlı bir şekilde sordu Esin. O hep böyleydi, gruptaki en anlayışlı insan da en uyumlu insan da hep oydu. Ona sadece bakmak bile beni sakinleştirir, dinginleştirirdi. Yine öyle oldu, yumuşak bir sesle beni bunları şimdi konuşmaktan vazgeçirmeye çalışırken elimi sıktı, hafifçe gülümsedi, ben de başımı salladım.

Kısa süre sonra araba durdu, aracın arka kapısı otomatik olarak açılırken Ekin "Geldik!" diye duyurarak arabadan indi.

Onları takip ederek biz de sırayla arabadan indik. Demir'e olan öfkemi hatta bundan ziyade hayal kırıklığımı belli etmemeye, sonraya saklamaya çalışırken Yağız kolunu omzuma attı. "Ne iyi ettim de seni buldum, değil mi?"

Bir an düşündüm, gerçekten iyi mi olmuştu? Arden'in hapisten çıktığını ama yıllardır inkârda yaşadığımı ve beni gerçekten istemediğini, Demir'in tam bir yıldır bana yalan söylediğini, diğerlerinin de beni hiç düşünmediklerini öğrendiğim bu yola çıkmamız gerçekten iyi mi olmuştu?

"Evet, kesinlikle," dedim kararsızlıkla. Daha yolun başındaydık ve ben daha şimdiden yorulmuştum.

"Ee, nereye getirdiniz bizi?" diye sordu Demir.

"Nereye olacak, tabii ki bizim fakirhaneye," dedi Esin gülerek.

"Biz dediği, o ve birkaç ezik arkadaşı, ben yokum," deyince Ekin, Esin'in suratı asıldı.

"Sen nerede kalıyorsun?" diye sordum merakla.

"Nerede olacak, tabii ki benim evimde," dedi Mert, dünyanın en basit sorusunu cevaplar gibi rahat bir tavırla.

"Bunu bilmiyordum," dedi Demir, canı sıkılmış gibiydi.

"Son birkaç aydır onunla kalıyor," diye açıkladı Esin. "Daha önce o da bu apartman dairesinde yaşıyordu."

"Neyse ki o zor günler geride kaldı," diye küçümser bir tavırla konuştu Ekin.

"Ufak bir sorum var," dedi Yağız. Bütün gözler ona dönünce "Burada dikilmeye devam edecek miyiz?" diye sordu.

"Ay!" dedi Esin heyecanla. "Çok pardon, hadi gelin benimle."

Esin'i takip ederek paslanmış demir kapıdan içeri girdik, dar koridorları geçip merdivenleri çıkarken hiçbirimiz yabancılık çekmiyorduk. Çoğumuzun ilk evi hatta bazılarımızın şu anki evi bile buraya benziyordu.

"Duvara yakın yürürseniz iyi edersiniz," diye uyardı Ekin, kimse sesini çıkarmadan uyarısını dikkate alarak ilerlemeye devam etti.

İkinci kattaki dairelerden sağda olanın önünde durduklarında Ekin ve Esin'in ardından biz de ayakkabılarımızı çıkardık ve kapı eşiğini atlayarak eve girdik.

Yağız kendi evine gelmiş kadar rahatlarken küçük salondaki koltuklardan birine kuruldu, "E, bi' çay yapın da içelim," derken kollarını iki yana açarak arkasına yaslandı.

Esin gülerek başını salladıktan sonra salondan ayrıldı, ona yardım edeceğini söyleyen Demir de peşinden gitti.

"Aa, balık!" Yağız oturduğu koltuktan heyecanla kalktı, duvara dayalı olan masanın üzerindeki küçük balık fanusuna doğru ilerledi. "Adın ne senin bakayım?"

"İlginç bir karakter gerçekten," dedi Mert balıkla sohbet eden Yağız hakkında.

"Öyledir," derken Ekin'in gururu okşanmıştı. O da Yağız'ı kendi gibi davranmaktan çekinmediği için seviyordu.

"Ee, Nil," diyerek bana döndü Mert. "Kızlar soramadı henüz ama ben dayanamayacağım artık. Hangi rüzgâr attı sizi buralara bakalım?"

Mert dudaklarında bir tebessümle benden cevap bekliyordu. Ekin bu adamı gerçekten seviyor muydu? Mert onun için bir yara bandı mıydı, yoksa Berk'i unutalı çok mu oluyordu?

"İyi ki geldiniz, çok mutlu olduk tabii ama merak etmeden

de yapamıyoruz," diye devam eden Ekin oldu. Mert bu sırada Ekin'in uzun, ince telli saçlarıyla oynuyordu.

"Esin de geldiğinde konuşsak daha iyi olur," diyerek kendime zaman tanıdım. Zamana ihtiyacım vardı çünkü yola çıktığım ilk andaki kadar hevesli değildim şimdi, kafam karışmıştı ve her yeni şehirde başıma gelecekleri öngörüyor gibiydim.

"Peki, nasıl istersen," dedikten sonra beni boş vereceğini sansam da Yağız'ın odadan çıktığı anı fırsat bilerek "Eh, o zaman senden konuşalım biraz. Nasıl geçti son beş yılın, neler yaptın, nasılsın?" diye sordu Ekin.

Bir yabancının karşısında otururken son beş yılımı bütün gerçekleriyle anlatamazdım. Onları ne kadar çok özlediğimi, o geceyi bir türlü unutamadığımı, Arden'e dair duygu ve düşüncelerimi ona şimdi söyleyemezdim. Bu yüzden karşımdaki güzel kızın altın günlerindeki teyzelerden biri olduğunu düşünerek "Mezun oldum geçen ay, belki bilmiyorsundur, mimarlık okudum. Üniversite sırasında birçok kursa yazıldım, şehir gezdim, yeni dil öğrendim, kendimi geliştirmek için çok uğraştım. Dolu dolu geçen bir beş yıl bıraktım arkamda ve düşününce... İyiyim, hem de çok," diye samimiyeti bir kenara bırakarak yanıtladım sorusunu. Ardından ruhsuz bir gülümsemeyle "Sen nasıl geçirdin son beş yılını, nasılsın?" diye sordum.

"Anlattıklarından sonra geçiremediğimi fark ettim," dedikten sonra kıkırdadı. "Şaka." Onun gibi ben de kıkırdadım ama neyin komik olduğunu anlamamıştım. "Ben de mezun oldum, moda tasarımı bölümünden. Birkaç aydır alanında en iyisi olan bir ikonun yanında staj yapıyorum. Bunun dışında, ben de birkaç kursa yazıldım, İngilizcede epey ilerledim ve sürpriz! Mert bana motor kullanmayı öğretti, onun motosikletiyle okula gidip geldiğim bile oldu."

"Demek motosiklet sürmeyi biliyorsun," dedim sevinçle. "Hayalini gerçekleştirmene sevindim."

"Hayalin miydi?" diye şaşırarak sordu Mert. "Anlık bir heves olduğunu sanmıştım. Çocukluk hayalin falan mıydı yoksa?"

Mert'in alaycı bir ifadeyle sorduğu sorunun cevabı evetti ancak Ekin bu cevabı verecek gibi görünmüyordu.

Bu aslında hepimizin hayaliydi. O parkta tanıştığımız ilk günden beri bir kısmımız paten kayıyor, bir kısmımız kaykay sürüyor ve hepimiz günün birinde motosikletlerimize atlayarak yarışmanın hayalini kuruyorduk. Yine de Ekin'in bizimle, özellikle Berk'le kurduğu bu hayali bir başkasıyla gerçekleştirmesi beni üzmedi, aksine sırf gerçekleştirebildiği ve bunu yaparken mutlu olduğunu düşündüğüm için sevindim.

Ekin'in dudakları kasvetli bir çizgi halini alsa da bu çok kısa sürdü. "Evet ve bu hayalimi gerçekleştirmeme sen sebep oldun." Mert'in suratında aptal bir âşık ile kötülüğü kendine meslek edinmiş bir kalpsizin gülümsemesi peyda oldu, öylesine zıt, öylesine kafa kurcalayıcı...

O sırada bir yandan tek elinin avucunda taşıdığı düz tepsiyi sallayan bir yandan da sesini kalınlaştırarak "Çaylar!" diye bağıran Yağız salona girdi. Dengesiz tutuşu yüzünden bardaklardan taşarak tabaklara dökülen çayı görmezden geldi. Tepsiyi masaya bırakırken başarısızlıkla sonuçlanan Çaycı Hüseyin taklidine gülüyordu. Evet, kendi taklidine gülüyordu; hem de beceremediği bir taklide, hem de tek başına...

"Ben şunları yeniden doldurup getireyim," dedikten sonra tepsiyi alarak tekrar salondan ayrıldı Esin.

"Gördün mü yaptığını?" diye kızdı Demir.

"Ne yaptım ki?"

"Bunu nasıl başardığını gerçekten merak ediyorum. Durduk yere başımıza iş açabiliyorsun, zaman, yer ve olay asla fark etmiyor, bir şekilde bir şey yapıyorsun ve büyük ya da küçük derdimiz oluyor."

Yağız bir şey söylemek yerine kocaman sırıttı, sanırım Demir'in onu övdüğünü zannediyordu.

Esin'in tekrar salona girmesiyle Mert'in elini bir kez çırparak "Evet!" diye bağırması bir oldu. Bütün dikkatleri üzerine

çekmişken "Söyleyin bakalım, sebeb-i ziyaretiniz nedir?" diye sordu.

Yağız tam da ondan beklediğimiz gibi, "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle..." demeye başladı.

Kendine de çay alarak yanıma oturdu Esin. "Merak ediyoruz gerçekten."

Demir ve Yağız sessizlik yemini edince derin bir nefes aldım. "Birkaç gün önce Yağız'la tesadüfen karşılaştık. Oturup eski günleri yâd ettik ve şimdi buradayız," dedim özetle. Olup biteni en ince ayrıntısına kadar anlatamazdım, bir yabancının karşısında gerçeklerden öylece bahsedemezdik.

"İyi ki geldiniz," dedi Esin genişçe gülümserken.

"Evet, çok özlemiştik," diye devam etti Ekin.

İkisinin de aklında soru işaretleri vardı, bunu görebiliyordum ama belli ki onlar da Mert'in varlığı sebebiyle suskunluğu tercih ediyordu.

"Ne kadar buralardasınız?" diye sorunca Mert, Ekin onun omzuna vurdu. "Yani bilelim de biz de ona göre kendimizi ayarlayalım, sizi burada iyi ağırlayalım diye soruyorum."

"Aslında pek buralarda takılmayı düşünmüyoruz," dedi Demir.

"Hadi ya," derken gerçekten üzgün görünüyordu Esin. "Hemen dönecek misiniz?"

"Hayır," diye heyecanla lafa atladı Yağız. "Dönmüyoruz, sizi de yanımıza alarak yola devam ediyoruz!"

"Nasıl yani?"

"Önce teklif mi etseydin acaba?" diye sordu Demir. "Bize katılmak ister misiniz diye sorsaydın da olumlu yanıt alınca mı bu cümleyi aynı heyecanla kursaydın?"

"Bilmem ki," dedi Yağız kararsız bir tınıyla. "Her türlü bizimle gelirler diye düşündüğümden teklif etme gereği duymadım sanırım."

"Gelir misiniz?" diye sordum. Esin bize bakmak yerine hızlıca Ekin'e döndü. Ekin'in suratında bu durumdan pek hoşlan-

madığını belli eden bir ifade vardı, sanırım Berk'e gidecek olmamız onu rahatsız etmişti. Oysaki eskiden... Ah, peki, aradan yıllar geçmişti ve değişen çok şey vardı.

"Tam olarak nereye?" diye sordu Mert.

"Arkadaşlarımızın yanına," dedi Demir. "Özge'ye, Berk'e."

Bekledik, devam etmedi, onun yerine ben "Arden'e" diyerek tamamladım sözünü.

"Arden'e mi?" diye heyecanla sordu Yağız, kaşlarından birini şüpheyle kaldırdı. "Arden'den haber alamıyorsunuz sanıyordum?"

Yağız'a o Amerika'ya gittikten sonra başımıza gelenleri anlatsaydık geri dönerdi ve biz bunu istememiştik. Orada kalmalı, hayalini gerçekleştirmeliydi. Bu yüzden ona birçok yalan söylememiz gerekmişti. Söylediğimiz yalanlardan biri Arden'le ilgiliydi. Arden'in bizi bırakıp gittiğini söylemiştik. Oysaki onu bırakıp giden bizdik.

"Evet, alamıyoruz," dedi Demir, bir kez daha kendini yalan çamuruna bularken.

Yağız'ın omuzları hayal kırıklığıyla düştü. "Ee, nasıl gideceğiz ki o zaman ona?"

"Eğer haber alabilirsek, yerini öğrenirsek gideriz demek istedi Nil," diyerek benim yerime konuştu Demir. "Neyse..." Bir kez daha beni Arden'den uzaklaştırmak istedi. "Ne diyorsunuz kızlar, bizimle diğerlerini bulmak için yola çıkmak ister misiniz?"

Esin kardeşine bakmaya devam ederken Ekin'in gözleri bendeydi. Onu anlamamı istiyordu, belli ki yaşananlardan sonra Berk'le yüzleşme cesaretini hâlâ kendinde bulamamıştı. Korkuyordu, her şeyin eski haline dönmesinden ve tekrar üzülmekten deli gibi korkuyordu, Berk'ten kendini korumak istiyordu ama bir yandan da bu yolculuğa katılmak istiyordu.

Ekin'in çaresiz bakışları ve kardeşi olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini belli eden Esin'in suskunluğu, üzerinde ikinci kez düşünmeden "Mert, sen de gelsene," dememe yol açtı.

"Ben mi?" diye şaşırırken Mert, odadaki bütün gözler benim üzerimdeydi.

Ekin minnet dolu bir bakışla, Esin kafası karışmış bir şekilde, Demir öfkeyle ve Yağız ile Mert bu teklifin nedenini anlamaya çalışırcasına bana bakarken hafifçe omuz silktim. "Evet, neden olmasın?"

"Çok isterim," dedi Mert heyecanla. "Hem benim arabayla rahat rahat gideriz."

"Harika!"

Dudaklarını kıpırdatmadan benim bile zor duyabileceğim bir sesle "Mert'in gelmesini istediğine emin misin?" diye sordu Esin.

Başımı sallarken gözlerim Mert'in boynuna sevinçle sarılmış olan Ekin'deydi. Onu gerçekten seviyor muydu?

"Aaa, ama bir dakika!" diyerek Mert'ten ayrıldı Ekin. "Benim staj yerimden izin almam gerekiyor, birkaç günü bulabilir."

"Birkaç gün Antalya'yı gezeriz biz de," dedi Yağız gülerek.

"Evet, hiç sorun değil."

"Tamam, süper!"

"Heyecanlandım şimdi ya," dedi Mert, bakışları hiç hoşuma gitmeyecek şekilde değişti. "Diğer karakterleri de merak ediyordum, özellikle Berk'i..."

İşte o an anladım ki pek iyi bir karar değildi Mert'i bu yolculuğa dahil etmek, çünkü gözlerinde gördüğüm o ışık, Berk'i kendine rakip gördüğünün ve bu yolculuğu burnumuzdan getireceğinin kanıtıydı.

"İlk kime gidiyoruz peki?" diye sorulunca bütün gözler bana çevrildi.

Yağız kime ne zaman gidileceğinin planlamasını bana bırakmıştı. Demir, Yağız ve ben yola çıkacak, Ekin ve Esin'i de yanımıza alarak önce Özge'nin yanına gidecektik çünkü o mesafe olarak bize daha yakındı. Özge'yi de aldıktan sonra Berk'in bulunduğu şehre geçecek ve Arden'i bekleyecektik.

Arden'in hapiste kaldığı ilk yıllarda kavgaya karışarak cezasının artmasına neden olduğu ve bu yüzden ancak önümüzdeki birkaç ay içinde özgürlüğüne kavuşacağını sandığım için böyle plan yapmıştım. Ama bugün sandığım, bildiğim ne varsa hepsinin yalan olduğunu öğrenmiştim. Aslında Arden bir yıl önce hapisten çıkmış. Demir bunu biliyormuş, Yağız hariç herkes bunu öğrenmiş ama kimse bana söylememiş. Neden, nasıl ve kim için bilmiyorum ama birileri bir şeyleri hep saklamış, hep yalan söylemiş.

Belki de Arden'in iyi olduğu bile doğru değildi, belki de Arden kötü durumdaydı, belki de Arden bizi istemediğini söylerken bile en çok bize ihtiyaç duyuyordu. Belki de Arden'in beni, kalbimi istemediği bile Demir'in yalanlarından biriydi. Kafamı karıştıran bu belkileri yok edecek tek bir kişi vardı. Kimseyle değil, sadece onunla konuşmalıydım çünkü biliyordum, sadece onun ela gözleri bana yalan söylemezdi.

Zihnimdeki belkiler ve keşkeler artmaya devam ederken "Arden'e" dedim. "İlk önce Arden'e gidiyoruz."

4. YOL:
"YILDIZLAR"

Sevgiyle yapılan yemeklerin lezzeti bir başka olurmuş. Peki ya içine hayal kırıklığı karışan yemekler nasıl olur?

Domatesleri küp küp doğramaya devam ederken uğradığım hayal kırıklığını düşünüyordum. Yanı başımdaki Ekin'in heyecanına eşlik etmek bir kenara dursun, sözlerine bile odaklanamıyordum. Bana son beş yılda neler yaptığından bahsediyordu. Açıkçası hayatın onu nasıl sürüklediğini dinlemeyi çok istiyordum ama zihnimde bambaşka düşünceler varken sözlerini takip etmek zordu.

"Dinlemiyor musun sen beni?" diye hafif kızgın bir sesle sorduğunda beni yakalamıştı.

"Dinliyorum tabii ki." Dinliyordum dinlemesine ama anlamıyordum, bir noktada kopuyordum ve bu benim elimde olan bir şey değildi. Aklım sürekli arabadayken Esin'le konuştuklarımıza kayıyordu.

"Ardıç Bey'le tanışmak ister misin diye sormuştum." *Ardıç Bey mi? O da kimdi? Hatırla Nil, hatırla...* "Hani şu yanında staj yaptığım stilist." *Ah, teşekkürler Ekin.*

"İstemez miyim? Tabii isterim!" dedim heyecanlanmış gibi yaparken. Beklediği tepkinin bu olduğunu gösterircesine sırıttı.

"Harika, o halde yarın benimle geliyorsun."

Elimdeki bıçağı tezgâha bırakarak durdum. "Nereye?"

"Ardıç Bey'in evine."

"Ev mi?" diye anlamayarak sordum. Neden evine gidiyorduk ki?

"Evini ofis olarak da kullanıyor."

Başımı anladığımı belirtircesine salladıktan sonra doğramayı bitirdiğim domatesleri de tencerenin içine attım. Ekin domatesleri karıştırmaya başladı.

"Özledim güzel yemeklerini," diye itiraf ettim. Aslında ben de yemek konusunda iyiydim ama Ekin'in yemekleri bir başkaydı. Esin ise bu konuda çok kötüydü, makarna bile yapamazdı. Gerçi bir keresinde mutfaktan uzak durmasının nedeninin Ekin'e iş paslamak olduğunu söylemişti ya, neyse...

"Ben de seni yemeklerimi yerken izlemeyi özledim," dedi gülerek. Bir yemeğin tadını sevdiysem onu yerken dünyayla bütün ilişkimi keserdim. Sadece yediğimin tadına odaklanır ve mutluluğu doruklarda hissederdim. Ekin'in yaptığı bütün yemekleri de bayılarak yediğim için beni hep tabağımdakilerle aşk yaşarken bulurdu. Ama tabii tüm bunlar eskide kalmıştı. Artık güzel yemekler için yaşamıyor, yaşamak için yemek yiyordum.

"Benim de yaptığım kokteyller özlenmiştir diye umuyorum," derken Esin, çekmeceden çatal bıçakları çıkarıyordu.

"Ya tabii, ne demezsin," dedi Ekin göz devirerek.

Esin'in birbirinden tuhaf, karmaşık ve çoğu zaman damak tadımıza uymayan kokteyllerini hatırlıyordum. İçinde ne olduğunu bilmediğimiz, bize de asla söylemediği alkollü ya da alkolsüz sıvıları midemize indirdiğimiz her günün sonunda içimizden biri zehirlenerek hastanelik olurdu ve bu kişi de çoğunlukla Demir olurdu. Yine de bize ne kadar kötü gelirse gelsin tatları, içmeden önce ne kadar söylenirsek söylenelim, o kokteyller midemizdeki yerini alırdı.

"Siz ne anlarsınız ki?" dedi Esin, sessizliğimden Ekin'in yanında olduğumu anlayarak. "Müşteriler seviyor."

Kaşlarımdan biri havalanırken "Müşteriler?" diye sordum.

"Aaaa, sen bilmiyor musun?" diye şaşırdı Ekin. "Bizimki hafta sonları şehrin en ünlü barlarından birinde barmaidlik yapıyor."

"Ciddi olamazsın!" dedim inanamayarak. Demek o da hayalini gerçekleştirmişti...

"İki hafta önce başladım," dedi Esin sıcak bir gülümsemeyle. Her utandığında yaptığı gibi ellerini arkasında birleştirmiş, durduğu yerde hafifçe sallanıyordu.

"Ay!" dedim sevinçle. "Tezgâhın ardındaki seni görmeyi çok isterdim."

"Gel istersen," dedi bir anda. "Hatta hepiniz gelin, hem beni görmüş olursun hem de eğlenirsiniz."

Beklediğim teklifi duyduğumda genişçe sırıttım. "Bu gece bize o harika kokteyllerinden mi hazırlıyorsun yani?"

"Harika mı?" diye sordu Ekin, küçük parçalar halinde doğradığı tavuğu sotelerken.

Esin onu duymazdan gelerek "Evet! Hatta dur, diğerlerine de haber vereyim de yemekten sonra hemen çıkalım," dedikten sonra hızlıca mutfaktan ayrıldı.

Onun gidişinden hemen sonra tencerenin kapağını kapatmakta olan Ekin'e baktığımda yüzümdeki gülümseme solup gitti. Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. "Ekin," dedim sıkıntıyla.

"Hım?" diye karşılık verdi, pirinçleri yıkamakla meşguldü. Onu tanıyalı nerdeyse dokuz yıl oluyordu, ilk kez yemeklerini tadalı ise beş. Aradan koskoca beş yıl geçmişti ama ben Ekin'in pirinç pilavındaki lezzeti başka kimsenin pilavında bulamamıştım, kendiminki de dahil. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama defalarca aynı tarifi uygulamama rağmen asla o lezzete erişememiştim. Bir sırrı vardı, belki de o giz elleriydi.

Bir anda durdu, musluğu kapattıktan sonra bana döndü. Konuşmamı beklediğini anlayarak ona bir adım yaklaştım. O, gü-

zelee yıkadığı pirinçlerle ilgilenmeye devam ederken ben lafa nasıl gireceğimi düşünmeye başlamıştım. Esin gelmeden bir an önce konuşmalıydım.

"Hayalini kurduğun bölümü okuduğun için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin," diyerek olaya çok yanlış bir yerden girmiş oldum.

"Ya, canım..." dedi içten bir sesle, dikkatini tamamen bana vermişti.

"Anlattıklarından yola çıkarak son birkaç yılından memnun olduğunu düşünüyorum."

"Yani, öyle diyebiliriz."

"Dağıldık, kaybolduk ama bir şekilde ilerleyebildik," derken sesimin tınısı artık hiç de yumuşak değildi, bunu o da fark etti ve kaşlarından biri hafifçe yükseldi. "Sen ve ben, son dört yılda hiç konuşmadık, birbirimizden kaçtık, diğerlerinden de... O geceden kaçtığımız gibi."

"Nil!" dedi kızarak, hızlıca kapıya uzandı ve mutfağın kapısını kapattıktan sonra "Mert içeride," diye hatırlattı. Mert o geceyi bilmiyordu demek.

"Bana neden söylemedin Ekin?" diye sordum dolambaçlı yollarda yürümeye bir son vererek.

"Neyi?"

"Arden'in hapisten çıktığını," dedim tek nefeste. "Onu ne kadar çok özlediğimi en iyi sen biliyordun, onsuz nasıl da yapayalnız kaldığımı..."

"Evet, biliyordum," dedi omuzlarını düşürerek.

"Öyleyse neden?" diye sordum çaresizce. "Sen neden bana bunu yaptın?"

"Çünkü ne kadar üzüldüğünü biliyorduk ve daha fazla üzülmeni istemedik."

"Ne?" diye şaşırdım. Bu, dünyanın en kötü açıklamasıydı! Nasıl böyle bir şey düşünmüş ve sorgulamadan uygulamaya geçmiş olabilirlerdi?

"Arden hapisteyken bizimle görüşmek istemiyordu, buna en çok sen üzülüyordun, hapisten çıktıktan sonra da bizimle görüşmek istemeyince hepimiz çok üzüldük ve senin de üzülmeni istemedik."

"Ee, ne olacaktı peki?" diye kızarak sordum. "Arden bizimle sonsuza dek görüşmek istemeseydi, bana onun sonsuza dek hapiste kaldığını mı söyleyecektiniz?"

"Hayır tabii ki," dedikten sonra tencereyle ilgilenmeye geri döndü, biraz daha gecikseydi yemeğin dibi tutabilirdi. "Of, ne bileyim. Demir hep senin yanındaydı ve bize böylesinin daha iyi olacağını söyleyince ona güvendik."

Ona ben de güvenmiştim.

"Her neyse," diyerek konuyu sonraya bıraktım. "Salatayı yapmaya başlayayım mı?"

"Evet, çok iyi olur."

Ekin konuyu tamamen unutarak bütün dikkatini yemeğe verirken ben dolaptan çıkardığım marulları yıkıyordum, aklım olan biteni düşünerek daha da karışırken kalbim Arden'in kavuştuğu özgürlük için pır pır atıyordu. Kim bilir dışarı çıktığı ilk gün neler hissetmişti... Ve ben o gün yanında değildim...

Kısa, titrek bir nefes aldım.

Pekâlâ, durumu bu kadar dramatize etmeme gerek yoktu. Demir, Arden'in yerini öğrenince bize söyleyecekti ve onun yanına gidecektik. Aklımı yoran bütün soruların cevabını bana Arden verecekti.

Hazırladığım salatayı mutfaktaki masaya servis ettikten sonra salona döndüm. Yağız'ın balıklarla sohbeti bitmiş, Mert'le kendi aralarında önemli bir mevzuyu tartışıyorlardı. Esin ve Demir ise başka bir köşede fiskos olmuşlardı.

"Yemek birazdan hazır olur," diyerek aralarına katıldım. İkisi arasında dönen her neyse öğrenecektim, şimdi değil belki ama sonra kesinlikle.

"O kadar heyecanlıyım ki!" dedi Yağız, gerçekten de yerinde duramıyor gibiydi. "Yıllardır Ekin'in yemeklerine hasret kaldım."

"Abartma istersen," diyerek içeriye girdi Ekin. "Duyan da sanacak size her gün yemek yapıyordum."

"Yapmıyor muydun?" diye sordu Mert.

"Yapmıyordu tabii," diyerek sohbete dahil oldu Demir. "Ekin'i az çok sen de tanıyorsundur, o asla karşılıksız bir iş yapmaz."

Mert gülerek başını salladı, Ekin buna bozulsa da laf etmedi. "E ne yani, size yemek yedirip karşılığında bir şey mi istiyordu?"

"Evet... Ya da önce bir şey istiyordu, istediğini yaparsak karşılığında yemek hazırlayacağını söylüyordu."

"Ve siz de yapıyordunuz, sırf yemeklerinden yemek için," diye tamamladı beni. Konuşmak yerine başımı salladım. "Ekin'in yemeklerini daha önce hiç tatmamış olsaydım abarttığınızı düşünebilirdim ama tattım ve size kesinlikle hak veriyorum."

"Ay yeter bu kadar benden konuştuğunuz, öznesi ben olduğum halde sıkıldım cümlelerinizden," diye aniden yükseldi Ekin ve kardeşine dönerek devam etti. "Söyledin mi onlara da?"

"Neyi söyledi mi?" diye merakla sordu Yağız.

"Bu gece dışarı çıkalım diyoruz."

"Dışarı dediği yer de çalıştığı bar," dedi Ekin.

Demir'in kaşlarından biri havalandıktan sonra dudakları aralandı, önce bir şey söyler gibi oldu ama sustu, sonra tekrar açtı ağzını ve "Bar mı?" diye sordu. Ne kızgındı ne de şaşkın, sadece açıklama bekliyordu.

"Evet," dedi Esin sadece.

"Kızımız Antalya'nın en ünlü barlarından birinde barmaidlik yapıyor," dedi Ekin, ne küçümser gibi bir tavrı vardı ne de gurur duyuyordu.

Bu iki genç kadını tanıdım tanıyalı sanki en çok birbirlerinden hazzetmiyor ama diğer bir yandan da aslında en çok birbirlerini seviyor gibiydiler. Kardeş olmanın altın kurallarından

biriydi bu galiba. Hiç kardeşim olmadığı için midir bilmem, bu duyguyu anlayamıyordum. An geliyor birbirlerinden ölesiye nefret ediyor, an geliyor birbirleri için canlarını bile verebilecek kadar çok sevgi dolu oluyorlardı. Tuhaftı aralarındaki ilişki ve geçen zamana rağmen beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Barmaid mi? Ama bu çok havalı!" diye bağırdı Yağız. "Hadi hemen gidelim, n'olur!"

"Saat daha yedi," dedi Ekin. "Akşam yemeği yeriz, biraz daha takılır geceye doğru çıkarız."

Ekin'in yaptığı plana kimse karşı çıkmadı, kimi mırıltıyla onayladı kimiyse başını salladı. Demir ise en ufak tepki vermeden balıklara bakıyordu. Onun bu sessizliğini kimse fark etmese de ben gördüm ama umursamadım. Peki, tamam, elbette umursadım ama ona bunu şimdi belli edecek değildim.

Esin içecek bir şeyler almak için dışarıya çıktığında Demir strese girdiği anlarda yaptığı gibi yine açık alana çıkarak sigarasına sarıldı.

"İçme diyorum şunu ya!" diyerek küçük balkona girdim.

"Gelme, dur," diye uyardı beni.

"Geldim bir kere," dedim inatçı bir tavırla. Artık balkondaydım, hemen yanında durmuş ve kollarımı göğsümde çaprazlamış bekliyordum.

"Alerjin tetiklenecek be kızım," dedi gerçekten bunu dert eder gibi.

"Ve sen bunu bilmene rağmen içiyorsun."

"Ama her zaman içmiyorum ki!" diye kendini savunmaya kalktı.

"Ne fark eder? Zaman zaman da olsa içiyor musun, evet, alerjim senin üflediğin duman yüzünden tetikleniyor mu, ona da evet, eee?"

Duraksadı, kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra "Peki, tamam," diye teslim olarak kapının hemen çaprazındaki küllükte sigarasını söndürdü. Zafer kazanmış gibi gülümsedim.

Sonra kaşlarımdan biri şüpheyle havalandı, tahta sandalyenin üzerindeki küllüğün sebebini sorguluyordum. Bildiğim kadarıyla Esin sigara içmiyordu, hatta en az benim kadar nefret ederdi. Yoksa geçen zamanın değiştirdiği şeylerden biri de bu muydu? Küllüğün orada olmasının sebebi Esin'in ev arkadaşları da olabilirdi ya da sadece gelen misafirler içindi, bilemiyordum.

"Burnun kaşınıyor mu?"

Anın içine dönerek başımı iki yana salladım. "Nefesimi tuttum."

"Ne? Sen ciddi misin?"

"Hayır tabii ki," dedim gülerek. "O kadar da değil."

Benim gibi o da gülünce her şeyi bir anlığına da olsa unuttuk. Gülen gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bulutlara bak," dedi yumuşak bir sesle.

Hayır. Onunla bulutları saymayacaktım, küçük bulutları teker teker saymak ve her birine isim vermek gibi bir oyunun içine girmeyecektim. İçimi kemiren onca şey varken onunla gülüşmeye ve oyunlar oynamaya devam edemezdim. Yalnız kalmamızı fırsat bilerek derin bir nefes aldım. "Demir."

"Hım?" dedi gözleri hâlâ bulutların üstündeyken.

"Arden nerede?"

Artık bulutlara bakmıyordu ama bana da bakmıyordu. Gözbebekleri bir yere odaklanmıştı ama görüşü tamamen farklı bir şeye yönelikti. Ne düşünüyordu? Ne sormak istiyordu? Ne söyleyecekti? Beklediğim şeyin sadece cevap olmadığını biliyor olmalıydı, ben bir açıklama da istiyordum.

Bekledi, aradı ama bulamadı. Bana nasıl bir açıklama yapması gerektiğini bunca zaman hiç düşünmemiş gibi davrandı. Öylece durdu, duymak için bekledim ama dudaklarının arasından tek bir söz bile çıkamadı.

"Bana bunu borçlusun," dedim hayal kırıklığı ile. "Arden'in yerini bilmiyorsan bile öğrenmek ve beni ona götürmek zorundasın."

"Seni ona götürmek mi?" diye sordu, gözleri artık bendeydi, bütün ilgisi ve dikkati yine sadece bendeydi.

"Evet," derken çenemi hafifçe kaldırmıştım. Bu bir baş kaldırı mıydı? Sanırım öyleydi.

"Asla," diyerek kestirip attı.

Bir an bile beklemedi, bir an bile düşünmedi. Ne kadar çok istediğimi, onu ne kadar çok özlediğimi bilmesine rağmen beni onunla karşı karşıya getirmek istemiyordu. Ama neden? Aradan geçen zaman hepimizi az ya da çok etkileyerek değiştirmişti elbette. Peki Arden'i nasıl değiştirmişti de sadece Demir değil Ekin bile Arden'e gittiğimiz takdirde üzüleceğimi düşünüyordu? Ben üzülmeyeyim diye onu benden saklamaları, beni Arden'den korudukları anlamına mı geliyordu? Beni, Arden'den korumak...

BEŞ YIL ÖNCE

"Arden?" diye seslendim. Odaklandığı resimden bakışlarını ayırarak bana döndü, elindeki tek çıkıntılı parçanın yapbozdaki yerini arıyordu. "Korkmuyor musun gerçekten?"

O çok sevdiğim ela gözlerindeki sarı hareler ışığını kaybeder gibi olurken "Seni koruyacağım," dedi bir kez daha. "Ne pahasına olursa olsun seni almalarına izin vermeyeceğim."

Elimdeki üç çıkıntılı parçayı rastgele bir yere bırakırken nefesimi verdim. "Korktuğum şey o değil, korktuğum şey benim zarar görecek oluşum değil."

"Bizim için endişeleniyorsun," dedi, sorgulamaktan öte söylediğinin doğruluğundan emin olduğunu belli ederek.

"Aslında en çok senin için," diye itiraf ettim. O gecenin üstünden epey zaman geçmişti ve ben bu söylediğimi daha önce kendime bile söylememiştim. Öyle ki Arden gibi ben de itirafımı şaşkınlıkla karşıladım.

"Yağız'dan bile mi çok?" diye sordu, kafası karışmış görünüyordu. "Yağız için endişelendiğinden daha mı çok en-

dişeleniyorsun benim için?" Dudaklarım hafifçe kıvrılırken başımı salladım. Elindeki parça düştü, gözlerini benden kaçırıp sonra tekrar bana döndü. "Ama neden? Yani, sonuçta o Yağız... Hiçbirimiz kıyamayız ki ona, en çok onun için endişeleniriz, bu hep böyle olmuştur."

"Evet ama ben bu kez en çok senin için endişeleniyorum, en çok sana kıyamıyorum."

O anda hayatı boyunca kimse onun için endişelenmemiş, hiç kimse ona şefkatle yaklaşmamış gibi baktı bana. Daha doğrusu bakamadı, yeşilleri koyulaşan gözleri bir bana bir de hiç bilmediğim yerlere gidip durdu. Ne diyeceğini bilemiyor, bana nasıl bakması gerektiğinden bile emin olamıyordu. Bu kadar zor olmamalıydı, daha önce hiç merhamet duygusunu tatmamış olamazdı.

"Arden?" diyerek onu anın için sürükledim, gözleri yapbozun renkli parçalarındaydı.

İrkilerek bana döndü. "Buradayım."

"Evet," dedim derinden gelen bir sesle. "Ve hep burada kalacaksın, değil mi?"

Kaşları hafifçe çatıldı. "Seni bırakıp gideceğimi mi düşünüyorsun?"

Sırtımı yasladığım dolaptan ayırdım, gözlerimi küçük odamın içinde gezdirdikten sonra anahtarı yuvasında olan kapıya diktim. Bu kez ne diyeceğini bilemeyen, nasıl bakacağını bile bilmeyen kişi bendim. "Sadece beni değil," dedim konuya bir yerlerden girmem gerektiğini düşünerek. "Hepimizi bırakıp gideceğini düşünüyorum ve bu beni çok korkutuyor."

Bir anda gülmeye başladı, iç gıdıklayan kahkahasını babama duyurmamak için kısık tutmaya çalışırken "Ne?" diye sordu. "Sizi bırakıp gitmek mi?"

Böyle bir konuda bana gülmesi öfkelenmeme neden olsa da sakinliğimi korumakta kararlı davranıp "Evet" dedim

tekdüze bir sesle. "Ben, o geceye dair gerçeklerin açığa çıkması durumunda tüm suçu üstleneceğini düşünüyorum."

İşte, bu kadardı. O geceden sonraki bütün gecelerimde kâbusum olan bu düşünceyi sonunda onunla da paylaşmıştım. O ise hemen karşı çıkmak ve beni sakinleştirmek yerine sükûnetle bakmayı seçti. Dudaklarımı kapattığım andan beri geçen her saniye beni daha da endişelendirirken sonunda konuşmaya karar verdi.

"Beni kaybetmeyeceksin," dedi sadece.

"Arden," dedim yalvarır gibi.

"Ben, seni koruyacağım, gerekirse kendimden bile."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok," diye karşı çıktım, öfkem sesimdeydi. "Korunması gereken biri varsa o da sensin ve üzgünüm ama kimseden değil, seni kendinden korumalıyız."

Haklı olduğumu biliyordu, sözlerimdeki doğruluk payını ölçmesine bile gerek yoktu. Lafımın üstüne söyleyecek tek kelimesi yoktu ki o da söylemedi. Bekledi, yerdeki parçalara kısa bir süre göz attı.

Nasıl oluyordu bilmiyorduk ama yapboz parçalarına dokunmak, onları bir bütün yapmak bizi rahatlatıyordu. Diğerleriyle değil ama Arden'le sık sık bir araya gelir ve parçaları birleştirirdik. Onu neredeyse dört yıldır tanıyordum ve bu dört yıl içinde en az yirmi puzzle yaptığımızdan emindim. İkimiz de üzüldüğümüzde, öfkelendiğimizde ya da canımızın sıkkın olduğu anlarda parçaları birleştirmek isterdik ve şu an tam da öyle bir anın içindeydik. Ancak Arden bu kez susup parçalara dönmek yerine hafifçe gülümseyip "Uyutalım mı seni?" diye sordu bana.

"Olur," dedim üzerinde ikinci defa düşünmeden çünkü biliyordum, bu gece de o kâbuslardan birini görecektim ve Arden'in dokunuşuyla bütün kâbuslarımdan arınıyordum.

Konuşmaya devam etmek yerine hızlıca oturduğum yerden kalktım, yatağıma doğru ilerledim. Arden odama

gelmeden önce zaten pijama takımımı giydiğim için şanslıydım. Çabuk davranarak yatağıma girdim, üzerimi güzelce örttükten sonra onu bekledim. O da fazla oyalanmadan armut şeklindeki puf koltuğumu yatağın başucuna doğru çekti, üzerine oturduktan sonra elini yüzüme uzattı. Bunu neden sevdiğime dair en ufak bir fikrim yokken çok iyi bildiği şeyi yapmaya başladı: Elini başıma koydu, başparmağını kaşlarımın ortasından saç diplerime doğru yavaşça kaydırdı, parmağı alnımın ortasına değince durdu ve tekrar kaşlarımın ortasına dokundu. Aynı hareketi tekrarlayarak beni sakinleştirmeye devam etti.

Dudaklarındaki gülümseme varlığını bir an olsun benden esirgemezken daha şimdiden gözlerim kapanıyordu. Az sonra uyuyakalacaktım ve o da bunu çok iyi biliyordu. Masajına devam ederken şarkı mırıldanmaya başladı.

"Gökyüzünde ne çok yıldız var
biri parlak biri ürkek biri yalnız diğeri sanki burada..."

Kendimi onun sesiyle uykunun kollarına teslim ederken anladım ki bu gece diğerlerinden farklı olacaktı, bu kez kâbuslarla boğulmayacak, tatlı rüyalarla nefes alacaktım.

•

"Uyandırdın mı?"

"Hayır, kıyamadım."

"Salak mısın Yağız?"

"Ama baksana şunlara, nasıl da bebek gibiler..."

Fısıldaşmalar sürerken gözkapaklarımı yavaşça araladım. Nasıl olduysa gece Yağız'ın horlamasından uyuyamadığımız için çıktığımız balkonda uyuyakalmıştık ve ben Demir'e sarılır vaziyetteydim. Hareketlenerek Demir'den ayrılmaya çalıştı-

* Pinhani, "Yıldızlar". *İnandığın Masallar*, 2006.

ğında kolumdaki karıncalanma hissi arttı, pozisyonumuz uyuşmama neden olmuştu.

"Oh, nihayet! Bir an bütün günü uyuyarak geçireceğinizi zannettik."

"Saat kaç oldu ki?" diye sorarken esniyordum. Uykumu alamamış gibiydim.

"Neredeyse dokuz olacak. Ekin aradı, seni almak için geliyormuş."

Gökyüzüne bakarak gözlerimin ışığa alışmasını bekledim. "Neden ki?" Uyku sersemliği yaşadığımı anlamam çok uzun sürmedi. "Ah, doğru ya!" Dün akşam beni laf arasında staj yaptığı yere davet etmişti ve ben de kabul etmiştim.

"Ne, ne oldu, bana da söyleyin."

"Ekin ve Nil, Ardıç Bey'in yanına gideceklermiş," dedi Esin.

"Ardıç Bey kim?" diye sordu Demir. Uyandığını fark etmediğim için sesini duyunca irkildim.

"Ekin'in yanında staj yaptığı adam işte."

"Peki ya sen neden onun yanına gidiyorsun?"

"Neden biz değil de sen? Hı, söyle bakalım," diyerek Demir'in sorusunu destekledi Yağız. Fakat tabii ki niyeti ona arka çıkmak değildi. Belli ki o da bize katılmak istiyordu.

Kendimi sorguya çekiliyor gibi hissedince ayağa kalkarak "Ay, ne bileyim ben!" dedim. Daracık yerden çıkmaya çalışırken "Ekin gelince sorarsınız ona," diyerek kaçamak bir cevap verdim.

Balkondan ayrılıp salona girdikten sonra bugün giyeceğim kıyafetlerimi yanıma alarak dün gece Esin'in yerini gösterdiği banyoya doğru yürüdüm. Kapının kapalı olmasını içeride birinin varlığına yorarak kapıyı üç kez tıklattım.

İçeriden herhangi bir ses çıkmayınca kapı kolunu çevirdim ama açılmadı. Bizimkiler balkondaydı, Ekin ve Mert de henüz gelmemişlerdi, banyodaki kişi Esin'in henüz tanışamadığımız ev arkadaşlarından biri olmalıydı.

Bir süre kapıda dikilmeye devam ettim. Kapı yavaşça açıldığında içeriden kısa saçlı ve gözleri sürmeli bir kız çıktı. Eşikte durup bana baktı, göz kalemi akarak göz altı torbalarını karartmıştı. Ona bunu söylemek ya da yüzünü yıkarken bunu fark edip etmediğini sormak yerine sadece gülümsedim. "Günaydın, Nil ben, Esin'in arkadaşıyım."

Bana dik dik baktı, omzuma çarparak yürüyüp gitti. Kızdan aldığım negatif enerjinin keyfimi kaçırmasına izin vermeden banyoya girip işimi hallettim. Belki de sabahları gergin oluyordu ve piyango bana patlamıştı, kim bilir...

İşimi halledip çıktıktan sonra koridoru saran kokuyu içime çektim. Uzun zamandır bu sıcaklığı tatmamıştım. Mutfağa girdiğimde mutlulukla gülümsüyordum. "Günaydın!"

Ekin ocağın başında gözlemelerle ilgilenirken "Günaydın, hadi çabuk geç ve yemeye başla, yirmi dakika sonra çıkmamız lazım," dedi.

"Acele ettirme kızı ya, biraz geç kalsanız da bir şey olmaz bence." dedi Esin.

"Sen öyle san," deyince Ekin, Ardıç Bey'i daha çok merak etmeye başladım. Nasıl biriydi acaba?

"Keşke sen de yeseydin bir şeyler."

"Demircim," dedikten sonra dönüp ona baktı Ekin. "Ben bu saatte kahvaltı yapmam, unuttun mu?"

Açıkçası ben unutmamıştım çünkü Ekin'de beni en çok şaşırtan konulardan biri de buydu. Koşullar ne olursa olsun sabahın yedisi oldu mu Ekin ne yapar eder kahvaltısını yapardı. Ayrıca günün geri kalanındaki öğünleri de saatlere göre ayarlanmıştı. O saatleri asla şaşmaz, bir öğününü bile atlamazdı. O buna sağlıklı yaşam diyordu, biz ise delilik...

Ekin ara öğününde neler yiyeceğinden bahsederken masaya yöneldim. Yağız boş sandalyenin üzerindeki elini kendine çekerek "Senin için tutmuştum," deyince kaşlarımdan biri havalandı. Anladığım kadarıyla ben gelene kadar bir elindeki çatalla

masadakilerden yemiş, diğer elini ise dört kişilik masanın tek boş sandalyesinin üzerinde bekletmeye devam etmişti.

"Kime karşı verdin bu savaşı?" dedim gülerek.

"Mahkeme duvarına," dedi yüzünü ekşiterek ve hiç zorlanmadan kimden bahsettiğini anladım, banyo sırası beklememe neden olan o sürmeli kızdan...

"Konuştu mu seninle?" diye merakla sordum.

"Kendisinden duvar diye bahsettiğime göre?"

"Şşşt," diyerek uyardı bizi Esin. "Duyabilir."

"Aman, duyarsa duysun," dedi Yağız omuz silkerek. "Nezaketsizin teki."

"O sadece üzgün," diyerek arkadaşını savunmaya kalktı Esin.

"Bir buçuk yıldır mı?" diye alaycı bir sesle sordu Ekin. "O kızı tanıdım tanıyalı böyle. Konuşmaz, dinlemez ve bence anlamıyor da..."

"Abartma Ekin," dedi Esin.

Ekin son gözlemeyi de tavadan alarak benim tabağıma bıraktı. Mutfak tezgâhına yaslanarak içinde limon dilimi bulunan suyundan içti. Biz ismini sormayı bile akıl etmediğimiz sürmeli kızın dedikodusunu yaparken biri alacaklı misali kapıyı çalmaya başladı.

"Ben bakarım," diyerek yerinden kalkmaya çalıştı Yağız ama Demir onu, "Otur oturduğun yerde, misafirsin sen," diyerek engelledi. Ev sahipleri evdeydi ama Yağız yine rol çalma peşindeydi.

Esin hızlıca yerinden kalkıp mutfaktan ayrıldı, Ekin bardağını tezgâha bırakıp "Mert gelmiştir," dedi. Kolunu kaldırarak beyaz kemerli saatine baktı. "Nil, kahvaltın bittiyse hazırlanmaya başlasan iyi olur."

"İyi de ben hazırım ki," dedim üzerimdekilere göz ucuyla bakarken.

"Bu kıyafetlerle mi geleceksin Ardıç Bey'in yanına?" diye şaşkınlıkla sordu.

Beyaz bir askılı ile kahverengi mini etek giymiştim, kombinimi tamamlayan küçük omuz çantamı koluma geçirdikten sonra hazırdım. Bunları severek satın almıştım ve beğenerek giyiyordum. Ekin neden şimdi böyle demişti ki?

"Evet," dedim sakince. "Neden, kötü mü olmuş?"

"Hayır, her zamanki gibi çok güzelsin," dedi aceleyle. "Ama ben Ardıç Bey'in bu kıyafetlerle seni beğeneceğini pek zannetmiyorum, başka bir kombini denesen daha iyi olur."

Kaşlarımdan biri yukarı doğru kalkarken "Ardıç Bey'in beni beğenmesi neden umurunda? Çünkü benim hiç umurumda değil de..." dedim.

"Benim de umurumda değil tabii ki," dedi gerilerek, kardeşine yardım dilenircesine baktı. Esin sesini çıkarmazken "Nil, ben sadece üzülmeni istemiyorum," diye pes etti.

"Neden üzülecekmişim ki?"

"Biraz tuhaf biri... Düşüncelerini söylemekten hiç gocunmaz ve söyledikleri genelde insanların kalbini kırar."

"Kıyafetimi eleştirerek kalbimi kıracağından mı korkuyorsun?" diye sordum neyi sorun ettiğini daha iyi anlamak için.

"Evet."

"Eğer Nil'e kötü söz söylerse öylece durmam, haberiniz olsun," dedi Demir.

"Sen de mi geliyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Biz de..." diyerek düzeltti Yağız beni. "Ekin bizi de davet etti." Ardından sırıttı.

"Serzenişlerine dayanamayınca davet etmek zorunda kaldı," diye bu kez de Esin Yağız'ı düzeltti. Yağız'ın ne laflarla Ekin'i bıktırdığını tahmin edebiliyordum.

"Neyse ne, sonuçta geliyoruz ve o Ardıç'a gününü göstereceğiz," dedikten sonra yumruk yaptığı eliyle avuç içine vurdu.

"Arkadaşlar teşekkür ederim ama ben kendimi koruyabilirim."

"Ben o adamın yanında staj yapıyorum," diyerek kendi durumunu hatırlattı Ekin. Yanaklarımın içini ısırarak bekledim. Anla-

dığım kadarıyla bu adam sektörün önde gelen isimlerinden biriydi ve Ekin onun yanında staj yapma hakkı kazanan sayılı öğrencilerdendi. Bu şansı kaybetmek istemiyordu. Acaba gitmese miydik?

"Merak etme, ne sana zarar gelmesine ne de Nil'in üzülmesine izin vereceğiz," deyince Demir içim biraz olsun rahatlar gibi olmuştu ki Yağız'ın "Aynen öyle" demesiyle yeniden endişelendim. Sonuçta Yağız demek bela demekti ve biz oraya Yağız'la birlikte gidecektik...

•

Mert'in geniş aracından sırayla indikten sonra karşımızdaki devasa eve bakakaldık. Dış cephesi siyahtı, üç katlı evin pencereleri alışık olduğumun aksine yuvarlaktı.

"Bu gerçek mi?" diye sordu Yağız.

"Harika görünüyor," dedim hayranlıkla. Bir şatoyu andırıyordu: o kadar büyük, o kadar ihtişamlı bir görüntüsü vardı. Ardıç Bey'in evini neden işyeri olarak kullandığını şimdi anlıyordum.

"Siz bir de içini görün," derken gururlanmıştı Ekin.

"Ağzını kapat, ağzını!"

Demir'in ikazı Yağız'ın kendi çenesini tutup yukarı iterek ağzını kapatmasını sağladı. Ekin'in yönlendirmesiyle merdivenleri tırmanmaya başladık. Kapının önünde durduğumuzda Ekin'in zili çalacağını sanıyorduk ancak o, kapının yanında duran bir kutuya uzanıp kapağını kaydırarak altındaki panelin tuşlarına bastı, kapı kendiliğinden açıldı.

"Vay anasını," dedi Demir. Büyüleyici bulduğu şey tam olarak neydi, emin değildim. Evin kapısının şifreyle açılması mı yoksa Ekin'in stajyer olmasına rağmen bu şifreyi bilmesi mi? Bence ikisi de harikaydı ama büyüleyici olan kesinlikle ikincisiydi.

"Lütfen beni rezil etmeyin," diye fısıldadıktan sonra kapıdan içeri girdi Ekin. Hızlıca başımızı salladık, onu takip ederek eve girdiğimizde geniş kapı ardımızdan yine kendiliğinden kapandı.

Otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, kapının bir metre ilerisindeki beyaz kutuları göstererek "Ayakkabıları çıkarmıyoruz ama galoş giyiyoruz. Ardıç Bey çok titiz biridir," dedi.

Demir sabır dileyerek işaret edilen kutuların yanına gitti, kapağını açmak için elini uzattığında kapak da kapı gibi kendiliğinden açıldı. "Tövbe tövbe..."

Esin Demir'in bu hallerine kıkırdarken ben de neredeyse gülmek üzereydim. Yağız ise hiç oralı değildi, evin holünü incelemekle meşguldü. Demir'in ardından biz de sırayla galoşları ayakkabılarımıza geçirdik ve adının İlkgül olduğunu öğrendiğimiz kadını takip etmeye başladık. Birlikte holü ardımızda bıraktık, dönerek yukarı uzanan merdivenleri tırmanıp üst kata vardık. Ekin daha önce hiç görmediğimiz kadar gergin olduğu için biz de ister istemez gerilmiştik.

Kendimi diken üstünde hissettiğim bir anda "Nil" diyerek koluma girdi Esin. Fısıltıyla "Sana bir şey soracağım," diye devam etti.

"Sor."

"Biz niye buradayız?"

"Bilmiyorum ki. Ekin beni davet etti ve ben de kabul ettim. Ama gerçekten, biz niye buradayız, daha doğrusu *hepimiz* neden buradayız?"

"Adam bizi yakamızdan tuttuğu gibi kapı dışarı etmese iyi... Kardeşimin kırk yılda bir aptallığı tutar, o da bugünü bulmuş. Staj yaptığın yere arkadaşlarını getirmek nedir ya, hem de bir değil iki değil beş arkadaşını!"

"Dua edelim de Yağız yine başımıza dert açmasın."

"Sus sus," dedi korkarak. "Arabaya bindiğimizden beri etmediğim dua kalmadı resmen."

"Evet," dedi İlkgül Hanım adım atmayı kestiğinde. "Buyurun."

"Gerisini ben hallederim," diyerek bu eve yabancı olmadığını kanıtlar gibi öne çıktı Ekin. Önünde beklediğimiz kapıyı açtı ve bu kez bizden önce içeri girmek yerine bi[illegible]avet etti.

"Heyecandan öleceğim galiba," dedi Yağız, yanımdan geçerken eğilip kulağıma fısıldayarak. Arkamızdaydı ama ne olduysa Ekin ilk giriş iznini bize verir vermez önümüze geçerek herkesten önce odaya girmişti.

Yağız'ın tek başına odaya girmiş olması endişe verici bir durumdu. Hiç vakit kaybetmeden peşine düştük ve kapı ardımızdan kapandı. Neyse ki Yağız tahmin ettiğimiz gibi konuşmuyordu, etrafını incelemekle meşguldü. İçinde bulunduğumuz geniş odanın bizim girdiğimiz kapısının hemen karşısındaki duvarı tamamen camla kaplıydı ve ormanlık bir alana bakıyordu. İç açıcı bir manzaraya sahip odanın sağ ve sol duvarlarında ise başka odalara açılan kapısız girişler mevcuttu, bulunduğumuz yerden bakarak bile diğer odaların içini görebiliyorduk.

"Burada bekleyin, ben hemen geliyorum," dedikten sonra solumuzda kalan boşluktan geçti Ekin.

"Ekin'le gurur duyuyorum," dedi Demir odayı incelemeye devam ederken. Bu sözü Ekin'in yanında, onun yüzüne bakarak söyleyebilecekken o gittikten sonra bize söylemeyi tercih etmesinin bir nedeni vardı. O hep böyleydi, sevgisini göstermeyi bilmeyen babalar gibi bütün iyi sözlerini ve dileklerini kendine saklardı.

"Yalnız kaldığımız ilk anda tutup alnından öpeceğim onun, hem de sulu sulu," dedi Yağız.

Esin, Mert ve ben sesimizi çıkarmadan etrafımıza bakmaya devam ettik. Bir köşede tasarım elbiseler giydirilmiş vitrin mankenleri, bir köşede çizimi yarım kalmış modeller ve başka bir köşedeyse kesilip biçilmiş kumaş parçaları... Her şey o kadar karmaşık ama aslında kendi içinde o kadar düzenliydi ki baktıkça şaşırmadan edemiyordum.

Ekin yeniden aramıza katıldığında kendine has parlak gülümsemesiyle bizi Ardıç Bey'in yanına davet etti. Heyecanla ve bir o kadar da tedirgin adımlarla ona doğru ilerledik.

"Demek o meşhur kaçaklar sizlersiniz!" diyerek bizi karşılayan adam, Ardıç Bey, hepimizin nutkunun tutulmasına neden oldu.

Kendi tasarladığı takım elbiselerden birini giymiş olmalıydı. Hep gördüğüm klasik modellerden çok farklıydı. Papyonu dahil üzerindeki bütün parçalar yeşilin farklı tonlarındaydı. Ayakkabıları bile timsah derisine benziyordu.

Fakat tabii ki şu an adamın nasıl giyindiğinden ya da göründüğünden çok daha önemli bir konu vardı. Ne demişti bize, kaçaklar mı? Yoksa Ekin bu adama hem o geceden hem de sonrasında yaşananlardan mı bahsetmişti?

"Kaçaklar?" dedi Demir, en az bizim kadar gerilmişti. Dönüp baktığımda köşeli çenesinin seğirdiğini gördüm.

"Liseden sonra her birimiz başka şehirlere gittik ya, ondan bahsediyor," dedi Ekin zihinlerimizi okumuş gibi.

"Kaçmadık, sadece dağıldık," dedi Demir.

"Ve eğer izin verirseniz yeniden bir araya gelmek için Ekin'i de alarak yola devam etmek istiyoruz," dedim tam sırası olduğunu düşünerek.

Ardıç Bey anlayışla başını salladıktan sonra, "Ekin anlattı hikâyenizi," dedi. "Aranızdaki dostluk bağı ne kadar kuvvetli, ne kadar güzelmiş ama üniversiteyi başka şehirlerde kazanınca kopmuşsunuz."

"Hayat işte," dedi Esin omuz silkerek.

"Birbirinizden kaçmak istercesine terk etmişsiniz şehri," dediğinde yeniden hepimizin içini korku sardı. "Çünkü bir daha hiç görüşmemişsiniz," diye devam edince dehşete kapılmış gibi dönüp Ekin'e baktık. Bunun olacağını öngöremediği açıkça belliydi, suçunun farkında olarak bize özür dilercesine baktı.

Yağız alay edercesine güldü. "Yanılıyorsunuz," dedi kendinden emin bir sesle. "Biz sadece dağıldık, kopmadık. Ben yurtdışındaydım, onlar da yurdun farklı şehirlerindeydi ama hepimizin iletişimi devam ediyordu."

Yağız sözlerinin doğruluğundan emindi çünkü ona bu sözleri söyleten bizdik; birbirimizden kopmadığımızı, yüz yüze görü-

şemiyor olsak bile konuşmaya devam ettiğimizi söylemiştik ona ve o da inanmıştı.

Ardıç Bey kafasının karıştığını belli edercesine dönüp Ekin'e baktı. Ekin ise ne yapacağını bilemez bir halde bir bize bir de patronu Ardıç Bey'e bakıyordu.

"Evet, Arden bizi bırakıp gitmiş olabilir, bu doğru," diye hüzünlenerek devam etti Yağız. "Liseden sonra bizimle görüşmek istemediğini söyleyerek gitmiş. Ama sorun değil. Arden bu, o bizden uzaklaşabilir ama kopamaz. Ekin'i alıp yanına gideceğiz ve eminim ki gördüğü ilk anda koşup sarılacak bize," dedikten sonra kocaman sırıttı. "İlk bana."

"Ekin," dedi Ardıç Bey, her şey daha da karışmıştı.

"Anlatacağım," dedi Ekin özür dileyen bir sesle.

Yağız ise hâlâ hiçbir şeyin farkında değildi. Esin'in kulağına eğilmiş, Arden'in en çok onu sevdiğinden bahsederek kıskandırmaya çalışıyordu.

Ekin'in bu konuyu sonraya bırakmak istemesine saygı duydu Ardıç Bey ve bize döndü. "Aslında biliyorum sizi ama yine de tanışalım. Ben Ardıç, Ardıç Kahraman."

"Yağız," diye atladı hemen. "Yağız Güçlü," diyerek bir nevi adamı taklit etmiş oldu.

"Esin."

"Ekin'in ikiz kardeşi?" deyince Ardıç Bey Esin başını sallamakla yetindi. "Ekin lise çağlarına ait birkaç fotoğraf göstermişti. Pek beğenmiştim seni. Bilmeni isterim ki yüz hatların kardeşininkine göre daha maskülen ama çok güzel. Ve bacakların..."

Demir öksürerek bütün dikkati kendisine çekti. "Demir," dedi burada olduğunu bildirmek ister gibi.

Adamın dudakları kıvrıldı, anlayışla başını sallayıp gözlerini bana çevirdi. "Ve sen de Nilperi olmalısın."

"Nil," diyerek düzelttim onu. Bana sadece babam Nilperi diyebilirdi.

Başını salladı, ellerini birleştirdikten sonra "Yani siz şimdi benden izin istiyorsunuz, grubu yeniden toplamak için?" diyerek durumu özetledi.

"Evet," dedi Ekin. "Birkaç gün, belki hafta..."

"Koleksiyon yetiştirmeye çalıştığımızı biliyorsun, önümüzdeki iki ay çok yoğun çalışmamız gerekecek, dolayısıyla sana en çok bu dönemde ihtiyacımız var."

"Evet, biliyorum," dedi Ekin, suratı asılmıştı.

"Ve bunu çok iyi bilmene rağmen yine de karşıma geçip benden izin istiyorsun, eski arkadaşlarınla yeniden bir araya gelebilmek için..." derken tam olarak ne düşündüğünden emin olamıyordum, suratında en ufak bir ifade yoktu ve ses tonu da tekdüzeydi.

"Lütfen ona kızmayın," diyerek araya girdi Esin.

"Evet, biz zorladık onu," dedim ben de. "Demir, Yağız ve ben dün geldik Antalya'ya, aslında kızları alıp hemen gidecektik ama Ekin sizden bahsetti, sizinle çalıştığını ve çalışmaya devam etmek istediğini..."

"Demek benimle çalışmaya devam etmek istiyorsun?" derken bıyık altından gülümsüyordu, sanırım bunu duymak hoşuna gitmişti.

"Evet," dedi Ekin net bir şekilde. "Onlarla gitmeyi çok istiyorum ama döndüğümde yine sizinle çalışmaya devam edemeyeceksem gitmem."

Sanırım blöf yapıyordu, yani öyle olsa iyi olurdu.

"O zaman iki şartım var," deyince Ardıç Bey heyecanla kirpiklerimi kırpıştırdım. Bir tek beni heyecanlandırmamıştı bu söylediği. Düşen omuzlar yükseldi, asılan suratlar neşeyle aydınlandı.

"Ne isterseniz!" dedi Ekin.

"Bütün ekibi topladıktan sonra buraya geleceksiniz," dedi, bu ilk şartıydı.

Ekin bize baktı ve hiçbirimiz onu reddetmedik. "Tabii ki!"

"Ve daha sonra siz üçünüz..." İşaret parmağı Ekin'den Esin'e, Esin'den bana doğru kaydı ve hareketini ters yönde tekrarladı. "İki ay sonraki defileme manken olarak katılacaksınız."

Ardıç Bey'in ikinci şartı Esin'le birbirimize dönüp şaşkın şaşkın bakmamıza neden olurken Demir ve Mert aynı anda "Olmaz!" diye bağırdı.

Demir ve Mert'in tüm itirazlarını duymazdan gelen Ardıç Bey'in gözleri bizdeydi, cevabı bizden bekliyordu. Ben ise bir Esin'e bir Ardıç Bey'e bir de Ekin'e bakıyordum.

Bir süre Esin'le kararsızlığa düşerek sustuk, daha sonra bizi ilgilendiren bir konuda bizim yerimize karar verme cüretinde bulunan Demir ve Mert'in çenesini kapattık. "Seve seve," dedik aynı anda.

"Harika!" dedi Ardıç Bey sevinçle. "O halde size iyi yolculuklar diliyorum, iki ay sonra görüşmek üzere!"

Evden ayrılıp arabaya yerleştiğimizde "Bu işte bir bit yeniği var, ahanda buraya yazıyorum!" diyerek parmağıyla arabanın arka camını işaretleyen Yağız aklımızdakini dile getirmişti.

"Ben bile kuşkulandım," dedi ön yolcu koltuğunda otururken bize dönen Ekin. "Ardıç Bey çok iyi bir insandır, evet ama iyi olduğu kadar da disiplinli ve sorumluluk sahibi biridir. Yanında çalışan insanların da kendisi gibi olmasını ister. İşlerin yarım bırakılmasını sevmez, yoğun dönemlerinde gerekirse kimse yemesin içmesin uyumasın sadece çalışsın ister."

"Ve böyle tanımladığın bu adam, sırf diğerlerini bulmaya gidelim diye sana izin verdi, hem de iki ay!" dedim şaşkınlıkla.

"Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum," dedi Ekin, bu işe gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Neden sorguluyorsunuz ki?" diye sordu Esin. "İzin verdi mi, verdi, tamam, boş verin..."

"İzin verdi ama nasıl, hangi şartları öne sürerek!" dedi Demir. Öfkesi henüz dinmemişti.

"Of, Demir," dedi Yağız yüzünü buruşturarak. "Kızların mankenlik yapacak olmasına bu kadar takıldın mı gerçekten, hanzo musun sen?"

"Sana ne lan," diye gürledi Demir. İkisini yan yana oturtmak hiç iyi bir fikir değildi anlaşılan.

"Öküz, ne olacak..." diyerek kollarını göğsünde çaprazlayıp önüne döndü Yağız. Alınmış gibi görünüyordu ama alınmadığını biliyorduk.

"Gidip tekrar mı konuşsak?" diye şansını denedi Mert. "Belki mankenlik yerine başka bir şart koşmasını sağlayabiliriz."

"Arkadaşlar," dedim sabrımın sınırlarının zorlandığını hissettirircesine. "Saçmalamayın isterseniz. Adam bize basit bir defilede mankenlik yapmamızı teklif etti, bu kadar..."

"Ama..." diye söze başlayacak oldu Demir.

"İki ay sonra hep birlikte geleceğiz, söz verdiğimiz gibi üçümüz o defileye çıkacağız, işte o kadar!" diyerek noktayı koydum.

Demir burnundan solurken sessizliğe büründü, Yağız'ın kolları hâlâ göğsündeydi. Kızlar da başka bir söz söylemeyince Mert arabayı çalıştırdı, son dinlediğimiz şarkı yeniden çalmaya başladı.

Müziğin sesi arabanın içini doldururken yol akıp gitti. Eve varmak üzereyken "İyi hoş diyorsun da... Basit diyerek geçiştirdiğin bu defilenin ne defilesi olacağını bilmiyoruz..." dedi.

Ona dönüp *en fazla ne olabilir ki* dercesine baktım, başımıza en fazla ne gelebilirdi ki?

5. YOL:
"KİMSENİN SUÇU YOK"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen sonra

Artık beklemek istemiyordu çünkü başına gelecekleri zaten biliyordu. Biri gelecekti, masanın öteki tarafındaki sandalyeye oturacaktı, belki de bacaklarından birini diğerinin üzerine bile atardı, sonra sormaya başlayacaktı ve aldığı cevapların doğru olduğunu zannederek sorgulama işlemini bitirecekti.

Neler olacağını biliyordu. Bunu arkadaşlarıyla daha önce pek çok kez konuşmuşlardı ve cevaplara hep birlikte karar vermişlerdi. Yine de endişelenmeden edemiyordu. Kusursuz işleyen planlarının son adımındaydılar ve kimsenin hata yapma lüksü yoktu.

"Özellikle benim," diye fısıldadı kendi kendine. *Onlar benim için bu suçu işlemişken, şimdi ufak bir hatayla her şeyin mahvolmasına neden olamam.*

Arkadaşlarının ne durumda olduğunu deli gibi merak ederken sorulacak muhtemel sorulara vereceği cevapları tekrar tekrar zihninden geçirmeye başladı.

Endişeliydi, ne kadar kaygılı olduğu sadece suratının aldığı ifadeden bile açıkça belli olurken korktuğu da aşikârdı. Bacakları ondan habersizce sallanmaya devam ederken

alnında küçük ter damlacıkları belirmişti. Ne de olsa bu yaşına dek annesine bile yalan söylememişti ve şimdi arkadaşlarıyla birlikte polislere yalan söyleyecekti.

Yağız Güçlü bir sorgu odasındaydı ve dostlarıyla birlikte işlediği suçu inkâr etmek üzereydi.

YAĞIZ GÜÇLÜ

YAZ UYKUSU

0:55 3:13

YAĞIZ GÜÇLÜ'NÜN
ÇALMA LİSTESİ

"Ben Nasıl Büyük Adam Olucam" - Pinhani
"Kafası Kendinden Bile Güzel" - Halil Sezai
"Koca Yaşlı Şişko Dünya" - Adamlar
"Kafamda Kentsel Dönüşümler" - İkiye On Kala
"Varım" - Nova Norda
"Mekanın Sahibi" - Norm Ender
"Ruhum Bela" - Can Bonomo
"Deli Miyim" - mor ve ötesi
"Zaman Beklemez" - Pinhani

6. YOL:
"SENİ BULDUM"

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp güzel bir kahvaltıdan sonra yola çıktık, *ona* gitmek için...

Kaçamayacağını anlayan Demir, patrondan izni kopardığımız günün gecesinde bizden sakladığı o bilgiyi paylaşmak zorunda kaldı. Artık Arden'in hangi şehirde olduğunu hepimiz biliyorduk. Demir'le yüzleşme isteğimi çoktan bir kenara bıraktığım için sadece sonuca odaklandım ve Esin'in evindeki eşyalarımı toplamaya başladım. Ekin de yolculuk boyunca yanında olmasını istediği eşyalarını aynı gece Mert'in evinden aldı ve ertesi gün, yani bugün, yoldaydık.

Sekiz kişinin rahatça sığabildiği arabanın şoför koltuğunda yine Mert, ön yolcu koltuğunda ise Ekin oturuyordu. Dördümüz yine arka taraftaydık fakat bu kez yanımda oturan sadece Demir'di. Yolculuk beklediğimden daha sakin ama gayet keyifli geçerken canımı sıkacak bir şey oldu.

"Bizi geri çevirecek," deyince Demir öfkeyle ona döndüm.

"Şunu söylemeyi kes artık!"

"Ama öyle yapacak."

"Hiç olmazsa bizi istemiyorsa bunu bize kendisi söylemiş olacak, sen değil."

Dudakları kasvetli bir çizgi halini aldı, bedenini bu kez pencereye doğru çevirdi. Kafasını koltuğun başlığına yaslayıp göz-

lerini kapattı. O da bana öfkelenmişti ama benim aksime kalp kırmak istemediği için dilinin ucundaki kelimeleri yutuyordu. Kulaklığımı taktım ve ben de arkama yaslandım, gözlerim akıp giden yoldaydı.

"Seni buldum, arıyordum
*Kaybetmem bir daha..."**

Kulaklarımın içini dolduran yumuşak sese tezat bir hoyratlıkla uyandırıldım. Yağız dengesizi kulaklığımı canımı acıtacak kadar sertçe çekerken başımı da tek eliyle tutmuş sarsıyordu. "Uyan diyorum sana, uyan be kadın!"

"Yağız!" dedim ilk şoku atlattığımda. "Sen geri zekâlı mısın?"

Bana dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi baktı. "Seni mantık çerçevesi içerisinde konuşmaya davet ediyorum." Peki, tamam... Geri zekâlı değildi, aksine hepimizden çok daha zekiydi. O bir matematik şampiyonuydu, yine de zeki olması tam bir aptal olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ona beni neden uyandırdığını, daha doğrusu neden bu şekilde uyandırdığını sormak yerine doğrularak diğerlerine baktım ama onları göremedim. Kaşlarım çatılırken yanımdaki koltukta oturmaya devam eden Yağız'a dönüp "Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Arden'le konuşmaya gittiler."

"Ne?" diye bağırdım.

Yüzünü buruştururken elleriyle kulaklarını kapattı. "Ne bağırıyorsun kızım ya?" diye söylenmeye başladı.

"Biz neden buradayız, neden bizsiz gittiler?" diye öfkeyle sorarken arabanın kapısını açmaya çalışıyordum.

"Boşuna uğraşma, Demir kilitleyip gitti."

Donakaldım. Öfkeli gözlerim çivi misali Yağız'a saplandığında ağzımdan ateş püskürtmek üzereydim. "Ve sen de buna izin mi verdin?"

---

* Redd, "Seni Buldum". *21*, 2009.

"Beni dinliyor mu sanıyorsun?" diye sorarken canı sıkılmış görünüyordu. "Kimse beni dinlemiyor ki. Aranızda en çok konuşan benim ama en az sözü dinlenen de benim, hatta hiç dinlenenim ben!"

"Yağız," dedim sakin kalmaya çalışırken. "Sence konumuz bu mu?"

"Değil, doğru diyorsun." Olan biteni anlatmasını istedim. "Uyuyordun sen," diyerek söze başladı. "Bi' iki kez dürttük ama uyanmadın. Demir 'Önce biz konuşalım, eğer bizi kabul ederse gelir Nil'i uyandırırız' dedi, diğerleri de bunu mantıklı buldular ve gittiler."

"Sen neden gitmedin?" diye sordum sebebini bilmeme rağmen. Arden'le ilgili gerçeği bilmediği için onu arkalarında bırakmış olmalılardı.

"Götürmediler beni." Üzülerek omuzlarını düşürdü. "Yok efendim, neymiş, başlarına yine durduk yere dert açarmışım da önce Arden'i ikna etselermiş de sonra seninle birlikte gitseymişim daha iyi olurmuş falan filan... Sanki neyim ben... Uslu uslu yanlarında durabilirdim." Başını eğdi. "Hem Arden ilk önce bana sarılacaktı, şimdi onlar yüzünden en son bana sarılmış olacak."

Arabadan çıkmamız gerekiyordu. Bir an camları kırmayı düşündüm ama Mert'e çok büyük ayıp olurdu, o yüzden hemen bu düşünceden vazgeçtim. "Demir'i arasana, gelip bizi de alsın."

Dudaklarını büktü. "Şarjım bitti. Sen uyurken canım sıkılmasın diye oyun oynadım."

"Aferin sana," dedim sinirle.

Diğerleri de yanlarına telefonlarını alarak gittikleri için iş başa düştü. İki gündür uçak modunda kullandığım telefonumu çıkardım. Arden'e bir an önce gitmek için babama yakalanmaya bile razıydım. Telefonuma bildirimler yağarken Demir'i aradım. Çaldı, çaldı ve çaldı...

"Neden konuşmuyorsun?"

"Çünkü açmadı," dedim sinirle. Hem bizi arabaya kilitleyip gitmişti hem de çağrımı cevapsız bırakıyordu!

Demir'i dört kez üst üste aradıktan sonra pes edip Esin'i aradım. İkinci çalışta "Nil? Geliyoruz," diye açtığı telefonu ben konuşamadan kapattı. Afallamış bir halde kapanan ekranıma bakakaldım, sonra parmağım gelen bildirimlerden birine çarptı.

Babam:

Neredesin sen?
Bu telefon neden kapalı?
Bana onlarla gitmediğini söyle.

Demek öyle...

O telefonu açtığında derhal beni ara.

Geliyorum.

Babamın attığı son mesaj gözlerimin kocaman açılmasına sebep olurken ellerim de titremeye başlamıştı. Ondan habersiz bu yolculuğa çıktığım için bana kızacağını, hem de çok kızacağını zaten biliyordum ama bu kadarını... Bu kadarını beklemiyordum. Beni takip edeceğini düşünmemiştim, hem de hiç!

"İyi misin?"

Geliyorum derken nereye gelmekten bahsediyordu? Esin ve Ekin'in şehri olan Antalya'ya mı yoksa Arden'in şehri olan Ankara'ya mı?

"Nil, iyi misin?"

Son mesajını tam altı saat önce atmıştı. Bir yere çoktan varmış olmalıydı, peki o yer neresiydi? Şimdi ne yapacaktım? Söylediğini yaparak onu derhal aramalı mıydım yoksa telefonu kapatıp ölü taklidi yapmaya devam mı etmeliydim?

Ani bir hareketlenmeyle irkildim, yanımdaki kapının açıldığını fark ettim. Hızlıca telefonumu kapatıp arabadan indim. Babamı daha sonraya bırakabilirdim, öncelik Arden'indi ve tabii ki Demir'e atacağım yumruğun...

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırırken onu omuzlarından ittim, iri cüssesine rağmen bir adım sendeledi. Beklemediği bir tepkiydi herhalde.

"Nil, sakin ol."

"Sakin ol mu?" diye bağırarak Esin'e döndüm. "Buraya kadar geldik, saatlerdir yoldayız ve siz bensiz Arden'e gittiniz, ne sakin olmasından bahsediyorsun sen?"

"Bence bu kadar kızmamalısın," dedi Ekin. Kardeşi gibi onun da Demir'in yanında olması çıldırmama neden oldu. "Orada olmadığın için şanslısın."

"Nerede?"

"Adamlar bizi resmen kapı dışarı ettiler," derken Mert, olan bitenin şaşkınlığını henüz üstünden atamamış gibiydi.

"Arden bizi dışarı attırdı," dedi Esin. "İyi ki orada değildin, kim bilir ne kadar üzülürdün..."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken tüm bunların yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu idrak edemiyordum. Demir'in beni ve Yağız'ı arabada kilitli bırakarak gitmesi, Arden'in bizi görmek istemediği için onları kapı dışarı etmesi ve her birinin suratındaki hayal kırıklığı...

"Gitmek istiyorum," dedim çabucak.

"Ben de..." diyerek bana katıldığını sandı Mert. "Sıradaki rota neresi? Berk mi? Yoksa Özge mi?"

"Demir," dedim Mert'i duymazdan gelerek. "Arden'e gitmek istiyorum."

"Nil, bence yapma," dedi Esin. "İnan bana böylesi çok daha iyi."

"Benim için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar vermeyi kesin artık," derken hepsine çok öfkeliydim. Nereden biliyor-

lardı Arden'in beni de istemeyeceğini? Nasıl bu kadar emin olabiliyorlardı? Belki ben ikna edecektim onu.

"Tamam," diye pes etti Demir. "Seni ona götürürüm ama bir şartla."

Kaşlarım alaycı bir ifadeyle havalanırken "Şart mı?" diye sordum. "Bana şart koşacak durumda değilsin. Düş önüme."

Mert omuz silkip arabasına dönerken Ekin ve Esin beni vazgeçirmeye çalışıyordu. Yağız ise "Bu kez ben de geleyim mi, n'olur?" diye yalvarmakla meşguldü.

"Peki," dedi Demir bana hitaben ve yürümeye başladı, ben de onu takip etmeye... Yağız'ı yine geride bıraktığımız için canım sıkılmış olsa da en doğrusu buydu.

Dakikalar sonra bir ara sokağa girdik. Nereye gittiğimizi o kadar merak ediyordum ki bir süre sonra öfkem yerini heyecana bıraktı. Arden'e gidiyordum, belki de birkaç adım sonra onu görecektim, yıllar sonra...

"Daha çok yürüyecek miyiz?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Az kaldı."

Oflayarak ilerlemeye devam ettim, ikimiz de adımlarımızı hızlı tutuyorduk ama yol nedense bir türlü bitmiyordu. Attığım her adım kalbimin çok daha hızlı atmasına neden oluyordu.

"İşte, geldik," dediğinde bir otelin önündeydik.

"Otel?" dedim çatık kaşlarla.

"Arden burada çalışıyormuş," diye kısaca açıkladı ve içimi bir mutluluk kapladı. Hapisten çıktıktan sonra kendine bir iş bulması, hayatını düzene sokmaya çalıştığının bir göstergesiydi. Mutlu muydu acaba, seviyor muydu işini? Peki ya bu şehri? Gri diyorlardı bu şehir için ama Arden'in orman gözleri Ankara'yı yeşile boyamıştı.

"Peki," dedikten sonra derin bir nefes aldım. "İçeriye giriyorum."

"Ben de geleyim."

"Hayır," diyerek kesin bir dille reddettim onu. "Bunu tek başıma yapmak istiyorum."

Ellerini teslim olur gibi kaldırıp bir adım geri çekildi, artık bana engel olamayacağının o da farkındaydı.

Otele çıkan merdivenleri aceleyle tırmandım, ayaklarım resmen birbirine dolanıyordu. Kapı otomatik olarak açıldığında içeri girdim, etrafıma bakındım. Sanırım Arden'in geleceğimi hissederek beni kapıda bekleyeceğini düşünmüştüm.

"Hoş geldiniz efendim," dedi çalışanlardan biri. Beni konaklamak isteyen bir misafir sanmıştı.

"Arden nerde?" diye sordum direkt. Konuyu ne uzatmaya ne de geciktirmeye tahammülüm kalmıştı.

"Siz de mi Arden Bey'in arkadaşısınız?" diye soran adamın suratı bıkkın bir ifadeye büründü.

"Bir sakıncası mı var?" diye öfkeyle soludum. "Lütfen Arden'i buraya çağırır mısınız?"

"Sizinle görüşmek istemiyor," dedi adam.

"Ona kim olduğumu söylerseniz benimle görüşmek isteyecektir."

Adam sıkıntıyla iç çekti. "Kimsiniz?"

"Nil," dedim önce, adam Arden'i bulmaya gitmek için arkasını dönmek üzereyken "Nilperi" diye düzelttim.

Bana sadece babam Nilperi diyebilirdi ve isterse Arden...

Birkaç dakika sonra yanıma dönen adamın suratında garip bir gülümseme vardı. Arden'in geleceğini zannederek ben de gülümsedim. "Geliyor, değil mi?"

"Hayır," dedi bu durumdan zevk alıyormuş gibi. "Özellikle *seni* görmek istemediğini söyledi."

Özellikle beni mi görmek istemediğini söyledi?

Özellikle beni...

Burnum sızladı ama gözlerim dolmadı. Dudaklarım düz bir çizgi halindeyken yanaklarımın içini ısırdım. Ağlama hissi bütün bedenimi doldurdu ama gözlerim hiç dolmadı. Başımı

salladım hafifçe ve yıllardır gördüğüm kâbuslarımdan birinin gerçekleşmesinin verdiği ağırlıkla geldiğim yolu geri döndüm.

Otelden çıktığımda Demir beni kapıda bekliyordu, basamakları inip tam karşısında durdum. Anladı, beni zaten hep anlardı. Onu anlamayan bendim. Demek gerçekten de beni Arden'den uzak tutmasının nedeni beni korumak istemesiydi. Beni Arden'den korumak...

Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık. Sonra yavaşça dudaklarını birbirine bastırırken omuzlarını kaldırıp indirdi. Yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Elimizden gelen hiçbir şey yoktu.

Ona doğru bir adım attım, beş yıldır yaptığım gibi Arden diye Demir'in göğsünde ağladım.

Omuzlarımda inanılmaz bir yük hissederken heyecanla çıktığım bu yolculuğun bir an önce sona ermesini diliyordum. Berk'i ve Özge'yi bir an önce bulmak ve evime dönüp kendimi sonsuz bir uykuya yatırmak...

Mert'in arabasına yaklaştıkça bizi görenler teker teker arabadan inmeye başladı. Suratımda nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama onları etkilediğim belliydi. Yağız koşup sarıldı bana. Sonra da diğerleri...

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu Mert.

"Sanırım yola devam edeceğiz," dedi Ekin. Kafası karışmış, yüzümdeki ifadeye bakarak ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

"Kime gidiyoruz?" diye sordu Esin.

Ortaya birçok fikir atıldı, Arden'in bizi reddetmesine rağmen bir süre daha burada kalıp hiç olmazsa Ankara'yı gezerek yola devam etmek gibi... Ama sonra hepsinden vazgeçildi. Başını göğsüne yaslamış saçlarımı okşayan Yağız, beni kendinden uzaklaştırarak "Bu yolculuğu sen planladın," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz, sen söyle."

Doğru söylüyordu, ne zaman kime gidileceğini ben planlayacaktım. Ve ben bu yolculuğun rotasını daha yola çıkmadan çizmiştim.

Arden'e gittiğimizde onu almadan dönmeyeceğimize yemin etmiştim. Bu yüzden yaşananlara rağmen "Kalıyoruz" dedim. "Arden bizi kabul edene dek bu şehirdeyiz."

"Nil." Karşı çıkacak gibi oldu Demir.

"Lütfen," derken onunla tartışmak istemediğimi söylüyordum. Haklı olduğunu biliyordum. Arden bizi istemiyordu. Arden *beni* istemiyordu. Ama nedenini bilmiyorduk, öğrenmek zorundaydım.

"Ya kabul etmezse?" diye sordu Esin. "Biz günlerce hatta haftalarca bu şehirde kalsak da Arden bizi kabul etmezse?"

"Edecek," dedim aksini kabul etmez bir sesle. *Belki önce sizi, sonra beni ama bir gün mutlaka hepimizi.*

"Bana uyar," dedi Ekin.

"Ekin varsa ben zaten varım," dedi Mert.

"Nil patron ne derse odur," dedikten sonra asker selamı verdi Yağız.

Bütün gözler Demir ve Esin arasında gezindi, ilk pes eden Esin oldu. "Çıkıntılık etmeyi hiç sevmem."

Artık hepimiz Demir'e bakıyorduk. Onun gözleriyse sadece benim üzerimdeydi. "Acıktım ben," dedi nihayet konuşmaya karar verince. "Gidip bir şeyler yiyelim, sonra gelir gerekirse oteli basarız."

"Otel basmak mı?" diye heyecanlandı Yağız. "Başımıza kadın çorabı da geçirir miyiz?"

Yağız'ın sorusu hepimizin gerginliği bir kenara bırakarak kahkaha atmasına neden olurken tekrar arabaya doluştuk. Demir'in dediği gibi karnımızı doyuracak güzel bir yer aradık, bulmamız çok uzun sürmedi. Epey lezzetli bir yemekten sonra tekrar Arden'in çalıştığı otelin bulunduğu sokağa döndük ve plan yapmaya başladık.

"O otele tekrar girmenin bir yolunu bulmalıyız." Ekin'in düşünceli bir sesle söylediğinden sonra kaşlar çatıldı ve eller çenelerin altındayken düşünmeye devam ettik. "Öyle bir şekilde girelim ki ne onlar ne de Arden bizi kapı dışarı edebilsin."

"Aklıma bir fikir geliyor ama..." dedi Mert çekinerek. Herkes dikkatini ona verdi. "Neden otele misafir olarak girmiyoruz? Konaklamak istediğimizi söyleyerek oda tutarsak kimse bizi dışarı atamaz."

"Oha," dedi Yağız. "Yemin ederim bu benim aklıma gelmişti," diye devam ederek rol çalmaya çalıştı.

"Mantıklı bir fikir ama bunu yapamayız," dedi Demir.

"Neden?"

"Çünkü otelin gecelik ücretlerine baktım. Hadi bir gece neyse ama daha fazlasını karşılayabileceğimizi zannetmiyorum."

"Tamam," dedim umudumu yitirmeyerek. "Öyleyse biz de Arden'i bir günde ikna etmeye çalışırız."

"Zor olacak."

"Çok zor olacak."

"Ya da isterseniz masrafları ben karşılayabilirim," deyince Mert, iyi niyetine rağmen hepimiz sert bir dille ona karşı çıktık. "Borç olarak..." diye devam etti ama onu dikkate almadık.

"O zaman hemen şimdi gidip odaları tutalım," dedi Esin.

"Bence hepimiz gitmeyelim. Malum... Daha birkaç saat önce kovulduk."

"Doğru. İki kişi gitsin, yeterli."

"Ben giderim," diye atladım hemen. Belki Arden'i görürdüm...

"Allah aşkına bu kez ben de geleyim, n'olursunuz, bakın elinizi ayağınızı öpeyim ama bu kez ben de geleyim!" deyince Yağız gülerek başımı salladım. Arden'i görsek bile Arden'in bizimle konuşmak için yanımıza gelmeyeceğini biliyorduk artık. Bu yüzden Yağız'la gitmemde bir sakınca yoktu.

"Nil ve Yağız gitsin o zaman," diyen Demir'in içine sinmemiş gibi dursa da planı uygulamaya geçtik.

Karanlık yeni yeni çökmeye başlamışken Yağız ve ben arabadan indik, dar sokakta ilerlemeye başladık. İkimiz de heyecanlı, bir o kadar da endişeliydik. Yağız hep yaptığı gibi konuşmak yerine etrafa bakınıyordu.

"Otelde ne olarak çalışıyor acaba?" diye sordum kendi kendime.

"Bilmiyorum ama sürekli karşılaşmamıza neden olacak bir işi olsa iyi olur. Nereye baksa bizi görse, biz de nereye baksak onu görsek, çok eğlenceli olmaz mı?"

"İşin eğlencesindesin yine, değil mi?" diyerek güldüm.

"Başıma gelenleri dramatize edemeyecek kadar gencim ben." dedi. "Ağlayamam, yalnızca kahkaha."

Gülerek başımı iki yana salladım. Birlikte daha bu sabah kovulduğumuz otele girmek için basamakları tırmandık ve kapının açılmasını bekledik. İçeriye girdiğimizde bu kez farklı bir çalışan bizi karşıladı.

"Hoş geldiniz efendim."

"Oda istiyoruz," dedi Yağız pat diye.

"Ne yazık ki bütün odalarımız dolu."

"En yakın tarihe bakar mısınız?"

Kısa bir süre bizi bekleteceğini söyleyip ekrana döndü. "Yarın," diye müjdeledi. "Yarın öğlen 12'den sonra otelimize giriş yapabilirsiniz."

Kaç odanın müsait olacağını sormak yerine teşekkür ederek otelden ayrıldık. Bize bir oda bile yeterdi.

"Tekrar Arden'i sorsa mıydık?" diye sordu Yağız. "Belki benim geldiğimi duyunca koşa koşa gelirdi."

Buruk bir tebessümle "Yarın yaparız bunu" dedim. Başını salladı ve basamakları ikişer ikişer inmeye başladı, onu takip ederek indikten sonra "Yağız," diye seslendim.

"Hım?"

"Sen arabaya dön, ben az sonra geleceğim."

Kaşlarını çattı. "Neden birlikte dönmüyoruz?"

"Hemen geleceğim, söz."

"Neden birlikte dönmüyoruz? Yoksa bir köşede oturup hüngür hüngür ağlayacak mısın? Olmaz, izin vermem. Ağlayacaksan gel ve geniş omuzlarımda ağla."

"Yağız," dedim tekrar. "Lütfen git, ben geleceğim."

"Dokuz dakika tutacağım, gelmezsen diğerlerini de peşime takıp bulurum seni."

"Neden dokuz?"

"Çünkü on bir uğursuz rakamımdır, sen on birinci dakikaya girmeden önce biz burada olmalıyız."

Gülerek başımı salladım, arkasına baka baka uzaklaştı benden. O gidince otelin karşısındaki büfeye girdim. Aslında sadece su alacaktım ve oturup kendime nefes alma zamanı tanıyacaktım. Biraz da olsa kendimi dinledikten sonra arkadaşlarımın yanına dönecektim ama işler planladığım gibi gitmedi. İyi ki de gitmedi. Büfeden su ve şeker aldıktan sonra arkamı döndüm, kaldırıma oturmak üzereydim ki otelden birinin çıktığını gördüm.

Baştan aşağı simsiyah giyinmiş olmasına rağmen karanlığın içinde parıldayan birini. Arden'i...

Seni buldum, diye fısıldadım. *Arıyordum, kaybetmem bir daha...*

Kapüşonunu kafasına geçirdikten sonra indiği basamaklardan sağa döndü, adımlarını hızlı tutarak yürümeye başladı. Ben de tabii ki koşar adım onu takip etmeye başladım. Başka bir sokağa saptıktan sonra bir an duraksadı. Takip edildiğini anladığını düşünerek yanımdaki çöp konteynırının arkasına saklandım.

Bir süre olduğum yerde beklemeyi planlıyordum ama çöpün içinden bir şey fırladı; bir kedi, hem de tam kafamın üstüne. Refleksle olduğum yerden kalkarken kısa bir çığlık attım.

Kedi çoktan beni tırmalayarak gitmişti ve Arden sokağın sonuna varmak üzereydi. Attığım çığlığı duymadığını, beni de görmediğini varsayarak ilerlemeye devam ettim, bu kez çok daha hızlıydım.

Bir sokağı daha geride bıraktığımızda Arden'in adımları yeniden yavaşladı, ben yine dönüp bana bakacağını sandım. Bir ağacın arkasına gizlenmiştim ki Arden geniş bir kapıdan

içeri girdi. Ellerim göğsümün üzerindeyken derin bir nefes aldım, bir nefes daha.

"Peki, tamam," dedim kendime cesaret vermeye çalışarak. "Arden'e birkaç adım kaldı. Yapabilirsin. Git ve çık karşısına."

Başımı salladım, sokağı adımlamaya devam ettim. Bir, iki, üç, dört...

Kapının önünde durduktan sonra içeriye göz attım. Arden lokantadaki ahşap masalardan birine oturmuştu ama sırtı kapıya dönüktü.

"Allah'ım, heyecandan öleceksem bile şu an değil, onun gözlerine baktıktan sonra öleyim, ne olursun..."

Burası bir çorbacıydı. Ama benim tanıdığım Arden çorba sevmezdi ki. O sadece hastayken içerdi çorba, tabii sadece benim hazırladıklarımı...

İçeriye girip birkaç büyük adım attıktan sonra arkasında durdum, derin bir nefes alıp ne olacaksa olsun düşüncesiyle karşısındaki sandalyeye geçip oturdum.

Oydu, bir süredir takip ettiğim ve çorba içmeyi sevmediğini adımın Nilperi olduğunu bildiğim kadar iyi bildiğim Arden, tam karşımda oturuyordu.

Gözlerini göremiyordum çünkü bana bakmıyordu. Uzun kirpikleri, hasret kaldığım orman gözlerini süslüyordu. Çarpıcı yüzünde donuk bir ifade vardı. Başını eğdiği için çenesindeki gamzeyi de göremiyordum. Ne zaman parmağım o çukura dokunacak olsa soluk dudakları sıcak bir gülümsemeyle kıvrılırdı. Kapüşonu saçlarını örtüyordu ama alnına düşen küçük, siyah bir tutam vardı.

"Arden," diye nefes aldım, o kadar kısık bir tonda konuşmuştum ki beni duyduğundan emin değildim.

Bana bakmak yerine masanın üzerinde birleştirdiği ellerine bakmaya devam etti, yüzünü incelemeyi bırakıp ellerine döndüğümde nefesim kesildi. Elleri yaralıydı, ellerinde yıllanmış yaralar vardı ve ben bu yaraların oluştuğu hiçbir anında yanında değildim.

Nereye baktığımı fark etmiş gibi bir anda hareketlendi. Ellerini masanın altına sokarak benden gizledi, gözlerini kaldırıp bana baktı.

Ne bir ifade vardı yüzünde ne de herhangi bir duygu vardı şimdi o güzel gözlerinde. Bana bakıyordu ama beni görüyor muydu, emin değildim. Varlığımın gerçek olmadığına inanıyordu belki de.

"Arden," diye seslendim bir kez daha. "Ben geldim."

Bana bir şey söylemesi gerekiyordu. İyi ki geldiğimi ya da beni gerçekten istemiyorsa defolup gitmemi söyleyebilirdi. Öylece susup bakmamalıydı bana. Yıllar sonra ilk kez böyle karşı karşıya gelmiştik, ben yokmuşum gibi davranamazdı.

Gözlerim dolmak üzereyken yanımıza bir adam yaklaştı. Kirpiklerimi kırpıştırarak bakışlarımı Arden'den ayırdım, masayı kuran adama çevirdim. Kır saçlı adam önce benim daha sonra Arden'in önüne servis açtı. Bizden sipariş almasını bekliyordum ancak öyle olmadı. Bize ne istediğimizi sormadan hem Arden'e hem bana çorba getirdi.

Önümüze koyduğu geniş kâsenin içindeki mercimek çorbasıydı. Her ne kadar en sevdiğim çorba da olsa, "Ben sipariş vermemiştim" demekten kendimi alıkoyamadım.

"Biliyorum hanım kızım," dedi yaşlı adam bilgiç bir tebessümle. "Arden oğlum sen gelmeden önce ikiniz için sipariş vermişti ama sen başka bir şey istiyorsan söyle, onu getireyim hemen."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı hareketlenirken Arden'e döndüm, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Onu takip ettiğimi görmüştü, görmemişse bile anlamıştı ve buraya çorba içmek için değil, kendi için hiç değil, *bizim için* gelmişti.

"Hayır," dedim Arden'e bakmaya devam ederken. "Kalsın, bu benim en sevdiğim."

Ve daha sonra anladım ki karşımda oturan bu adam, bana bakmazken ve benimle konuşmazken bile varlığımı kabul ediyordu, beni reddetmiyordu.

7. YOL:
"BUNCA ZAMAN SONRA NASILSIN?"

Bana bakmamasına rağmen ona gülümsemeye devam etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Tamam, yıllarca bu anı düşleyerek uykuya dalmış olabilirdim. Beklediğimi bulmuş da sayılmazdım ancak ne yapabilirdim ki? Beni gördüğünde eski günlerdeki gibi gözleri parıldamamış, büyük bir özlem ve sevgiyle bana sarılmamış veyahut dakikalardır karşısında oturmama rağmen tek kelime etmemiş olsa da bütün bu olumsuzluklar ona gülümsememe nasıl engel olabilirdi?

Karşımda oturuyordu; özgürdü, sağlıklıydı, kendindeydi ve beni geri çevirmemişti. Ona zaman tanımalıydım.

Sessizliğini bozmak yerine biraz önce benden sakladığı ellerini bana doğru uzattı. Heyecanlanarak bana temas etmesini bekledim. Elleri ellerimin üzerine kapanır ve ben de bu sayede ona yaralarını birlikte iyileştireceğimizi söylerim diye düşünüyordum. Fakat o beni yine şaşırtmayı tercih etti. Elimi tutmak yerine tabağımdaki limon dilimini aldı, limonu özenle çorbanın içine sıktı. Ona şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordum ama hayır, şaşkınlığımın sebebi elimi tutmaması değildi. Aradan geçen zamana rağmen en sevdiğim çorbanın ne olduğunu ve o çorbayı limon sıkarak içtiğimi hatırlamasına şaşırmıştım. Öyle ki alışık olduğum gibi tabağımdaki limonu çorbama sıktıktan sonra kendi tabağındaki limonu da benim çorbama sıkmasını beklemiyordum.

"İç hadi, daha fazla soğutma," dedi, çorbayı ılık içmeyi sevdiğimi de hatırladığını kanıtlayarak.

Yıllar sonra sesini ilk kez duymuş olmak afallamama sebep oldu. Çok geçmeden kendime gelerek kaşığı elime aldım, gözlerim hâlâ ondaydı. Üç yarım kaşıktan sonra o da içmeye başladı ama onun gözleri bende değildi.

Ne söylemeliydim, bir şey söylemeli miydim, emin değildim. İkimiz de susuyor ve önümüzdeki çorbayı yudumluyorduk. Daha ne kadar susacaktı ya da çorbalarımız bittikten sonra ne olacaktı, merak ediyordum ama bu merakıma son vermek için de bir şey yapamıyordum. Elimden gelen tek şey kaşığı doldurmaktı ama bu da onu konuşturmaya yetmezdi.

Bir anda sessizliği bozan bir şey oldu. Bir şarkı.

"Gerçekten hâlâ beni hatırlıyor musun?

Mesela en çok neye gülerdim?"

Biri bizimle dalga geçiyor olmalıydı. Böyle bir anda bu şarkının çalmaya başlaması tesadüf olamazdı. Belki de bu Yağız'ın işiydi. Evet evet, kesinlikle öyle olmalıydı.

"Unut gitsin geçmişi, bunca zaman sonra nasılsın?

*Böyle biraz tuhaf oldu sanki, ayaküstü konuşmasak iyiydi."**

Öfkeli gözlerim bir kamera ya da şakacı bulamayınca sakinleşerek Arden'e döndü. Müziği hiç duymamış, ben karşısında yokmuşum gibi çorbasını içmeye devam ediyordu.

"Çok lezzetliymiş," dedim çekingen bir sesle, aramızdaki sessizliğin yarattığı gerilim hissi canımı çok sıkıyordu.

"Seninkiler kadar olmasa da lezzetlidir, evet."

Ne? Arden nihayet söylediğim bir şeye tepki mi vermişti? Hem de içinde benden bahsettiği bir cümleyle? Peki, tamam,

* İkiye On Kala, "Bunca Zaman Sonra Nasılsın?". *Ev Kayıtları*, 2018.

buradan yürüyebilirdim. Belki bu konudan konuşmaya devam ederek onunla yüzleşme fırsatı bulurdum. Nasıl yapacaksam...

"Sık gelir misin buraya?" diye sordum.

Başını bir kez yukarı kaldırdı. "Sadece hasta hissettiğimde."

Endişeyle çorba kaşığını elimden bıraktım, masada ona doğru uzandım. Önce bileğimin içiyle alnına dokundum ama bu şekilde ateşini iyi ölçemeyeceğimi bildiğim için ayağa kalkmam gerekti. "Ateşim yok," dedi hızlıca. Ne yapacağımı anlamıştı. Tek adımda yanında bittim, hafifçe üzerine eğildiğimde "Nil" dedi korkar gibi ama ben yine de uzaklaşmadım. Dudaklarımı alnına bastırıp bekledim, her şeyin normal olduğunu anlayınca geri çekildim ve ona baktım.

"Doğru, ateşin yokmuş."

"Artık var."

"Ne?" Ben yanına gelmeden önceki halinden çok daha farklı bir halde olduğunu gördüm. Rahatsız olmuş gibiydi hatta neredeyse sinirlenmiş görünüyordu. Neydi onu rahatsız eden, yakınlığım mı?

"Hiç," diyerek geçiştirdi beni.

Başımı sallayıp tekrar yerime oturdum. "Neyin var? Yoksa çok çalıştığın için yemek yemeyi unutup halsiz mi düştün?" Lisedeyken de böyleydi, bazen gece vardiyalarına kalırdı. Hiç uyuyamadan okula gelir ve bir süre sonra halsiz düşüp hastalanırdı. O günleri hatırlayınca suratım asıldı. "Neden bu kadar zorluyorsun ki kendini?"

"Sen neden bu kadar zorluyorsun?"

"Anlamadım?" dedim şaşırarak. "Ben sadece neyin olduğunu öğrenmek istedim. Nasıl olduğunu..."

"Bunca zaman sonra nasıl olduğumu mu soruyorsun?" diye sorduğunda cevap vermek üzereydim ki "Bunca zaman sonra

mı nasıl olduğumu soruyorsun?" diye devam edince tek kelime edemedim.

Kurduğu bu iki cümle, aynı kelimelerden oluşmasına rağmen farklı anlamlar içeriyordu. Yeri değişen tek bir şey vardı, bir soru eki. Bu ufak değişiklik canımın acımasına neden oldu. Kim bilir o bu değişikliği zihninde yaparken ne hissetmişti?

Aradan geçen yıllardan sonra nasıl hissettiğini mi soruyordum yoksa aradan geçen onca yıldan sonra nasıl hissettiğini sormak yeni mi aklıma gelmişti, işte merak ettiği şey buydu.

"Neden bu kadar öfkelisin?" diye sordum onun gibi kelime oyunları yapmak yerine. Daha fazla susmak ya da dallanıp budaklanan bir ağaca tırmanmak istemiyordum.

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Neden bu kadar öfkeliyim, öyle mi?" diye tekrarladı.

"Yetmedi mi bunca zamandır bizi reddettiğin? Neden her şey geçip bittikten sonra bile bizi geri çeviriyorsun? Bizimkileri resmen kapı dışarı ettirmişsin. Hepsi ne kadar üzüldü, haberin var mı?"

"Her şey geçip bittikten sonra mı?" derken şaşkınlık içindeydi. "Bunu nasıl söylersin?" diye hayal kırıklığıyla sordu.

Öyle bir andı ki bu, kocaman bir eşek arısının gelip dilimi ısırmasını delice istemiştim. Öfkeme yenik düşerek önünü arkasını düşünmeden ona ağzıma gelenleri söylemiştim. Bizden uzakta geçirdiği yılları yok saymıştım resmen ve haliyle kalbi kırılmıştı.

"Özür dilerim," dedim hızlıca. "Öyle demek istemedim." Suratıma bakmaya devam etti. "Arden," diye fısıldadım. "Lütfen susma."

"Ne bekliyorsun?" diye sordu. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Konuşmanı," dedim cılız bir sesle. "Kır dök istersen ama susma."

"Neden kırıp dökeyim ki?" diye sorarken bunu yapmasına bile değmeyeceğimizi söylemek istemişti sanki. Ya da ben öyle anlamak istemiştim ki çekip gitmesine izin vermem daha kolay olsun...

"Kızgınsın ya," dedim suyuna gitmeye çalışır gibi.

"Kızgın değilim," dedi donuk bir sesle. "Sadece istemiyorum."

"Neyi?" diye sordum cevabını bilmeme rağmen.

Söyleme, diye fısıldadım içimden. *Kalbimi istemediğini söyleme.*

"Seni" dedi, beni duymadığını kanıtlarcasına. "Ne seni ne de diğerlerini. Hiçbirinizi hayatımda istemiyorum."

Bir süredir içimde tuttuğum gözyaşları gözlerime doğru yol alırken "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Nedeni yok," dedi duygusuzca.

"Her şeyin bir nedeni vardır."

"Bazı şeyler nedensiz de gerçekleşir."

"Neden?" diye üsteledim.

"Nil," dedi sıkıntıyla. "Burada kendime bir hayat kurdum. Artık bir düzenim, işim var ve bunu kimsenin mahvetmesine izin veremem."

"Ne?" diye şaşkınlıkla sordum. "Kendine bir hayat kurdun ve bizim bu hayatı mahvedeceğimizden mi korkuyorsun?"

Bana onu yanlış anladığımı söylemesini bekliyordum ama o, "Korkmuyorum, biliyorum," diyerek bir şeylerin gerçekten de değiştiğini kanıtlamış oldu. Arden gerçekten de bıraktığımız gibi değildi ve bunu, onun gözlerinin içine bakarak öğrenmek çok can yakıcıydı.

"Biz arkadaştık," derken hâlâ zorluyordum onu. Olmayacak bir hayalin peşinden koşuyor gibiydim. Ama bu öyle bir hayaldi ki kilometrelerce de koşacak olsam hiç yorulacakmışım gibi gelmiyordu.

"Öyleydik, evet," dedi uzak bir sesle. "Ama artık değiliz."

"O gece yüzünden mi?" diye sordum fısıldayarak. "O geceden sonra olanlar yüzünden mi?"

Ne onayladı ne de reddetti, suratıma bakmaya devam etti sadece. Ardından yerinden yavaşça kalkarken "Bir daha gelmeyin," dedi aynı duygusuz sesiyle. "Ne sen ne de diğerleri. Beni yıllarca nasıl arayıp sormadan yaşayabildiyseniz şimdi de öyle yapın. Bir daha sakın karşıma çıkmayın."

Bir gözümden yaş aktı. Güzel yüzünü esir alan ifadesizliğe ve sesindeki duygusuzluğa rağmen hafifçe eğilerek başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Ve lütfen bir daha ağlama. Ne benim için ne de benim yüzümden."

8. YOL:
"SAR BU ŞEHRİ"

Onu anlamıyordum, onu zerre kadar anlayamıyordum. Madem beni artık hayatında istemiyordu, öyleyse neden en sevdiğim çorbayı ısmarlayarak bana jest yapmıştı? Madem beni hayatını mahvedecek biri olarak görüyordu, öyleyse neden gitmeden önce bile son kez bana bakıp gözyaşımı silmişti?

Beni istemiyorsa beni istemiyormuş gibi davranmalıydı. Kafamı karıştırarak bana umut vermesi çok acımasızcaydı.

Arkasına bir kez olsun dönüp bakmadan çekip gitmesine rağmen zihnimdeki belkiler sürüyordu. Belki de bizi reddetmek istemiyordu. Belki de içten içe yeniden bizimle olmak istiyordu ama ona engel olan bir şey vardı. Belki de bütün bunlara mecburdu. Ya da sadece kalbi kırıktı. Öfkeli de olabilirdi. Gerçi... Aslında ne olduğu çok da önemli değildi çünkü herhangi bir belki bile peşinden gitmem için yeterliydi.

Bir süre olduğum yerde bekledim, onu ve diğerlerini düşünerek bundan sonra ne yapmam gerektiğini sordum kendime. Daha sonra sorularımın başımı ağrıtacak kadar ağırlaştığını ve beklediğim sürenin uzadığını fark edince yerimden kalktım.

Lokantadan ayrıldıktan sonra aynı yolu bu kez geri dönmek için yürümeye başladım. Biriktirdiğim gözyaşları yanaklarımdan süzülürken Arden'in aksine hızlıca değil, ağır adımlarla iler-

liyordum. Yağız'ın bana tanıdığı dokuz dakikanın çoktan sona erdiğini biliyordum, diğerlerini de yanına alarak beni aramaya çıkmış olmalıydı. Beni bıraktıkları yerde bulamadıklarında ve telefonumu da yanıma almadığım için bana ulaşamadıklarında muhtemelen delirmişlerdi. Onlara karşı böylesine sorumsuz davranmış olmak içimi kemirip dursa da omuz silkmeden de edemiyordum. Arden'le konuşmuştum ne de olsa.

Yürümeye devam ederken içimi kaplayan tuhaf hisle birlikte gözyaşlarımı silmeye başladım. Ellerimin tersiyle yanaklarımı kurularken adımlarım biraz daha yavaşladı. Biri arkamdaydı, kendi gölgemden ziyade başka birinin gölgesinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum ancak dönüp bakmak için yeterli cesaretim yoktu. Dar bir sokaktaydım ve sanırım yolumu kaybetmiştim. Arkama dönüp bakamıyordum çünkü yürüdüğüm yolda tek başımaydım ve göreceğim yüzden nasıl kaçmam gerektiğinden emin değildim. İleriden sağa mı yoksa sola mı dönmem gerektiğini hatırlayamıyordum. Kalbimin hızla çarpmasına neden olan tedirginlik hissi ve bundan ziyade az önce yaşananlar başımın dönmesine sebep olurken kaşlarım çatıldı.

Bütün bu olanlar saçmalığın daniskasıydı. Arden'in hapisten aylar önce çıkmış olması ama kimsenin bana bunu söylememesi, Arden'in hapisten çıktıktan sonra bizimle görüşmek yerine Ankara'ya gelerek bir otelde çalışmaya başlaması ve yıllar sonra gördüğü arkadaşlarını çalıştığı bu otelde kapıdan kovdurması tamamen saçmalıktı. Daha da saçma olan şey, ilk kez geldiğim bir şehrin kaybolduğum bu sokağında takip edildiğim hissine kapılmamdı. Burada beni kim, neden takip ederdi ki?

Aniden durdum, zihnimde birçok kadın cinayeti haberi gezinmeye başlayınca koşmaya başladım. Ve biri de benimle birlikte koşmaya başladı. Ya da birileri.

Korku kafamı daha da karıştırırken yolu tamamen kaybedip ismini dahi unuttuğum otelin önüne çıkamayacağımı sanmıştım ancak neyse ki öyle olmadı, dakikalar sonra otel çalışanlarıyla

hararetle tartışan arkadaşlarımı görünce biraz rahatladım. Otelin bulunduğu sokağın başına geldiğimdeyse yardım isteyebileceğim birilerinin olduğunu bilerek dönüp arkama bakabilmiştim. Karşılaştığım şey koca bir hiçlikti.

Biri ya da birilerinin beni takip ettiğine hatta ben koşmaya başlayınca adım seslerinin şiddetinin arttığına emindim ancak arkama baktığımda kimseyi görememiştim. Her ne olduysa beni takip etmeyi bırakmışlardı ya da sadece paranoyaya kapılmıştım.

"Nil!"

Arkama bakmayı keserek önüme dönerken hangisinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Delirmenin daha zararsız bir seçenek olduğuna karar vermiştim ki Esin bir anda boynuma atladı. "Nerelerdesin sen ya? Delirdik kızım, delirdik!"

"Siz de mi?"

"Ne?" dedi anlamayarak. Cevap vermemi beklemeden, "Neden nefes nefese kaldın sen?" diye sordu.

Onu geçiştirip diğerlerinin yanına gittiğimde, "İyi misin?" diye sordu Demir. Ağladığımı fark etmişti, hep fark ederdi. Yine de başımı sallayarak yalan söyledim. "Neredeydin?"

"Anlatacağım."

"Tam zamanında geldin. Engel olmaya çalıştım ama bir yere kadar... Az daha gecikseydin Demir oteli yıkmıştı, haberin olsun."

Demir'i zapt etmeye çalıştığını söyleyen Mert'e teşekkür edercesine gülümsedim. Mert olmasaydı Demir otel çalışanlarıyla büyük bir kavgaya girişirdi ve tabii ki Yağız da ona katılırdı. Eh, sonrasını tahmin etmek de hiç zor değildi.

Başımızda dikilmeye devam eden çalışanlara dönerek "Arkadaşlarımın kusuruna bakmayın lütfen," dedim.

"Herhangi bir kusurumuz olmadı," diye lafa atladı Demir. "Onlara senin nerede olduğunu sorduk sadece, bu kadar."

"Ve onlar da tam altı kez bilmediklerini söylediler ama Demir ikna olmadı, seni içeride zorla tuttuklarından emindi," diye devam etti Esin.

"Ben de dedim ki madem bilmiyorsunuz, o zaman anne ve babanızın üzerine yemin edin de size inanalım."

"Yağız..."

Dil çıkararak yaptığının doğru olduğunu savundu. Demir'e döndüm, hâlâ öfkeliydi ve asık suratıyla çalışanlara bakıyordu. "İyiyim," dedim tekrar. "Ve buradayım, yanınızda."

Demir'in gözleri bana döndü, anlatmak istediğim çok daha başka şeyler olduğunu anlayınca yüzündeki ifade değişti. Ardından çalışanlara hitaben "Kusura bakmayın" dedi. En azından özür dilemesini biliyordu.

Otelin önünden ayrılıp arabaya geri döndük. Uzun ve geniş arabadaki yerlerimizi doldurmadan önce onlara Arden'den bahsettim. Bütün konuşmayı en ufak detayına kadar anlatmadım elbette. Ellerindeki yaralardan söz etmedim. Ya da ben daha lokantaya girmemişken benim için sipariş ettiği çorbadan. Bana ne kadar soğuk davranırsa davransın içtiğim çorbaya limon sıktığını da söylemedim. Onlardan sakladığım gerçeklerden bir diğeriyse gözlerime bakmak bile istemezken eğilip gözyaşımı sildiği andı. Anlatmadım onlara bunları. Anlatamazdım çünkü.

"İstemiyor yani," dedi Yağız hayal kırıklığı ile.

"Evet, çok kararlı."

"Kendi kaybeder," diyen Mert'ti. Asıl kaybedenin bizim olduğumuzun farkında olmayarak omuz silkti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Esin'in sorusunu daha önce kendime sormuştum ve bir cevabım vardı. Belki kötü bir fikirdi ama uygulamaktan zarar gelmezdi. "Bu geceyi arabada geçirelim, yarın ilk iş otele gider ve o odayı tutarız."

"Kalıyoruz yani?"

Kaşlarım çatılırken tek tek hepsine baktım. Yağız dışında herkes kararımdan emin olup olmadığımı sorguluyordu. Bunu neden yaptıklarını anlamazken "Neden böylesiniz?" diye sordum. "Neden ondan bu kadar kolay vazgeçiyorsunuz?"

"Saçmalama istersen," dedi Ekin.

"Bizi istemediğini söylüyor Nil," diyen Esin'di.

"Evet. Arden bizi hayatında istemediğini söylüyor olabilir ama ya gerçek değilse? Ya aslında en çok bizim hayatında olmamızı istiyorsa?"

"Adam bizi kapı dışarı etti Nil," dedi Demir.

"Biliyorum, tıpkı devamında sizin ondan vazgeçtiğinizi ve hemen buradan sonra kime gideceğimizi konuşmaya başladığınızı bildiğim gibi... O size gitmenizi söyledi, siz de hemen vazgeçtiniz ondan. Neden? Neden sıra Arden'e gelince kalmak için ısrarcı olmuyorsunuz?"

"Yüzsüz değiller de ondan," dedi Mert.

Hiddetle ona döndüm. "Ne dedin sen?"

"İstenmediğin yerde kalmakta ısrarcı olmak yüzsüzlükten başka bir şey değildir."

"Ne yani, sana göre şimdi ben yüzsüzlük mü yapıyorum? Bunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır, ima etmiyorum, söylüyorum."

Mert'in sözleri gözlerimi büyütmeme sebep olurken Demir kayıtsız kalamadı. "Ne diyorsun lan sen?"

Ekin olası bir kavgaya engel olmak için aralarına girerken boynumun yanmaya başladığını hissettim. Öfke tüm vücudumu sardığında kalbim bir ateş topuna dönüşecekti.

Onu başından beri gözüm tutmamıştı. Berk yüzünden Mert'e önyargılı davranıyorum sanıyordum. Ama hayır, haklıydım. Mert pisliğin tekiydi. Nasıl olur da Arden'i bırakıp gitmek istemediğim için bana yüzsüz diyebilirdi? Ne yaşadığımızı bilmiyor ama her birimiz hakkında yorum yapma hakkını kendinde görüyordu. Ve ne yazık ki ona bu hakkı ben vermiştim, onu bu yolculuğa dahil ettiğim için an itibariyle kendimden nefret ediyordum.

"Ahmağın tekisin," dedim Ekin'i yok sayarak. Mert'i seviyor olabilirdi ama bu durumu alttan almayacağımı tahmin etmeliydi. "Dostluk nedir bilmeyen ahmağın tekisin."

"Dostluk mu?" diye sordu. "Arden gerçekten de sizin dostunuz muydu?"

"Mert," dedi Demir dişlerinin arasından. "Tek kelime daha edersen seni arabanla birlikte buraya gömerim."

Mert ağzındaki fermuarı çekerken ona doğru bir adım attım. "Evet. Arden bizim dostumuzdu ve hâlâ da öyle," dedim aslında benim için çok daha fazlası olduğunu bilirken. "Bu yüzden gitmiyoruz. Arden bizi kabul edene kadar buradayız. Eğer bizimle kalmak istemiyorsan, ki lütfen isteme, arabanı da alıp defolup git."

"Nil," dedi Ekin rica eder gibi. "Lütfen sakin ol."

Derin bir nefes aldım. Mert'e olan hıncımı Ekin'den çıkarmayacaktım, bu yüzden sesimi olabildiğince yumuşattım. "İstersen sen de onunla birlikte gidebilirsin, sorun değil." Ardından diğerlerine döndüm. "Ve siz de. Dileyen şimdi çekip gidebilir ama şunu bilmeli ki eğer şimdi giderse tekrar döndüğünde bu kez sadece Arden tarafından değil benim tarafımdan da kabul edilmeyecek."

"Arden'in bizi kabul edeceğine bu kadar inanıyor musun gerçekten?" diye sordu Demir.

Bir saat öncesini düşündüm. İçtiğim çorbayı, sıktığı limonu ve gözyaşımı nasıl da beni incitmekten korkar gibi sildiğini... Başımı salladım hızlıca. "Daha önce hiçbir şeye bu kadar inanmamıştım."

Bizi hayatında istemediğini söylüyor olması, bizi gerçekten de hayatında istemediğini göstermezdi. Bunu biliyordum çünkü bana bunu o öğretmişti. İnsanın dili her zaman kalbinden geçeni zikredemezdi. Akıl bile gün gelir kalbi ezip geçerdi.

Belki de... Belki de şimdi Arden'in bu sözleri kalbine ait değildi. Öyle bir şeyin içindeydi ki aklı, kalbini yenmişti. Gerçeği öğrenmenin tek yolu ise onu duymaktan değil, hissetmekten geçiyordu. Yanında olmak, yakınında bulunmak ve onu dinlemek değil, kalbini okumak.

"Peki," dedi Demir, teslim olmuş gibi bir soluk verdi. "Eğer inanıyorsan ve kalmak istiyorsan, ben de kalıyorum," diye devam ederek beni hayal kırıklığına uğrattı. Kalmak istemesinin nedeni bendim. Arden değildi. Arden'i yeniden kazanmak için değil, beni kaybetmemek için isteğimi kabul ediyordu. Hep yaptığı gibi.

"Ben de," dedi Esin. O ne için kalıyordu acaba? Arden için mi? Benim için mi? Yoksa... Demir için mi?

"Ben zaten varım," dedi Yağız. "Alınmaca gücenmece yok, bu yolculukta Nil patron nereye ben oraya."

Bütün gözler Ekin ve Mert'e çevrildi. Mert sevgilisine bakıyordu, o ne isterse uyum sağlayacaktı. Bekleme süresi uzayınca Esin kardeşinin kolunu dürttü. "Ben de varım," dedi Ekin az sonra. "Ama bir şartla. Mert de kalacak."

Ama neden? Neden onun da bu yolculuğa katılmasını istiyordu? Onu sevdiği ve onsuz bir an bile geçiremediği için mi yoksa yolun devamında olacaklardan mı korkuyordu? Berk'e gidecektik, bunu biliyordu ve belki de orada karşılaşacaklarından korkuyordu. Yeni bir sevgili gibi. Kim bilir, Ekin gibi Berk de gönlünü birine kaptırmış olabilirdi.

"Nil'den özür dilerse olur," dedi Demir benim yerime konuşarak.

Ekin, Mert'e döndü. Mert sözlerinin arkasında olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle bana döndü. Laf olsun diye özür dilemek üzereydi. Sırf Ekin'i bırakıp gitmemek için hatalı olduğunu düşünmediği halde benden özür dileyecekti.

"Hayır," diyerek reddettim onu. *Madem öyle*, dedim içimden. *İşte böyle*... "Kuru bir özrü kabul edemem. Arden'i geri kazanmamızda gönüllü olduğunu bilmeliyim."

"Ne yapması gerek?" diye sordu Ekin.

"Otelin ücretini ödeyebilir," dediğimde hepsi şaşırdı çünkü daha birkaç saat önce bunu teklif eden Mert'ti ve ben onu çok sert bir dille geri çevirmiştim. Ancak şimdi durum farklıydı. İstenmediğin yerde kalmakta ısrarcı davranmanın yüzsüzlük

olduğunu düşündüğünü söylemişti ve bu yüzden ben de onun istenmediği yerde kalmasını, üstüne bir de bu yer için para ödeyerek kendini daha da kötü hissetmesine neden olmak istiyordum. Ne kadar kötü hissedebilirse artık...

"Ben hâlâ yola devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum ama Ekin kalmak istiyorsa ve benim de kalabilmemin tek yolu bu ise tamam, masrafları ben karşılarım," diyerek şartını kabul etti Mert.

Konuyu böylece kapatıp bu kez hep birlikte otele yürüdük. Aynı yollardan bugün kaçıncı defa geçtiğimi düşünürken Demir kulağıma eğilerek "Neden bunu yaptın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Onun parasına ihtiyacımız yoktu."

"Vardı." dedim. "Arden'in ikna olması birkaç günü bulacak ve biz, o ikna olana dek bu otelde kalmak zorundayız. Bu da sadece Mert sayesinde gerçekleşebilir."

"Onu bu yolculuğa davet etmenin asıl sebebi zengin olması mıydı?"

"Kısmen," diye yalan söyledim.

"Birbirimizi bulmak için çıktığımız yolu hiç tanımadığımız bir adamın parasıyla mı tamamlayacağız?"

"Evet."

"Ama bu çok küçük düşürücü."

Alaycı bir şekilde güldüm. "İlk kez yapmıyoruz ki bunu, ne çabuk unuttun..."

Kaşları çatılırken sessizliğe büründü, söyleyecek tek kelimesi yoktu çünkü her şeyin farkındaydı ve bunu yapmamız gerektiğini anlamıştı.

Otele geldiğimizde neyse ki bu defa çalışanlar bizi kötü karşılamadı. Tam tersi, yolumuzu gözler gibi bir halleri vardı. Kafamız karışmış bir halde içeri girdik, beni daha önce karşılayan adam hafifçe gülümsedi. "Hoş geldiniz efendim."

"Oda ayırtmak istiyoruz," dedi Demir doğrudan konuya girerek.

"Tabii, hemen bakalım," diyerek önündeki bilgisayara döndü. "Odalarda kaçar kişi kalmayı planlıyorsunuz?"

Mert bana döndü. Hiç düşünmeden "İki" dedim. Aslında herkesin ayrı odası da olabilirdi ve Mert bu ücreti hiç zorlanmadan karşılayabilirdi. Antalya'dayken servetinden o kadar çok bahsetmişti ki dilerse bu oteli satın alabileceğini bile biliyordum. Yine de bu bir yolculuk hikâyesiydi ve kimse hiçbir anında kendini yalnız hissetmemeliydi.

"İki derken?" diye korkarak sordu Demir. "Sakın bana beni Yağız'la aynı odada yatırmayı planladığını söyleme."

"Aşk olsun," dedi Yağız. "Ne olur sanki benimle kalsan?"

"Hayır," diye reddetti Demir. "Ölürüm de bununla tek başıma kalmam ben."

"Neyim ben, öcü mü?"

"Emin ol, geceleri öcüden farkın kalmıyor," derken Yağız'ın horlamasına atıf yapmıştı.

"Yağız tek başına uyuyamıyor, biliyorsun," diyerek araya girdim.

"Sen kal o zaman Yağız'la. Bana ne ya!" diye itiraz etti. Boyu neredeyse bir doksandı, kilosunu bilmiyordum ama son yıllarını vücut çalışarak geçirdiği belliydi. Yine de bazı anlarda kendine engel olamıyordu, ruhu bir çocuğunkiyle yer değiştiriyor ve o koca adam bir anda çocuğa dönüşüyordu.

"Sen kiminle kalacaksın? Esin'le mi?" diye sorduğumda Esin'in bakışları değişti. O badem gözlerdeki pırıltı ne kadar heyecanlandığını gösteriyordu.

"Kalırım. Yağız olmasın da... Gerekirse Mert'le bile kalırım."

"Mert'le bile mi?" diye alıngan bir sesle sordu Mert. Devrilen gözlerim yuvalarından çıkmak istiyordu. "Neyse tamam. Hallettik mi şimdi? İkişer kişilik üç oda mı tutuyoruz?"

"Evet," diyerek teslim oldu Demir.

Mert tekrar personele döndü. "İkişer kişilik üç oda ayırtın lütfen."

"Kimlikleri rica edebilir miyim?"

Hepimiz kimliklerimizi adama uzatırken "Ne zaman gelip kalabiliriz?" diye sordum. Yarın için bir tane boş odaları vardı, bunu biliyorduk ama bize üç oda lazımdı.

"Giriş işlemlerinizi halleder halletmez odalarınıza çıkabilirsiniz."

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ama daha bir saat önce bize bugün hiç boş odanızın kalmadığını söylemiştiniz. En yakın müsaitlik durumu yarındı."

"Evet, Arden Bey'in emriyle böyle söylemek zorunda kalmıştım."

"Ve şimdi bizi misafir edebileceğinizi söylüyorsunuz," derken umutlanmıştım. Ne demekti bu, yoksa Arden fikrini mi değiştirmişti? Çorbacıdan döndükten sonra resepsiyona gitmiş ve kararını değiştirdiğini söylemiş olmalıydı.

"Evet, kesinlikle."

"Arden Bey'in yeni emri bu mu?" diye alaycı bir şekilde sordu Mert.

Bir kol boyu kadar yakınımdaki zili alıp Mert'in kafasına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Fakat adam, "Arden Bey'in değil," deyince dikkatimi şu an için başka bir konuda sabit tutmam gerektiğini anladım.

Arden'in düşüncesi değişmemişti. Kararından vazgeçtiğini söylememiş, çorbacıdan döndükten sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etmişti hayatına. Bizi bu otelde isteyen o değildi. Bir başkasıydı.

"Kim?" diye sordu Yağız. "Kim bu koca yürekli, söyleyin hemen!"

Anlaşılan o ki bu otelde Arden'den daha yetkili biri vardı ve Arden'in istemediğini çok iyi bilmesine rağmen bizi otelinde misafir etmek istiyordu. İyi ama neden? Arden'e rağmen bunu kim, neden yapmak istiyordu?

9. YOL:
"BEN SENDE YANDIM"

Arden'e yakalanmadan odalarımıza yerleşebilsek çok iyi olurdu fakat adam işlemleri o kadar ağırdan alıyordu ki. Yetmezmiş gibi bize bir ismi bile çok görmüştü.

"Merak ediyoruz," diyerek ısrarı sürdürdüm. "Bizi kimin kabul ettiğini söyleyemez misiniz? Kendisine teşekkür etmek istiyoruz."

"Otelimizin yöneticisi," dedi en sonunda.

Alay eder bir ses tonuyla "Vay canına" dedi Yağız. "Bu bizim aklımıza nasıl gelmez?"

"Aman canım," dedi Mert. "Neyse ne. Önemli olan otelde konaklayabilecek olmamız değil mi?"

Aslında haklıydı. Otele kabul edilmiştik, bunu kimin sağladığını sorgulamamıza lüzum yoktu. Hedefe odaklanmalı ve bir an önce amacımızı gerçekleştirmeliydik.

Kaç gece kalacağımızı bilemediğimiz için bize uzatılan formları buna göre doldurduk, Mert de ücreti tek gece için ödedi. "Evet, odalar hazır!" diye duyuran resepsiyonistin yaka kartındaki adına baktım.

"Teşekkürler Ferdi Bey," dedim bize uzattığı üç karttan birini alırken.

"Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa ben hep buradayım. Ben olmasam bile arkadaşlarım size memnuniyetle yardım edeceklerdir. Eh, sonuçta emir büyük yerden..."

"Onu anladık anlamasına da işte keşke tam olarak nasıl bir yerden olduğunu da bilseydik," dedi Yağız.

"Öğreniriz yakında," dedi Ekin. "Belli ki söylemeyecek, ısrar etmenin anlamı yok."

"Odalarınıza kadar eşlik edilmesini ister misiniz?" Merakımızı ve sitemlerimizi yok sayıyordu. Ekin haklıydı, ısrar etmenin hiçbir anlamı yoktu.

"Gerek yok," dedi Demir, ardından bize döndü. "Eşyaları aldıktan sonra çıkalım odalara."

"Mantıklı."

"Biz üçümüz alıp gelelim, siz de o sırada lobide oturup bir şeyler için. Ne dersiniz?" diye teklif etti Mert.

Esin kaşlarını çattı. "Siz üçünüz derken?"

"Demir, Yağız ve ben."

Başını onaylayıcı bir biçimde sallayan Demir'in aksine "Peki, şey," dedi Yağız. İşaret parmağıyla kendini gösterdi. "Bundan Yağız'ın haberi var mı?"

Demir gözlerini devirdikten sonra ofladı. "Kendi valizini kendin taşı en azından."

Resepsiyonist Ferdi Bey inanılmaz eğlenceli bir karnavalın tam ortasında kalakalmış gibi bizi izlerken "Yağız kalsın, onun yerine ben gelirim," dedi Esin.

"Gerek yok, biz hallederiz."

"Eşya taşımak denince neden sadece erkekler harekete geçiyor? Kadınlar eşya taşıyamaz mı?"

"Özge?" dedi Ekin sahte bir şaşkınlıkla. "Esin'in içinde ne işin var?"

"Ha ha," derken yüzünü buruşturmuştu Esin. "Aman ne komik!"

Ekin sahte bir gülümsemeyle Esin'e karşılık verirken Yağız etrafına bakınıyordu. "Neye bakıyorsun sen öyle?" diye sordum.

"Arden'e. Köşede bir yerde durmuş bizi seyrediyor olabilir."

"Sanmam," dedi Demir. "Bizi görmüş olsaydı mutlaka yanımıza gelirdi."

"Bizi tekrar kapı dışarı ettirmek için," diyerek Demir'i tamamlayan Mert ne yazık ki haklıydı. Eğer yakınlarımızda olsaydı gelir ve önümüze set çekerdi, masadan kalkmadan hemen önce anlamıştım bunu.

"Her neyse," dedi Demir, canı sıkılmışa benziyordu. "Ben eşyaları almaya gidiyorum, isteyen gelir."

Arkasını dönerek otelden çıkmak üzere ilerlemeye başladığında benim de canım sıkılmıştı. Demir yıllardır benimleydi ama ben hâlâ onu göremiyordum çünkü ne yazık ki sevincini de üzüntüsünü de içinde yaşamayı tercih eden biriydi. Arden'in bize böyle davranıyor olması ona tam olarak ne hissettiriyordu, emin değildim ama bu durumun onu da en az beni etkilediği kadar etkilediğinin bilincindeyim. Her ne kadar Arden'den en kolay vazgeçmiş kişiymiş gibi görünse de arkaplanda dönen başka olayların olduğunu düşünüyordum. Arden'le çocukluktan beri arkadaşlardı, *o geceye* kadar yedikleri içtikleri ayrı gitmemiş bu iki dost birbirinden kolay kolay vazgeçemezdi.

Kendi düşüncelerime daldığım sırada Mert arabanın sahibi olduğu için mecburen Demir'in peşinden ilerlemiş. Esin de onlara katılmıştı. Ekin'in gözleri hareket beklercesine Yağız'ın üzerindeyken Yağız "Ne?" diye sorunca düşüncelerimden sıyrılarak onlara döndüm.

"Hadi geçip oturalım."

"Olur," dedi Yağız ve önden ilerlemeye başladı.

Ferdi Bey'e son kez baktıktan sonra Yağız'ın arkasından ilerleyen Ekin'in peşine takıldım. Lobiye geçip oturduğumuzda geniş cam duvardan dışarıyı seyrediyordum. Az sonra Ekin'in telefonu çalmaya başladı.

"Hemen geliyorum," dedikten sonra oturduğu koltuktan kalkıp yanımızdan uzaklaşarak lobiden ayrıldı.

"Neden başka yere geçti ki şimdi bu?" diye sordu Yağız.

"Daha rahat konuşabilmek için?"

Kaşlarını kaldırırken dudaklarının kenarlarını düşürmüştü. "Bizim yanımızda rahat konuşamıyor mu yani?"

"Neden takıldın ki buna?" diye sorduğumda gerçekten merak ediyordum. Telefon görüşmesi yapmak için başka bir yere geçmek olağan bir durumdu ama Yağız buna gerçekten alınmışa benziyordu.

"Kendimi yabancı gibi hissettim bir an. Böyle şeylerden hoşlanmam."

Dudaklarımı birbirine bastırırken kaşlarımı indirip kaldırdım. Böyle şeylerden kastının ne olduğunu anlamıştım. Sevdikleri tarafından geride bırakılmak, yok sayılmak, görmezden gelinmek Yağız'ın en hassas olduğu noktalardan biriydi. Bunu hepimiz biliyorduk, acı bir şekilde de olsa öğrenmiştik. Ekin'in telefon görüşmesi yapmak için kalkıp gitmesi Yağız'ı eski günlerine götürmüş olmalıydı ki arkasından bakmaya devam ediyordu.

"Bir şeyler içecektik," diyerek onu anın içine sürüklemek istedim.

Bana döndü, "Ne içelim?" diye sordu.

Omuz silktim. "Fark etmez."

"Tamam, neler varmış bakıp geliyorum," dedikten sonra yerinden kalktı.

Beklerken tekrar büyük cam duvarın ardındaki sokağı seyretmeye başladım. Demirlerin bir an önce eşyalarla dönmesini ve odama çıkarak dinlenmek istiyordum çünkü Yağız sağ olsun, son iki gecedir pek rahat uyuyamamıştım.

Aniden elimin avuç içiyle alnıma vurdum. Demir'i geçiştireyim derken Yağız'la kalmayı kabul eden bendim!

"Yine mi ya..." derken bu işten nasıl sıyrılayacağımı düşünüyordum. Bir gece daha Yağız'ın horlamasını çekemezdim.

Kara kara düşünmeye başladığım sırada kalabalıkta dikkatimi çeken bir şey oldu. Biri benim olduğum tarafa bakıyordu. Hayır, biri *bana* bakıyordu.

Kaşlarım çatılırken önce kendi etrafıma bakındım, yalnız olduğumu teyit ettikten sonra tekrar kalabalığa döndüm. Oradaydı. Otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim bir adam, kalabalığın içinde durmuş bana bakıyordu. Beni takip eden kişi olabilir miydi?

Ürpererek gözlerimi ondan ayırdım. Aramızdaki mesafe nedeniyle yüzünü tam seçemediğim adam, siyah takım elbisesi, saçları ve gözlüğüyle tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

"Yok canım," dedim temkinli bir sesle. "Benimle ne ilgisi olabilir?" Kendimi rahatlatmak için telkin cümleleri aradım.

Sadece kuruntu yapıyordum. Yani, öyle olsa iyi olurdu.

"Nil?"

Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim. "Arden..." Ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi güvende olduğumu anlayarak verdim.

"Sen iyi misin?" diye sorarken bana birkaç adım daha yaklaşmıştı. Dudaklarımı cevap vermek için aralamıştım ki "Ne korkuttu seni?" diye sordu. Tedirgin oldum sanıyordum ama belli ki yüzümün kireç gibi olmasına neden olacak kadar korkmuştum.

"Hiç," diye yalan söyledim. "Hiçbir şey."

Bir adım daha yaklaştıktan sonra camın ardından dışarıya baktı. Benim gördüğümü görmeye çalışıyordu ama başarılı olamayacaktı çünkü adam kaybolmuştu. Sanki Arden'in geldiğini görmüş ve toz olmuştu. Bu beni daha da endişelendirirken sertçe yutkundum.

Herhangi bir tuhaflıkla karşılaşmayınca, "Peki," diye pes ederek karşımdaki koltuğa kuruldu.

O bana bakmaya devam ederken ben de ona bakmaya devam ediyordum. İkimiz de konuşmamakta ısrarcıyken benim için hava hoştu. Ne de olsa Arden karşımdaydı ve bana bakıyordu, benimle konuşmasa da olurdu.

"Anlaşılan o ki bu oyuna devam edeceksiniz," dediğinde başta neden bahsettiğini anlamadım. "Ne konuştuk seninle?" diye parladı. "Neden buradasın, neden gitmedin?"

Gidemedim, diyemedim. Yıllardır içimde tutup sakladığım, bastırdıkça daha da büyüyerek güçlenen hislerimden bahsedemedim. "Senin için değil," diye yalan söyledim.

"Benim çalıştığım otelin lobisinde oturduğunun farkındasın, değil mi?" diye sorduğunda son gelişmelerden haberdar olmadığını anlamış oldum.

"Evet ama seni beklemiyordum ki."

"Ne yapıyordun öyleyse?" diye sorarken alayla karışık bir öfkeyi takip ediyordu.

"Bizimkiler arabadan eşyaları almaya gitti. Ekin, Yağız ve ben de burada onları bekliyoruz. Ekin şu an bir telefon görüşmesi yapıyor. Yağız da bize..."

Devam etmeme engel olan şey, bir çift bardağın yere düşerek çıkardığı gürültü oldu. Arden'le birlikte sesin geldiği yöne döndük. Yağız'dı bu, Arden'e ağlayacakmış gibi bakıyordu ama bir yandan da gülüyordu. Düşürdüğü bardaklar umurunda bile değildi, ayakkabıları olmasaydı bile Arden'e sarılmak pahasına koşup cam parçalarının üzerine basabilirdi. Öyle bir mutluluktu şimdi hissettiği.

"Ankara'da hiç otel kalmamış gibi!" diye söylendi Arden. İkimizin de gözleri donakalmış bir vaziyette Arden'e bakan Yağız'daydı. O yanımıza gelmeden önce söyleyeceği tüm kötü sözleri benim kalbime saplamaya çalışıyordu.

"Evet, çok beğendik bu oteli," dedim alay edercesine. "Böylesine harika bir otelden sonra gidip başka yerde konaklamamız mümkün değildi."

"Nil," dedi öfkeyle. "Ateşle oynuyorsun, yapma."

"Sorun değil," dedim ona bakarak. O da dönüp bana bakınca hafifçe gülümsedim. "Biz yanalı çok oluyor."

Başını onaylamaz şekilde sallarken yeni bir şey söylemek üzereydi ki "Arden!" diye bağırarak koşan Yağız ona engel oldu.

Aralarındaki birkaç adımı koşarak kapattıktan sonra Arden'in üzerine atladı ve sıkıca sarıldı. Dudaklarımdaki gülümsemeyle onları seyretmeye devam ettim. Arden tıpkı eski günlerdeki gibi Yağız'ın kollarından kurtulmaya çalışırken Yağız ona daha da sıkı sarılıyor, yanaklarına sulu öpücükler bırakmaya çalışıyordu. "Nasıl özledim seni, bir bilsen!"

"Yağız, tamam, tamam, dur..."

Arden güç bela Yağız'ı kendinden uzaklaştırdıktan sonra nefes nefese kalmış bir halde arkasına yaslandı. Yağız ise kocaman sırıtarak başında beklemeye devam ediyordu.

"Bak, istediğin oldu, gerçekten de ilk sen sarıldın," dedim gülümseyerek.

"Ne?" dedi Yağız şaşkınlıkla. "Senden bile mi önce?"

Yağız'ın sözü bir an duraksamama ve gözlerime ulaşan hayal kırıklığı ile Arden'e bakmama neden oldu. O, gerçekten de bıraktığımız gibi değildi; şimdi baktığım bu adam, sevdiğim o çocuk değildi. Bizden uzakta geçirdiği yıllar onu değiştirmiş, yıllar sonra bizi gördüğünde bizden istediği tek şey gitmemiz olmuştu. Beni son kez gördüğünü düşündüğü zaman bile bana sarılmak istememişti. Çorbacıdayken benden gitmemi istediğinde beni bir daha görmeyeceğini düşünmüş olmalıydı. Onun son anımız olduğunu düşünmesine rağmen bana sarılmak istememişti. Oysaki benim dostum, sevdiğim çocuk, bırak böyle bir şeyi yapmayı, aklından dahi geçiremezdi.

"Birbirinizi yıllar sonra gördünüz ve sarılmadınız mı?" diye şaşırarak sorduktan sonra Arden'e döndü. "Yani, sonuçta o Nil... Sen de Arden'sin... Nasıl sarılmazsınız?"

Arden'in ifadesiz suratına baktıkça içimden *iyi ki* diyordum. *İyi ki o çorbacıda sana sarılmaya yeltenmek gibi bir eylemde bulunmamışım.* Kim bilir, belki de beni kendinden itercesine uzaklaştırırdı ve sonra ben de gözlerimi bir hastane odasında açardım.

"İlk sen sarılmak istiyordun ya," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Birinciliği kapıp seni üzmek istemedim."

Yağız'ın suratında hüzünlü bir gülümseme peyda olurken korktuğum başıma geldi. "O zaman ikinci sen ol. Hadi, sarılın."

"Yağız," derken oturduğu koltukta rahatsız olmuş gibi kıpırdandı Arden ve istemsizce ben de yerimde kıpırdandım. İkimiz de birbirimize sarılmaya hazır değildik, bunu şimdi çok daha net anlamıştık.

"Ne var? Sanki öpüşün dedim..."

Öksürmeye başladık. Arden'le aynı anda.

Yağız öksürük krizlerinin sonunun gelmeyeceğini anlayınca "Durun ben size su getireyim. Bi' öpüşmek dedim nevriniz döndü resmen. Yazık," dedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Arden'le tekrar baş başa kaldığımızda bu kez ikimiz de ne birbirimize bakabiliyor ne de konuşabiliyorduk. Çünkü ikimizin de aklı aynı geceye gitmişti.

"Arden?" diyerek gelen Ekin anın kurtarıcısı oldu. "Bu ne sürpriz!"

"Sürpriz?" dedi Arden. "Evet, sizi burada bulmak benim için de büyük sürpriz oldu."

Arden'in karşısındaki koltuğa kurulduktan sonra genişçe gülümsedi. "Biraz daha beklersen seni erkek arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Az sonra gelir."

"Erkek arkadaşın?"

Ekin'in suratındaki gülümseme mümkünmüş gibi biraz daha genişledi. "Evet. Adı Mert."

"Mert," diye tekrarladı Arden.

Ekin başını sallarken tekrar aramıza katılan Yağız elindeki su dolu bardakları uzatarak bana göz kırptı. Biraz önceki öksürük krizlerinden Ekin'e bahsetmeyeceğinin işaretiydi bu. Arden bardağı masaya bırakırken ben içmeyi tercih ettim. Çünkü eğer ben de içmeyip masaya bıraksaydım Yağız üzülecekti.

Üçüncü büyük yudumumdan sonra Demirler nihayet kapıda gözüktü. Bardağı Arden'inkinin yanına bıraktıktan sonra Ekin ve Yağız gibi ben de ayaklandım, Arden de beni takip etti. Dör-

dümüz de lobiden ayrılmış, kapıdan valizleri geçirmeye çalışan üçlüye doğru ilerliyorduk.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Ekin, hepimizin aklındakini dillendirmişti.

"Daha uygun bir park yeri aradık. Bulması zor oldu." diye kısaca yanıtladı Mert, ardından Arden'e döndü. "Valizleri sen mi taşıyacaksın?"

Arden'e kilitlenmiş gibi bakakalan Esin şaşkınlıkla Mert'e döndü. Demir ise neredeyse gülmek üzereydi. Ekin, Mert'in gafını örtmek ister gibi boğazını temizledi. "Tanıştırayım. Arden, Mert; Mert, Arden."

Kaşlarını çatarak bana döndü Arden ve sadece bakışlarından onun da Mert ile Berk'in arasındaki benzerliğin farkına vardığını anladım. Dudaklarımı bükerken hafifçe omuz silktim. Onunla bu konuyu daha sonra konuşmalıydım. Tabii, bu konudan önce konuşmamız gereken çok daha başka şeyler vardı ya, neyse...

Mert kaşlarını kaldırıp indirirken "Demek Arden sensin," dedi ve baştan aşağı onu süzmeye başladı. "Nihayet tanışabildik."

Arden hiç oralı olmadı. Mert'in uzattığı eli sıkmak bir yana, adamın varlığından bile bihabermiş gibi davranmayı tercih etti. Berk olsaydı Arden'i bu davranışından ötürü kutlardı.

Mert bozuntuya vermemeye çalışarak elini kendine çektikten sonra "Daha birkaç saat önce bizi kapı dışarı ettiğin otele misafir olarak gelmemiz hakkında ne düşünüyorsun?" diye gülerek sordu.

"Hiçbir şey," dedi Arden. "Çünkü sizi misafir olarak kabul etmiyoruz. Kusura bakmayın, eşyaları da buraya kadar taşıdınız ama..."

Kaşlarım çatılırken öfkelenmeye başladığımı hissediyordum. Bizimle lobide dakikalarca oturmuş ama hiç renk vermemişti. Demek bizi yine kapı dışarı etmeyi planlıyordu. Resmen bize eziyet ediyordu ve bundan zevk alır gibi de bir hali vardı.

"Sen istemiyor olabilirsin ama bizi bu otelde isteyen biri var."

Demir'in sözünü "Ve o senden çok daha güçlü biri!" diyerek tamamladı Yağız.

"Ya," dedi Arden alaycı bir gülümsemeyle. "Kimmiş bakalım o benden çok daha güçlü olan?"

Cevap vermek üzereydim ki filmleri aratmayacak bir şey oldu. Kim olduğunu bilmediğimiz bir kadın aniden sahneye giriş yaptı. "Benim," dedi sakince.

Kalakaldık.

Kimse böyle bir yöneticiyle karşılaşmayı beklemiyor olmalıydı ki ne konuşabiliyor ne de tepki verebiliyordu. En çok şaşıran kişi Arden'di ve ilk tepki de ondan geldi. "Naz?"

Kadın geniş bir gülümsemeyle bize doğru birkaç adım daha attı. Aklım o topuklularla nasıl yürüdüğüne dair fikir yürütmeye çalışırken kalbim onu tehlike olarak algılayıp algılamaması gerektiğini sorguluyordu.

Adı Naz ve görünüşe bakılırsa bizimle yaşıt. Ayrıca çok güzel. Baya baya güzel. Kızıl saçları, yeşil gözleri ve porselen gibi cildi var.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Arden. Öfkeli değildi. Kadına yalnızca ismiyle hitap ettiğine göre aralarında patron-çalışan ilişkisi yoktu. Ona kızmamış olması da sanırım saygıdan değil, sevgidendi.

Sevgiden mi? Daha neler...

"Kargaşayı görünce merak ettim, gelip kim olduklarını sordum ve Ferdi bana senin arkadaşların olduğunu söyledi," dedikten sonra elini zarifçe Arden'in omzuna koydu. "Aşk olsun Arden. Arkadaşların buraya kadar seni görmeye geliyor ve sen beni onlarla tanıştırmıyorsun."

"Sen kimsin ki bizi seninle tanıştırsın?" diye sordu Yağız. Belki üslubu yanlıştı ama sorduğu soru çok yerindeydi.

Naz'ın güzel yüzündeki gülümseme genişlerken hafif çekik gözleri bana çevrildi. "Ben kim miyim?" diye sorarken soruyu ben sormuşum gibi sadece bana bakıyordu.

"Evet, Arden'in nesi oluyorsunuz?" diye sordu Esin.

Naz bakışlarını üzerimden çekerek tekrar Arden'e döndü. Ona daha da yaklaştı. "Neyin oluyorum Arden?"

Arden cevap vermek yerine gözlerini bana çevirdi. Ne kadını kendinden uzaklaştırıyor ne de bize küçücük bile olsa bir açıklama yapıyordu. Kendini yakalanmış gibi mi hissediyordu yoksa yanlış anlaşılmak üzereymiş gibi mi?

"Sadece patronu olmadığınız belli," dedi Mert.

"Patron mu?" diye şaşırdı Naz. "Ah, hayır... Arden'le bir an olsun aramızda patron-çalışan ilişkisi olmadı."

Yanı başımdaki Demir hissetmiş gibi beni belimden tuttu. Ne ara başım dönmeye başlamıştı ve ben ne ara kendimi düşecek kadar kötü hissetmiştim, bilmiyordum. Demir'in desteğinden sonra kendime geldim. "İyi misin?" diye fısıldadı kulağıma. Hafifçe başımı salladım. "İstersen hemen şimdi gidebiliriz buradan." Yeniden başımı salladım ancak bu kez reddeden bir tavırdaydım.

"Bu tanışma faslını daha sonraya mı bıraksak?" diye sordum sesimi bulabildiğimde.

"Haklısın," diyerek bana katıldı Naz. "Böyle ayaküstü hiç hoş değil."

"Öyleyse biz şimdi odalarımıza mı gidiyoruz?" diye sordu Ekin. Neler olup bittiğini o da bizim gibi takip edememişe benziyordu.

"Evet, tabii ki..."

"Naz," diye araya girdi Arden. "Onları burada istemiyorum."

İki yanımda uzanan ellerim gerginlikle titremeye başladı, kendimi rahatlatmak istediğim anlarda yaptığım gibi tırnaklarımın kenarlarındaki derileri yolmaya başladım. Bu daha sonra can acıtıyordu ama anlık olarak beni sakinleştirdiği bir gerçekti. O kadının yanında bizi bir kez daha istemediğini söylediğine inanamıyordum. O kadından bizi göndermesini istediğine inanamıyordum! Bunu nasıl yapardı?

"Ama ben istiyorum," dedi Naz itiraz istemez bir tonla. Soğuk bir gülücükle "İyi dinlenmeler, akşam yemeğinde görüşürüz," dedikten sonra çalışanlarına döndü. "Odalarını gösterin lütfen."

Kadın yanımızdan ayrıldığında "Bu da neyin nesiydi şimdi?" diye şaşkınlıkla sordu Esin.

"Bilmiyorum ama kadın afetin teki," dedi Yağız, boşboğazlığını bir kere daha kanıtlamıştı.

"Neyse, akşam yemeğinde görüşürüz," dedikten sonra Ekin'i de yanına alarak valizlerini taşıyan kominin peşinden ilerledi Mert.

Demir, Esin, Yağız ve ben olduğumuz yerde dikilmeye devam ederken Arden'den bir açıklama bekliyorduk. Yağız'ı da peşine takarak yanımızdan ayrılan Esin'in uzaklaşmasının ardından bize döndü. Bakışları ellerime kaydı, gergin olduğum her anda kenarlarını soyduğum parmaklarıma bakıyordu. Bu öfke onaydı ve o da bunu pekâlâ biliyordu. Dudaklarını araladı, muhtemelen parmaklarımı rahat bırakmamı isteyecekti benden ama başka bir şey gördü. Demir'in belimdeki elini.

Kısa bir süre bakışları gözlerim ve Demir'in eli arasında gidip geldi, sanki o da benden bir açıklama bekliyordu şimdi. Başını iki yana sallayıp kendine geldi. "Keyfinize bakın, ne de olsa çok kalmayacaksınız."

Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönerek gitti. Naz kimdi, Arden'in nesi oluyordu, bizim kalmamızı istemesinin asıl amacı neydi, bilmiyorduk. İkisi de suskunluk yemini etmiş, bundan ziyade bizi çıldırtmak ister gibi davranıp gitmişti. Ve ben artık gerçekten sinirden ağlamak üzereydim.

Demir benden bir adım uzaklaşarak karşıma geçtikten sonra eğilerek ellerimi tuttu. "Yapma," diye fısıldadı. "Onun için değmez."

Hafifçe gülümsedim. En çok onun için değerdi ya, neyse...

Ardından ellerimi dudaklarına götürüp kızaran parmak uçlarımı öptü.

ALTI YIL ÖNCE

"Nil!" dedi kızarak. "Bana söz vermiştin."

"Ne, ne oldu?"

"Parmakların," dediğinde gözleri uzun tırnaklarımın soymaya çalıştığı başparmaklarımı işaret ediyordu. "Anlaşmıştık seninle, yapmayacaktın," dedikten sonra ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Eğer canın bir şeye sıkılırsa, kendini üzgün ya da gergin hissedersen bana gelecektin. Unuttun mu?"

Mahçup olarak başımı eğdim. "İstemeden oldu."

"Biliyorum," dedi anlayışla. "Farkındayım. Bile isteye yapmıyorsun bunu ama bir noktada durman gerektiğini anlamalısın. Hiçbir öfkeyi kendi bedenine zarar vererek dindiremezsin."

"Öfkeli değilim ki ben," dedim ne demek istediğini anlamayarak.

"Değilsin, evet," derken gülümsüyordu. Ellerimi dudaklarına götürüp parmaklarımı öptü. "Öfkeli olsan da olmasan da bu güzel elleri kanatmamalısın."

Dudakları parmaklarımın tahriş olan kenarlarına dokunduğunda hafifçe gülümsedim. Belki de bunu yapmaya devam ederdim. Belki de sırf Arden öpsün diye ben kendi ellerimi başka bir zaman bile isteye tekrar kanatırdım.

ŞİMDİ

Ellerimi serbest bıraktıktan sonra gülümsedi. "Daha iyi misin?"

Hayır, değildim ama ona nedenini söyleyemeyeceğim için şimdi yalan söylemek zorundaydım. "Evet."

"Gidelim mi öyleyse?" diye sorduğunda başımı salladım, birlikte diğerlerinin gittiği yönde ilerlemeye başladık.

Üçüncü kattaki koridorun sonunda yer alan odaya doğru ilerlerken "Ben akşam yemeğine kadar biraz uyuyacağım," dedim.

"Nasıl istersen."

"Ben uyurken Yağız sizin odada takılsa olur mu?"

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Bizim oda?"

"Esin ve sen işte."

Bana dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi baktıktan sonra "Esin'le kalmayacağım," dedi.

Kaşlarımı kaldırırken "Gerçekten mi?" diye sordum. "Ama ben Yağız'la kalacaktım, sen de Esin'le. Böyle anlaşmıştık."

"Ben Esin'le kalmayı kabul etmiştim, senin Yağız'la kalmanı değil."

"Anlamadım."

"Bir gece daha onun horlamaları yüzünden uykusuz kalmana gönlüm razı değil," dedi omuz silkerek. "Aslında planım Mert ve Yağız'ı aynı odaya denk düşürmekti ama olmadı, sen Yağız'la kalacağını söyleyince işler değişti. Yağız yine bana kaldı."

"Ben uyuyabileyim diye kendini feda mı ediyorsun?" diye sorarken neredeyse ağlayacaktım. Böyle bir şey için bu kadar duygulanmış olmam normal değildi ama yolculuğun başından beri yaşadığımız ne normaldi ki?

"Evet, bu yüzden sen de değerini bil ve uykunu iyi al."

Başımı hızlıca salladığımda koridorun sonundaydık. Üç oda da aynı koridordaydı. Karşı karşıya duran kapılardan birini Demir çalarken ben ötekini çaldım ve kapılar açıldığında ben Esin'in Demir ise Yağız'ın kaldığı odaya girdik.

"Demir'le kalacağımızı sanıyordum?" dedi Esin. Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu ama bir yandan da çaktırmamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Evet, son anda fikir değiştirdi."

"Benimle mi kalmak istemedi?"

"Yağız'la kalmamı istemedi."

Başını salladıktan sonra konuyla ilgili başka bir şey söylemeyerek valizden çıkardığı birkaç parçayla banyoya doğru ilerledi. "Duş alacağım."

"Ben de yemeğe kadar biraz uyumayı planlıyorum."

Kapıyı açıp banyoya girdiğinde odada tek başıma kaldım. Valizim yerde, çantam ise pencereye yakın olan yatağın üstündeydi. Üzerime daha rahat bir şeyler almak için valize doğru ilerleyecektim ki aniden bir şey hatırladım. Birini. Babamı!

"Başım çok fena belada," dedim çantama yönelirken. "Üstelik bu seferki Yağız yüzünden de değil." Duraksadım. *Aslında gayet de onun yüzünden...*

Çantamın fermuarını açıp içinden telefonumu çıkardım, şarj aletini de çıkararak telefonu şarja takıp açılmasını bekledim. Babam çıldırmış olmalıydı. Ekran aydınlanırken odanın kapısı çalındı. Anın verdiği gerginlikle kapıdakinin babam olduğunu zannederek olduğum yerde sindim. Daha sonra bunun mümkün olmayacağını kendime söyleyerek telefonu bıraktım, kapıya yürüdüm.

Kapıyı açıp karşımdakinin sözlerini dinlediğimde ise hislerim *keşke mümkün olsaydı da gelen babam olsaydı* dedirtti. Ve her ne kadar istemiyor olsam da merakıma yenik düşüp "Tamam" dedim. "Geliyorum."

10. YOL:
"KİMSENİN SUÇU YOK"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen sonra

Karnında bir ağrı vardı; hayır, karnında değil, midesinin içindeydi. Her zamanki gibi hissettiği kaygı onu midesinden vuruyordu. Elleri karnını tutarken gözleri kapıdaydı.

Beklemekten nefret ederdi. Bu nefret, mağaza mağaza dolaşıp hiçbir şey almadan evine dönmek isteyen sevgilisi Ekin yüzünden peyda olmuştu. Ne Ekin'in ne de genç adamın maddi durumu her istediğini alabilecek kadar iyiydi. Ekin bu yüzden istediği birçok şeyi satın alamadan eve dönmek zorunda kalıyor, yine de bu sevdadan vazgeçmiyordu.

Öyle gergin bir bekleyişin içindeydi ki biricik sevgilisini mağaza önünde beklediği anları bile özlediğini hissetti. Ekin'i düşündü ve dudakları yavaşça kıvrıldı. Onu seviyordu, babasının gelip geçici bir heves olduğunu söylemesine rağmen onu gerçekten çok sevdiğini biliyordu. Ekin isteseydi ve mümkün olsaydı dünyayı karşısına alırdı; bu işe girme sebebi de zaten buydu.

Ekin olmasaydı, eğer Ekin'e olan aşkı bu kadar güçlü olmasaydı Berk bu işe girmezdi. Dostlarına rağmen böyle bir suça ortak olmak istemezdi. Hatta belki de dostlarını ihbar bile ederdi çünkü kendi rızası ile böyle bir suça karışacak

bir çocuk değildi. O, kanunlara karşı gelemezdi çünkü babası polisti ve ona en çok bunu öğütleyerek eğitmişti onu.

Ancak Ekin vardı ve Berk ona deliler gibi âşık olduğunun farkında olarak bu işe girmişti, sonucu ise bir sorgu odasında cevabını ezberlediği soruların sorulmasını beklemek olmuştu.

Berk Ulutaş hapse girmeyecekti, arkadaşlarıyla birlikte bu sorgu odalarından elini kolunu sallayarak çıkacak ve herkes arkalarından "Kimsenin suçu yok," diyecekti. Bunu biliyordu, tıpkı en büyük suçun kendisinde olduğunu bildiği gibi.

BERK ULUTAŞ
YAZ UYKUSU

0:56 3:13

BERK ULUTAŞ'IN
ÇALMA LİSTESİ

"İstanbul Beyefendisi" - Yaşlı Amca
"Bazı Şeyler Telefonda Eksik Anlatılır" - İkiye On Kala
"Romeonun Kırık Kalbi" - Gökşin Derin
"Beni Sevdi Benden Çok" - Redd
"Askti Bu" - Redd
"Bitti Rüya" - maNga
"Son Mektup" - Nilipek.
"Bir Derdim Var" - mor ve ötesi
"Dursun Zaman" - maNga, Göksel
"Benimle Yan" - Güntaç Özdemir

11. YOL:
"GÖR BENİ"

Asansör otelin en üst katında durdu. Kapılar açıldığında bana eşlik eden kadın "Buyurun," diyerek önceliği bana verdi. Gergin adımlarla koridora çıktım, yönlendirmesiyle oteldeki diğer kapılardan farklı, kırmızı renkte bir kapının önünde durduk. Yaka cebinden çıkardığı kartı okuttu, kapı kendiliğinden açılınca bana dönerek eliyle içeriyi işaret etti.

Başımı bir kez onaylarcasına salladıktan sonra eşikten geçerek kapıdan girdim. Bir odaya geldiğimi sanıyordum ancak koridor boyu ilerledikçe önüme çıkan kapılar dolayısıyla buranın bir eve benzediğini anladım. İlk gördüğüm açık kapıdan içeri baktım, bir çalışma odasına benziyordu. Diğer bir oda banyoydu, bir diğeri ise mutfaktı. İlerlemeye devam ederken "Merhaba?" diye seslendim.

"Nil!" Sesini duyurmak için bağırmak zorunda kalmıştı. "Buradayım, gelsene!"

Buradasın, evet ama tam olarak nerede?

Daha önce hiç bu tarz bir otel odasında bulunmadığımı her yeni adımımda daha iyi anlarken nihayet onu gördüm. En uçtaki kapının ardındaydı, kendi evinin salonunda oturur gibi bir hali vardı.

"Naz," dedim içeri girerken.

Dudaklarımdaki kıvrılma samimi değildi çünkü korkuyordum. Korkuyordum çünkü buraya neden çağırıldığını biliyordum ve duyacaklarım için hazır değildim. Daha sonra konuşmak istediğimi söylemiştim ama kalbi ne kadar kararmışsa bu isteğime saygı duymayarak beni ayağına kadar çağırmıştı. Ve ben de acıdan beslenen biri gibi zaten bildiğim bir gerçeği dinlemek için gelmiştim. Az sonra bana Arden'le arasındaki ilişkiden bahsedecekti. Sevgili olduklarını, birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini falan... Hatta belki gözdağı vermeye çalışırdı, sonuçta bütün kitaplar ve filmlerde bu böyle olurdu.

"Akşam yemeğinden önce birlikte çay içebileceğimizi düşündüm," dedi gülümseyerek. Benim aksime samimi görünüyordu ya da çok iyi rol kesiyordu.

"İyi düşünmüşsün," dedikten sonra yönlendirmesiyle salona bağlı olan terasa çıktık.

O kadar yüksekteydik ki aşağıya bakınca başım dönmüştü. Hemen dikdörtgen masanın etrafını çevreleyen tekli koltuklardan birine oturdum. Naz da karşıma geçti ve geniş ağızlı çay fincanlarına beyaz çay doldurdu. Dört bir yanım acı gerçeklerle kuşatılmadan önce son kez derin bir nefes aldım.

"Umarım beğenirsin," dedi fincanı bana uzatırken. Lafı uzatmayı sevmeyen biri olmalıydı ki "Neden burada olduğunu merak ediyorsundur," diyerek konuya giriş yaptı.

"Evet, merak ediyorum."

"Benim de merak ettiğim bir şey var," dedi bana cevap vermek yerine.

Naz gerçekten çok güzel bir kadındı, insanın baktıkça bakası geliyordu. Duru güzelliği pek rastlanmayan türdendi. Fakat biliyordum ki her insanın kendine özgü güzellikleri vardı ve kimseyi kimseyle kıyaslamak doğru değildi. Bir kere o beyaz tenliydi, ben esmerdim; o kızıl ve düz saçlıydı, ben çikolata kahvesi dalgalı saçlara sahiptim. Yani nasıl olur da göreceli bir kavram olan güzelliği bu farklılıklara rağmen belirleyebilirdim ki? Üstelik

insanın kendine yapabileceği en büyük kötülüklerden birinin kendinde olanı bir başkasında olana bakarak değersizleştirmesi olduğunu bilirken...

"Bekliyorum," dedim, en sonunda onu ve kendimi ölçüp tartmayı bırakarak.

Uzanıp kendi fincanını eline aldı, çayından bir yudum aldıktan sonra gözlerini bana dikti. "Arden senin için ne anlam ifade ediyor?"

Pardon, dedim içimden. *Asıl benim sana bunu sormam gerekmiyor muydu?*

"Arden geçmişinden bahsetmeyi pek sevmez," diyerek devam etti. Ona *kime neyi anlatıyorsun sen* bakışı attım. "Diğerlerini biliyorum, seni biliyorum, senin diğerlerinden daha özel olduğunu da biliyorum ama bunun sebebini bilmiyorum." Bir dakika bir dakika... Ne yani, Arden benim özel biri olduğumu mu söylemişti? Hem de Naz'a... Yutkunarak içimdeki sırıtma isteğini bastırdım. "Merak ediyorum. Arden'e âşık mısın?"

Meraklı gözlerle cevabımı bekleyen Naz'a hayret edercesine bakmak ve şaşkınlığımı her zerremde yaşamak isterdim ama yapmadım. Çünkü bu soruyu sorması gereken bir başkasıydı ve ben cevabımı da tepkimi de ilk önce ona vermek istiyordum.

Dudaklarım tekrar düz bir çizgi halini alarak aralandı. "Neden Arden'in bana âşık olup olmadığını sormadın?"

Hafifçe omuz silkti. "Geçmişte, belki. Ama şimdi, hayır. Arden sana âşık değil."

Alaycı bir gülümsemeyle baktım ona. "Bu sence de fazla iddialı olmadı mı?"

Bir kez dilini şaklattı. "Gayet yerinde bir cevaptı."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Yoksa o mu söyledi? Yoksa Arden mi bana karşı bir şey hissetmediğini söyledi sana?

"Bunu bilmek için çok zeki olmaya gerek yok," dedi rahat tavrını sürdürerek. "Eğer Arden sana âşık olsaydı, aşkı bırakalım, seni geçmişte olduğu gibi şimdi de diğerlerinden ayrı tutuyor olsaydı, yanında olmak isterdi, değil mi?" Durup cevap bekledi, sessizliğim ona cevap olurken devam etti. "O seni görmek bile istemiyor. İnsan âşık olduğu kadını neden görmek istemesin ki?"

Ona hak verdim. Kendime ve Arden'e binlerce kez kızarak Naz'a hak verdim. Eğer beni kalbinde özel bir yerde tutmuş olsaydı, kırgınlığına rağmen yanımda olmak istemesi gerekirdi. Hayatından çıkmamı istediğine göre demek ki kalbinin en ufak bir köşesinde bile yerim yoktu.

Ama en sevdiğim çorbayı hatırlıyor... Hatta nasıl içmekten hoşlandığımı bile...

Anlaşılan sadece işitsel zekâsı değildi yüksek olan. Benimle ilgili hatırladığı şeyler beni önemsediği için hafızasında yer edinmiş değildi, sadece hafızası iyiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Naz, bir yudum daha almıştı. "Suratın asıldı. Yoksa üzüldün mü?"

"Amacın ne?" diye sordum bir anda yükselerek. "Arden'in istemediğini bilmene rağmen neden bizi kabul ettin? Ona neden bunu yapıyorsun?"

Bakışlarını benden ayırarak şehrin manzarasına çevirdi. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. O kadar varla yok arasındaydı ki bu tebessüm, ışığının gözlerine ulaşmasına yetmemişti. Tekrar bana döndüğünde dudakları kasvetli bir çizgi halini almıştı. "Soruyu değiştirelim mi? Ona neden bunu yaptığımı değil, bunu size neden yaptığımı merak etsen daha iyi olmaz mı?"

Bir ürperti gezinmeye başladı bedenimde. Duru güzelliğiyle insanı mest eden bu kadın, gözümde bir anda çirkin bir cadıya dönüştü. "Kimsin sen?" diye sordum. Artık gerçek bir cevap istiyordum.

"Arden'in sevgilisi değilim," dedi, aslında onun kim olduğunu değil de Arden için kim olduğunu merak ettiğimi anlayarak.

"Lafı gerçekten de uzatmayı sevmiyormuşsun," derken içim rahatlamıştı. Onun yerinde başkası olsa üç sezonluk dizinin iki sezonu boyunca kıvrandırır durur, cevabı asla söylemezdi. Ama o daha ilk andan şeffaf olmayı seçmişti.

"Evet, sevmem," dedi kararlı bir sesle. "Ama belli ki sen seviyorsun." Kaşlarımdan birini yavaşça kaldırdım. "Ona karşı ne hissettiğini sormuştum."

"Bunu neden merak ediyorsun?" diyerek kaçtım. "Yoksa Arden'in sevgilisi değilsin ama ona âşık mısın?"

Suratında belli belirsiz bir duygu değişimi aradım ama bulamadım, aynı ifadeyle ayağa kalktı. "Çayını bitirdiysen..." Ve o da bu sorudan kaçmak için beni evinden göndermeyi tercih etti.

Çayımdan bir yudum dahi almamıştım ve ikimizin de aynı soruya cevap vermek istemeyişi beni rahatsız etmişti. Yine de başımı sallayarak ayağa kalktım. İkimiz de cevapları er ya da geç öğrenecektik.

Beni kapıya kadar geçirmek için bana eşlik ederken herhangi bir sorun yaşadığımda ona gelebileceğimi söyleyerek güya iyi kız ayaklarına yatıyordu. Bütün iyi niyetli gösterilerini kulak arkası ederek dinledikten sonra nihayet ana çıkış kapısına vardık.

"Yemekte görüşürüz," dedim planladığımız gibi.

"Görüşürüz," dedikten sonra uzanıp yanaklarıma hayali öpücükler bıraktı. Dudakları yanaklarıma gerçekten değmemiş olsa da odama gitmek ve yanaklarımı saatlerce ovalayarak yıkamak istedim.

Arkamı dönüp geldiğim yolu beni buraya getiren kadın eşliğinde dönecektim ki "Nil!" diye seslenerek beni durdurdu. "Arden'in sevgilisi değilim," diye tekrarladı. "Ama şunu bilmelisin ki artık onun için hepinizden daha değerliyim."

Bir şey söylememe izin vermeden, suratımdaki duygu değişimini görmeyi bile beklemeden kapıyı kapattı.

Öylece kalakaldım ama yanımda onun çalışanlarından biri olduğunu bilerek hareket etmeye karar verdim. İçimdeki yangına

rağmen kadına dönüp "Ben giderim," dedikten sonra ilerlemeye başladım.

Bu gerçek olabilir miydi? Arden'in kalbinde artık bizden çok daha önemli biri mi vardı? Oysaki ben, onun ailesi olduğumuzu sanıyordum çünkü bana böyle söylemişti.

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden iki ay önce

"Bu çok tehlikeli," dedi Özge. "Eğer yakalanırsak hepimizin hayatı mahvolur, bunun farkındasınız değil mi?"

İlk tanıştığımız yerde, her zamanki köşemizdeydik. Kaykay ve patenlerle geldiğimiz bu parkta, bir suçun ağlarını örmeye çalışıyorduk. Dışarıdan bakıldığında kendi halinde eğlenen bir grup gençtik belki ama şayet bu işe kalkışırsak sadece iki ay sonra hepimiz birer suçlu olacaktık.

"İyi bir plan ile altından kalkabiliriz," dedi Demir. "Tabii bir de organize olmak var. Birlikte hareket etmeliyiz. Bütün sözler ve davranışlar birbirini takip etmeli."

"O kolay," dedi Arden. "Zor olan sonrası."

"Nasıl yani?" diye sordu Ekin.

"Kimsenin kimseye hiçbir şey anlatmaması gerek. Kendi aramızda bile konusu geçmemeli."

Arden'in bir sır veriyormuş gibi söylediği sözlere karşılık "Aşk olsun," dedi Berk. "Bunu hiç söylemedin sayıyorum."

"Evet," diyerek Berk'e katıldı Ekin. "Böyle bir şeyi belirtmeye bile gerek yok."

"Alınmayın hemen," dedi Arden. "Birbirimize güveniyoruz ama yine de ipi sağlam kazığa bağlamak gerek."

"Güven bize," dedi Demir. "Kimseden sır çıkmayacak."

"Kimse hata yapmayacak," diye devam etti Özge.

"Plana sadık kalacağız, hiç yaşanmamış sayacağız," dedi Esin.

"Buna pek inancım yok," diyerek araya girdim. Onlardan bunu saklayacak halim yoktu. "Yani tamam, mükemmel bir

plan ile ilerleyebiliriz, hatasız sürdürebilir ve işin içinden sıyrılabiliriz ama ya sonrası? Yağız için yapıyoruz bunu, evet ama biz suç işleyeceğiz arkadaşlar, belki çok büyük bir suç değil ama yine de suç."

"Vicdan azabı diyorsun," dedi Özge.

"Kalbe değen ilk lekeden bahsediyorum." *Kararmış bütün kalplerin yegâne sahibinden.*

"Yağız geliyor," diye duyurdu Özge.

"O gelmeden son kez oylayalım," dedi Arden. "Unutmayın, kimse bunu yapmak zorunda değil. Yağız için bile olsa hayatınızı mahvetme ihtimali olan bir işe kalkışmak zorunda değilsiniz. İyi düşünün. Bir karar vermelisiniz. Yağız için o geceyi yaşamaya var mısınız?"

"Varım," dedi Özge bir an bile düşünmeden. Arden hafifçe gülümsedi.

"Varım," dedim içimde bir yerlerde gizlenen korku tohumlarına rağmen. Arden'in dudaklarındaki gülümseme genişledi, gözlerinde sıcak bir parıldama oldu.

"Ben de varım," dedi Demir benden hemen sonra.

"Ben de," dedi Esin çok bekletmeden.

Ekin bir süre kardeşine baktı, daha sonra omuz silkti. "Ne olacaksa olsun."

Bütün gözler Berk'e çevrildi, Berk ise yalnızca Ekin'e bakıyordu. Aslında hepimiz cevabını biliyorduk. Biz olmasaydık bile Ekin'i yalnız bırakmamak için, babasına rağmen, bu işe girecekti.

"Ben de varım. Umarım pişman olmayız."

"Neymiş bakalım pişman olmamayı umduğun şey?" diyerek kaykayıyla yanımızda durdu Yağız.

"Ben kaçıyorum," dedi Arden.

"Ama neden?" diye sitem etti Yağız. "Ben daha yeni gelmiştim."

"İşlerim var."

"Biz daha buralardayız," dedi Berk. "Ağlama hemen."

"Arden'in yokluğunu bana unutturamazsınız ama neyse, öyle olsun bakalım," dedi Yağız.

"Haspama bak sen."

Özge ve Ekin, Yağız'ın bir yandan kaykayını sürerken bir yandan da Berk'i kışkırtmak için el hareketleri yapmasını, Berk'in ise tehditkâr sözler savurarak patenlerinin üzerinde Yağız'ı yakalamaya çalışmasını keyifle izlerken Esin telefonuyla uğraşıyordu. Arden ve Demir ise kendi aralarında kısık sesle tartışıyorlardı.

Kısa süre sonra Arden bana döndü. "Eve bırakmamı ister misin seni?"

Başımı sallayarak peşine takıldım. Üç sokak boyunca kaykay sürüp evimin bulunduğu sokağın başında durduk.

"Nil," dedi tereddütlü bir sesle. "Bu suça ortak olmak zorunda değilsin," dedi parktaki sözlerini tekrarlayarak. "Eğer istemiyorsan..."

"Sen istiyor musun?" diye sorarak lafını böldüm.

"Benim ne istediğimin bir önemi yok," dedi tekdüze bir sesle. "Ben bunu yapmak zorundayım ve yapacağım."

Kaşlarımı çattım. Biz neden buna mecbur değildik de o kendini öyle hissediyordu? Bizden ne farkı vardı ki? "Neden?" diye sordum, diğer sorularımı ben dillendirmeden duyacağını bilerek.

Ayağının altındaki kaykayı hafif hafif bir ileri bir geri sürerken başını eğdi. "Çünkü," derken gözleri hâlâ kaykayındaydı. "Sizin kendi aileleriniz, bir yuvanız olabilir ama benim tek bir ailem var, o da sizsiniz. Ve çok iyi biliyorum ki kardeşler birbiri için her şeyi yapmak zorundadır. Bu yüzden Yağız için bunu yapmak zorundayım."

Arden'in yürek burkan sözleri karşısında patavatsızlık ettim. "Kardeş mi?" diye sordum gözlerimi büyüterek.

"Beni kardeşin olarak mı görüyorsun Arden?"

Hızla gözlerini bana çevirdi, artık kaykayla oynamıyordu. Dehşete kapıldığımı gördüğünde kaygılandı. "Hayır," dedi aynı telaşla. "Yani tam hayır değil ama evet de değil. Yani en çok seni ailem olarak görüyorum, bu doğru ama kardeşim olarak görmüyorum. Kardeşim değilsin ama en çok sen benim ailemsin."

Yanaklarımın içini ısırırken bir kaşımı kaldırdım. "Bu nasıl oluyor?" diye sordum. "Beni ailenden biri olarak görüyorsun ama kardeşin olmadığımı söylüyorsun. Neyinim o zaman, teyzen mi?"

Nefesini sıkıntıyla dışarı verdi, kaykayıyla ilgilenmeyi tamamen bırakmış, elini saçlarında dolaştırıyordu. "Bak," dedi bana söylediğinin aksine gözlerini kaçırarak. "Benim bu hayatta en çok önem verdiğim insanlar sizsiniz. Başka kimse değil. En çok siz. Her şeyde en çok siz. Ama onlardan bile önce sen. Çünkü onlar benim kardeşim, sen ise..."

Duraksadı, devam etmesini bekledim ama bana bakmaya bile utanıyordu şimdi. Belki de buna hazır değildi, belki de onun için aslında ne olduğumu çok sonra söylemek istiyordu.

Elimi uzatarak yanağına dokundum, gözleri bunu bekliyormuş gibi bana döndü. O güzel, ışıl ışıl bakan gözlerine bakakaldım. Gözbebeklerinin etrafını çevreleyen kızıl kahve rengine, kahvenin içindeki belli belirsiz görünen sarılığa ve onu kaplayan yeşilliğe... Arden'den bahsederken ela gözlü derdik hep ama bu, bir ormanı andıran gözlerine haksızlıktı. İnce, koyu yeşil bir halkanın içinde açık yeşil, kahve ve sarı tonları vardı. Çok güzeldi. Gözleri renklerle dans ediyor ve yalnızca bana baktığında parıldıyordu.

"Sen de öylesin," dedim yumuşak bir sesle. "Sen de benim ailemsin." *Ama kardeşim, asla.*

ŞİMDİ

Kimsede görmediğim, kendine has renkleri olan gözler üzerimdeyken ilerlemeye devam ettim. Kendi katıma ulaşana kadar nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde onun odasının bulunduğu koridora girmiş ve aralık kapısının önünden geçerken onunla göz göze gelmiştim.

"Nil," diye seslendi, odasının önünden geçip birkaç adım atmamdan hemen sonra.

Tabii ki durdum ve yanıma gelmesini bekledim. Buraya bunun için gelmiştim. Naz denen kadının söylediklerine takılmayacaktım. Çünkü her şeyden önce önemli olan oydu; yıllar önce beni her şeyden önemli gördüğü gibi şimdi de ben onu her şeyden önemli görüyordum.

"Odalarınız bu katta değildi diye biliyorum," derken tam arkamdaydı, topuklarımın üzerinde dönerek ona baktım.

"Evet, değil."

Başını sağ omzuna doğru yatırdı, dudakları neredeyse gülmek üzereydi. "Ferdi'den oda numaramı öğrendin ve beni görmeye mi geldin yoksa?"

"Hayır, Naz beni odasına davet etmişti."

"Naz mı?" diye şaşırdı. "Neden?"

"Konuşmak için."

"Ne konuştunuz?" diye sorarken gerilmişe benziyordu.

Kaşlarım şüpheyle hareketlenirken benden sakladığı bir şeyler olduğunu anladım. Naz'ın bile bildiği ama benim bilmemi istemediği bazı şeyler. Naz'ın bana söylemesinden korktuğu birtakım şeyler... Ama ne?

Okuyup izlediklerime göre hikâyeyi karıştıran genellikle yan karakterlerdi. Yıllar sonra bir araya gelen başkarakterlerin arasına bir kadın ya da erkek girer ve bunlar, başkarakterlerin bir araya gelmesine engel olabilecek şeyler yaparlardı.

Bu hikâyede Naz'ın görevi buydu ya da değildi, bilemiyordum ve aslında umurumda da değildi çünkü bu görevi ben üst-

lenecektim. Arden'in kafasını öyle karıştıracaktım ki kendini bana açıklama yaparken bulacaktı. Böylelikle taşlar yerine daha kolay oturabilirdi. Ne de olsa kaçan kovalanırdı, bu hep böyleydi ve Arden öyle ya da böyle peşimden gelecekti.

"Biraz lafladık," dedim zihnimde anlık olarak gelişen planıma sadık kalarak. "Bana sizden bahsetti."

"Bizden?"

"Evet," dedikten sonra hafifçe gülümsedim. "Tebrik ederim, dilerim hep mutlu olursunuz."

"Anlamadım?" dedi sorgularcasına ve ben de suratındaki duygu değişimini takip etmeye çalıştım ama yapamadım. O kadar hissiz duruyordu ki sanki karşımdaki Arden değil de bir taştı. Gerçi taş bile bu laftan sonra çatlardı ya, neyse... "Naz'la sevgili olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

"Nereden biliyorsun, o mu söyledi yoksa?" diye sorarken sanki kızmıştı. Ya da ben öyle algılamak istedim.

"Hayır, o söylemedi, ben anladım."

"Ya," dedi eğlenir bir halde. "Nasıl anladın bakalım?"

"Ona nasıl baktığını gördüm."

İnkâr et. Reddet. Lütfen. Bana ikinizin arasında duygusal hiçbir şey olmadığını söyle. Aptalca planımın işe yaramasını sağla.

"Keşke başka şeyleri de görebilsen," dedikten sonra odasına girerek kapıyı kapattı. Kafası karışan işte şimdi bendim.

12. YOL:
"SON ARZUM"

"Nil! İyi misin?"

Aynadaki kızın söylemek istediği çok şey vardı. Islak kahve gözler, derinlerde bir şey saklıyordu. Ağlamak, daha şimdiden çok yorulduğunu söylemek istiyordu ama karşısında ben vardım. Ona güçlü kalması gerektiğini hatırlattım. Arden beni reddetti diye hıçkırıklara boğulup arkamı dönüp gidemezdim.

"Nil!"

Kaşlarımı hafifçe hareket ettirirken gözyaşlarımın akmasını engellemek için gerdiğim suratımı serbest bıraktım. "Buradayım!" diye bağırdım kapıya doğru. *Buradayım ve pes etmeye hiç niyetim yok.*

"Ne zaman bitecek işin? Ekin aradı az önce, birazdan aşağıya ineceklermiş."

Telaşla sarındığım havludan kurtuldum. "On dakika!" Banyoya girmeden önce yanıma aldığım çamaşırlarımı giyerken "Ama istersen beni bekleme, in sen," diye devam ettim.

"Emin misin?"

"Evet!"

"Peki, çıkıyorum!" dediğini duydum Esin'in.

Bir süredir havluya sarılı olarak beklettiğim, bu sayede ilk ıslaklığını alabildiğim saçlarımı özgürlüğüne kavuşturdum. Özenle hazırlanmak için yeterince vaktimin olmadığını bildiğimden hızlı

hareket ediyordum. Kurutma, tarama ve kremleme işleminden sonra hafif yaptığım makyaj da bitince banyodan çıktım.

Odaya ilk geldiğimde hemen uyumayı planladığım ama yatmak bir yana oturmaya bile fırsat bulamadığım yatağın üzerindeki kıyafetlerime baktım. Esin bana akşam yemeğinden sonra otelde canlı müzik olacağını, hep beraber katılacağımızı, o yüzden şık giyinmemi söylediğinde ne giyeceğimi biraz düşünmem gerekmişti ama geceye uyacak bir kombin yapmakta o kadar da zorlanmamıştım. Elbiseyi aynı çabuklukta giydikten sonra kapının hemen yanındaki boy aynasından kendime baktım.

Acaba Arden bu gece nasıl göründüğüme dair güzel şeyler söyler miydi? Belki bir bakış? Peki, tamam, henüz umutlanmak için erkendi.

İçine sadece telefonumun sığabileceği kadar küçük olan çantamı da aldıktan sonra koridora çıktım. Bir elim saçlarımın arasında gezinirken diğeri telefonumu tutuyordu, otelin restoran katına çıktıktan sonra bizimkileri bulamazsam numaralarını tuşlamam gerekecekti. Ekrana düşen yeni bildirimle kalbimdeki korku ve hüzün dalgaları hareketlendi. Mesaj babamdandı.

Babam:

Antalya'da değilsin. Neredesin?

İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Kaşlarım çatılırken son cümleyi tekrar okudum. Öfkeli değildi. Demek ki beni sevdiği anlardan birindeydi. Adım atmayı keserek ekrana bakmaya devam ettim. Eğer beni, daha doğrusu annemi sevdiği ve özlediği anlardan birini yaşıyorsa şimdi, onu arayabilir ve içinin rahat etmesini sağlayabilirdim.

Başımı salladım, son aramalara girdim. Parmağım tereddüt ederek ismine dokundu ve heyecanlı bekleyiş başladı.

Ama babam hızlı davrandı, beni hiç bekletmeden aramayı cevapladı.

"Nil!"

Kükrememişti, sadece bağırmıştı. Demek ki beni merak ettiği için bana kızgındı. Ona annemi hatırlattığım için değil.

"Baba," dedim, ne diyeceğimi bilemezken. Ne diyebilirdim ki? Nasıl bir açıklama yapabilirdim? Bana gitmemi istemediğini söylemişti, ben ise evden kaçarak şehri terk etmiştim. Bunun açıklaması nasıl yapılırdı ki?

"İyi misin? Neredesin? Beni çıldırtmak mı istiyorsun sen?"

"Sakin ol lütfen," diyerek araya girdim. "İyiyim ve arkadaşlarımla birlikteyim, güvendeyim yani. Beni merak etmene gerek yok."

"Hangi arkadaşlarınla? O Demir denen serseriyle misin yoksa?"

Babam Demir'i sevmezdi. Demir, diğerlerinin aksine tanıştığımız günden bu yana hep yanımdaydı; beni bir an olsun yalnız bırakmamış, iyi ve kötü günlerimde hep arkamda durmuştu. Ne var ki babam onu bir türlü sevememişti.

"Evet, diğerleri de yanımda. Yağız, Ekin, Esin falan..." Duraksadım, bir isim daha çıkmalıydı ağzımdan ama içimden söylemek gelmiyordu. Çünkü yanımda mıydı emin değildim.

"Ne işin var senin onlarla?"

Peki, itiraf etmeliyim ki babam arkadaşlarımın hiçbirini sevmezdi. Aslında lisedeyken kızlarla ve Yağız'la görüşmemi pek sorun etmiyordu, hatta en çok Özge'yle olan arkadaşlığımı onaylardı ama sonra her şey değişti. O geceden sonra değişen çok şey oldu. Babam, Özge'den bile uzak durmamı istedi.

"Demiştim ya, eski günleri yâd etmek için tekrar bir araya geleceğiz diye..."

"Eski günleri yâd etmek mi?" diye celallendi birden. "Özgürlük çok mu sıktı canınızı? Ne o, yoksa siz de mi o piç gibi hapse girmeye niyetlendiniz?"

Babam psikolojik yapısı sağlıklı olan bir adam değildi. Ne zaman annemi hatırlasa, ona karşı nefretle dolsa içi, sırf ona çok benziyorum diye benden de nefret ederdi. Ona karşı sevgi ve hoşgörü duyduğu anlarda beni de çok sever, kimseyle paylaşamazdı, arkadaşlarımı da zaten bu yüzden sevmiyordu. Onları sevmez, Arden'den nefret ederdi. Onu ilk gördüğü andan beri ondan hiç hoşlanmadığını söylüyordu. Arden de babamı pek sevmezdi ama ona karşı her zaman saygılıydı.

Arden'e kaçıncı olduğunu bilmediğim kere küfretmesi dişlerimi sıkmama neden oldu. "Onun hakkında böyle konuşma," derken artık ben de sinirliydim.

"Ne?"

"Ona piç deme."

Güldü. "Neden, öyle değil mi?"

"Baba, lütfen!"

"Nerede babasız bir piç var, gittin onunla arkadaş oldun ya, daha ne diyeyim ben sana..." dedikten sonra beni onaylamadığını belli edercesine dilini şaklattı. Ben de bir an olsun beklemeden suratına telefonu kapattım. Bu yaptığı çok acımasızcaydı, üstelik bu sözleri sadece Arden hakkında da söylememişti.

Zil sesiyle titremeye başlayan telefonumu arayanın babam olduğunu düşünerek görüş açıma getirdim ama başkasıydı. Birkaç derin nefesten sonra bana bu dünya için umut edebileceğimi hatırlatan tek kişinin aramasını cevapladım. "Efendim Yağız?"

"Nil, sana bir teklifim var. Neredesin?" diye sorarken fısıldıyordu.

Babamı tamamen boş vererek yürümeye devam ettim. "Odadan çıktım, geliyorum. Ne teklifi? Ayrıca neden fısıldayarak konuşuyorsun sen?"

"Demir'den saklanıyorum."

"Fısıldayarak mı?"

"Evet. Neyse, dinle. Birazdan geldiğinde ne yemek istediğini soracaklar ve sen de ızgara köfte istediğini söyleyeceksin, tamam mı?"

Asansörün bulunduğum kata ulaşmasını beklerken bir ayağımın topuğunu sabırsızlıkla yere vuruyordum. "İyi de neden? Ben tavuk yemek istiyordum."

"Onu da yiyeceksin zaten."

"Ne diyorsun Yağız ya?" diye oflayarak sordum. Yine ne saçmalıyordu acaba...

"Köfteyi istiyorsun, tabak geldiğinde bir tanesinin ucundan ısırıyorsun. Ama bak, uyarıyorum, çok ucundan ısıracaksın ve tadını hiç beğenmediğini söyleyerek başka bir şey isteyeceksin."

"Hım," dedim alaycı bir tonla. Asansöre binip restoranın bulunduğu katın numarasına bastım. "Neden bunu yapıyorum peki? Manyak mıyım ben?"

"Manyak değilsin, bir tanemsin sen benim ve ben de yemeklerin israf olmasına gönlü razı olmayan duyarlı bir insanım. Bu yüzden senin yemeğini ben yiyorum. Anlaştık mı?"

Amacını anlayınca gözlerimi devirdim. "Demir yine ikinci tabağı istemene izin vermedi, değil mi?"

"Evet ya!" derken sesini biraz yükseltmişti. Sonra hemen kendini toparladı. "Ama neyse ki çok zeki olduğum için bu soruna da bir çözüm buldum. N'olur evet de."

Yağız ve bir soruna çözüm bulmak mı? Kendimi gülmemek için zor tutarken nihayet kata ulaşan asansörden inebilmiştim. "İyi de, Demir anlamayacak mı bunu neden yaptığımızı?"

"Anlar herhalde. Ama o anlayana kadar ben çoktan köfteleri gömmüş olurum, sen hiç merak etme."

"Of," dedim gülerek. "Peki, tamam. Yapalım."

"Oley be!" derken sesini tekrar yükseltti, ardından öksürdü. "Nerede miyiz? Restorana girmeden önceki sağdaki kapıdan gir, özel misafirlerin yemek yediği salondayız."

Ani konu ve konuşma tarzı değişikliğini garipsesem de onaylayarak dediğini yapmaya koyuldum. Restoranın geniş kapısına varmadan sağdaki beyaz kapıya yöneldim, önünde bekleyen adam beni önce yavaşça süzdü, ardından adımı sordu.

"Nil," dedim önce. Kimlikteki tam adımı söylemem gerektiğini düşünerek "Nilperi Özsoy," diye devam ettim.

"Buyurun Nil Hanım," diyerek kapıyı araladı.

Adama hafifçe gülümseyerek teşekkür ettikten sonra kapıdan geçerek içeriye girdim. Bir duvarı boydan boya cam ile kaplı olan salonda upuzun bir masa vardı. On iki kişilik bu masanın etrafını çevreleyen sandalyelerden sadece beş tanesi boştu. Arden başköşedeki sandalyede otururken Naz onun hemen solundaki sandalyeye oturmuştu. Naz'ın karşısındaki, yani Arden'in hemen sağındaki sandalye ise boştu.

"Aa, Nil!" dedi Naz beni gördüğü için çok mutlu olmuş gibi. "Nerede kaldın? Merak ettik seni."

Ona bakmak yerine Arden'e bakmaya devam ettim. Beklediğim şey, gözlerini benden alamamasıydı, beni baştan aşağı süzmesi ve dudaklarının beğeniyle kıvrılması falan... Onun için giymiştim bu beyaz elbiseyi. Alışık olmadığım halde topuklu ayakkabıların üzerinde durmamın nedeni bile oydu. Ama alabildiğim tek şey, bana şöyle bir baktıktan sonra önündeki tabağa geri dönmesi oldu.

Hayal kırıklığıyla düşen omuzlarımı dikleştirip Naz'ın oturmam için davet ettiği sandalyeye yöneldim. Arden'in yanına, Naz'ın tam karşısına oturdum.

Naz elini kaldırarak çalışanlarından birini çağırırken bakışlarımı diğerlerine çevirdim. Naz'ın hemen yanında Demir, Demir'in yanında ise Mert ve Ekin çifti oturuyordu. Benim yanımda Yağız, Yağız'ın yanında ise Esin vardı. Mert masanın dışında kalmış gibi görünüyordu ve açıkçası buna hiç üzülmemiştim. Ona hâlâ öfke doluydum.

"Aslında ben oturmuştum oraya," diye fısıldadı Yağız. Beklemediğim bir anda eğilip kulağıma doğru üfleyerek konuşunca irkilmiştim. "Ama Esin kaldırdı beni."

"Neden ki?" diye kısık sesle sordum.

"Bilmiyorum, sorunca kolumu çimdikledi ve ben de üstele-

medim. Ama morarttı resmen, baksana." Kolunu gösterdi, hafif bir kızarıklık vardı sadece. Yağız'dı işte, abartılar kralı...

Sipariş almak için yanıma gelen garsonun uzattığı menüye bakmaya başladım. Yağız'ın sahte öksürük krizinden sonra su bardağına uzanmasıyla ne yapmam gerektiğini hatırladım. Aslında karnım çok açtı, öyle ki önce köftenin sonra da tavuğun pişme süresini beklerken açlıktan bayılabilirdim. Yine de Yağız'ı kırmak istemedim.

"Izgara köfte lütfen," dedim.

"Başlangıç olarak günün çorbasını ister misiniz?"

"Olabilir, günün çorbası nedir?"

"Mercimek çorbası," dedi adam ve Arden'le aynı anda birbirimize baktık.

"Olur, çok isterim," dedim Arden'e bakmaya devam ederken.

"İçecek bir şey arzu eder misiniz?"

Arzu ettiğim bir şey var ama bana onu veremezsin, demek istedim ama tabii ki bunu kendime sakladım. "Hayır, teşekkürler," dedikten sonra Arden'den de bakışlarımı çektim.

Yağız sabırsızlıklıkla dizlerini sallarken ben karnımın guruldamamasını umuyor, bir faydası olacakmış gibi elimi midemin üstüne bastırıyordum. "Bu iyiliğini hiç unutmayacağım," dedi fısıldayarak. "Hayatımı kurtarıyorsun resmen."

Aslında yıllar önce bir kez hayatını zaten kurtarmıştım, üstelik bunu yaparken tek başıma da değildim. Ama Yağız bunun farkında bile değildi. Kendi hayal dünyasında yaşamaya devam eden, büyümeyi reddeden bir çocuktan farksızdı. Aslında her şeyin bilincindeydi fakat aynı zamanda hiçbir şeyin de farkında değildi; öyle karmaşık ve bir o kadar çözülmesi güç biriydi ki onu anlayamıyordum.

"Abartma istersen," dedim dilimin ucuna gelen cümleleri yutarak.

O sırada önüme geniş bir çorba kâsesi bırakıldı, sonraki yemeğimi beklerken çorbayı ekmekle yiyebilir ve bu sayede açlı-

ğımı yatıştırabilirdim. Bu düşünce beni rahatlatmaya yetmişken Yağız'ın önündeki ekmeği kaptım, küçük parçalara ayırarak çorbamın içine atmaya başladım.

"Eh, anlatın bakalım," dedi Naz. Keşke dudaklarına biri yapıştırıcı sürseydi de bir daha hiç konuşamasaydı. Ama tabii o kişinin kesinlikle Arden olmaması şartıyla bunu isterdim çünkü onu susturmak için bile olsa dudaklarına dokunmasına tahammül edemezdim.

"Ne anlatalım?" diye sorarken önündeki makarnayla ilgilenmeye devam ediyordu Esin.

"Nasıl düştü yolunuz buralara?"

Naz'a cevap vermek yerine çorbamdan bir kaşık daha alırken gözlerimi tekrar Arden'e diktim. Önündeki dana lokumdan küçük bir parça kesti. Naz'ın sorduğu sorunun cevabını hiç mi hiç merak etmiyormuş gibi bir hali vardı ama ben sohbete kulak kabarttığını düşünüyordum.

"Benim sayemde," dedi Yağız koltukları kabarırken. "Nil'e çarptım bir gün," diye devam ettiğinde Arden'in gözleri hızla bana çevrildi, sanırım çarpmak fiilini yanlış anlamıştı. "Eski günleri yâd ettik biraz ve ona dedim ki 'Neden diğerlerini de bulmuyoruz?' ya da bu tarz bir şey işte... Nil de hevesli çıkınca Demir'i de aldık, çıktık yola."

"Hım," dedi Naz, parçaları birleştirmeye başlamıştı. "Öyleyse sen, Demir ve Nil aynı şehirdeydiniz."

"Hayır," diye cevaplayan yine Yağız'dı. "Ben Amerika'daydım. Ayıptır söylemesi yıllar önce başvurduğum, yılda sadece on kişilik kontenjan açan bir üniversiteden kabul aldım da... Eh, böylesine bir fırsatı da geri tepmek olmazdı, kabul gelir gelmez düştüm yollara."

"Bunca zamandır Amerika'daydın yani."

"Evet," derken gururla gülümsüyordu Yağız. Onunla biz de gurur duyuyorduk. Öyle ki dönüp baktığımda Arden'in bile tebessüm ettiğini görmüştüm. Varla yok arasında bir gülümse-

me de olsa bu, Yağız'ın başardığını görmek onu da çok mutlu etmişti.

"O zaman Nil ve Demir aynı şehirdeydiler."

Konuyu nereye götüreceğini merak ederken gözlerimi Naz'a diktim. "Evet."

"Siz peki?" diye sorarak ilgisini diğerlerine verdi. "Neredeydiniz?"

"Antalya," dedi Ekin. "Üniversite için diye çıkıp Antalya'da yaşamaya başladık biz de."

Naz başını biraz daha öne çıkararak Mert'e baktı. "Sen grubun dışındasın galiba. Ekin'le Antalya'dayken tanışmış olmalısınız."

"Öyle gerçekten," diye şaşırdı Mert. Naz'ın tüm bunları sadece tahmin ederek bilmiş olması beni de en az Mert kadar şaşırtmıştı.

"Peki, sırada kim var?"

"Özge ya da Berk. Henüz belli değil," dedi Demir. Aslında belliydi, kararı vermiştim ama onlarla paylaşmak için biraz daha bekleyecektim.

Naz'ın konuşmasına fırsat vermeden "Arden'den sonra Özge ya da Berk var," diyerek araya girdim. "Önce Arden'i alacağız, yola daha sonra devam edeceğiz."

Arden'e bakmıyor, dik dik bakmaya devam ettiğim Naz'a meydan okuyordum. Bunu anlayarak gülümsedi, ağzını önündeki kumaş peçeteyle sildi. "Üzgünüm ama buna izin veremem."

"Üzülmene gerek yok," dedim. "Senden izin istemiyoruz zaten."

Mat kırmızı rujla renklendirdiği dudakları alaycılıkla kıvrıldı. "Arden'in benim emrimde çalıştığını ne çabuk unuttunuz."

Masanın altındaki elimi yumruk yaptım. Yağız elini elimin üstüne koydu, "Sakin ol," diye fısıldadı.

"Neden izin veremeyeceğini söyledin?" diye sordu Esin.

"Bana burada ihtiyaçları var," dedi Arden, ona en çok benim ihtiyacım olduğunu bilmezken.

"Bir haftalık kaçamak da mı yapamazsın?" diye sordu Demir. "Küçük bir tatil gibi düşün. Özledik seni."

O sırada garson siparişimi getirdi. Beğenmemiş numarası yaparak köftemi Yağız'la paylaşmam ile Yağız'ın tabaktaki beş köfteyi de ağzına tıkması bir oldu. Demir o sırada Arden'den cevap beklediği için Yağız'ın bu hareketini görmemişti. Ekin ve Mert ise kendilerini gülmemek için zor tutuyorlardı. Başka bir anda olsaydık belki ben de onlar gibi Yağız'a kıs kıs gülebilirdim ama konuşulan konu gerilmeme neden olmuştu.

"Böyle saçma sapan şeylere ayıracak ne vaktim ne de kafam var," deyince Arden, sertçe yutkundum.

"Başka bir şey arzu eder misiniz efendim?" diye sordu garson, yemeği beğenmeyip arkadaşıma verdiğimi görmüş olmalıydı.

"Hayır, gerek yok," dedim, çorbadan ziyade Arden'in son sözüyle tıka basa doymuştum zaten. Ama benim de adım Nilperi'yse, gün doğmadan bize böyle karşılık verdiği için Arden çok pişman olacaktı.

13. YOL:
"BİZDEN OLMAZ"

Akşam yemeğinden sonra planlandığı gibi canlı müziğin yapılacağı salona geçtik. Naz ve Arden'i birkaç saatliğine de olsa bir kenara bırakıp eğlenmek istiyordum. Bugün benim için yeterince zor bir gün olmuştu. Biraz dans etmek ve günü sarhoş olmuş bir şekilde kapatmakta sakınca görmüyordum.

"Ne zaman başlıyormuş bu canlı müzik?" diye bağırarak sordum, ismini bilmediğimiz bir DJ'in performansıyla dans etmeye başlamıştık. Demir ve Yağız dans etmek istemeyince kendilerine içeçek bir şeyler almaya gitmişlerdi. Bir süredir ortalıkta yoktular ama buralarda bir yerlerde olduklarını bildiğimizden peşlerine düşme gereği de duymamıştık.

"Bilmiyorum ki!" diye sesini duyurmak için benim kadar bağırdı Esin. "Başlar bi' yarım saate kadar herhalde..." Ellerini havaya kaldırmış, ritme ayak uyduruyordu.

Naz'ın zıplattığı sinirlerim müziğin etkisiyle vücudumu terk ederken nasıl yaptım bilmiyorum ama kafamı Arden'le bile meşgul etmeden omuzlarımı sallamaya devam ettim. Bir an için, yan yana görmeye henüz alışamadığım Ekin ve Mert çiftine kaydı gözlerim.

BEŞ YIL ÖNCE

"Birbirlerine ne çok yakışıyorlar, değil mi?" diye sordu Özge. At kuyruğu yaptığı saçlarından bir tutamı parmağının etrafına dolamış, Ekin ve Berk çiftine gıptayla bakıyordu.

Ne yalan söyleyeyim, onlara bakarken ben de iç çekmeden edemiyordum. O kadar çok yakışıyorlardı ki sanki dünyada bir tek onlar birbiri için yaratılmıştı. Aralarındaki uyum ve aslında uyumdan ziyade bağ, tüm insanların hayatının bir döneminde de olsa denk gelmek isteyeceği türdendi.

"Ekin kaç bardak içti, bileniniz var mı?" diye sordu Esin. Yine kardeşini koruma içgüdüsü ile dolmuştu belli ki.

Endişesini anlayabiliyorduk çünkü benim gibi Ekin'in de bünyesi alkole dayanıklı değildi. Birkaç kadehten sonra küt diye gittiği olmuştu. Ona en çok güldüğümüz anlar da hep sarhoş olduğu anlardı çünkü benim aksime Ekin sarhoşken gerçekten komikti. Önce saçmalar, sonra büyük saçmalar ve bazen de uyuyakalırdı. Ben ise drama kraliçesine bağlardım; geçmişe dair içimde biriktirdiğim öfkeyi, üzüntüyü kusar ve ağlayarak uyuyakalırdım. İkimiz de bu hallerimizi çok iyi bildiğimizden dikkatli olmaya çalışırdık ama tabii ipin ucunu kaçırdığımız anlar olmuyor değildi. Bugün de o anlardan birindeydik.

"Sanırım sınırı çoktan geçti." Dans etmeye devam ederken gözlerim tanıdık yüzleri arıyordu. Arden, Demir ve Yağız yine ortalıkta yoktu.

Berk Ekin'i bir elinden tutarak kendi etrafında döndürünce Ekin kahkahalarla gülmeye başladı. Onu tekrar kendine doğru çekip yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Mekânda çalan bu şarkı, çift olarak dans etmeleri için pek uygun değildi ama kimin umurundaydı ki? Değil müziğin, kalabalığın bile varlığını unutmuş gibiydiler. Birbirlerine aşkla bakıyorlardı, sanki daha dün birbirlerini bulmuşlardı da ilk kıvılcımın

ateşiyle yanıyordu kalpleri. Oysaki üç yıldan daha uzun süredir sevgiliydiler.

"Ne kadar güzeller," dedim, çoktan dans etmeyi bırakmış, bütün dikkatimi onlara vermiştim.

"Öyle," diye onayladı Esin beni. "Darısı başına."

"Neden başımıza demedin?" diye sorarken gözlerimi Berk ve Ekin'den ayırdım. "Bildiğim kadarıyla Öz ve senin de böyle bir ilişkiniz hiç olmadı?" derken bir kaşım sorgular biçimde havalanmıştı.

"Olmayacak hayallerin peşinde koşmayı bıraktım," diyerek kestirip attı Esin.

Başka bir şarkı çalmaya başladığında kendimi birinin kollarının arasında buldum. Arden'in kollarının arasında... Anlık bir baş dönmesi yaşadım ama beni o kadar sıkı tutmuştu ki dengemi hiç kaybetmedim. Zaten bu hep böyleydi; Arden varlığını o kadar iyi hissettirirdi ki bırak tökezlemeyi, sarsılmazdım bile.

"Bana verdiğin sözü unutmadın, değil mi?" diye sorarken sesini duyurmak için bana doğru eğilmesi gerekmişti.

"Unutmadım."

Beni kendinden uzaklaştırdı, elinden geldiğince dansa ayak uydurmaya çalışıyordu. Soluk kesen çarpıcı bir gülümsemeyle beni tekrar kendine doğru çekti. Aslında böyle şeylerden hoşlanan biri değildi ama Demir gibi de kaçmıyordu, bize uyum sağlamak için her şeyi yapıyordu. Keşke Demir de bunu yapabilseydi, belki o zaman diğerleriyle arasındaki sadece benim görebildiğim o ince duvar yıkılırdı.

"Babanı kızdırmak istemeyiz," dedi hafifçe gülümserken.

"Hem de hiç," diye onayladım onu. Eve sarhoş dönersem ve babam bunu fark ederse kesinlikle ceza alırdım. Verdiği ceza da muhtemelen dışarı çıkma yasağı olurdu. Arden bunu istemiyordu, bu yüzden buraya gelmeden önce bana

söz verdirmişti. Beni okul dışında da görebilmeye giden yolu kapatacak bütün engelleri en başında ortadan kaldırıyordu.

Birinin omzuma dokunduğunu hissettiğimde hareketlerimi yavaşlatarak beni dürten kişiye döndüm. Yağız asık suratıyla yanımda dikilmiş, ona bakmama rağmen işaret parmağıyla omzumu dürtmeye devam ediyordu. "Ne oldu Yağız?"

Arden de hareketlerini yavaşlatarak benden uzaklaştı. Yağız kollarını göğsünde çaprazlayınca ikimiz de durduk ve yine neyi sorun ettiğini anlatmasını bekledik. "Nil," dedi asık suratla. "Berk'e bir şey söyle ya!"

Bir anne edasıyla ona yaklaştım. "N'oldu, yine ne yaptı bakalım?"

Berk ve Yağız, tıpkı Demir ve Yağız gibi sürekli atışırdı. Aralarındaki en olgun karakter Arden'e aitti ama bazen Arden de Yağız'la laf dalaşına girerdi. Yani aslında bu durum tamamen Yağız'dan kaynaklanıyordu. Ne yapıp ediyor onları kışkırtmanın bir yolunu buluyor, ardından da sakinliğiyle hepsinin -kendi deyimiyle- kudurmasına neden oluyordu. Bu yüzden şimdi Berk'in değil de Yağız'ın bir şey yaptığından emindim.

"Ekin'le dans etmeme izin vermiyor!" diye şikâyetçi olunca, Arden kısık sesle gülmeye başladı. Kendimi gülmemek için zor tutuyordum çünkü bu filmi daha önce de izlemiştim.

Yağız kelimenin tam anlamıyla Ekin'e hayrandı. Ekin'in zekâsına, karakterine, güzelliğine hatta giyim ve konuşma tarzına bile... Hepimiz bu durumun farkındaydık. Ekin de Yağız'ın hayranlığını görmezden gelmiyordu ama aralarında Berk gibi bir faktör vardı. Ne zaman Yağız Ekin'e bir iltifat edecek ya da en ufak bir jest yapacak olsa Berk ve Yağız arasında küçük de olsa tartışma çıkardı. Yağız'ın Ekin'e karşı olan hisleri aşk ve benzeri duygulardan değil,

tamamen hayranlıktan ibaretti ama işte, o Yağız'dı. Bazen sırf Berk'i öfkelendirmek ve bu sayede eğlenmek için Ekin'e karşı daha farklı duyguları varmış gibi davranıyordu. Dayak arsızı derlerdi ya, hah, işte o Yağız'dı.

"Allah Allah," dedim sahte bir şaşkınlıkla. "Neden acaba?"

"Korkak çünkü!" dedi öfkeyle. "Ekin danstaki hünerlerimi gördüğünde onu terk eder diye korkuyor olmalı."

"Danstaki hünerlerin?" diye merakla sordum. Yağız çok kötü dans ediyordu.

Başını ciddiyetle salladı, devamında ise Arden'le kahkahalarla gülmemize neden olacak o itirafta bulundu. "Ekin'le dans edebilmek için bir süredir çalışıyorum. Birkaç yeni numara öğrendim, bir görsen, nasıl kıvrak hareketlerim var..."

Kıkırdadım. "Başka bir zaman dans etseniz olmaz mı?"

ŞİMDİ

"Olmaz!" diye karşı çıktı Yağız. "Ben yıllardır bu anı bekliyorum."

"Mert'in Ekin'i boş bırakacağını hiç sanmıyorum," dedim dürüstçe. "Baksana, koala gibi yapışmış kıza."

"Of, evet ya," dedi sıkıntıyla. "Keşke Berk burada olsaydı da bir olup onun gözünü patlatsaydık."

Yağız'ın isteği Esin'le gülüşmemize sebep olurken nihayet Demir de aramıza katılabilmişti. "Nerelerdeydin?" dedim ona dönerek.

"Arden'le konuşuyordum."

"Ne konuştunuz?"

Yağız gözlerini kısmış Mert ve Ekin çiftini seyrediyordu. Esin de benim gibi dans etmeyi bırakmış, Demir'in cevabını bekliyordu. Demir ikimizi de kolumuzdan tutup köşedeki bistro masalardan birine götürdü. Yağız'ı tek başına bıraktığımıza

üzülsem de onun duymaması gereken bir şeyden bahsedeceğimizi anlamıştım.

Yuvarlak masanın etrafını çevrelediğimizde "Yağız'ın durumundan bahsettim," dedi kısaca. "Ona gerçekleri tamamen anlatmadığımızdan falan..."

"Ne dedi peki?" diye sordu Esin.

"Bir şey demedi."

"Nasıl yani?" diye şaşırdım. "Hiç mi bir şey söylemedi?"

"Yani fırsatı olmadı desem daha doğru olur. Ben anlattım, o dinledi, sonra Naz gelince onunla gitti."

"Demek Naz gelince onunla gitti," diye tekrarladım. Masamıza gelen garsonun elindeki tepsiden bir kadeh kaptım. Bugün sınırı geçecek olan kesinlikle bendim.

"Evet," dedi sıradan bir şeyden bahseder gibi. "Birazdan sahneye çıkması gerekiyormuş da ondan."

"Sahne derken?" diye sordu Esin, ben o sırada ikinci kadehi arıyordum. "Sakın bana biraz sonra Arden'in sahneye çıkıp canlı müzik çalacağını söyleme."

Demir sadece omuz silkmekle yetinirken Esin heyecanla ellerini çırptı çünkü Arden'in şarkı söylediğini duyduğu zamanlar bir elin parmakları kadardı. Evet, Arden'in sesi güzeldi; hem de çok güzeldi ama o öyle her yerde ve özellikle böyle bir kalabalık karşısında şarkı söylemek isteyecek biri değildi. Uyuyamadığım gecelerde yanıma gelip başucumda oturur, seçtiğim bir şarkıyı söylerdi bana. Bizimkiler çok ısrar ederse de onlara kendi seçtiği bir şarkıyı söylerdi. Ama sahneye çıkmazdı. Başkaları için söylemezdi. Benim tanıdığım Arden, sadece sevdikleri duysun diye söylerdi şarkılarını.

Aslında hissettiğim şey şaşkınlıktan ziyade hayal kırıklığıydı. Beş koca yıldan sonra bulduğum Arden beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Hep mi söylermiş?" diye sordum pek umursamıyormuş gibi davranırken.

"Neyi?"

"Şarkı. Yani genelde çıkar mıymış sahneye?"

"Bilmiyorum, kendin sorarsın." Konuyu ne kadar umursadığını anlamıştı. Bana kızıyor olmalıydı. Kendimi bile isteye üzeceğim bir yolda yürüdüğümü düşünüyor, bu yüzden öfkeleniyordu.

Demir'in düşüncelerini yok sayarak üçüncü içkimi aramaya başladım. Gözlerim içki taşıyan bir garson ararken Yağız'a takıldı. Ekin'i koluna takmış, büyük bir sırıtışla bize doğru geliyordu. Mert de arkalarındaydı.

Az sonra yanımıza geldiklerinde Yağız bana göz kırpıp "Nasıl da kaptım ama kızı..." dedi fısıldadığını zannederek. Belki de Mert'i gıcık etmek için farkında olmadan bağırmış numarası yapmıştı, bilemiyordum, ondan her şeyi beklerdim.

"Ben yoruldum biraz," dedi Mert. "Odaya çıksam sizin için sorun olur mu?"

"Ne münasebet!" dedi Yağız. "Asla sorun olmaz bizim için. Arkana bile bakmadan koş sen. Hiç durma, cidden!"

Ekin'in bizimle kalacağını sanarak heyecanlandı Yağız ama Mert planlarını bozdu. "Odamıza çıkalım mı sevgilim?"

"Ben henüz yorulmadım, biraz daha kalmak istiyorum."

Mert'in suratı asılırken kaşları çatılmıştı. Esin, kardeşinin sevgilisinin suratındaki bu ifadeyi görünce kalmaktan vazgeçeceğini düşünmüş olmalıydı ki "Arden birazdan şarkı söyleyecekmiş, istersen onu dinleyip öyle git," deyince Mert düşünürmüş gibi yaptı.

"Peki, öyle yapalım," dedi en sonunda. Kolunu Ekin'in beline sardı. "Arden şarkısını söylesin, sonra birlikte çıkarız."

Ekin boyunduruk altına girecek bir kız değildi; kimse ona istemediği bir şeyi zorla yaptıramazdı. Belki Berk hariç. Bilemiyordum. Aslında güçlü bir kızdı ama söz konusu Berk olunca nadiren de olsa zayıf düşebiliyordu, en azından uzak geçmişte öyleydi. Bu lafı Berk söylemiş olsaydı kabul etme ihtimalinin

yüksek olduğunu düşünürdüm ama söyleyen Mert'ti, bu yüzden ondan reddetmesini bekliyordum.

"Arden şarkısını söylesin," dedi Mert gibi söze başlayarak "Yorulduğumu hissediyorsam seninle birlikte odaya çıkarım."

Bir alkış tufanı koptuğunda ne olduğunu anlayarak sahneye döndük. Arden sahnenin ortasındaki yüksek sandalyeye oturmuş, kucağındaki gitarı çalmaya hazırlanıyordu. Mekândaki herkes dikkat kesilmişken gözleri siyah gitardan ayrılarak beni buldu. Baktı, dudakları aralandı ve bakışlarımdaki hayal kırıklığını gördükten sonra çalmaya, hemen ardından söylemeye başladı.

"Unutmak istediğim birkaç şeyden sadece birisisin
Üstünü örttüğüm karanlık geçmişten davetsiz misafirsin."

Seçtiği şarkı beni şaşkına çevirmişti. Bu sözleri söylediği kişi bendim. Gözlerini benden ayırmıyor, gitarın tellerine hınçla vuruyordu.

"Kapılar kapandı çoktan yüzüne
Hâlâ neyin peşindesin?"

Artık anlıyordum. Müziğini yalnızca kendiyle ya da sevdikleriyle paylaşmayı tercih eden birinin neden sahneye çıkmaya karar verdiğini çok iyi anlıyordum. Arden'in bana doğrudan söyleyemediği ya da söylediği ama benim duymazdan geldiğim bazı cümleleri vardı. Onları bu şarkıyı söyleyerek anlatmak istemişti. Arden, sözleri kendisi için anlam ifade etmeyen hiçbir şarkıyı söylemezdi.

Birlikte geçirdiğimiz yılları gülümseyerek hatırlamıyor, karanlık geçmişi olduğumuzu söyleyerek bizi yok sayıyordu. Ona giden bütün yolları, ona çıkan bütün kapıları yüzümüze kendi elleriyle kapatmıştı ve şimdi benim ne yapacağımı merak ediyordu.

Peki, tamam, böyle düşündüğünü ben zaten biliyordum. Bu cümleleri bana bir şarkı yoluyla iletmesini şaşkınlıkla karşılamayı bırakabilirdim. Ama ya devamı?

Lütfen, diye geçirdim içimden. *Lütfen devamını söyleme.*

Beni duymuş gibi gitarı çalmayı bıraktı, dudaklarım sevinçle

kıvrıldı. Bakmaya doyamadığım gözlerini tekrar benimle buluşturdu ve parmaklarını yeniden hareketlendirerek kalbimi ellerinin arasına alıp ezdi.

"Artık bizden olmaz
Peşimi bırakman
Yolumdan ayrılman gerek."

Bir dakika öncesine kadar şaşkınlıkla büyüyen gözlerim şimdi yaşlarla dolmaya başlamıştı. Diğerleri anın büyüsüne kapılmıştı, kimse beni görmüyordu. Bu daha iyiydi. Hiçbirine açıklama yapacak durumda değildim zaten. Dikkatlerinin sadece Arden'de olmasını fırsat bilerek masadan ayrıldım, Arden'in gözleri üzerimdeyken oradan uzaklaşmaya başladım.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ben sadece yürüyordum ama ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım Arden'in kalbimi ezip geçen cümlelerini duymaya devam ediyordum. Kapıdan geçip aynı kattaki cafe bara doğru ilerlerken ellerimle kulaklarımı kapattım. Hayatımda ilk kez Arden'in sesi bana ulaşmasın istedim.

"Artık kabullenmen gerekiyor bunu
Zamanın dolduğunu
Bir vakit içimde büyüttüğüm aşkın
*Kuruyup solduğunu."**

Ama ulaştı ve beni gözyaşlarına boğdu.

Ne zaman şarkı sona erdi ve ben o barda tek başıma oturup kaç kadeh daha içtim, bilmiyorum. Ama barmene uzattığım boş bardağın bir başka el tarafından havada kapıldığını hatırlıyorum. Onun eli tarafından...

"Daha fazla içersen hasta olursun, bu kadarı yeterli."

Dirseklerim bar tezgâhının üzerindeyken sol omzuma doğru döndüm, yanımdaki tabureye oturmuş olan genç adama baktım. "Beni umursuyormuşsun gibi davranma."

---

* rody dünyada, "Bizden Olmaz". *Bizden Olmaz*, 2020.

"Odana götüreyim mi seni?" diye sordu sitemimi duymazdan gelerek.

"Bunu neden yaptın?"

Ne demek istediğimi anlamadığını belli edercesine çatılan kaşlarının ardından eli havaya kalktı. İşareti alan barmen bizden uzaklaşınca artık yalnızdık, yanımızda kimse yoktu ve aramızdaki sessizliği yabancı bir şarkının melodisi dolduruyordu.

"Neyi neden yaptım?"

Eğilerek başımı tezgâhın üzerine koydum, yanağıma değen soğukluk ürpermeme neden olsa da başımı kaldırmadan yanımdaki Arden'e bakmaya devam ettim. "Neden o şarkıyı söyledin ki?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi, neyi sorun ettiğimi nihayet anlamıştı. "Bu yüzden mi bu kadar çok içtin?"

İstemediğim halde gözlerim kapandı, tekrar açtığımda görüntü bulanıklaşmıştı. Kanımda dolaşan alkol müydü görüşümü bozan yoksa gözyaşlarım mı, emin olamıyordum. Benden cevap beklediğini fark edince gözlerimi kırparak görüşümü netleştirmeye çalıştım. "İlgilenmediğin konulara dair sorular sorma bana."

"İlgilenmediğim konulara dair sorular sormam kimseye."

"Ben kimse miyim Arden?"

Duraksadı, sonra gözlerini devirdi. "Burada cımbızla çekmen gereken ifade, ne kadar içip içmediğinle ilgilendiğim olmalıydı."

Benimle ilgili bir şeyi umursaması her ne kadar beni mutlu etse de yine de içimi rahatlatmadı, takıldığım nokta hâlâ aynıydı. "Kimse miyim değil miyim?" diye üsteledim.

"Kimse miyim diye soru mu olur ya? Kimse olmak diye bir şey mi var? Kimsin sen? Kimseyim. Benim neyimsin? Kimsenim. Kulağa mantıklı geliyor mu sence?" diye karşılık verdi. Kaçıyordu ve kaçarken büyük saçmalıyordu. Sanırım o da alkolü biraz fazla kaçırmıştı.

Konuşmak yerine suratına bakmaya devam ettim. O da cevap beklemeyi bıraktığımı anlayarak susmayı tercih etti. Birbi-

rimize uzun süre baktık. Bazen gözler, dilin bile söyleyemediklerini fısıldardı.

İkinci şarkının sonlarına doğru bir elini yavaşça bana doğru uzattı. Yanağımın üstünü eliyle örttüğünde gözlerimi kapadım, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşamaya başladı. Kendimi yıllar sonra ilk defa bu kadar huzurlu ve güvende hissederken çok iyi bildiğim bir şey vardı: Bu dokunuş, yıllardır beklediğim o ateşin ilk kıvılcımıydı. Aramızdaki buzdan duvarları eritmeye yarayacak ateşin ilk kıvılcımını çakan, duvarları ören kişinin ta kendisiydi.

Başımı kaldırıp "Neden yaptın ki bunu?" diye tekrarladım. "Neden o sözleri bir şarkıyla söyledin bana?"

"Anlaman için," dedi sakinlikle. "Artık bizden olmayacağını anlaman için."

"O zaman ben de bir şarkı söylemek istiyorum. Ben de sana bir şarkıyla düşüncelerimi ileteceğim," dediğimde güldü, geldiğimden beri onu ilk kez içten bir şekilde gülerken gördüğüm için afalladım ama toparlanmam uzun sürmedi, ayağa kalktım. "Hatta şimdi söylemeye gidiyorum."

Aniden ayağa kalktığım için başım dönmüştü, Arden de bunu bekliyormuş gibi kolumdan yakaladı ve dengemi kaybetmemi engelledi. Beni tekrar oturtmaya çalıştığını anlayınca başımı iki yana sallayarak karşı çıktım. "Lütfen Nil. Otur," dedi en sonunda.

"Hayır, ben de sana şarkı söylemek istiyorum."

"Başka zaman söylersin, şimdi otur lütfen," dediğinde iyi olmadığımı fark ettiğini anladım. Sanırım az sonra ya kusacağımı ya da ağlamaya başlayacağımı düşünüyordu. Ama ikisi de olmayacaktı. Yani, umarım...

"Ya, istemiyorum!" diye karşı çıkarak onu ittim. "Sen bana bizden olmaz dedin, ben de çıkıp bal gibi olur demek istiyorum!"

"Bal gibi olur mu?" diye sorarken gülüyordu.

Başımı hızlıca salladıktan sonra bağırmaya başladım. "Kim demiş ki olmaz diye? Yeter ki sen candan iste..."

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ama Arden henüz ikinci cümleyi söylerken eliyle ağzımı kapattı. Ondan kaçmaya ve şarkının devamını söylemeye çalışıyordum, etrafımızdaki bazı insanlar sesimden rahatsız olmuş gibi dönüp bize bakıyordu. Kimse umurumda değildi, tek istediğim Arden'e şarkı söylemekti ve bunun için ağzımı kapatan elini ısırmak üzereydim.

"Ah!"

"Ne demiştin sen? Bizden olmaz mı?" diye sorduğumda avucunun içine baktı, ısırık iziyle karşılaştığında benim gibi ayağa kalktı.

"Kaçma," dedi ve ben, çok aptalca olduğunu biliyorum, bir an için benimle yakalamaca oynamak istediğini zannederek koşmaya başladım, bir yandan da şarkıyı söylemeye devam ediyordum.

"Olur olur, bal gibi olur
*Kalplerimiz yolları bulur."**

Aniden kendime gelmemi sağlayacak bir şey yaptı; beni yakaladı ve kucağına aldı. "Arden!" diye çığlık attım yürümeye başladığında.

Kafama bir tokmakla vurulmuş gibi hissederek duruldum, artık şarkı söylemek istemiyor ya da saçma düşüncelerin peşinden ilerlemiyordum. Beni kollarının arasında hiç zorlanmadan taşımaya devam eden genç adama bakıyordum, gözlerimi yüzüne dikmiştim, ona bu kadar yakından bakabilmenin keyfini sürüyordum.

Adımlarını durdurduğunda asansörün önünde beklediğimizi gördüm. Kapı açılınca Arden iki büyük adımda içeri girdi, beni kucağında taşımaya devam ediyordu.

Kat düğmesine bastıktan sonra gözleri numaraları takip ederken "Kendine gelmiş gibisin," dedi.

"Bakmadan göremezsin," dedim.

---

* Asu Maralman, "Bal Gibi Olur". *Bağrı Yanık Dostlara*, 1980.

Odamın bulunduğu katı geçtiğimizde yüzünü yavaşça bana doğru eğdi, bir nefes kadar yakınımdayken "Ben sana bakmadığım zamanlarda bile seni görebiliyorum güzelim," dedi.

Güzelim mi, diye geçirdim içimden. *Güzel miyim gerçekten? Bi'de senin güzelin miyim?*

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ona büyülenmiş gibi bakarken. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Odama," diye cevapladı. "Benim odama gidiyoruz."

14. YOL:
"ÖPÜNCE GEÇER Mİ?"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden kısa süre sonra

Üzüldüğümde uyurdum, öfkelendiğimde uyurdum, kaygılandığımda da uyurdum. Ruhum ne zaman sancımaya başlasa kendimi uykunun kollarına bırakırdım. Uyuyamıyorsam bile yatağıma girer ve saklanırdım. Olanlardan mı yoksa olacaklardan mı bilinmez, kaçar dururdum.

Babamın beni odama kilitledikten sonra evden çıkıp gitmesiyle kendimi yatağıma atmam bir oldu. Belki de artık buna alışmış olmam gerekiyordu, kilit sesini duyduktan sonra kitaplığımdan rastgele bir kitap almalı ve bana ait olmayan hayal dünyalarında gezinerek kendimi aramalıydım. Ama olmuyordu, yapamıyordum.

Babamı düşünüyordum. Yıllar önce ölen anneme olan öfkesini benden çıkarmak istemesini hazmedemiyordum. Onu seviyordu, biliyordum. Çok âşıktı ona ama bir o kadar da kızgındı. Ne kadar alışamamış da olsam bu duruma, babamın bana karşı olan nefretle karışık sevgisinden korkuyor da olsam ağlamadım. O çekip gitti, ben uyumak için yatağıma girdim. Fakat gözlerim hiç yaşarmadı, sakince yorganı başımın üstüne kadar çektim. Arden'le olan sohbetimi tekrar tekrar okuyarak düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım.

Neden üzgünsün?

Bazen senin cin olduğunu düşünüyorum

hahaha nedenmiş o?

Üzgün olduğumu nereden bildin?

Öyle hissettim.

Bu biraz tuhaf... Ve korkutucu.

Neden korkutucu olsun ki?

Bana bakmadığında bile beni görüyorsun, ne hissettiğimi biliyorsun. Nasıl yapıyorsun bunu?

Çünkü seni içimde yaşatıyorum.

:')

Bi' şarkı?

Lütfen.

Attığım son mesajdan sonra tekrar mesaj atmamıştı çünkü muhtemelen üzerine bir şey alarak yola koyulmuştu. Bu tıpkı yapboz parçalarını birleştirdiğimiz anlardaki gibi ikimize özel bir rutindi. Üzüldüğümü hisseder, onu yanımda isteyip istemediğimi sorar ve gelirdi.

Penceremin küçük çakıl taşlarıyla vurulduğunu duyduğumda başımın üstündeki yorganı kaldırdım. Ben yatağım-

dan çıkana kadar Arden eski apartmanın ikinci katındaki pencereme tırmanmıştı bile.

"Maymun seni," dedim gülerek.

ŞİMDİ

Odada ilerlerken beni ne zaman kucağından indireceğini merak ediyor ama sesimi çıkarmadan anın tadını çıkararak etrafı inceliyordum. Odası ne benimkine ne de Naz'ınkine benziyordu, ne çok büyüktü ne de standarttı. Kapıdan girdiğimizde bir süre geniş koridorda ilerlemiş, ardımızda iki kapı bıraktıktan sonra salondan geçerek yatak odasına girmiştik.

Bir geniş yatağa bir de yatağa doğru ilerleyen Arden'e baktım. "Salonda uyurdum ben," dedim cılız bir sesle.

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Uyuyacağımızı da kim söyledi?"

Bana bakmadan söylediği sözden sonra sertçe yutkundum. "Uyumayıp ne yapacağız ki?"

"En çok istediğin şeyi."

Alo, itfaiye mi? Lütfen yetişin, birazdan burada büyük bir yangın çıkacak da...

Gözlerimiz birbirine değmediği halde başka bir yere bakma gereği duydum, bir yandan da elimle yüzümü yelpazeliyordum. Odanın içine şöyle bir baktıktan sonra dudaklarımdaki alaycı gülümsemeyle ona döndüm.

"Ne bu odanın hali, maymunluğu bırakıp yarasa olmaya mı karar verdin?" Ne demek istediğimi anlamayarak bedenimi geniş yatağın üzerine bıraktı. Kollarını benden tamamen uzaklaştırıp başımda dikildiğinde yarı oturur pozisyona geldim. "Oteldeki diğer odaların aksine senin odandaki dolaplar, yatak, perdeler, halılar ve hatta duvarlar bile siyah. Neden?"

"Çünkü seviyorum."

"Siyahı mı?"

"Evet."

"Ama senin en sevdiğin renk beyazdı." *Ve her seferinde bana beyazın ne kadar çok yakıştığını söylerdin. Ama bugün söylemedin.*

"Artık siyah."

Başımı yatağın başlığına yaslarken göz ucuyla ona bakmaya devam ettim. "Bıraktığımız gibi değilsin."

Dudaklarını birbirine bastırırken omuz silkti. "Kimse bıraktığımız gibi değil."

"Elbiseme de iltifat etmedin zaten," diye burun kıvırdım.

"Ne?"

"Senin için beyaz giymiştim."

"Artık beyaz sevmiyorum," diye tekrarladı.

Ona öfkeyle bakmaya başladım. Beyaz renginden vazgeçmiş olabilirdi, yıllar geçtikçe insanın zevkleri değişkenlik gösterebilirdi. Yine de bana eski günlerdeki gibi beyazı çok yakıştırdığını söylemeliydi. Belki o zaman ikimiz de eski günleri hatırlayarak gülümserdik.

"Ihlamur seni."

"Ne?" diye güldü.

"İnsana şifa veriyorsun ama kütükten doğup büyümüşsün."

"Ne bu şimdi, öküz demenin edebi versiyonu falan mı?"

"Küstüm sana," dedikten sonra kollarımı göğsümde çaprazladım. "Biz seni yıllarca bekledik, senin için onca yol geldik ama sen ne yaptın? Bizi kovmaktan beter ettin. Hatta kovdun!"

Başını sağ omzuna doğru hafifçe yatırdı, bir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Uykum geliyor, ara sıra gözlerim kapanıp açılıyordu ama kendimi zorlayarak ben de ona bakıyordum.

"Çok mu sarhoşsun sen?" diye sorarken gözlerini kısmıştı. Dilini şaklattı, "Çok değil," dedikten sonra yanımdan uzaklaştı. "Biraz daha sarhoş edelim seni."

Zihnim biraz bulanmış olabilirdi ama hâlâ kendimdeydim. Beni yıllarca alkolden uzak tutmaya çalışan adamın şimdi bana

içki getirmeye gittiğini anlayınca yatakta doğruldum. Telaşla onu izlerken yüzüme düşen saçlarımı geriye attım.

"Ne içmek istersin?" diye sorarken ilgisi tamamen mini bardaydı, bana arkasını dönmüş, dolaptaki içeceklere bakıyordu. "Beyaz şaraba ne dersin?" dediğinde sesinden gülümsediğini ve dakikalar önce ettiğim siteme atıf yaptığını anlamıştım.

"Neden beni sarhoş etmek istiyorsun?" diye sorarken tedirgindim. Arden'in yanında kendimi tedirgin hissedeceğim ise kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Bu gece olacakları hatırlamaman için."

Bir kez daha sertçe yutkunmam gerekti. Ne düşüneceğimi bilmediğim gibi ne yapacağımı da bilmiyordum. Nihayetinde o Arden'di. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin en çok onun yanında güvende hissetmeliydim.

Bir şişe şarap ve iki kadehle döndüğünde hissettiğim şaşkınlık sebebiyle beni kendimde buldu. Ona dakikalar öncesindeki gibi her an kapanmak üzere olan gözlerle değil, tetikte bekleyen bir avcı gibi bakıyordum. Aslında gözler önündeki tablo düşünülünce, avcı durumunda olan oydu ve ben neyi beklediğimi, neye karşı tetikte olduğumu bile bilmiyordum ya, neyse...

"Burada mı içmek istersin yoksa balkona mı çıkalım?"

Yaz gecesi rüzgârı iyi gelebilirdi, onun istediğinin aksine birkaç yudum içerdim, temiz hava da beni kendime getirirdi. Düşüncem bana makul gelince hızlıca yerimden kalkarken "Balkon çok iyi fikir" dedim, başım hafiften döndü ama çakırmadım.

Bir adım atmıştım ki önümde durdu. Ben sağa yöneldim, o benimle hareket etti, ben sola yöneldim, o yine benimle hareket etti. "İzin verecek misin?" diye sordum sinirle.

Karşımda dikilmeye devam ederken bir şeyi anlamaya çalışır gibi dudaklarını büktü. "Neden burası değil de balkon?"

"Çünkü canım öyle istedi."

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden kısa süre sonra

"Sen öyle her canının istediğini yapar mısın?" diye dalga geçerek sordu.

"Sadece kimseye zararının dokunmayacağını düşünüyorsam."

Kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra elindeki kırmızı parçanın yerini aramaya başladı. Daha önce üç kez yapıp bozduğumuz resmi tamamlamaya çalışıyorduk. Artık parçaların yerlerini ezberlediğimizi bile söyleyebilirdim.

"Güya bana şarkı söyleyecektin," diyerek burun kıvırdım. Mesajında öyle yazmıştı ama geldiğinde ilk işi puzzle seçmek olmuştu.

"Bunu bitirelim, sonra seni uyuturken söylerim."

Bana bakmadan söylediği söze takıldım kaldım. O çoktan başka bir parçaya geçmişken ben aklımdakini söylemenin bir yolunu arıyordum. O kadar kararsızdım ki sözleri ağzımda geveleyemedim bile.

Yeni bir parçayı daha yerine oturttuktan sonra "Evet," diyerek dikkatini bana verdi.

"Ne, evet?" diye salağa yattım.

"Bir şey söylemek istiyorsun."

Aslında çok şey söylemek istiyordum o geceden sonra, kendime, ona, bize... Hayata bakışımın değiştiğinin farkındaydım, bu yüzden ona söylemek istediğim şeyleri daha fazla ertelemek istemiyordum. Yalnızca söze nasıl başlayacağımı bilmiyordum. "Yo," diyerek kaçtım bu yüzden.

"Nil," dedi ılımlı bir sesle. "Benimle her zaman her şeyi açıkça konuşabileceğini biliyorsun."

Başımı hafifçe sallarken "Çünkü biz çok iyi arkadaşız, bu yüzden, değil mi?" diye imalı bir bakışla sordum.

"Biz sadece arkadaş değiliz," diyerek nabzımın hızlanmasına, "Biz çok daha fazlasıyız," diye devam ederek kalbimde sıcak bir sıvı yayılıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Dişlerimi göstererek gülümsedim, çok sevdiği gamzelerimi görünce o da gülümsedi. "Çok daha fazlası," diye tekrar ettim söylediğini.

Dikdörtgen biçimindeki puzzle'ı tamamlamak için karşılıklı oturmuştuk, bir bütün olmayı bekleyen parçalar aramızdaki tek engeldi. Bana öyle bir gülümsedi ki bir an için kendimi bu engelden kurtulmak isterken buldum. Kımıldayarak oturduğum yerde hafifçe doğruldum.

Ne yapmaya çalıştığımı anladı. "Üç parça kaldı."

"Sonra?"

"Sonra seni uyuturuz," dedi, bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı. "Tabii, senin seçtiğin bir şarkıyı söyleyerek."

"Bu gece beni uyutmasak?" Turuncu parçayı elime aldım, yerleştirdikten sonra onu bekledim. Küçük sarı parçayı eline aldı. "Bu gece birlikte uyusak, olmaz mı?"

Donup kaldı, parmaklarının arasındaki yapboz parçası yerini bulamadı. Bir şey söylemiyor, konuşmak bir yana hareket dahi etmiyordu. Kim bilir aklından neler geçiriyordu...

ŞİMDİ

Aklındakileri deli gibi merak ederken başka bir şey söylemek yerine onu geçip yürüdüm. Balkonun yerini bilmiyordum ama yatak odasına bağlı olduğunu tahmin ediyordum, bu yüzden cam kenarına yöneldim.

Siyah kalın perdeyi kenara çekerek balkon kapısına ulaştım, hafif aralık olan kapıyı açtıktan sonra onu beklemeden balkona çıktım. Yüzüme vuran ılık hava bir an içimi üşütse de kollarımı birbirine dolamaktan başka bir şey yapmadım.

Yürümeye devam ederken masayı ve masanın etrafını çevreleyen koltukları geride bırakmıştım. Kollarımı balkon korkuluğunun üzerine koyarken sırtımı hafifçe kamburlaştırarak aşağıya bakıyordum. Kaçıncı katta olduğumuzu bile kestiremiyordum.

"Üşüteceksin," dedikten sonra üzerime bir şey bıraktı. Başı mı hafifçe ona doğru çevirirken omzumu kokladım. Onun gibi kokuyordu, beş yıl öncesinde bıraktığım onun gibi...

"Neden Ankara?" diye sordum, bekleyen onca soruya rağmen.

"Güzel şehir."

"Gri olduğunu söylerler. Doğru mu?"

"Gören göze göre değişir," dedi benim gibi kollarını balkon korkuluğuna dayarken.

"Senin gözlerin nasıl görüyor peki?"

"Siyah," dedi hiç düşünmeden.

Bu kadar çok mu seviyor siyahı, yoksa onun için artık her şey karanlıktan mı ibaret?

İkinci seçeneğin gerçek olabileceğini kabul etmek istemezken dudaklarımı bükerek başımı anladığımı belirtircesine salladım. Aslında anlamamıştım. Bizden ayrı geçirdiği yıllarda ne yaşamıştı da beyazdan vazgeçmişti, anlamıyordum.

"Oturalım mı?"

"Böyle iyi," diyerek reddettim onu.

"Ya düşersen?"

Ortak geçmişimize atıf yaptığını düşünerek gülümsedim. "İzin vermezsin."

"Ya düşersen?" diye yineledi, tıpkı benim yıllar önce yaptığım gibi.

"Benimle birlikte düşersin," dedim, bundan o kadar da emin olamazken. Benimle birlikte düşer miydi gerçekten yoksa karanlıkta yürümeye devam mı ederdi?

Hissettiğim tereddütün farkında değilmiş gibi yüzümdeki gülümsemeye baktı. Dudaklarını bir şey söylemek ister gibi araladı ama konuşmadı, birbirine bastırdı. Benim gözlerim yeniden dudaklarına takılıp kaldı.

Şimdi değil, aptal. Şimdi değil.

Gözlerimi hızlıca ondan ayırıp tekrar Ankara'ya çevirdim. Kimine göre gri, Arden'e göre siyah, bana göre beyaz olan

şehre... Bana göre beyazdı çünkü yıllar sonra bana Arden'i vermişti. Arden'in yanı başımda olduğunu bilmek gülümsememe neden olurken gözlerimin önündeki kadehi fark etmem zaman aldı. Uzattığı kadehi elime aldıktan sonra beyaz şaraptan bir yudum aldım.

"Beğendin mi?"

"Seni mi?" diye sordum, aslında neyi sorduğunu bilmeme rağmen. "Çok beğendim."

Öksürmeye başladığında bu telaşlı haline gülümseyerek kadehimi ona uzattım, başını silkelenerek kendine gelmek ister gibi hızlıca salladıktan sonra kadehlerimizi tokuşturdu ve büyük bir yudum aldı. Öyle ki neredeyse kadehteki tüm şarabı bitirmişti bile.

"Keşke sen de beni beğendiğini söyleseydin," dedim kendime engel olamayarak. "Bu gece bütün hayallerimi kırıyorsun."

"Hayallerini mi kırıyorum?"

Dudaklarımı bükerek başımı salladım. "Paramparça oldular. Hayal katili seni."

"Ihlamurdan hayal katiline mi terfi ettim?" diye gülerek sordu.

"Hayal katili olmak daha kötü bir şey. Yani terfi etmiş olmuyorsun."

Yüzündeki gülümseme yavaşça solarken kaşlarını anladığını belli edercesine kaldırıp indirdi, bir şey söylemek yerine şarabını yudumlamaya devam etti.

Üçüncü kadehten sonra durmam gerektiğini biliyordum. Başım dönüyor, gittikçe daha da büyük saçmalıyordum hatta görüşüm artık hiç net değildi. En kötüsü de buydu. Düşmek, sonradan pişman olacağım sözler etmek sıkıntı değil de Arden'i görememek çok kötüydü.

"Ağlıyor muyum ben?" diye sordum Arden'in dördüncü kez doldurduğu kadehi elime alırken.

Gülerek şarabını yudumlamaya devam etti. Belki de insanın gözyaşı dökmeden de ağlayabildiğini henüz öğrenmemişti.

"Daha fazla içmeyeceğim," dedim ani bir kararla ve kadehi masaya bıraktım. Üçüncü kadeh için koltuklara kurulduğumuzdan beri titriyordum, daha fazla içebilecek ve rüzgârı karşılayabilecek halde değildim.

Hızlıca ayağa kalktığımda başım döndü, ben koltuğa tutunmadan önce Arden beni yakalamıştı bile. "Nereye?"

Üçten ikiye, ikiden bire düşmesini bekledim. Karşımda tek bir Arden kalınca gülümsedim. "Odama," dedim onun bana yaptığı ve kalbimi teklettiği gibi. "Odama gidiyorum."

Bir şey söylemesine izin vermeden kolunu iterek ilerlemeye başladım. Asansördeyken beni heyecanlandırmış ve o kısacık zamanda yığınla hayal kurmama neden olmuştu. Beni odasına getirdikten sonra yatağına yatırır, saçlarımı okşayarak beni uyutur sanmıştım ama o, beni daha fazla sarhoş etmek istemişti. Bu gece olanları unutayım diye. Bana güzel olduğumu bile söylememişti.

"Nil," diyerek peşimden geldi. "Bekle, dur."

Ona dönmeden omuz silktim ve uzun koridorda ilerlemeye devam ettim, buraya kendi ayaklarımla gelmemiştim belki ama çıkışı biliyordum. Biraz daha yürüyecek, ardımda iki kapı bırakacaktım ve tamam, çıkıştaydım. Kolaydı, yalpalamadan yürüyebilsem çok kolay olacaktı.

"Nil," diye tekrarladı ben giderken. "Gitme."

Bir şeyler yapmasını istiyordum. Kalmamı istediğini söylemesinden ziyade neden kalmamı istediğini söylemeliydi. Bizi neden yıllarca kabul etmediğini, ona geldiğimizde bile bizi neden reddettiğini bana anlatmalıydı. Beni seviyor muydu, yoksa kalbinde başka biri mi vardı, bunu bilmeliydim.

Uzun koridorun sonundaki kapıya ulaşmama çok az kalmıştı. Aslında sadece blöf yapıyordum, gitmek istemiyordum. Üç büyük adımdan sonra kapıya ulaşacak ve odadan çıkmak zorunda kalacaktım ama istediğim bu değildi. Kalbimi yıllar sonra ilk kez heyecanla çarptıran bu geceyi hayal kırıklığıyla hatırlamak dayanılmaz olurdu.

Kalmamı istediğini söyle.
Neden kalmamı istediğini söyle.
Durma, n'olursun, sadece beni sevdiğini söyle.

Dudaklarımı birbirine bastırırken bu kez bilerek yalpaladım, sadece zaman kazanmaya çalışıyordum. İki adım kalmıştı. Onunla bütün gece balkonda oturup şarap içmeyi tabii ki isterdim ama içinde bulunduğumuz durum düşünüldüğünde vakitsiz olduğunu görebiliyordum. Henüz onunla oturup bir şey içerken sohbet edecek, hatta bırakın sohbet etmeyi, sessizliği dinleyecek kadar her şeyi geride bırakmış değildik. Bana bir açıklama borçluydu, yıllardır ona sorulmayı bekleyen onca soru biriktirmişken ben, karşısında oturup şehrin manzarasına veya onun yüzüne dalarak geceyi gündüz edemezdim. Bu yüzden üçüncü kadehten sonra bir nokta koymak istedim ve kendime böyle bir yol seçtim.

Bulanık zihnimle kurduğum bu planının ne kadar aptalca olsa da işe yarayacağını sanmıştım ama belli ki yaramayacaktı. Çünkü sadece bir adım kalmıştı.

Omuzlarım çaresizce düşerken "Hayal katili," diye fısıldadım. *Bütün hayallerimin katili.*

Bana ne bir itiraf ne bir sebep vereceğini anladığımda son adımımı güçlükle attım. Titreyen elim kapı koluna uzandı. Sanki odada yalnızdım, Arden çoktan beni bırakıp gitmişti, odadan çıkışımı bile görmek istememişti.

Kapıyı açtım, büyük bir umutla girdiğim odadan çıkmak üzereydim ki hayallerimden birinin kalp atışını duydum. Kapı hızlıca kapanırken Arden'in hemen arkamda olduğunu anlamıştım. Sağ eli kapının üzerinde durmaya devam ederken topuklarının üzerinde yavaşça ona doğru döndüm, sırtım şimdi kapıya yaslı, yüzüm ona dönüktü.

"Nilperi," dedi nefesi yüzüme çarparken. "Kal bu gece, lütfen."

Nilperi mi? diye sordu içimdeki küçük kız çocuğu.

Bana sadece babam Nilperi diyebilirdi ama ben bir tek Arden bana Nilperi dediğinde mutlu olurdum.

Dudaklarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı, bunu bekleyen gözleri dudaklarıma kaydı. Bir kolu arkamdaki kapıyı kapalı tutmak için omzumun hemen üstündeyken diğeri ağır ağır hareketlendi. Loş ışıkta bile görebildiğim yeşilleri dudaklarımdan gözlerime kayarken sol eli çenemi tutarak başımı hafifçe kaldırdı.

Bana doğru eğilmişti, sırtım tamamen kapıya yaslıydı ve kaçacak yerim yoktu. Ki zaten kaçmak istediğim de söylenemezdi. İstediğim şey tam olarak buydu.

"Arden," diye fısıldarken aramızdaki mesafeyi kapatmak ister gibi parmak uçlarımda yavaşça yükseldim.

Onu öpmek istiyordum, öpünce geçeceğine inanarak beni öpsün istiyordum.

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden kısa süre sonra

"Arden," diye yineledim. Kalan son parçayı almak için hareketlenmişti ki ondan önce davranarak ben aldım.

"Sor," dedi, soru soracağımı anlayarak.

"O geceden sonra çok uyudum ben," diye itiraf ettim. "Sizinle görüşmediğim her an uyuyordum."

"Uyursan geçer diye mi?" diye sorarken acıyla gülümsüyordu.

Başımı salladım. "Uyursam unuturum diye."

"Uyursan geçmez," dedi acımasızca ve devam etti. "Uyuduğunda geçmeyecek, ağladığında geçmeyecek, sen yaranı unutsan da yaran kanamaya devam edecek."

Bir kez yutkunmam gerekti, hatta iki kez. Tamam, üç kez sertçe yutkundum ve daha sonra ona yaklaştım. Onun bana gerçekleri gösterme ve kabul ettirme çabasına rağmen "Hım," diyerek onu geçiştirdim.

Kalan son puzzle parçasını Arden'in önündeki boşluğa koymak için dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım, parçayı yerine bırakırken nefesini saçlarımda hissetmiştim. Ve ne kadar gerildiğini de...

"Nil," diye uyardı beni ama ben ondan uzaklaşmadan gözlerimi ona diktim, artık birbirimize çok daha yakındık.

"Demek uyursam geçmez," diye fısıldadım. Başını belli belirsiz sallayınca, "Peki, şey," dedim, nefesi yüzüme çarptı, gözleri artık dudaklarıma bakıyordu. "Öpünce geçer mi?"

"Dene istersen," diye meydan okudu bana.

Kaşlarımdan biri meydan okumasını kabul ettiğini söyler gibi hareketlenirken gülümsedim. Ona biraz daha yaklaşarak beni bekleyen dudaklarına dokundum.

Ne yaptığımın, bizi nasıl bir durumun içine sürüklediğimin farkına varır varmaz ondan ayrıldım. Ufak bir dokunuştu. Bir buse. Eğer beni sadece arkadaşı olarak gördüğünü söyleseydi, bu ne olduğu belirsiz öpücük affedilebilirdi. Ufak bir dokunuşu unutabilirdik.

Ama o, unutmak istemediğini kanıtlarcasına ben ondan uzaklaşır uzaklaşmaz tıpkı benim gibi dizlerinin üzerinde doğrularak beni kendine çekti, dudaklarımızı buluşturdu. Bizi gerçeklikten koparmasını umut ederek yapmaya başladığımız bu puzzle'ın üstünde öpüşmeye başladık.

ŞİMDİ

"Öpünce geçer mi?" diye sordu aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatırken.

Neredeyse gülümsemek üzereyken "Dene istersen," diye meydan okudum ona.

Benden uzakta yaşadığı bütün acıların geçmesini dileyerek dudaklarıma uzandı.

Hasretiyle yanıp kül olan dudaklarım, dokunuşuyla tekrar alevlendi. Kül yeniden tutuşmazdı belki ama benim dudaklarım onun dokunuşunu hisseder hissetmez hareketlendi. Birbirimizi önce yumuşak yumuşak, yılların özlemiyle yavaş yavaş

öpmeye başladık ama Arden'in çenemdeki eli beline doğru kayıp kalçalarıma inince hızlandık.

Ellerinin desteğiyle bacaklarımı kaldırıp beline doladım, bu esnada dudaklarımız birbirinden ayrıldı. "Nil," dedi nefes nefese. Kalbimi kıracak tek bir söz söylemesine tahammül kalmamıştı. Bu yüzden devam etmesine izin vermedim, bu kez ben uzandım dudaklarına.

Birbirimizi sertçe öpmeye devam ederken Arden yürümeye başladı, yine kucağındaydım ve yine beni kendi odasına götürüyordu fakat bu kez farklıydı. Bu kez hayalim gerçekleşiyordu; onu bir kez daha öpünce geçsin diye öpüyordum.

Birbirimizi acemice öpmeye devam ederken Arden beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı, yine yatağımın birkaç adım ilerisinde, yine odamın ortasında puzzle'ın başındaydık fakat bu kez farklıydı. Bu kez uzun zamandır kurduğum bir hayalim gerçekleşiyordu; onu ilk kez öpüyordum.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim bir anda iki eli de çenemi kavradı. Sanki bıraksa ondan uzaklaşacaktım, öyle sıkı tutuyor ve beni kendine bastırıyordu. Onun da bu anı uzun zamandır beklediğini anladım. Bir adım gerilediğimde beni takip etti, ilk andakinden daha iyi öpüşmeye devam ederken yatağıma kadar ilerledik.

Hayal kırıklığıyla terk ettiğim yatak odasına bu kez yine onun kucağında ama öpüşerek girdiğimde aklımda hiçbir şey yoktu. Nerede duracaktık ya da duracak mıydık, bilmiyordum. Sadece onu öpmeye devam etmek istiyordum. Ve sanırım o da beni öpmeye devam etmek istiyordu ki beni kendi yatağına yatırdı.

Onu yine çift görüyordum belki ama hiçbir şeyin bu anı mahvetmesine izin vermeyecektim. Uyuya kalamazdım. Ağlayamazdım. Saçmalamak ve kusmak mı? Asla!

Ben onun yatağında yine aynı tarafta uzanırken bu kez o ayakta değil üstümdeydi. Beni yatağa yatırdıktan sonra durakladı. Neyi beklediğini bilmiyordum. Daha fazla sabredemeyerek onu yakasından tutup kendime doğru çektim, üzerime düşer gibi oldu ama uyum sağlayarak beni öpmeye devam etti.

Nerede duracağımızı ona sormak istiyor ama dudaklarımı ondan ayıramıyordum. Bu bizim ilk öpüşmemizdi ve ben en azından bu gece bununla sınırlı kalmamız gerektiğini düşünüyordum.

İstemeyerek de olsa dudaklarımı ondan ayırdım, "Arden," dedim.

Gözlerimdeki tereddütü görünce hemen toparlandı, kendini geri çekmek yerine yanıma uzandı. Onu kırdığımı düşünerek ona doğru döndüm ama suratındaki geniş gülümsemeyi görünce ben de gülümsedim.

"Nil," dedi gülümsemeye devam ederken. "Bu benim ilk öpücüğümdü."

Dudaklarını benden ayırdığı bir anı fırsat bilerek "Arden," diye fısıldadım. "Bu benim beş yıl sonraki ilk öpücüğümdü."

Genişçe gülümsedi. Öyle ki otele geldiğimizden beri hiç bu kadar içten ve samimiyetle, bana eski Arden'i andırırcasına gülümsememişti.

İçimi ısıtan gülümsemesini bozmak istemediğim için bir şey söylemedim çünkü ne yazık ki onun aksine bu benim ilk öpücüğüm değildi.

Ben, o gülümsemeye devam edebilsin diye sustum ama gerçekler daha fazla saklı kalmayacağını haykırdı. İlk öpüşmenin verdiği heyecan, mutluluk, şaşkınlık ve belki de korkuyla yatağımda oturduğumuz sırada kapı zili çalmaya başladı.

Devamında onu benden alan bir ses duyuldu: "Açın kapıyı, polis!"

ŞİMDİ

O gece, hiçbir şey olmamış gibi o evden ayrılmıştık. O geceden hemen sonra, hiç suçumuz yokmuş gibi o sorgu odasından çıkmıştık. Ama o geceden çok kısa süre sonra, hem de ilk öpüşmemizin hemen ardından, Arden'i bizden almışlardı.

Ona veda bile edemediğim, apar topar alınıp götürüldüğü an zihnime düştüğünde duraksadım. O an Arden geri çekildi. Bu kez geçmişte olduğu gibi yanıma uzanmak yerine benden tamamen uzaklaştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim, ben unuttum, sarhoş olduğumuzu unuttum, çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedim yatakta oturur pozisyona geçerken. Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımla bacaklarımı sardım. "Özür dilemene gerek yok. Ben istedim."

Başını iki yana sallarken ayağa kalkmış, odanın içinde volta atıyordu. "Hayır, yapmamalıydım bunu. Öpmemeliydim seni."

"Neden?"

"Böyle şey gibi oldu, sanki seni bilerek sarhoş edip öpmüşüm gibi."

"Beni bilerek sarhoş ettin ki," dedim gülerek.

"Evet ama seni öpmek için değildi. Amacım bu değildi yani."

"Hım," dedim uzatarak. "Neydi?"

Kaygılı bir yüz ifadesiyle bir o yana bir bu yana ilerlemeye devam etti, en sonunda ayakucuma geçip oturdu. Bacaklarıma sardığım kollarıma uzanıp bir elimi kendi ellerinin arasına aldı. "Kendimi açıklamak istiyorum. Neden sana bir iyi bir kötü davrandığımı bilmeni istiyorum."

Beni mutlu etmekten ziyade öfkelendiren itirafına, "Bunu neden ben kendimdeyken değil de sarhoşken yapmak istiyorsun? Bu geceyi de öpüşmemizi de ne söyleyeceksen her şeyi unutabilirim," diye karşılık verdim.

"Unutmanı istiyorum zaten."

"Neden?" diye sordum ağlar gibi.

"Çünkü hatırlarsan gitmek istemezsin, eğer unutmazsan hep yanımda kalmak istersin."

"Bu gece olanları unutsam da unutmasam da seninle olmak isteyeceğim ben," dedim inat ederek. "Bana ne söylersen söyle, ne yaparsan yap ben gitmeyeceğim çünkü artık biliyorum."

"Neyi?"

"Bana deliler gibi âşık olduğunu."

Bir sırrını açık etmişim gibi telaşa kapılmak yerine yanıldığımı yüzüme vurmak ister gibi güldü. Kaşlarımı çatarak boştaki elimle omzuna vurdum. "Uyutalım mı seni?" diye sorarak kaçmaya çalıştı.

"Önce seni dinleyelim, sonra birlikte uyuruz," dedim itiraz istemeyen bir sesle.

"Çok erken geldiniz," derken suratındaki ifade kararmıştı. "Biliyorum, beni merak ediyordunuz, biliyorum, beni özlüyordunuz ama henüz zamanı değildi."

Kaşlarımı çatarak "Bizi gerçekten istememiş miydin?" diye sordum. "Mahkeme günü de hapiste geçirdiğin yıllarda da yanına gelmemi istemeyen gerçekten sen miydin?"

"Evet" dedi, gözümden bir damla yaş aktı. "Ağlama" dedi hemen. "Ağlama, n'olursun..."

"Neden, kıyamaz mısın yoksa?" diye sordum hayal kırıklığı içeren bir tebessümle. Elleri hareketsiz kalırken şaşkınlığını acıyla harmanlamak istedim. "Biliyor musun, bu hayatta beni en çok ağlatan kişi sen oldun."

"Yapma," diye kesti sözümü ama devam ettim.

"Babam bile değil. En çok senin için, en çok senin yüzünden ağladım," derken bir damla yaş daha aktı. Uzanıp gözyaşımı silmek istedi ama izin vermedim. "Ben ne zaman sana diye yola çıksam, Demir karşıma dikildi, bana senin beni istemediğini söyledi ve ben ağladım. Ben çok ağladım, Arden."

"Nil," derken sesi titriyordu, şimdi o da neredeyse ağlamak üzereydi. "Evet, seni ne mahkeme günü ne de ziyaret saatlerim de görmek istedim ama sebebi vardı. Buna mecburdum."

Başımı iki yana sallarken acıyla gülümsüyordum. "Beş yıl boyunca seni görmeme de sana mektup yollamama da izin vermedin Arden."

"Denemedin," dedi sessizce.

"Ne?"

"Evet, ben sizi istemediğimi söyledim ama siz de hiç *neden* diye sormadınız bana."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum öfkeyle.

"Benimle iletişime geçmeye çalışmadınız. Demir'e sizi istemediğimi söyledim, siz de hemen inandınız. Kimse beni görmeye gelmedi. Kimse bana mektup yollamaya çalışmadı. İstediniz belki ama benim sizin için çabaladığım kadar kadar siz benim için çabalamadınız."

"Arden," dedim ağlayarak. "Bunu nasıl söylersin?"

"İnkâr etmeyeceksin herhalde, değil mi?" diye sorarken yüzündeki gülümseme hayal kırıklığından ibaretti. "Söylesene, görüşe geldiğin ve geri çevrildiğin oldu mu hiç Nil? Ya da bana yolladığın bir mektubu cevapsız bıraktığım oldu mu? Hayır, olmadı. Çünkü gelmedin ve mektup da yazmadın."

"Bizi istemediğini söylemiştin."

"Bunu Demir'e söyledim, sana değil!" diye bağırdı. "Tutuklu yargılandığım gün yanımda sadece Demir vardı, ben de bu yüzden sadece Demir'e söyleyebildim." Olayın bu yüzünü hiç düşünmediğimi fark ederken yaptığım tek şey daha fazla ağlamak oldu. "O gün neredeydin Nil?" diye sordu birden. "Beni aldıkları gün yanımdaydın ama sonra hiç yoktun. Neredeydin?"

Ona vereceğim cevap belki de bana olan öfkesini ve hayal kırıklığını alıp götürecekti ama yine de yapmak istemedim. Bedenim o gün olduğu gibi acıyla sızlamaya, kanamaya başlamışken suskunluğu tercih ettim.

"Neyse," dedi cevap vermeyeceğimi anlayarak. "Beni görmeye gelmediğin, bana mektup bile yazmadığın için teşekkür ederim."

"Arden, yapma, lütfen," dedim hıçkırırken.

"Ciddiyim ben. Evet, beni yeniden kazanmak için hiçbirinizin, en çok da senin, en ufak bir çaba göstermemesi beni çok üzdü ama zaten istediğim de buydu."

"Neden?" diye sordum, yıllardır olduğu gibi. "Bizi neden istemedin?"

"İnsan kendini nereye ait hissediyorsa orasıdır yuvası derler. Benim yuvam sizdiniz, benim annem de babam da sendin. Kimseye güvenmediğim kadar çok güvendim size, kimse için yapmadığım fedakârlıkları senin için yaptım," dedi tek nefeste. "Yapmaya da devam ediyorum."

"Nasıl yani?"

"Bilmen gereken tek bir şey var, o da bütün bunları sizi korumak için yaptığım."

"Bizi korumak istediğin için mi kalbimizi kırdın?"

"Evet ve bunu yapmaya da devam edeceğim."

Kahkaha atmaya başladım. O kadar çok güldüm ki boğazımın acımasıyla durmam gerekti, neredeyse ağlamak üzereyken "Aptal mısın sen?" diye sordum. "Bizi kimden, neyden koruyorsun da kendini bizim için bitiriyorsun?"

"Bilmediğin şeyler var Nil."

"Öyleyse anlat!" diye bağırdım. Neydi bu kadar zor olan? Bana bile anlatamadığı şey ne olabilirdi?

Ellerinin arasındaki elimin üstünü okşamaya devam ederken "Yapamam," dedi çaresizce. "Nasıl beş yıl önce yapamadıysam, nasıl beş yıldır yapamadıysam, şimdi de yapamam."

"Ama neden?" diye sızlandım.

"Çünkü sensiz yaşayabilirim ama sana bir şey olursa yaşayamam."

Bu odaya girdiğimde aramızdaki buzdan duvarın erimeye başlayacağını, bütün sorularımın cevaplarını bulacağını san-

mıştım. Belki biraz erimişti duvar ama zihnimdeki soruları yenileri eklenmişti. O kadar karmaşık ve o kadar çelişkili di ki söyledikleri, onu anlamama sebebim bulanık zihnim mi, yoksa o muydu, bunu bile bilmiyordum.

Ben bir şey söylemeyince karşımda oturmaya son vererek önce elimi bıraktı, daha sonra yanıma geçti. İkimizi de ince örtünün altına aldıktan sonra beni kendine çekerek göğsüne yatırdı. Bir hayalim daha gerçekleşti, ellerinden biri saçlarımı buldu.

Kokusuyla mayışmak üzereyken "Yarından sonra bana yine kötü mü davranacaksın?" diye sordum.

"Çok daha kötü," dedi net bir şekilde.

"Yine ağlatacaksın beni yani."

"Sanırım," derken suçluluk hissiyle kavrulur gibiydi. "Ama bir an önce gitmenizi sağlayacağım. Fark edilmeden önce gitmeniz gerek."

"Fark edilmeden önce mi?" diye sorarken aklıma otelin dışında beni takip eden ve izleyen adam geldi. O adamdan Arden'e bahsetmeli miydim?

"Sarhoşluğuna güvenip döküldüm. Yarın her şeyi hatırlıyor olursan sıçarız," deyince gülmeye başladım, ben gülünce o da güldü.

Son sorumu cevapsız bırakmasına aldırış etmeden "Biz bu kadar erken gelmemiş olsaydık ne olacaktı peki?" diyerek yeni bir soru sordum.

"Kimse için tehlike kalmadığından emin olduğumda sana gelecektim."

"Bana mı? Bize değil, *bana*?" diye sorarken gülümsüyordum, gözlerim çoktan kapanmıştı.

"En çok sana," dedi, sesinden gülümsediğini anlamıştım. "Herkesten, her şeyden önce sana."

Kendimi yıllar sonra ilk kez bu kadar mutlu hissederken bu kez geçmesini dileyerek değil, bu geceyi unutmamayı dileyerek uykuya yenik düştüm.

Belki bütün sorularım yanıtlanmamıştı ve yenileri eklenmişti ama sonunda bütün bunların nedenini öğrenmiştim. Bizi birilerinden korumaya çalıştığını anlamıştım; kimden ve ne için korumaya çalıştığını bilmiyordum ama hepimizin hâlâ tehlikede olduğunu da anlamıştım. Belki sebebi o geceydi, belki de değildi ama önemli olan bu değildi zaten. Önemli olan, Arden'in bizi istemediğini haykırırken bile en çok bize ihtiyacı olduğunu bizzat ondan öğrenmiş olmamdı.

O nasıl yıllarca bizi korumak için bizden vazgeçmeyi bile göze almışsa ben de onu korumak için her şeyi yapacaktım. Hem de her şeyi...

15. YOL:
"KİMSENİN SUÇU YOK"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen sonra

Ezberlediği cümleleri bir kez daha zihninden geçirdi. Kendine güveniyordu, hata yapmasına imkân yoktu. Korku yine de kalbini sarmıştı çünkü diğerlerinden emin olamıyordu, hele ki Yağız'dan...

Umarım, diye geçirdi içinden, *bir kez olsun başımıza iş açmazsın da hiçbirimiz girmeyiz o deliğe...*

Her şeyi planlamışlardı. Olur da biri hata yaparsa diye suçu kimlerin üstleneceği bile belliydi. Aklına düşen ailesine rağmen çenesini dik tuttu. Babasının öfkeli gözleri, annesinin akan gözyaşları bile arkadaşlarını yarı yolda bırakmasına neden olmayacaktı. Kimseyi geride bırakmayacaktı çünkü biliyordu, aslında kimsenin suçu yoktu. Beklediği kişi nihayet kapıyı yavaşça aralayarak içeri girince hemen kendini toparladı.

Komiser Rüzgâr Tuğrul. İşte bu isim, genç kızın hayatını değiştirecek olan ismin ta kendisiydi.

Ne kadar da genç, diye geçirdi içinden. *Ve çok yakışıklı.* Belki yirmilerinin ortasındaydı adam, belki de sonunda... Aralarında en az on yaş olduğunu düşünmesine rağmen kızın gözleri adamı hayranlıkla incelemeye devam ediyordu.

Komiser elinde tuttuğu dosyayla kızın karşısındaki boş sandalyeye oturdu. Neyse ki kız beden dilini kullanmayı çok iyi biliyordu da dakikalar öncesindeki gerginliğinden eser kalmamış gibi oldukça rahat bir tavırla sırtını geriye yaslayabildi. Artık yapması gereken tek şey komiserin soracağı soruları yanıtlamaktı.

Özge Atik ailesine verdiği sözü çiğneyecek, arkadaşları için bütün suçlamaları inkâr edecekti.

ÖZGE ATİK

YAZ UYKUSU

0:56 3:13

ÖZGE ATİK'İN
ÇALMA LİSTESİ

"Zamanın Dışında, Boşluğun İçinde" - Birileri
"Bir Varmış Bir Yokmuş" - maNga
"Kimse Bilmez" - Mehmet Güreli
"Sakince Yoruldum" - Kendimden Hallice
"Öyle kolay aşık olmam" - Canozan, Damla Eker
"Buzdan Şato" - Model
"Düşlerim Zifiri Karanlık" - Perdenin Ardındakiler
"Hazan" - rody dünyada
"Işıkları Söndürseler Bile" - maNga
"Olmazlara İnat" - Berkay Altunyay

16. YOL:
"BİR PAZAR KAHVALTISI"

Beni sonu gelmez bir yaz uykusuna hapseden de o yaz uykusundan çekip kurtaran da aynı adamdı. Beni şarkılar söyleyerek uyutan da saçlarımı öperek uyandıran da aynı adamdı. Benim en içten gülüşlerimin de en acılı gözyaşlarımın da sebebi o adamdı.

Arden Koral, benim çıkmazımdı.

Günışığı yüzümü aydınlatırken kuş seslerini duyabiliyor, tenimi okşayan yaz rüzgârını hissedebiliyordum. Belli ki Ankara bugün sıcak ve bir o kadar da soğuk olacaktı, Arden gibi...

"Perdeyi kapatır mısın?" diye sordum gözlerimi açmadan. "Ah, başım ağrıyor."

Bir cevap alamayınca kaşlarımı çattım. Ne yani, beni bırakıp gitmiş miydi?

"Arden?" diye seslenerek gözlerimi açtım. Sanki dünyaya ilk defa bakıyordum. Bir elim benden habersizce şakaklarımı ovalamaya başladığında esnedim. Ne diye bu kadar çok içmiştim ki?

Gözlerimi tamamen açtıktan ve güneş ışığına alıştıktan sonra yatakta yavaşça doğruldum, bir yandan da kimin yatağında olduğumun farkında olarak gülümsüyordum.

"Bir de gülüyor musun?" diye kızgın bir sesle sorduğunda ifademi bozmadan ona baktım.

Farklı görünüyordu. Değişen bir şey vardı. Onu yıllar sonra ilk kez gördüğümde ceketinin kapüşonunu kafasına geçirmiş,

yorgun adımlar atıyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Ama şimdi öyle değildi. Ela gözlerinde sıcak bir parıltı vardı. Beni şaşırtan şey üzerindeki tişörtün rengiydi. Beyaz giymişti. Arden Koral benimle geçirdiği ilk geceden sonra karanlıktan vazgeçmişti.

"Neden gülmeyecekmişim?"

"Dün geceyi hatırlamadığını söyleme bana," dedi anlam veremediğim bir bakışla.

Hafifçe omuz silktim. "Hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi?" diye sorarken canı sıkılmışa benziyordu. oysaki ben rahat bir nefes alır sanmıştım.

"Ne oldu ki dün gece?" diye sordum meraklı gözlerle.

"Ne olmadı ki?" dedi kendi kendine. Bir şey söyleyecek gibi olup başını iki yana sallayarak kendini durdurdu ve elindeki bardağı bana uzattı. "İç."

Dün geceden sonra baş ağrısı çekeceğimi tahmin etmiş ve benim için limon dilimiyle tatlandırılmış su hazırlatmıştı. Bu düşünceli hali içimi sıcacık ederken yatakta doğrularak oturdum. Bardağı elinden alıp suyu yudumlamaya başladım. Midemdeki savaşın dinmesine de yararı olacaktı. Boş bardağı ona uzattığımda beklenti dolu gözlerim üzerindeydi.

"Bir şey olmadı," diyerek geçiştirdi beni. "Sadece üzerime kustun, o kadar."

"Ne?" diye çığlık attım. Bunu yapmış olamazdım.

Lütfen bunu yapmamış olayım...

Ama... Arden yalan söylemezdi, daha doğrusu beş yıl önceki Arden bana asla yalan söylemezdi. O halde kusmuş muydum? Hem de Arden'in üstüne?

"Ama tebrik ederim, güzel bir çalışma stilin var. Kendi üstüne ya da yatağa biraz olsun kusmadın, tamamen bana odaklanmıştın."

Ben hep sana odaklıyım ya, neyse...

"Üzgünüm," dedim mahçup bir sesle.

"Üzülmene gerek yok." Bir süre gözlerimin içine baktı, ona mutlulukla gülümsediğimde bir şey hatırlamış gibi "Benim çıkmam gerek. Sen de kendi odana gidince ılık bir duş al." dedi aceleyle.

"Neden, kötü mü kokuyorum?" diye boş bulunarak sordum.

"Hayır," dedi hemen. "Kötü kokmuyorsun tabii ki. Akşamdan kalma olduğun için iyi gelir diye dedim."

"Güzel kokuyor muyum peki?"

Dudakları bir şey söylemek üzere aralanmıştı ki yine son anda vazgeçti, yutkundu, "Kahvaltıda görüşürüz," diyerek arkasını döndü. "Burada yapacağın ilk ve son kahvaltıda."

Al işte, yine yapmıştı aynı şeyi! Limonlu su, sonra ılık bir duş tavsiyesi ve şimdi de bu... Önce kalbimi sıcacık yapıyor daha sonra parçalara ayırıyordu.

Ihlamur işte, ne olacak!

Kalbimin kırılacağını düşünerek söylediği sözlerin ardından koridor boyu yürümeye başladığında sırıttım. Çünkü unutmamıştım, hatırlıyordum. Dün gece neler olduğunu da Arden'in şimdi neden böyle davrandığını da çok iyi biliyordum.

"Aferin kız sana," dedim kendi kendime. "Kedi olalı bir fare tuttun," diye devam ederken kendimle gurur duyuyordum.

Onun üzerine kusmak dışındaki her şeyi hatırlamama rağmen ona hiçbir şeyi hatırlamadığımı söylemek, gözlerimi açmadan önce yaptığım planın bir parçasıydı. Oyunu böyle oynamak istiyorsa, kabulümdü, sonucunda kazanan ben olacaktım. Arden'i bu bataklıktan kurtaran ben olacaktım.

Başımdaki zonklamaya rağmen kendimi kuş gibi hafiflemiş hissederek yataktan kalktım. Gerçeklerin tamamını bilmesem de Arden'in beni sevdiğine emindim, hem de çok sevdiğine...

Bir elimin parmak uçları Arden'in dün gece öptüğü dudaklarımın üzerindeyken neredeyse dans ederek koridor boyu yürüdüm ve odadan çıktım.

Kendi katıma geldiğimde Demir'i gördüm. Odamın kapısı açıktı, Esin içeriden koridordaki Demir'e sesini duyurmaya çalışıyordu. "Anlamıyorum gerçekten. Nereye gitmiş olabilir ki?"

"Otel güvenliğiyle konuşmaya gidiyorum ben," derken Demir yanlarına ulaşmama birkaç adım kalmıştı.

"Günaydın!" dedim yürümeye devam ederken. Sesimi duyar duymaz başını benim olduğum yöne çevirdi, bir an olsun beklemeden hızlı adımlarla bana yaklaştı ve kocaman sarıldı. Demir'in güçlü kolları bedenimi sardığında Esin'i göremiyordum bile. Baktım ki bu kucaklaşma uzun sürecek ve ben nefes alamamaya başlıyorum, "Demir," diye seslendim boğuk bir sesle. "İyiyim ben, tamam."

Beni ne kadar sıkı kucakladığını anlayınca serbest bıraktı, ensesinindeki saçları karıştırdı. Utandığında yaptığı hareketlerden biriydi bu.

"Nil," diye seslenince Esin ona döndüm. "Neredeydin?"

"Anlatırım sonra."

Odaya girmek için hareketlenmiştim ki Demir bileğimden tutarak beni durdurdu, "Hayır," dedi. "Şimdi anlat."

Nazikçe tuttuğu bileğimi ondan kurtarıp "Kahvaltıda görüşürüz," dedikten sonra odama girdim.

Esin de peşimden gelerek kapıyı kapattı. "Dökül," diyerek kendi yatağına oturdu. "Demir'den saklayabilirsin ama benden asla. Öpüştünüz mü?"

Eğer tam olarak şu anda bir şey içiyor olsaydım kesinlikle onu püskürtmüş olurdum. Nerede olduğum bir yana ne yaptığımı bile doğru tahmin etmişti. Ama yanıldığı bir şey vardı, bu gerçeği Demir'den sakladığım gibi ondan da gizleyebilirdim. Dün gece olan biten hiçbir şeyden hiç kimseye söz etmeyecektim, en azından Arden onlarla paylaşmak isteyene dek...

"Yakınlarda eczane var mıdır sence?" diye sordum, sorusunu tamamen duymazdan gelerek.

"Ne?" diye çığlık attı. "İnanamıyorum, yaptınız mı gerçekten? Öpüşmek bile değil, şey mi, yani sen ve Arden... Ne? Gerçekten mi? Nasıldı?"

"Ne saçmalıyorsun Esin?"

"Yapmadınız mı yani?" diye sorarken hüsrana uğramıştı.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledim. "Çok içince barın bir köşesinde sızmışım ve şimdi de başım ağrıyor, bu kadar..."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Dudaklarını bundan hoşnut olmadığını belli edercesine sarkıttı. Sinirli bakışlarımı görünce hemen geri adım attı. "Daha erkendi zaten. Önce şu Naz'ın hesabını görelim, sonra kendi ellerimle size ambiyans hazırlayacağım," dedi.

Durum başka olsaydı ona güler ve tam bir deli olduğu söylerdim. Bunun yerine "Gerek yok," diyerek banyoya girdim.

"Ne demek gerek yok?" diye bağırdı arkamdan. Üzerimdekilerden kurtulmaya başladığımda bir şey söylemeyeceğimi anlamış olmalı ki "İkiniz de kapalı kutusunuz. Aç açabilirsen!" diye söylenmeye başladı. Bedenimi suyla buluşturduğumda ise "Aşağıya iniyorum ben!" dediğini duydum.

Ilık bir duşun ardından makyaj yapma gereği duymayarak sadece yüzümü nemlendirdim, güneş kremini pas geçmeyerek askılı siyah bir tişört ile kot şort giydim. Uzun, siyaha yakın kahve saçlarımı hızlıca taradıktan sonra dağınık bir topuz yaptım. Küçük çantamı alıp odadan ayrıldığımda kahvaltı saatinin henüz geçmediğini bilerek lobiye inmiştim. Resepsiyonda Ferdi Bey yoktu, onun yerinde daha önce görmediğim bir kadın duruyordu.

"Merhaba," derken kadının yaka kartındaki ismini okuyordum.

"Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim ilaç almam gerekiyor da... Acaba otelin yakınlarda eczane var mı?"

"İki sokak aşağıda var," dedi gülümseyerek. "Dilerseniz sizin için temin edebiliriz."

"Hayır," dedim hızlıca. "Gerek yok, kendim gitsem daha iyi olur."

"Peki, nasıl isterseniz... Ben yolu tarif edeyim size."

"Lütfen."

"Otelden çıktıktan sonra sağa dönüp düz ilerleyin, yeşil binadan sola dönün, biraz daha ilerledikten sonra görürsünüz zaten. Güneş Eczanesi. Aslında kime sorsanız gösterir."

"Tamamdır, teşekkür ederim Sibel Hanım," dedikten sonra otelden ayrıldım.

O mu adres tarif etmekte iyi değildi yoksa ben mi yolumu bulmakta kötüydüm, bilmiyorum ama on dakika yürümeme rağmen hiçbir yerde yeşil bina falan görememiştim. Karnım iyice acıkmaya başlayınca pes ederek durdum, bana doğru gelen bir kadını da durdurarak eczanenin yerini sordum. Adres tarifini tekrar aldıktan sonra yola koyuldum, az sonra yine aynı his bütün bedenimi kapladı.

Biri beni takip ediyordu. Biri değil, *o adam* beni takip ediyordu ve yüzünü açıkça göstermekten de çekinmiyordu.

Dilimi şaklatarak ilerlemeye devam ederken bir elim telefonumdaydı. Belki de dönüp adama benimle ne derdinin olduğunu sormalıydım. Ya da Arden'le... Dün gece öğrendiklerimle ilgili olmalıydı. Çünkü ilk kez geldiğim bir şehirde düşman edinmiş olmam pek olası değildi. Adam muhtemelen hatta kesinlikle Arden'in peşindeydi ve Arden'e zarar vermek için beni kullanmayı düşünüyordu. Klişelerle dolu ihtimaller gözlerimi devirmeme neden olurken nihayet yeşil binanın köşesinden dönüyordum. Daha hızlı adımlarla yürümeye başlamışken bir an arkama dönüp baktım. Adam peşimde değildi.

Rahat bir nefes alarak yürümeye devam ettim. Belki de ne Arden'in düşmanıydı ne de benimle bir derdi vardı. Sadece buralarda oturan bir adamdı ve tesadüfen karşılaşıyor, göz göze geliyorduk.

Pollyannalığıma gülerken Güneş Eczanesi'ne girdim. İki çalışanı olan küçük eczanenin içinde birkaç adım atıp benimle ilgilenmek üzere bana dönen adamın karşısında durdum.

"Merhaba, ağrı kesici almak istiyorum."

"Tabii. Özellikle istediğiniz bir şey var mı ya da ne ağrısı için kullanacağınızı söylerseniz ben de önerebilirim."

"Baş ağrısı için," dedim kısaca. "Akşamdan kalmayım da..."

"Biraz bekleteceğim," dedikten sonra arkasındaki küçük kapıyı açarak gözden kayboldu. Eczanedeki diğer çalışanla baş başa kaldık.

O sırada telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Arden'in yeni numaramı bulup bana mesaj attığını zannederek heyecanlandım. Fakat mesaj Esin'dendi.

Bana sigara alır mısın? LÜTFEN!

Odada içmeyeceğine söz verirsen olur:)

SÖZ!

KIZ SÖZÜ.

Gülerek telefonun tuş kilidini kapattım. Ağrı kesici getirmek için gözden kaybolan çalışanın henüz gelmediğini görünce diğerine döndüm. "Beyefendi gelene kadar karşıdaki büfeden sigara alıp gelsem olur mu?"

"Tabii, nasıl isterseniz," dedi kadın.

Aceleyle eczaneden ayrılıp yolun karşısındaki büfeye girdim. Benden en fazla birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim genç adam doldurmaya çalıştığı kuponu bırakarak bana dönünce Esin'in her zaman içtiği sigarayı istedim. Bunu yapmaya gönlüm razı gelmese de yapacak bir şeyim yoktu. Şimdi ben almasaydım bu paketi Esin çıkıp alacaktı. O sigarayı ne yapıp edip içecekti. Neyse ki günde birkaç daldan fazlasına ihtiyaç duymuyordu. Şimdilik...

Adam oturduğu yerden yavaş hareketlerle kalktı, arkasındaki vitrinden mentollü sigara paketini aldı. O sırada naneli şekerlerden birini kaptım. Şeker ve sigarayla büfeden aynı çabuklukta ayrılıp tekrar eczaneye girdiğimde ilacım hazırdı ama küçük poşeti uzatan adam şaşkınlıktan dilimin tutulmasına neden olan bir şey söyledi. Adam, "Ödemeniz yapıldı hanımefendi," derken ben ağrı kesicinin yanına bir kutu da vitamin eklendiğini gördüm.

"Ne demek ödemem yapıldı?" Bu da nereden çıkmıştı böyle? "Hem ben sadece ağrı kesici istemiştim."

"Ödemenizi yapan beyefendi vitamine de ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Beyefendi mi? Kim balık yağına ihtiyacım olduğunu düşünerek bana Omega 3 kapsüllerinden alırdı ki?

Arden? *Ah, tabii ki Arden...* Aklı sıra dün geceyi unutmamı ima ediyordu.

"Peki, teşekkürler," diyerek eczaneden çıktım, öfkeli adımlarını otele yönelttim. Öfkeliydim çünkü kendi ilacımın ücretini kendim ödeyebilirdim. Ayrıca bana böyle bir jestte bulunmayı çok istiyorsa bunu çok daha önce yapmalıydı, ben eczaneye kadar geldikten sonra değil!

Otele girdiğimde Arden'i lobide bulurum sanmıştım ama yoktu. Önce odama çıkıp ilaç poşetini bırakmayı daha sonra kahvaltı salonuna inmeyi planlıyordum ki Sibel Hanım kahvaltı saatinin sona ermek üzere olduğunu hatırlatınca salona yöneldim.

Elimdeki küçük poşetle kahvaltı salonuna girdiğimde etrafıma şöyle bir bakındım. Bizimkileri bir köşede oturmuş hep birlikte yemek yerken görünce onlara doğru ilerledim.

"Günaydın uyuyan güzel," diye karşıladı Yağız beni.

"Günaydın beyaz atlı prensim benim!" derken kıvırcık saçlarını karıştırarak yanındaki boş sandalyeye oturmuştum.

"Ben mi?" diye sordu saçlarını düzeltirken. Yağız saçlarının karıştırılmasını sevmezdi, hem de hiç! "Beyaz atlı prensin ben miyim gerçekten?" diye devam edince bana neden kızmadığını anlamış olduk.

"Başka kim olacak?" diyerek göz kırptım ona.

Bana uyarak gülümsedi. "Eh," dedi. "Sen de haklısın. Koskoca Yağız Güçlü varken bir başkasını prens olarak görmen anlamsız olurdu."

"Aynen öyle," diyerek katıldım ona.

"Devam edecek misiniz yoksa açık büfe bitmeden önce Nil kendine bir şeyler alacak mı?" diye sordu Ekin.

"Ah, doğru!" dedikten sonra hızla kalktım.

"Ben aldım sana," diyerek tekrar yerime oturmamı sağladı Demir. Önündeki tabağı bana doğru itti. "Sen yemeye başla, ben sana çay getireyim," dedikten sonra masadan kalktı.

"Aaa," diye şaşırdı Yağız. "Bu tabağı Nil için mi hazırlamış? Ben de içimden *öküze bak, benim ikinci tabağı almama izin vermiyor ama kendisi alıyor* diye kızıyordum ona."

Özenle hazırlanmış kahvaltı tabağına gülümseyerek baktıktan sonra çatalıma uzandım. Domates parçalarından birini ağzıma attığımda diğer yanımda oturan Esin'in bacağımı dürtmesiyle irkildim.

"Hallettin mi?"

"Neyi?"

"Sana dediğim şeyi. Aldın mı?"

Çatalımı zeytinlerden birine batırdım. "Hı hı."

"Ama merak ettik şimdi. Neden şifreli konuşuyorsunuz ki?" diye sordu Mert. "Ne aldın bakalım?"

"Sigara," dedi Esin alçak bir sesle.

Yine de hemen arkasındaki Demir onu duymuştu. "Sigara mı?" diye sorarak tekrar yerine geçti. "Kim için?"

Esin çekingen bir tavırla elini kaldırdı. Öfkeyle kısılan kahve gözler şimdi bir açıklama bekliyordu. "Çok içmiyorum."

"Emin misin çok içmediğine?" diye sordu Demir.

"Yalan söylüyor," diyerek kardeşini ele verdi Ekin. Büyük boy bardağındaki portakal suyundan koca bir yudum aldıktan sonra "İki günde bir paketi bitirmezse eli ayağı titriyor," diye devam etti.

"Esin?" Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bana da yalan söylemişti.

"Hı?"

"Daha önce de konuştuk seninle," diyen Demir'di. Benim gibi şaşırmamıştı. "Neden bırakmadın sigarayı?" Tabii şaşırmazdı. Yıllardır görüşen onlardı, biz değildik ki.

"Dinime küfreden Müslüman olsa," dedi Yağız alaycı bir tavırla.

"Kapa çeneni," dedi Demir sertçe. Bu konunun onu bu kadar öfkelendirmesi hepimize tuhaf gelmişti. Yağız haklıydı. O da sigara içiyordu, kendisi içerken Esin'e ne diye karışıyordu ki?

"Ee," diyerek ortamı yumuşatmaya çabaladı Mert. "Kahvaltıdan sonra ne yapıyoruz?"

"AAP üzerine çalışırız diye düşünmüştüm," dedi Yağız.

"AAP?"

"Arden'i Alma Planı."

"Arden'i almak mı? Ne bu Arden, gelin falan mı?" diyerek kahkahayı patlattı Mert.

"Komik değil," dedim ona hitaben. Asıl yüzsüzün kendisi olduğunu belli edercesine sırıtarak omuz silkti.

Demir'in ona odaklanmış yargılayıcı bakışlarını yok sayarak "Bu sabah Arden'i gören oldu mu?" diye sordu Esin.

Kimseden ses çıkmayınca "Ben gördüm," dedi Demir. "Naz'la kahvaltı yapıyorlardı."

"Nerede? Sadece özel misafirlerin girebildiği odada mı? Hem de baş başa mı? Yuh ya. İnsan bizi de çağırır," diye hayıflandı Yağız.

Dünya umurumda değilmiş gibi tabağımdakileri yemeye devam ettim. Sonuçta dün gece her şeyi olmasa da bazı şeyleri öğrenmiştim. Naz'ı sorun etmemem gerektiğinin artık bilincindeydim.

Fincanı elime alıp çayımdan keyifle bir yudum almıştım ki "Hayır," dedi Demir. "Arden'in odasında."

İçtiğim çay boğazımda kaldı, öksürmeye başladım. Esin sırtıma vurmaya başladı. Elimi kaldırıp iyi olduğumu işaret etsem de iyi değildim.

"Lükse bak," dedi Yağız. "Odaya kahvaltı istemişler. Biz istesek en az 1000 kâğıdı var bunun ve hepimiz toplansak şimdi cebimizden çıkardıklarımızla 1000'i göremeyiz."

"Yağız," dedi Ekin. "Unuttun galiba, otel onların."

"Doğru diyorsun, unutmuşum," diyerek başını salladı.

Benim aklım hâlâ Demir'in söylediklerindeydi. Arden nasıl olur da gecesinde beni misafir ettiği odaya sabahında Naz'ı alırdı? Biz öpüşmüştük. O odada öpüşen bizdik! Yoksa... Hayır hayır, düşünmek bile istemiyordum.

"AAP üzerine çalıştıktan sonra ne yaparız?" diye sordu Esin.

"Alışverişe mi çıksak?"

"Ankara'ya kadar gelip alışverişe çıkmak mı istedin gerçekten?" diye sordum Ekin'e dönerek.

"Evet," deyince hep birlikte göz devirdik.

"İstersen biz çıkabiliriz aşkım," dedi Mert.

Kullandığı son kelime yüzümü buruşturmama neden olacaktı ki kendimi zor tuttum. Özünde iyi bir çocuk olabilirdi, tanımıyorduk sonuçta ama Berk faktörü ona önyargısız yaklaşmamı engelliyordu. Bu yüzden sözleri, davranışları, özellikle Ekin'e karşı olan tavırları canımı sıkıyordu. Yine de bu sıkıntıyı sesime yansıtmamaya çalışarak "Benim daha iyi bir fikrim var," dedim.

"Yolla gelsin."

"Anıtkabir'i ziyaret etmeye ne dersiniz?" diye sordum, bunu akıl edemedikleri için kendilerine kızarak hepsi büyük bir istekle başını salladı.

"Harika!" dedi Esin. "Buraya kadar gelip ziyaret etmeden gitseydik çok üzülürdüm gerçekten."

"Ben de," diye ona katıldı Ekin.

"AAP'yi boş verip önce Anıtkabir'e mi gitsek?" diye sordu Yağız.

"Olur," dedim.

"O halde hazırlanmaya başlayalım," diyerek yerinden kalktı Ekin. Diğerleri de onu takip edince masada sadece iki kişi kaldı Demir ve ben.

"Ben doydum," diyerek çatalımı bıraktım.

"Ama daha tabağın bitmemiş," dedi Demir.

Özenle hazırladığı tabağı afiyetle yemeye devam etmeyi ben de çok isterdim ama hem akşamdan kalma olmak hem de biraz önce duyduklarım sağ olsun, midem bizimle aynı fikirde değildi.

Ilık suyu yudumladığım sırada Demir'in gözlerinin hâlâ tabağımda olduğunu görünce bardağı masaya bıraktım, dudaklarımı birbirine bastırdım. Belli ki bu onun için *sadece bir tabak* diye geçiştirebileceğim bir şey değildi.

"Ya da ben biraz daha yiyeyim," dedim Demir'e göz ucuyla bakarken. "Sanırım yeterince doymamışım."

Demir'in gözleri ışıldarken kendimi zorlayarak peynirlerden yemeye başladım. Kahvaltıda en çok sevdiğim şey peynirdi.

"Senin sevdiğin peynirden," dedi Demir gülümseyerek.

"Evet," diye onayladım onu. Benimle konuşmak istediği bir şey varmış da çekindiği için havadan sudan konuşmaya çalışıyormuş gibiydi. Ona yardımcı olmak istedim ama söyleyeceklerini duymaya hazır hissetmediğim için rol çaldım ve ağzındaki baklayı çıkaran ben oldum. "Biri beni takip ediyor."

"Ne?" diye şaşırdı. Aynı zamanda hem öfkeli hem de endişeli görünüyordu. "Biri beni takip ediyor da ne demek?"

Omuz silktim. "Ne anladıysan o." Küçük bir ekmek parçasını ağzıma atıp çiğnedim, üstüne çayımı içtikten sonra dirseklerimi masaya koyarak ona doğru eğildim. "Dünden beri otelin dışında biri beni takip ediyor. Onu üç kez farklı yerlerde gördüm."

"Ve bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye kızdı bana. "Kalk, polise gidiyoruz."

"Ama daha tabağım bitmemiş," diyerek onun sesiyle taklit ettim onu.

"Nil," dedi ikaz eden bir ses tonuyla.

"Of, peki," diye pes ettim. "Önce şu ilacı içeyim."

"İç bakalım," derken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Halini görüyor ve bir daha bu kadar içmemen gerektiğine dair ders aldığını umuyorum."

"Aldım aldım," dedim gülerek. Hayır, almamıştım. Ucunda Arden'in dudaklarını öpmek varsa çok daha fazlasını içebilirdim.

Küçük, beyaz hapı ağzıma attıktan sonra birkaç yudum su içtim. Kutuyu poşete koyarken vitamini görünce gülümsedim ama Demir'in sorgulayacağını bildiğimden hemen duruldum ve birlikte ayaklandık.

Salon boyunca yürüyüp lobiye çıktığımızda Arden'i Ferdi Bey ile konuşurken bulduk ama Demir hiç oralı olmadı. Bir an önce polise gitmek istiyordu, beni otelin çıkışına doğru yürütüyordu.

Yanından geçmek üzereyken "Nereye?" diye sorunca Arden duraksadık.

"Karakola," diyerek kısaca cevapladı Demir.

Ferdi Bey'e işine dönmesini söyledikten sonra yanımıza geldi. Çatık kaşlar sadece benim üzerimdeyken "Ne karakolu?" diye sordu.

"Polis karakolu." Arden'le resmen dalga geçiyordu.

Arden bir kez gözlerini yumup tekrar açtığında sabırlı kalmaya çalışarak "Neden polis karakoluna gidiyorsunuz?" diye sordu. Bu kez çatık kaşlar bende değil Demir'deydi.

"Çünkü biri Nil'i takip ediyormuş."

Arden'in kaşları şaşkınlıkla havalandı, suratında bariz bir endişe ve korku gördüm. Ama bunu gören sadece bendim. Nedeniyse dün geceydi. Eğer dün gece hiç yaşanmamış olsaydı şimdi ne kadar telaşlandığını göremeyebilirdim, duygularını o derece iyi saklıyordu. Zaman ona o kadar acımasız davranmıştı ki suratında bir maske olduğunu anlamak imkânsızdı.

"Ne zamandan beri?" diye sordu. Bu ilk sözüydü ve bili yordum ki devamı da gelecekti. Beni seviyordu, beni en çok o korumak isterdi.

"Dünden beri," dedim dürüst olmayı seçerek. "Otelin dışında iki kez takip etti, bir de ben lobide otururken dışarıda durup beni izledi. İkinci takibi bu sabahtı."

Bir an tüylerimin ürperdiğini hissettim. Anlattığım şey basit değildi; bir bilinmeyen vardı, bir tehlike ve odağındaki kişi bendim. Nasıl dünden beri kimseye bu tehlikeden bahsetmeden durabilmiştim?

"Bu sabah mı? Bu sabah neden otelin dışına çıktın ki?" diye sorunca dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluştu.

İnkâr etmeyecekti herhalde? Dün gece yaşananları yok sayarak hayatına devam etmesine izin verebilirdim çünkü o unuttuğumu zannediyordu ama bu sabahki jesti hiç yaşanmamış gibi yapamazdı, buna izin vermeyecektim. "Bilmiyormuş gibi davranmana gerek yok."

"Bu sabah neden dışarı çıktın?" diye tekrarladı, ses tonu şimdi çok sertti.

"Eczaneye gittim," dedim gerilmeye başlayarak.

"Neden?"

"Ağrı kesici aldım. Biliyorsun zaten, parasını bile sen ödedin."

Bir an duraksadı, gözleri Demir'e kaydı, sonra tekrar bana baktı. "İlacın parasını ben ödemedim Nil. Ben bu sabah eczaneye gittiğini bile bilmiyordum."

İşte şimdi korkmaya başlamıştım.

İlacın ücretini ödemekle kalmayıp bana vitamin bile alan kişiyle beni takip eden adamın aynı kişi olduğunu sanmıyordum ama üst üste gelen bu bilinmeyenler korkmama neden olmuştu. Demir de Arden gibi suratımdaki ifadeyi görünce gardını kuşandı. Sanki şimdi her ikisi de eski günlerdeki gibi yanımda durmak ve benim için tüm acılara göğüs germek istiyordu.

"Onu gördün mü?" diye sorunca Arden anın içine döndüm. Beni takip eden adamın dün gece bahsettiği kişilerden biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Gördüm."

"Güzel," derken içi biraz rahatlamış gibiydi. "Nasıl bir görünüşü vardı? Kaç yaşlarındadır tahminen? Yüzünü hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedikten sonra dün geceye atıfta bulunmak istedim. "Her şeyi hatırlıyorum."

"Tamam," derken çok daha rahatlamıştı. "Anlat bana."

"Gerek yok," diye kestirip attım. "Zaten polise anlatacağım."

Demir bile bu tepkime şaşırmışken Arden şok olmuştu. "Nil," dedi sadece. Başka ne diyebileceğini bilmiyormuş gibiydi.

"Demir," diyerek yanımdaki şaşkın adama döndüm. "Gidelim mi?"

"Olur," dedi Demir tereddüt etmeden.

"Olmaz!" diye karşı çıktı Arden. "Hiçbir yere gidemezsin."

Ona kısık gözlerle bakarken alaycı bir tavırla "Nedenmiş o?" diyecektim ki birinin "Aynen öyle," dediğini duyunca sustum. "Kal orada."

Üçümüz de tanıdık sese doğru dönerken içimi kaplayan korku, yıllar önce kilitli kapıların ardında hıçkırarak ağlarken duyduğum korkudan bile daha yoğundu.

Her şeyin düzeleceğine inanmıştım. Arden'i tekrar kazanacağımıza ve yanımıza alarak Berk ya da Özge'ye gideceğimize çok inanmıştım. Her şeyi geride bırakabileceğimize ve aramızda en çok Arden'in mutlu olacağına çok ama çok inanmıştım.

Korku, içimdeki umudun nefesini keserken dudaklarım yavaşça aralandı. "Baba?"

17. YOL:
"PAZAR VE ERTESİ"

Kötü bir çocukluk dönemi geçirmedim.

İyi bir çocukluk dönemi de geçirmedim.

Aslında ben hiç çocuk olmadım, en azından hatıralarımda...

Beni büyüttüğünü bildiğim adamın son sözü olduğum yere çivilenmeme sebep olurken dünyaya beni korumak için gelmiş gibi davranan iki genç adam yanımda durdu. Arden soluma, Demir sağıma geçmişken babama baktım.

"Baba ya," dedi başını sallarken. "Baba."

Ellerim titremeye başladığında ne olacağını biliyordum. Beni yıkmak için üzerime gelen acıların önüne geçen bu genç adamlar titreyen ellerimi tutacaktı. Ne yıkılmama ne de sarsılmama izin vereceklerdi. Biliyordum, çünkü bu hep böyleydi; onlar hep yanımda fakat babam hep karşımdaydı. Tabii, bu sadece hatıralarında yaşattığı annemi nefretle andığı zamanlarda böyle olurdu. Eğer annemi seviyorsa, eğer annemi aşkla anımsıyorsa durum çok başkaydı; bu kez yanımda olan babamdı ve başka kimsenin yanımda olmasına izin vermezdi.

"Benden kaçabileceğini mi sandın Nilperi?"

Ondan kaçamayacağımı biliyordum. Ondan kaçmayı zaten istemiyordum ama beni buna zorluyordu. Ben sadece bir hayatım olduğunu anlamasını istiyordum. Kontrolünü elinde tutmak istediği hayatın aslında benim hayatım olduğunu bilsin istiyor-

dum. Beni bir kez olsun tatlı yaz günlerinde uykuya mahkûm etmek yerine mutlulukla kavuştursun istiyordum. Ama baktığım gözlerde gördüğüm öfke, çok şey istediğimi söylüyordu.

"Kaçmıyordu," dedi Demir benim yerime konuşarak.

"Sen sus serseri! Seninle daha sonra konuşacağız."

"Murat Amca," diyerek öne çıktı Arden. "Başka bir yerde konuşalım isterseniz..."

Babam lobideki misafirlerin bizi izlediğini fark edince başını salladı. Arden'in yönlendirmesiyle ilerlemeye başladık Demir ve ben arkada, babamla Arden önde yürürken o kadar gergindim ki saç diplerimin bile sızladığını hissediyordum.

"Ne diyorsun, yatırır mı bizi falakaya?" diye sordu Demir beni güldürmek için.

Babamın gerçeklerinden bihaberdi çünkü onlara hiçbir zaman hayatımı tüm çıplaklığıyla anlatmamıştım. Babamın beni odalara kilitlediğini, yalnızlığa mahkûm ettiğini hiç söylememiştim. Bilmiyorlardı neden yaz günlerinde bile uzun kollu tişörtler giydiğimi. Neden bana sarıldıklarında canımın acıdığını. Neden paket paket kapatıcı bitirdiğimi. Bilmiyorlardı. Anlatmamıştım onlara. Anlatamamıştım.

"Yapmaz ya," dedim, neler yapabileceğini çok iyi bilirken.

Arden'in yönlendirmesiyle gittiğimiz yer toplantı odasıydı. Odanın orta yerinde dikdörtgen bir masa vardı, etrafında ise on ya da on iki sandalye. Babam başköşeye geçince ben hemen sağına, Arden soluna, Demir de benim sağıma oturdu. Demir dokuz yıldır olduğu gibi yine babamın karşısında ve benim yanımdaydı, farklı olan tek şey artık aramızda Arden'in de olmasıydı.

"Evet," dedi babam. "Dinliyorum."

Ona bir açıklama yapmak yerine "Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Kaşlarından birini kaldırarak bana döndü. Ona hesap sorma haddini kendimde nasıl bulduğumu sorguluyordu. Mavi gözleri öfkeyle parıldıyor, çenesi seğiriyordu.

Çocukken hep gözlerimin onun gözleri gibi olmasını ister dim, hatta bir keresinde beni çok sevdiği anlardan birindeyken gözlerini çıkarıp bana vermesini istediğimi bile söylemiştim. Yedi ya da sekiz yaşındaydım... Bu imkânsız isteğimi dile getirdiğim an beni öylesine çok seviyordu ki seve seve kabul etmişti. Değil gözlerini, bana ömrünü vereceğini söyleyerek bana kocaman sarılmıştı. Ona hiç benzemiyordum. Ne gözlerim ne saçlarım ne ağzım ne de burnum... Bana baktığında annemi görmesinin nedeni de zaten buydu. Ben babam için annemin kötü bir kopyasıydım sadece.

"Sen de mi kaçtın?" diye sordu Arden'e dönerek.

Arden'in gözleri öfkeyle kararsa da dudakları sakinlikle hareket etti. "Hayır, cezam bitti," dedi.

"Şimdiki plan nedir? Bu sefer kızımın hayatını nasıl mahvetmeyi düşünüyorsun?"

Babam her şeyi biliyordu. O geceyi de o gecenin sonuçlarını da biliyordu ama anlamıyordu. Berk'in babası gibi benim babam da bizi anlamıyordu.

"O çağırmadı bizi," diye lafa girdi Demir. "Biz ona geldik," diye devam ederek Arden'i korudu.

"Evet," diyerek destekledim Demir'i. "Hatta Arden bizi istemedi."

Babamın gözleri kısıldı. "Fakat şu an burada. Bizimle aynı masada oturuyor."

"Çünkü burası benim otelim," dedi Arden. "Otelimde çıkabilecek herhangi bir tatsızlığın önüne geçmek de benim görevim."

"Bak bak bak," dedi babam küçümseyici bir bakışla. "Büyümüş de adam olmuş," derken gülüyordu. "Burası senin otelin mi? Sen beni salak mı sanıyorsun?"

"Estağfurullah," dedi Arden. Her şeye rağmen babama saygılı davranmaya devam etmesi ona daha da hayran kalmama neden oluyordu.

"Hapisten çıkalı ne kadar oldu da böyle bir otelin sahibi olabildin?" diye sorduktan sonra cevap gelmesini beklemeden bana döndü. "Daha ne kadar bu saçmalığa devam edeceksin?"

"Saçmalık derken?" dedi Demir. "Nil'in arkadaşlarıyla olmak istemesinin neresi saçma?"

"Eski arkadaşlarıyla," diyerek Demir'i düzelttiğini sandı babam. "Onu suça sürükleyen eski arkadaşlarıyla."

"Kimse beni zorlamadı," dedim kızgınlıkla. "Ben istedim ve yaptım."

"Ne dediğinin farkında değilsin. Eğer bu piç kuruları olmasaydı değil öyle bir suça karışmak, o eve gitmezdin bile."

Aslında haklıydı. O eve gitmek istememin asıl sebebi arkadaşlarımdı. Onlar olmasaydı, terazinin diğer ucunda Yağız olmasaydı o suça ortak olmazdım. Ama babamın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Onlar hakkında bu şekilde konuşma," diye bir kez daha uyardım babamı.

"Sorun değil," dedi Demir ama sorundu, biliyordum, suratındaki aile özlemi bunun ne kadar büyük bir sorun olduğunu haykırıyordu.

"Bizi acılarımızdan vurmaya çalışmanız sizi küçük düşürüyor sadece, farkında değilsiniz," dedi Arden.

"Sen," dedi babam şaşkınlıkla. "Ne dedin sen?"

"Artık hiçbirimiz bir grup ergen tayfası değiliz. Nilperi de artık küçük değil. Bize bu şekilde davranamazsınız."

"Ona sadece ben Nilperi diyebilirim," dedi babam adeta kükreyerek. Arden'in söyledikleri arasında takıldığı tek söz bu olmuştu.

"Lütfen tatsızlık çıkmadan otelimi terk edin," dedi Arden. Babamın tehditkâr bakışlarını umursamıyordu.

"Nilperi'yi almadan şuradan şuraya gitmem."

"Denesene," diyerek saygıyı tamamen bir kenara bıraktı Demir. "N'olur, bir dene de sonuçlarını gör."

"Bana bak," diyerek yerinden kalktı babam.

Demir de geri durmayarak yerinden fırladı. "Evet, bakıyorum."

"Murat Amca," diyerek araya girdi Arden. İkimiz hâlâ deri ofis koltuklarında oturmaya devam ediyorduk. "Derhal yerinize oturun, aksi takdirde sizi dışarı attırmak zorunda kalacağım."

"Şuna siz deme ya," dedi Demir yüzünü ekşitirken.

"Demir," diyerek ona döndüm. "O benim babam."

Babamın gülümsediğine yemin edebilecekken Demir'in suratının düştüğünü gördüm. Aslında onu kırmak istememiştim, bu lafı babamın yanında söylemek de istemezdim ama işlerin daha kötüye gitmesini istemiyordum.

"Peki," diyerek yerine oturdu Demir.

Babamın da yerine oturacağını sandım ama beni yine şaşırttı, kolumdan yakaladı. "Kalk, gidiyoruz."

"Murat Amca," dedi Arden, sabrının taşmak üzere olduğunu ses tonu ele veriyordu.

Demir bana rağmen yerinden fırlayacak gibi dururken boştaki elimle yumruk yaptığı elini tuttum. Ona sakin olmasını söylüyordum. Arden ise deli gözleriyle babama bakıyordu. İkisi de babamın benim için önemini biliyor, sırf benim hatırıma ona iyi davranmaya çalışıyordu. Dokuz yıldır yaptıkları gibi bugün de babama karşı beni korumak istiyor ancak önlerine koyduğum engel yüzünden bir adım geride duruyorlardı.

Beni bazen hiç sevmediğini söylese de o benim babamdı ve ben babamı değil bazen, her an seviyordum. Sahip olduğum tek ebeveynim oydu ve onu kaybetmeyi göze alamazdım. Ama o, beni kaybetmekten hiç korkmuyormuş gibi yaşıyordu hayatını ve bu beni kahrediyordu.

Bileğimdeki büyük el baskısını arttırırken "Kalk dedim sana," dedi.

"Hayır," diye karşı çıktım. Kendini zor tutan iki adamın acı çektiğimi anlamaması için suratımdaki ifadeyi sabit tutmaya ça-

lışıyordum. "Ben bu yaz evde oturmayacağım. Ben bu yaz diğer herkes gibi çıkıp arkadaşlarımla gezeceğim."

"İzin vermiyorum," dedi dört gün önce olduğu gibi.

"Biliyorum," derken neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Bileğim çok acıyordu. "Artık senden izin almıyorum."

"Nilperi!" diye bağırdı.

Dayanamadım, acıyla gözlerimi yumup açtım ve bunu bekliyor gibi Arden'le Demir ayağa kalktı. Büyük bir kavganın tam ortasında kalacağımı zannettiğim anda kapı açıldı. Biri, kurtarıcı edasıyla içeri girdi.

"Merhaba, hoş geldiniz," diyerek topuklularının üzerinde yürümeye devam etti. Babam bileğimdeki elini gevşetirken salına salına yürüyen Naz, Arden'in yanında durdu.

"Bu beyefendi kim Arden?" diye sorduğu esnada elini Arden'in omzuna koymuştu.

Ah, o elini bir kırsam...

"Nil'in babası."

Boştaki elini babama doğru uzatıp "Tekrar merhaba, Naz ben," deyince babam kolumu bırakarak Naz'ın elini sıktı.

Üçümüz de babamın sert tavırlarına dönmesini beklerken Naz gülümsüyordu. Burada olduğumuzu nereden bildiğini sorgulamıyordum, sonuçta otel ona aitti ve her şeyden bir şekilde haberi olabilirdi. Ama buraya neden geldiğini merak ediyordum.

"Bu da kim?" diye sordu babam bana dönerek.

"Otelin asıl sahibi."

Babam kaşlarını çatarak bir Naz'a bir de Arden'e baktı. Nahoş bir tavırla bıyık altından güldü. "Değirmenin suyunun nereden geldiği belli oldu."

"Baba!" diye bağırdım diğerleri söz almadan önce. "Yeter artık, sözlerine dikkat et!"

"Bu beyefendi gerçekten de senin baban mı?" diye şaşırarak sordu Naz. "Beyefendi dediğime bakma, ağız alışkanlığından öyle dedim. Zira kendisi pek efendi gibi durmuyor."

"Sizi bana sayıyla mı gönderiyorlar?" dedi babam. "Bütün saygısızları çevrende toplamışsın, aferin sana." derken tekrar bana dönmüştü.

"Burada bir saygısız varsa o da sizsiniz. Kendi kızınıza zorbalık ediyorsunuz."

"Sana mı soracağım kızıma nasıl davranıp davranmayacağımı?" diye diklendi babam.

"Elbette hayır, bu beni hiç ilgilendirmez ancak benim otelimin sınırları içerisinde kime nasıl davranacağınız pekâlâ da beni ilgilendirir."

"Tutturmuşlar bir otel de otel..." deyip söylenmeyle başladığında ayağa kalktım.

"Başka yerde konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Gidiyoruz," dedikten sonra tekrar aynı bileğimi tuttu. "Senin yerin benim yanım. Her zaman."

"Nil," diye seslendi Naz. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi üç," diye cevapladım neden sorduğunu anlamışken.

"Kızınız reşit," dedi Naz. "İstediği zaman istediği yere istediği kişiyle gidebilir. Ona karışamazsınız."

"Bal gibi de karışırım," dedikten sonra beni çekelemeye başladı. Naz'ınki iyi numaraydı ama babam yememişti.

Odadan çıkacağımız anda kapının önünde bekleyen iki adam babamı yakaladı. Nasıl olduğunu anlamadım, bir anda kendimi duvara sinmiş, babamı da iki adamın ellerinden kurtulmaya çalışırken buldum. Arden babamın ardından odayı terk ederken adamlara kimin işaret verdiğini merak ediyordum. Arden mi? Naz mı?

"Ona ne yapacaklar?" diye sorarak Naz'a döndüm. Odada şimdi sadece Naz ve Naz'ın bir koruması vardı. Demir de peşlerinden gitmişti.

Naz bana bir şey söylemeden önce korumasına dönerek işaret verdi. Kadın dışarıya çıkıp kendi ardından kapıyı kapattığında Naz bana doğru ilerlemeye başladı.

"Onu gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet," dedim duraksamadan. "O benim babam."

"Babanı sormadım," dedi o da benim gibi beklemeden "Arden'i soruyorum. Arden'i gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Nereden çıktı bu şimdi?" diye sordum. Sırası mıydı gerçekten?

"Babanı bu kadar sevmene rağmen onu Arden uğruna karşına almanın tek bir sebebi olabilir. Arden'i daha çok seviyor olman."

Öyle miydi gerçekten? Ben, Arden'i babamdan bile mi daha çok seviyordum?

"Yardımcı olmaya çalıştığın için teşekkür ederim," dedim sorusunu cevaplama gereği duymadan.

"Amacım sana yardım etmek değildi," diyerek hakkında yanılmadığımı göstermiş oldu. "Kavga çıksın istemedim. Otelimin itibarını ve Arden'i korumak zorundayım."

"Neden?" diye sorarken ona doğru bir adım atmıştım. "Neden Arden'i korumak zorundasın?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu. "Yakında öğrenirsin."

"Bir şey soracağım," dedim zamansız olduğunu bile bile. Babam dışarıda ne haldeydi, Arden ve Demir ne yapıyordu bilmiyordum, merak ediyordum ama başka bir sorunun peşine düşmekten de kendimi alıkoyamadım. "Dün söylediklerin doğru muydu?"

"Hangi söylediklerim?"

"Arden'le sevgili olmadığınızı, aranızda hiçbir zaman aşka dair bir şeyin olmadığını söyledin ya," diye yem attım ona.

"Tam olarak böyle söylemedim," diyerek oltaya geldi. "Evet, sevgili olmadığımız doğru," dedi ama devam etmedi.

"Ve?"

Israrıma rağmen konuşmadı, bana sadece gülümsedi ve dışarı çıkmaya kalktı ancak onu durdurdum. "Bana bak," dedim ola-

bildiğim en sert halimle. "Düne kadar onun için kimdin, neydin bilmiyorum ama görüyorsun ki artık ben varım. Buradayım ve bilmeni isterim ki en kısa zamanda Arden'i de alıp gideceğim."

"Ya, tabii," dedi alaycı bir ifadeyle ve odadan çıktı.

Onunla uğraşmaya devam etmek yerine diğer sorunuma odaklandım. Babamı bulmalı ve yaptığına bir son vermesi gerektiğini söylemeliydim. Naz'la daha sonra da ilgilenebilirdim.

Naz'ın peşinden odadan çıktıktan sonra Demir'le karşılaştım. Korumasıyla birlikte asansöre yönelen Naz'dan gözlerimi ayırarak sırtını duvara yaslamış Demir'e döndüm. "Babam nerede?"

"Arden'le konuşuyor."

"Sadece konuşuyorlar, değil mi?" diye sordum temkinli bir ifadeyle.

"Evet." Gözlerini benden kaçırdı. "Sadece konuşabilsinler diye ben buradayım ya zaten."

Arden de en az Demir kadar zaman zaman öfkeden gözü dönen, mantıklı düşünemeyen birine dönüşebiliyordu ama şiddete başvuran hep Demir'di. Arden sorunlarını konuşarak halletmeyi tercih ederdi. Bu belki büyüdükleri koşullarla ilgiliydi belki de içlerindeki çocuğu hangi mekanizmalarla korumak istedikleriyle.

"Halledebilecek mi dersin?" diye sordum tereddütle. Emin değildim çünkü babam Arden'den gerçekten nefret ediyordu. İkna olacağı varsa bile sırf onunla konuşan Arden olduğu için karşı çıkmaya devam edebilirdi.

"Halleder," dedi Demir. "Arden'den bahsediyoruz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Evet, bahsettiğimiz kişi Arden'di ve o, bu tarz çatışmaların arasına girdiğinde yarasız beresiz çıkmayı başarabilen belki de tek kişiydi ama yine de onu yalnız bırakmak istemiyordum. "Neredeler?"

"Bence senin burada kalman daha iyi olur."

"Bu benim meselem."

Kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri senin meselen bizim meselemiz olmaktan çıktı?"

Güceneceğini bildiğim halde "Babamla ilgili her mesele yalnızca benim meselemdir," diye hatırlattım.

Başını anlayışla salladı ama anlamadığını biliyordum. Sırf babam olduğu için o adamı bu kadar çok sevmemi bir türlü anlayamıyordu, bunu kafasında bir türlü doğru yere yerleştiremiyordu. Ona kızmıyordum, özellikle bu konuda ona asla kızmazdım.

"Gidelim o zaman," dedi kabullenerek.

Beni başka bir kata ya da çok daha uzak bir yere götüreceğini sansam da dışarı çıkardı. Otelin cam kapısından dışarıya çıktığımızda Arden ile babamı karşılıklı sigara içerken bulduk.

"Nil geldi," deyince Demir ikisi de aynı anda sigaralarını attı, ayakkabılarının tabanlarıyla ezdi.

Şaşkınlıkla onlara doğru ilerlemeye devam ettiğim sırada babamın gözlerine bakıyordum. Mavi gözler her ne olduysa artık öfkeyle bakmıyordu. "Geleceğini bilsek içmezdik," dedi babam.

"Aranızda tam olarak ne yaşandı?" diye hayret ederek sordum. Karşılıklı sigara içerek sorunlarını halletmiş olamazlardı, değil mi?

"Konuştuk," dedi Arden.

"Ve?"

Arden bir şey söylemek yerine babama döndü. Babam yanımdaki genç adamlara bakıp "Bizi biraz kızımla yalnız bırakır mısınız?" diye sordu.

"Tabii," dedi Arden ve şaşkın bakışlarla neler olduğunu çözmeye çalışan Demir'i de peşine takarak otele girdi.

"Keşke böyle olmasaydı," dedi babam. Çatık kaşlarımla devam etmesini bekledim. "İçime hiç sinmiyor ama yine de izin veriyorum. Yaz sonuna kadar onlarla gezip eğlenebilirsin. Arden seni bana getireceğini söyleyene dek onunla kal."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen," dedim inanamayarak. "Beni o hiç sevmediğin Arden'e mi emanet ediyorsun?"

"Evet."

Ben aptal bir insan değildim. Olan biten her şeyi anlamasam da bazı şeylerin farkına varabiliyordum. Arden'ın babamı zorla dışarı çıkarttıktan sonra ona peşindeki tehlikeden bahsettiğini anlamıştım. Muhtemelen beni takip eden adamın da peşindekilerle bir ilgisi olduğunu düşünmüş ve babama beni en iyi kendisinin koruyacağına dair bir şeyler söylemişti. Babam nasıl ikna olmuştu, Arden'i küçük görmesine ve sevmemesine rağmen nasıl beni onunla bırakıp gidebilecekti bilmiyordum ama aralarında böyle bir konuşma geçtiğine emindim. Arden bana bile söylemediği gerçekleri babama söylemişti, bunun farkındaydım ve ona çok kızgındım.

"Benim kimseye emanet edilmeye ihtiyacım yok," dedim sertçe. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Evet, tabii ki bakabilirsin," dedi babam, sanki çocuk kandırıyordu. "Yine de Arden'in yanından ayrılma."

"Kimin yanında kalıp kalmayacağıma kendim karar veririm," dedim aynı sesle. Tabii ki Arden'in yanında kalacaktım fakat bunu ben istediğim için yapacaktım, bir başkası istediği için ya da buna mecbur olduğum söylendiği için değil.

"Peki," dedi geçiştirircesine. "Beni sık sık aramanı istiyorum. Mümkünse görüntülü."

Ah, şimdi anlıyordum. Ne olduysa yine beni sevdiği anlardan birindeydik, yani annemi. Bana baktığında annemi görmek istediği için onu görüntülü aramamı istiyordu.

"Olur, ararım," diye yalan söyledim.

"Arden gerek olmaz dedi ama sen yine de paraya ihtiyacın olursa bana söyle."

"Anlamadım?" dedim sorgularcasına. "Arden bana para göndermenin gereksiz olduğunu mu söyledi?"

"Evet ama ben yine de sık sık göndereceğim."

Beni daha ne kadar incitebilirdi? Anlıyordum, beni babamdan uzak tutmak ve özgür kılmak için yapmıştı bunu ama bu ka-

darı fazlaydı. Eğer paraya ihtiyacım olursa babamdan isterdim Arden'den, dolayısıyla Naz'dan değil!

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Aslında birkaç gün burada kalmayı düşünüyordum. Beni misafir edebileceklerini söyledi."

"Gerek yok," diye kestirip attım. "Biz bugün gidiyoruz, ben yokken burada kalman doğru olmaz."

"Bilmiyordum bunu," diye şaşırdı. *İnan bana, ben de bilmiyordum.* "Peki o halde, birazdan çıkarım yola."

Babam sözünü tutup tam iki saat sonra sorunsuzca otelden ayrıldı. Demir babamın bir süreliğine de olsa beni kendi halime bırakmasına sevinirken Arden'in karşısına dikildim.

"Bunu nasıl yaparsın?"

Arden elindeki kahve bardağını masaya bıraktı, kaşlarını çatarak bana döndü. "Neyi?"

Yanımızda Demir olduğu için açık konuşamıyordum. Arden'in bile bildiğimi bilmediği gerçekler varken Demir'in yanında konuşamazdım, bu yüzden konuyu başka yere çekmek istedim. "Sen kimsin ki paraya ihtiyacım olduğunda senden alacakmışım?" Hıncımı almak için bu konu iyi bir tartışma nedeniymiş gibi geliyordu.

"Öyle bir şey demedim."

"Hım, ne dedin?" diye sorarak karşısına geçip oturdum. Lobideki koltuklardaydık, neyse ki etrafımızda pek insan yoktu.

"Zaten hep otelde kalacağın için ekstra bir harcaman olmayacağını söyledim."

Evet, yürüdüğüm yol doğruydu. Gayet iyi ilerliyordum, biraz daha devam eder, onlara göre saçmalarsam, başaracaktım. "Pardon?" dedim usta bir oyuncu edasıyla. "Zaten hep otelde kalacağımı da kim söyledi?"

"Ben. Arden Koral."

İsmi bile içimi kıpır kıpır eden adam, üzgünüm ama sana bu oyunu oynamak zorundayım...

"Kusura bakma ama böyle bir şey olmayacak. Özge ve Berk bizi bekliyor."

"Onlar da gelsin."

Demir pinpon topunu seyreder gibi bir Arden'e bir bana bakıyordu.

"Daha bu sabah bizi otelinden kovan sen değil miydin?"

"Fikrim değişti," diyerek oturduğu yerde yayıldı. Bir kolunu geriye atarak koltuğa yaslandı. "Kalın bir süre daha."

Eğlenir gibi baktığı için "Ne o, varlığımız seni çok mu eğlendirdi?" diye sordum.

"Çok," dedi alaycılıkla. "Özellikle dün gece çok eğlendim."

Hayda, dedim içimden. *Ne diye zaten hiç unutmadığım o geceyi hatırlattın ki şimdi?* Bedenim kaskatı kesilirken yüzüm yanmaya başlasa da "Senin adına üzüldüm," dedim. "Çünkü daha fazla eğlenemeyeceksin."

"Nedenmiş?"

"Bugün bu otelden gidiyoruz."

Arden'in suratındaki alaycı gülümseme anında silinirken Demir'in "Nil?" diye şaşırdığını duydum. *Sorma, sadece ayak uydur...*

Üçümüzün de tek kelime etmeden beklediğimiz uzun bir sürenin sonunda oyunumun işe yaramayacağından endişe ediyordum. Arden gitmemize karşı çıkmazsa her şeyi batırmış olacaktım. Hayal ettiğim son kesinlikle bu değildi. Dışarıdaki tehlikeden beni korumak için bizi bu otele hapsedeceğini anlayınca gitmekte ısrarcı olursam beni korumak isteyerek peşimizden gelebileceğini düşünmüştüm. Zekice bir plan olduğunu sanarak ilerlemiştim ama Arden'in şimdiki suskunluğu, her şeyi mahvettiğimi gösteriyordu.

"Demir," diyerek yanımdaki adama döndüm. "Hadi odalara çıkıp eşyalarımızı toplayalım."

Arden sessizliğini sürdürürken Demir tereddüt ettiği halde beni kırmadı, başını sallayarak ayağa kalktı. Ağır adımlarla lobi-

den ayrılarak asansöre doğru yürümeye başladık. Adımlarımız yavaştı çünkü her yeni adımda durmamız gerektiğini söyleyeceğini sanıyordum, dün gece yaptığı gibi... Fakat bu kez yapmadı.

Asansörün önüne geldiğimizde Demir düğmeye basıp bana döndü. "Neden böyle bir yalan söyledin?"

"Ne yalanı?" derken asansöre binmiştim.

"Bugün oteli terk etmiyoruz," derken daha çok soru sorar gibiydi.

"Daha fazla burada kalmak istemiyorum." Doğruydu, gerçekten bu otelde daha fazla kalmak ve Naz'ın suratını görmek istemiyordum. Babama karşı benim yanımda durmuş olsa da ondan hazzetmiyordum. Arden'in beni sevdiğini, Naz'la ilişkisi olmadığını bilsem de o kızda beni rahatsız eden bir şey vardı.

"Arden'i henüz ikna edemedik, farkında değilsin galiba," dediğinde odalarımızın bulunduğu kata gelmiştik.

"Aslında," dedim gülümserken, "İkna ettik." Kapılar açıldığında asansörden indim.

Hızlı adımlarla bana yetişip "Nasıl? Ne zaman?" diye sordu.

Uzun koridorda yürüyor, sadece önüme bakıyordum. "Beni takip eden biri olduğunu söylediğinde polise gitmek için bile dışarı çıkmamıza izin vermedi, hatırla."

"Evet."

"Demek ki bir şeylerden korkuyor. Bizi burada yani yanında tutmak isteyecekti, ben de bunu kullanmak istedim."

"Hiçbir şey anlamadım."

Duraksadım, gülümsemeye devam ederken söyleyeceklerimin gerçek olmasını diliyordum. "Arden artık bizi yalnız bırakamaz. Otelde kalırsak günleri burnumuzdan getirmeye devam eder fakat otelden ayrılırsak bizimle gelir."

"Nasıl bundan bu kadar emin olabilirsin?"

Çünkü beni nasıl öptüğünü biliyorum.

Omuz silktim. "Bekle ve gör."

Diğerleri de bu değişikliğe karşı çıktı. Onlara Demir'e söyle diklerimi söylemedim, bu yüzden Arden'den vazgeçtiğimi sanarak beni kalmaya ikna etmeye çalıştılar. Yine de günün sonunda lo bideydik. Bütün eşyalarımızla Arden'i almadan gitmeye hazırdık.

Mert odaların ücretini öderken benim gözüm asansördeydi. Kapısı açılır da içinden valiziyle Arden çıkar diye...

"Her şey tamam," diye duyurdu Demir. "Unuttuğunuz hiçbir şey yok, değil mi?"

"Benim içime sinmiyor," dedi Yağız. "Gidiyor muyuz yani gerçekten?"

"Evet," dedim.

"Ardensiz mi?"

"Hayır," dediğini duyduk. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Neredeyse kendime sarılacaktım. Neredeyse kendime sarılıp kendimi öpücüklere boğacaktım. Büyük balık oltaya gelmiş, yemi yutmuştu.

"Arden!" diye sevinçle bağıran Yağız koşup Arden'e sarıldığında hepimiz kıkır kıkır gülüyorduk.

"Nasıl oldu bu?" diye sevinçle sordu Esin. "Yani çok güzel oldu tabii ama nasıl ikna oldun ki? Daha dün bizi otelden attırıyordun."

"Üzümünü ye, bağını sorma," dedi Yağız. "Olmuş mu olmuş işte. Vazgeçmeden kaçıp gidelim buralardan."

Hiçbir şey planladığımız gibi gitmemiş olsa da nihayet Mert'in arabasına eşyalarımız taşınıyordu ve o eşyaların içinde Arden'inki de vardı, önemli olan buydu. Diğerleri eşyalarla birlikte arabaya gidince Demir de benim valizimi alarak otelden ayrıldı. Lobide kalan sadece bendim, tabii Arden'le birlikte... Benim dudaklarımda geniş bir gülümseme, onunkinde ise yalnızca küçük bir tebessüm vardı.

Olduğum yerde aptal âşıklar gibi sırıttığım esnada bana doğru bir adım attı, kulağıma eğildi. "İyi bir oyuncu olduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun."

Donup kaldım. "Ne?"

"Beni yemlediğini mi sanıyordun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Biraz daha eğildi. "Ama ben, sen bir şey söylemek istemediğinde bile seni anlıyorum."

Ne demekti bu? Biliyor muydu? Dün geceyi hatırladığımı anlamış mıydı? Aniden gitme isteğimin tamamen blöf olduğunun farkında mıydı? O halde neden oyunu kazandığımı düşünmeme izin vermişti? Neden bizimle geliyordu? Yoksa gelmiyor muydu?

"Bak sana ne diyeceğim," dedi, konuşurken dudakları saçlarıma değiyor ve uyarılmama neden oluyordu. "Beni bir daha sakın oyuna getirmeye kalkma, tabii kendini çok daha büyük bir oyunun içinde bulmak istemiyorsan..."

Bu tehditkâr sözleri fazlasıyla kışkırtıcıydı. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken başımı kaldırarak gözlerinin içine baktım. "Hım," dedim alay edercesine. Madem her şeyi anlamıştı, saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. "Nasıl bir oyun mesela?"

Bana doğru biraz daha eğilerek dudaklarıma yaklaştığı anda duyduğumuz ses dikkatinin dağılmasına neden oldu. Arden kapıları açılan asansöre doğru dönünce istemeyerek ben de o tarafa baktım. Asansörden iki adam indi, siyah takım elbiseli adamları takip eden bir kadındı. Naz adamlarına valizleri taşımaları talimatını verdiğinde Arden yavaşça bana döndü.

O güzel, çarpıcı yüzünde ilk kez gülümseme iğreti duruyordu. Hiç hoşlanmadığım bir gülümsemeyle "İşte böyle," dedi.

Arden'i alıp gideceğimizi, artık her şeyin çok ama çok daha güzel olacağını zannederek mutluluktan havalara uçmak üzereydim ki Arden'in Naz'ı da bu yolculuğa dahil edeceğini öğrenmiştim. Boşuna hayal katili dememiştim ona. Kurduğum bütün düşleri ne yapıp edip elimden alıyordu.

"Çok beklettim mi sizi?" diye soran Naz ise belli ki en güzel hayalimi benden çalmak istiyordu.

18. YOL:
"CEVAPSIZ SORULAR"

Bir çizgiden bahsederler; sevgi ile nefret arasındaki o ince çizgiden... İnsan çok sevdiğine incecik bir çizgiyi aştı diye nasıl nefret duyabilirdi, aklım almazdı. Delirmiş olmalılar derdim kendi kendime. Ne yaparsa yapsın, ne söylenmiş olursa olsun, insan çok sevdiğinden nefret edemez sanırdım. Ta ki bugüne dek... Arden'in büyük umutlarla kurduğum hayalime Naz'ı dahil ettiği ana dek...

"Ondan nefret ediyorum," dedim bir kez daha ama hemen sonra dilimi ısırarak kendimi cezalandırdım.

Arden'den nefret etmek mi? Daha neler...

"Ben de!" diyerek bana katıldı Esin, yanımda oturuyordu.

Esin'in karşısında oturan Demir sesini çıkarmazken Demir'in yanında kapı tarafında oturan Yağız, "Ben etmiyorum galiba ya," dedi kararsız bir sesle. Öfkeli gözlerimi üzerine diktiğimde oturduğu yere sindi.

"Bence abartıyorsunuz," dedi Mert. "Kızın bize ne zararı olabilir ki? Gelsin işte."

"Zaten geliyor," diye hatırlattı Ekin.

"Neyse ki aynı arabada yolculuk etmiyoruz," deyince Esin, içimde bir öfke kıvılcımı daha parladı.

"Evet," diye sinirle soludum. "Arden'le başka bir arabadalar, hem de baş başa!"

"Kıskanıyor musun sen?" diye şakacı bir tavırla sordu Yağız.

"Ne münasebet!" diyerek her zamanki gibi kaçtım. "Neyi kıskanacağım acaba tam olarak?"

"Arden'i mesela?" derken sırıtıyordu. "Arden'i Naz'dan kıskanmış olabilirsin."

"Yok canım!" Alaycı bir tavırla konuşmuştu Esin. "Nil Arden'e âşık değil ki. Neden durduk yere Arden'i kıskansın?"

Biz sekiz kişilik bir arkadaş grubuyduk, bu bilinen bir gerçekti; saklı tutulan, aramızda sadece dostluk bağının olmadığıydı. Berk ve Ekin tanıştıkları ilk andan itibaren birbirlerine deli gibi âşıklardı; bundan hepimiz emindik çünkü onlar aşklarını göz önünde yaşamışlardı. Fakat konu Arden ve bana geldiğinde kimse hiçbir şeyden emin olamıyordu. Biz bile. Birbirimize bile açık ve net olduğumuz tek bir an dahi yoktu.

Ondan tam olarak ne zaman hoşlanmaya başladığımı, ona ilk ne zaman âşık olduğumu bilmiyor ve benzer durumun Arden için de geçerli olduğunu düşünüyordum. Aynı durum değil benzer durum diyorum çünkü Arden öylesine karmaşık biriydi ki şimdi bile bana karşı olan hislerinden emin olamıyordum.

Bana karşı arkadaşlıktan öte bir şeyler hissettiğini hep biliyordum ama bunun aşk olacağını hiç düşünmedim. Lisenin son yıllarına doğru ona karşı daha yoğun hisler beslemeye başladığımı fark ettiğimde onun da beni diğerlerini gördüğü gibi görmediğini anlamıştım. Esin, Ekin ya da Özge'ye baktığı gibi bakmıyordu bana; sözleri de sanki benimle konuştuğunda daha anlamlıydı. Ama işte, o itiraf etmemişti, ben de hiç soramamıştım. Kendi hislerimden bile tam anlamıyla emin olamıyorken onunkileri nasıl sorgulayabilirdim ki? Karşısına geçip onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyemememin de beni sevip sevmediğini soramamamın da nedeni buydu.

Ancak bir gün, her şeyi kaybetmeye çok yakın olduğumuzu anladığım o gün, onu öpmüştüm. O ilk öpücük, daha doğrusu onun ilk öpücüğü, bir şeylerin var olduğunun kanıtıydı. Aramızda

diğerleriyle olduğundan daha farklı bir şeylerin olduğunun Fakat bu kadardı. Aynı gün benden alınmıştı ve ben o gün dahil hiçbir zaman onun beni sevdiğini ondan duyamamıştım, ben de onu sevdiğimi ona söyleyememiştim. Arden'den önce bir başkasına söylemek istemediğim için Esin dahil herkesten saklamaya devam ediyordum. Başarılı olduğum söylenemezdi belki ama yine de günün birinde Arden'e deli gibi âşık olduğumu ilk Arden'e fısıldamak istiyordum. Ve bir yandan da yıllardır içimde büyüttüğüm bu aşkım karşılıksız çıkmasın diye dua ediyordum.

"Yine Leyla'ya döndü," derken bir elini gözlerimin önünde sallıyordu Yağız.

Kendime gelerek eline vurdum. "Uğraşmayın benimle."

"Ben acıktım ya," diyerek bana yardımcı olmak amacıyla konuyu değiştirmeye çalıştı Demir.

"Ben de," diye Demir'e katılınca Yağız nihayet konu değişmiş oldu.

"Yol üstünde bir yerde dursak mı, n'apsak?" diye kendi kendine konuştu Esin.

"İleride çok güzel bir restoran var, orada yiyelim isterseniz." deyince Mert, Ekin sevgilisine dönüp "Bana uyar" diyerek gülümsedi. Kaşlarımı çatarak bu gülümsemeye baktım. Neden buruk bir gülümsemeydi yüzündeki?

"Kebap yapıyor mu?" diye sordu Demir.

"Bizimki et yemeyince doymuyor da..."

"Yapıyor tabii, yapmaz mı?" diye güldü Mert.

"O zaman bana da uyar," deyip başını arkasında çaprazladığı kollarına yasladı.

"Arden ve Naz'a da haber verin isterseniz."

Mert'in teklifi yolculuğumuzu bir an da olsa sessizliğe gömdü. Birbirine değerek kaçan bakışlarımız en sonunda birinin üzerinde durdu. Benim üzerimde.

"Ya hayır ya," diye karşı çıktım. "Kendi ağzımla o kızı yanımıza davet edemem ben."

"Neden bu kadar hoşlanmıyorsun ondan?" diye sordu Mert. "Ne kötülüğünü gördün ki kızın?"

"Birinden hoşlanmamam için bana kötülük yapması gerekmiyor." *Mesela senin de bana bir kötülüğün dokunmadı ama senden de hoşlanmıyorum...*

"Bence fazla önyargılısın, hatta hepiniz öylesiniz. Ona bir şans verebilirsiniz."

"Neden karışıyorsun ki?" diye sordu Yağız.

"Karışmıyorum, sadece fikrimi söylüyorum. Naz hiçbirinize bir kötülük yapmadı, bu muameleyi hak etmiyor."

"Kimin neyi hak ettiğini bilemezsin," dedi Demir.

"Peki, sustum."

Yolun geri kalanında gözlerim akıp giden şehri izlerken kendi içimde Arden'le konuşuyordum.

Alo, Arden, evet benim, Nil... Şey diyecektim. *Şey mi? Hayır, şey demeyecektim. Yani şey dememeliyim.* Başımı hızlıca iki yana salladım, tekrar düşledim.

Nil ben. Hangi Nil mi? *Yok canım, bu kadar da değil...* Gözlerimi kapattım, kendime son kez şans verdim.

Selam, nasıl gidiyor? *Nasıl mı gidiyor? Dümdüz yol işte. Nasıl gitsin? Ne öğrenmeye çalışıyorsun? Naz'la o arabada neler olduğunu falan mı?* Arden'le başlayan ve kendimle devam eden kavgama son vererek diğerlerini de daha fazla bekletmeden telefonuma sarıldım.

Aramamı cevaplayan Naz oldu. "Naz?" diye şaşırdım sesini duyduğumda.

"Evet, benim. Arden araba kullandığı için telefonu benim açmamı istedi."

Doğru bir davranış olduğu için kızamıyordum ama telefonu açan kişi görmezden gelmeye çalıştığım kişi çıkınca sinirlerim altüst oldu. "Anladım," dedim bizimkilerin soran gözlerini üstümde hissederken. "İleride bir restoran varmış, orada durup yemek yemeyi düşünüyoruz. Katılmak ister misiniz?"

"Arden'e sorayım hemen," dedikten sonra zor seçebildiğim bir sesle sözlerimi tekrarladığını duydum. "Nil," diye tekrar bana döndü. "İstiyoruz."

Gözlerimi yumup tekrar açtım. "Güzel. Bizi takip etmeye devam edin," dedikten sonra aramayı sonlandırdım.

Bizimkilerin benden bir cevap beklediğini bilmeme rağmen dudaklarımı birbirine bastırarak arkama yaslandım. Koltuğun başlık kısmına dayadığım başımı ona çevirmeme neden olacak soruyu sordu Yağız.

"Neden Naz'ı aradın?"

"Sence Arden dururken Naz'ı aramış olabilir miyim?"

Düşündü, neyse ki kısa sürdü bu ve "Doğru söylüyorsun." dedikten sonra "Arden'i aradın ama telefonu Naz mı açtı?" diye sorarak beni daha da delirtti.

Ellerimi yorgun bir tavırda kaldırıp birbirine vurmaya başladım. Ben Arden'e olan öfkemi Yağız'dan çıkarmaya çalışırken Demir "Sonuç ne peki?" diye sordu.

"Geliyorlar."

Daha sonra pek konuşmadık. Ben geride bırakmaya hazırlandığımız Ankara'yı seyrettim. Esin arabanın içini dolduran şarkıya eşlik etti, Demir uyukladı, Mert pürdikkat yola odaklandı, Ekin garip bir şekilde sadece yolu izledi, Yağız ise kollarını göğsünde kavuşturmuş halde dakika başı oflayarak oturmaya devam etti. Yağız'ın bana küstüğünü tahmin ettiğim için böyle davranmasını olağan karşılıyordum ancak Ekin'in sessizliğini tuhaf buldum. Ekin yolculuk etmeye bayılırdı ve arabadaki şarkıya eşlik eden genellikle Esin değil Ekin olurdu.

Acaba, dedim içimden, *Berk'e gidiyor olmamız Ekin'de bir şeylerin tetiklenmesine sebep oldu da o yüzden mi şimdi böyle davranıyor?*

Ekin'e bakmayı sürdürdüğüm ve onu anlamaya çalıştığım kısa bir sürenin sonunda Mert arabayı durdurdu. "Geldik."

"Oh, sonunda," diyerek kapıya uzandı Yağız. "Midem sırtıma yapıştı resmen."

"Abartma Yağız," diyerek arabadan indi Esin.

İkili arabanın dışında konuşmaya devam ederken Demir bir şey söylemeden indi, Mert ise Ekin'in sessizliğini fark etmiş gibi ona dönerek "Sen iyi misin?" diye sordu.

Ekin yavaşça Mert'e dönüp başını salladıktan sonra gözlerini benimkilerle buluşturduğunda durumu anladım. Berk'e gitmek istemiyordu. Berk'le karşı karşıya gelmekten korkuyordu. Ama neden?

"Acıkmıştır," diye Ekin'in yerine konuştum. "Gidip güzel bir şeyler yiyelim de kendine gelsin," derken Ekin'e göz kırpmıştım. Onunla bu konuyu konuşmalıydık, hem de hemen.

"Kıyamam ben sana," dedi Mert neredeyse kusmama neden olacak kadar tatlı bir sesle. "Gel de sana kendi ellerimle yedireyim."

Ekin'e saygı duyduğum için düşüncelerimi ve hislerimi kendime saklayarak arabadan indim. Benden sonra onlar da indi. Mert'in bahsettiği restoranın önünde Arden ve Naz'ı da görmeyi bekliyordum ama yoklardı.

"Nerede bunlar?" diye kendi kendime konuşurken bir elim dağılmış saçlarımı şöyle bir düzeltmeye çalışıyordu.

"Benzin istasyonuna girdiler," dedi Mert. Aynalardan bakarken görmüş olmalıydı.

Birlikte restorana doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp Arden'e konum attım. Bir an önce gelseler iyi ederlerdi. Aksi takdirde benzin istasyonunda bulundukları süre zarfında ne yaptıklarını düşünmekten kafayı yiyebilirdim.

İçeri girdiğimizde Demirleri bir masaya kurulmuş halde bulduk. Onlara doğru ilerlerken yan yana yürüyen Ekin ve Mert'e yetişerek Ekin'i dürttüm. Aslında incecik belinin küçük bir kısmını iki parmağımın arasında sıkıştırarak tabiri caizse çimdikledim desem daha doğru olurdu...

"Ah!" diye yüzünü buruşturarak bana döndüğünde sırıttım, dudaklarımı kıpırdatmadan "Benimle tuvalete gelmek ister misin?" diye sordum.

Fısıldamama rağmen beni duyan Mert başını iki yana sallayarak güldü. Muhtemelen zihninde kızların genellikle birlikte tuvalete gitmeleriyle ilgili saçma sapan düşünceler dolanmaya başlamıştı.

Ekin derdimi anlayınca başını belli belirsiz sallayıp Mert'e döndü. "Sen git, biz birazdan geliriz."

Mert'ten nihayet kurtularak restoran içinde ilerlemeye devam ettik. Karşımıza çıkan ilk garsona tuvaletin yerini sorduktan sonra Esin gelmeden önce o mühim konuşmayı yapabilmek için hızlı adımlarla yürümeye devam ettik.

Ekin'i kolundan tutarak tuvalete soktuğumda dikkatimi çeken ilk şey içerisinin ne kadar güzel olduğuydu. Fazlasıyla temiz ve bir o kadar da lüks bir görünüme sahipti. Lavabolar beyaz değil kırmızıydı ve duvarlar siyahtı. İncelemeye öyle bir dalmıştım ki kolunu tutmaya devam ettiğim Ekin konuşmaya başlayınca buraya neden geldiğimizi hatırladım.

"'Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun,' demekten için kendimi zor tutuyorum," dedikten sonra gözleriyle elimi işaret etti.

Mahcup bir gülümsemeyle farkında olmadan sıktığım bileğini serbest bıraktım. "Pardon."

"Sorun değil," dedikten sonra lavabo tezgâhına kalçasını dayadı. "Evet, dinliyorum."

"Neden böyle olduğunu merak ediyorum."

"Neyin neden böyle olduğunu?" Kaşlarımdan birini kaldırdım. Ne demek istediğimi anlamamış olamazdı. Ona cevap vermek yerine bakmayı sürdürdüğüm kısa bir sürenin sonunda pes ederek "İyiyim ben," dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bana pek öyle gelmedi."

"İyiyim, Nil. Sadece gece pek uyuyamadım, hepsi bu."

Gece neden uyuyamadığını sormayacaktım. Berk ve Ekin çiftinin en büyük destekçilerinden biri olarak birçok farklı

cevabının bulunma ihtimali olan bu soruyu sormamak en iyi siydi.

Dudaklarımı büktüm, tatmin olmadığımı belli edercesine "Emin misin?" diye sordum. "Berk'e gidiyor olmamız seni rahatsız etmiş olmasın?"

Önce gözlerini kaçırdı, sonra tekrar benimle buluşturduğunda sahte olduğunu varsaydığım bir gülümsemeyle "Hayır canım, neden rahatsız etsin ki?" diye sordu.

"Bence de etmemiştir, sonuçta bu yola çıktığımız ilk günden beri günün birinde Berk'e de gideceğimizi biliyordun."

"Evet, biliyordum."

"Yani o yüzden sadece birkaç saat sonra Berk'le karşı karşıya geleceğinin de farkındasındır."

"Evet."

"Sorun yok yani?"

"Hayır, yok," derken öfkelenmeye başlamışa benziyordu.

"Öyle diyorsan..." diye imalı bir sesle konuşmam ise bardağı taşıran son damla oldu.

"Nil!" dedi parladı birden. "Derdin ne? Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum, seni bilmesem bu sözlerle canımı acıtmaya çalıştığını düşünürdüm."

"Ne?"

"Ama merak etme. Berk artık benim yaram değil," dedikten sonra alay edercesine güldü. "Ansızın beni terk edip giden birini, yıllar sonra bile canımı acıtabilecek kadar kalbimin özel bir köşesinde yaşatmış olamam ya..."

Ekin'in benden ziyade kendini ikna etmek istercesine kurduğu cümlelerden sonra dönüp aynada kendine bakması ve gördüğü yorgun surata güçlü durmaya ihtiyacı olduğu her anda yaptığı gibi gülümseyip tuvaletten çıkması donup kalmama sebep oldu.

Mert'e baktığım ilk anda Berk'i görünce Ekin'in hâlâ Berk'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm, günlerdir bundan

şüpheleniyordum ama şimdi emindim. Ekin, yıllar önce onu tek bir sebep sunmadan terk eden Berk'e hâlâ âşıktı.

Aynaya dönerek kendi yansımama baktım. Peki, bu gerçeğe rağmen bunu yapacak mıydık? Berk'e gerçekten de gidecek miydik?

Berk bizim arkadaşımızdı, onu da aramıza dahil etmeyi her şeyden çok istiyorduk ama yolun sonunda ikisini de kaybedebilirdik. Ekin'in terk edildikten sonra neler yaşadığını az çok biliyordum, Berk'ten ise hiç haberim yoktu. Berk de hâlâ onu seviyor olabilirdi ve Mert'i aradan el birliğiyle çekerek ilişkilerinin yeniden başlamasını sağlayabilirdik ve bu hepimizi çok mutlu ederdi. Fakat başka bir ihtimal daha vardı. Berk artık Ekin'i sevmiyor da olabilirdi ve Ekin bunu öğrendiğinde yıkılabilir, biz de bir kez daha dağılırdık.

"Ne yapacağım ben şimdi?" diye sordum kendi kendime.

Bir cevap beklediğim sırada tuvaletin siyah kapısı açıldı. İçeriye değil o an, hayatımın hiçbir anında görmek istemeyeceğim o insan girdi. "İyi misin?"

Kaşlarımı çatarak Naz'a döndüm. "Evet?"

"İşin uzun sürünce merak ettim seni."

Ekin'in çıkışından sonra ne kadar süre geçmişti ki? Ne kadar uzun zamandır kendimle baş başaydım? Daha da önemlisi Ardenler ne zaman gelmişti de Naz beni merak etme bahanesiyle tuvalete koşmuştu?

Zihnimdeki soruları sıralamak yerine "Babamla konuşuyordum," diye geçiştirdim onu.

Başını salladıktan sonra "İşin zor," dedi. Tezgâha çantasını bıraktıktan sonra lavaboya döndü, ellerini aceleci olmayan bir tavırla yıkamaya başladığında aynadan bana bakıyordu.

"Ne anlamda?"

"Baban," derken avucundaki köpüğü bütün eline yayıyordu. "Zor bir adama benziyor. Benimki gibi."

Kaşlarımı kaldırırken "Senin baban da mı böyle biri?" diye sordum.

Su, ellerindeki köpüğü alıp götürürken hafifçe gülümsedi "Ne yazık ki çok daha kötüsü."

"Benim babam kötü biri değil," diye karşı çıktım ona. "Sadece bazen kafası karışıyor, o kadar..."

Başını salladıktan sonra ellerini kurulamaya devam etti. Kendimi babamı savunmak zorundaymış gibi hissettiğim sırada ise çantasından çıkardığı kremi ellerine sürüyordu. Birazdan yemek yiyecek ve yemekten sonra tekrar ellerini yıkayacaktı, ne gerek vardı ki buna?

"Onu sevdiğini görebiliyorum," dedi tekrar aynaya dönüp kendine bakarken. Elleri saçlarını düzeltmek üzere hareketlendiği sırada "Ama birini sırf kan bağın var diye sevmemelisin," dedi. "Eğer onu sırf baban olduğu için seviyorsan ve tüm bunlara sırf bu yüzden katlanıyorsan—"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Onu sırf babam olduğu için sevmiyorum."

"Öyleyse?" derken kaşlarından birini kaldırmış, yansımadaki gözlerime bakmaya devam ediyordu.

"İnsan kendisini ilgilendirmeyen bir konuya neden burnunu sokar, düşündün mü hiç?"

Artık kaşlarının ikisi de yukarıdaydı. İğneleyici bir ses tonuyla sorduğum soruya cevap arıyor muydu yoksa bakmaya devam edecek miydi, emin olamıyordum. Bekleyerek bu anlamsız konuşmayı sürdürmeye tahammülüm yoktu. Aynadaki gözlerimizi ayırdım, biraz geç olsa da masadakilere katıldım.

Mert ve Ekin karşılıklı oturmuşlardı. Ekin'in yanında Esin vardı. Mert'in yanına ise Yağız oturmuştu ve ikili masadaki mezelerden yemeye başlamıştı bile. Esin ile Demir arasındaki boş sandalyeye geçtiğimde karşımda oturan Arden'di, yanındaki sahipsiz sandalyeye ise muhtemelen Naz oturacaktı.

Arden'in karşısına oturup güzel yüzüne bakmak mı daha güzel olurdu yoksa yanına oturup ona daha yakın hissetmek mi, emin olamıyordum.

"Ee, ne yiyoruz?" diye sorarak aramıza katıldı Naz.

Naz'ın sorusuna hiç düşünmeden yanıt veren Demir oldu. "Kebap."

"Kebap mı?" diye şaşırdı Naz. "Daha birkaç saatlik yolumuz var, ağır gelmez mi?"

"Gelmez."

Naz kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra "Çok seviyorsun sanırım," dedi.

"Çok."

Demir'in Naz'ı geçiştirircesine konuşması acıktığı zaman kimseye tahammül edemediğinden miydi yoksa onun da mı Naz'a antipatisi vardı, bilemiyordum. Her halükarda Demir'in Naz'a karşı takındığı tavır Arden'in pek hoşuna gitmişe benzemiyordu.

Masanın başında bekleyen garson siparişlerimizi almak istediğinde Arden herkes için çorba siparişi verdi. Önce çorbalar gelecek, daha sonra ana yemeğe geçecektik, plan buydu ama bu kez oyunbozanlık yapan ben olmak istedim.

"Ben çorba istemiyorum."

Arden'in bakışları garsonun not aldığı defterden hızlıca bana döndü. Demir'in de bana baktığını hissedebiliyordum. İkisi de her iki ana öğünümde de çorbasız yapamadığımı biliyordu ve şaşırmışlardı.

"Bence iç ya," dedi Yağız, hiçbir şeyin farkında değildi ya da yine ortamı yumuşatmak için rol yapıyordu. "O kadar yol gideceğiz, mideni tutsun biraz."

"Çorba mı midesini tutacak?" diye sordu Esin.

"Evet," dedi Yağız. "Hem de kollarından." Ardından kahkaha atmaya başladı. Kesinlikle rol yapıyordu.

Yağız'ın başarısız oyununu göz devirerek geçiştirdikten sonra garsona döndüm. "Çorba istemiyorum."

"Peki efendim, çorbayı yedi yapıyorum o zaman."

"Altı olsun," dedi Arden. "Ben de istemiyorum."

Başka zaman olsa hülyalı bakışlarımı üzerinde dolaştırmak tan geri durmazdım belki ama şimdi durum başkaydı, bu yüzden önüme döndüm.

Kısa süre sonra siparişlerimiz geldiğinde sessiz sedasız bir yemek yedik. Demir hayalini kurduğu kebabına kavuştuğu için oldukça mutluydu. Ekin'in durgunluğu devam ediyordu. Diğerlerine bu konuyu açıp açmamak arasında kalmıştım. Karton bardaklardaki çaylarımızı elimize alarak restorandan ayrıldığımızda dayanamadım ve Esin'i kenara çektim.

"Berk'e gitmesek mi?"

"Neden ki?"

"Ekin'in halini görmüyor musun?" Çayından bir yudum aldıktan sonra Mert'in arabasına doğru ilerleyen Ekin'e baktı.

"Artık yüzleşmeli," dedi omuzlarını düşürürken. "Neler yaşadığını en iyi ben biliyorum. Benimle hiç konuşmadı ve Berk'in onu terk ettiği günden sonra sadece bir kez ağladığını gördüm ama biliyorum, çok acı çekti. Onu hâlâ sevip sevmediğinden bile emin değilim. Lakin içinde bir yerlerde acısını yaşamaya devam ettiğini hissedebiliyorum. Artık kendini özgür bırakmalı ve bence bunu sadece Berk'e veda ederek yapabilir. Biliyorsun, onlar birbirlerine veda bile edemediler. Yıllar önce Berk küçük bir vedayı bile Ekin'e çok gördü."

Esin haklıydı. Diğer yandan eğer Ekin Berk'e gitmenin kendisine kötü geleceğini düşünüyor ve bunu istemiyor olsaydı zaten söylerdi.

"Arabaya dönüyorum ben," dedi Esin bir şey söylemeyeceğimi anladığında.

"Ben de birazdan geliyorum."

Esin de diğerleri gibi arabaya yönelince tek başıma kaldım. Zihnimde biraz önceki sözler gezinmeye devam ederken bir noktada takılmıştım. Yüzleşmek... Bir şeyleri kendi içinde sak-

lamak ve kendi içinde yaşamak zordu. Aklımdaki sorulara cevap aramaya çalışacağıma, bu soruların var olmasına neden olan kişiyle konuşmak düğümlerin çözülmesine yardımcı olabilirdi.

Başımı hızlıca salladım, cevaplarını bulamadığım sorulara neden olan adama döndüm. "Arden!"

Üstü açık, kırmızı spor arabasının şoför koltuğuna geçmek üzereyken beni duyunca duraksadı. Ön yolcu koltuğunda oturan Naz'a bir şeyler söyledikten sonra bana doğru yürümeye başladı. Ellerimin arasındaki çay bardağı Arden'in attığı her yeni adımda sanki daha da ısınıyor ve avuçiçlerimi yakıyordu. Belki de yanan ellerim değil, bendim, kalbimdi.

Karşıma geçip durduğunda kimse bizi beklemiyormuş, dünyada sadece ikimiz varmışız da bu konuşmayı milyar yıl sonra bile yapabilirmişiz gibi rahat bir tavırla çayımdan küçük bir yudum aldım.

"Bekliyorum," dedi en sonunda. "Sor."

"Bunu neden yaptın?"

Bunu bekliyormuş gibi gülümsedi. "Daha erken sorarsın sanmıştım, yine iyi dayandın."

"Cevap bekliyorum."

"Bekliyor olman, cevap alabileceğin anlamına gelmiyor."

"Arden," dedim gergin bir şekilde. Ona doğru bir adım attım. "Naz'ı neden davet ettin?"

Belki de o davet etmemiştir, Naz kendini zorla dahil ettirmiştir. Olabilir miydi böyle bir şey?

İçimdeki Arden'i koruma isteğine sert bir tokat attım. Her şey açıkça ortadaydı. Pollyanna olmaya gerek yoktu.

"Naz'ı neden istemiyorsun?" diyerek soruma soruyla karşılık vermiş oldu.

"Sadece ben değil, hiçbirimiz istemiyoruz," dedim dürüstçe.

"Peki ama neden? Naz size ne yaptı da hepiniz ondan bu kadar nefret ettiniz?"

"Ondan nefret etmiyoruz ki," derken ona neden açıklama yapma gereği duyduğumu sorguluyordum. Ona basit bir soru

sormuştum, cevaplayacaktı ve yola devam edecek ya da etmeyecektik. Neden konuyu başka yerlere çekiyor ve beni daha fazla geriyordu ki?

"Bizden biri değil diye mi?" diye sorduğunda kendini hâlâ bizden biri olarak gördüğünü anladım, bu detay neredeyse gülümsememe neden oluyordu ki yutkunarak içimdeki bu isteği bastırdım. "Mert de bir yabancı. Onu kabul edip Naz'ı kabul etmeme nedeniniz ne?"

"Mert, Ekin'in sevgilisi," dedim. "Aralarında hepimizin açıkça bildiği ve gördüğü bir bağ var."

"Ne yani," dedi alaycı bir sesle. "Naz benim sevgilim olsaydı sorun olmayacak mıydı? Mert'i kabul ettiğiniz gibi Naz'ı da mı kabul edecektiniz?"

Kendi ayağıma takılıp düşmüşüm gibi dizlerime bakarak ağlamak istedim. Verdiğim cevabı nasıl olur da bu şekilde evirip çevirip karşıma çıkarabilirdi? Bu söylediğinin beni ne kadar üzeceğini nasıl düşünmezdi?

Aralarında böyle bir ilişkinin olmadığını ve olmayacağını bildiğim için "Evet," diye yalan söyledim.

Kaşları şaşkınlıkla hareketlendi, gözlerinde duyamadığım sorular vardı. Belki dudaklarını aralayıp bana o sorulardan birkaçını sorsaydı her şey çok daha kolay olurdu ama o, "Benim bu yolculuğa katılmamı istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Tabii ki istiyorum. Hepimiz istiyoruz."

"Öyleyse Naz'ı kabul etmek zorundasın."

"Ama neden?" diye dayanamayarak sordum. "Bu kız senin için neden bu kadar önemli?"

Ona âşık bile değilken nasıl olur da onu her şeyden, benden bile, daha önemli görürdü?

"Şartım bu," dedi bir sorumu daha duymazdan gelerek. "Ya beni Naz'la birlikte kabul ederseniz ya da giderim."

Blöf mü yapıyordu yoksa suratındaki ifadenin olduğu kadar

sözlerinde de ciddi miydi? Ona gitmesini söyleseydim, yeni bir oyuna daha kalkışsaydım, söylediği gibi o da yine beni daha büyük bir oyunla mı karşılardı yoksa onu tamamen mi kaybederdim?

Beni korumak için bu yolculuğa katılmak istediğini varsaymıştım ama ya sebep bu değilse? Ya gerçekler sandığımdan çok başkaysa ve onu ölçmek için söyleyeceğim ufak bir söz bile bizim sonumuz olursa?

Şimdi ne yapacaktım? Onu bir kez daha kaybetmemek için Naz'la birlikte kabul mü etmeliydim yoksa kaybetme ihtimalini göze alarak gitmesini mi söylemeliydim?

19. YOL:
"KÜL"

Arden'in gözlerindeki orman çürümeye başladı. O eşsiz renkler gitti, yerini uçsuz bucaksız bir karanlığa bıraktı. Artık beyaz değil, demişti. Beyaz yoktu, yeşil yoktu, sarı yoktu, kahve bile yoktu şimdi gözlerinde; artık yalnızca siyah vardı...

Işığını yitiren gözlerine hayal kırıklığıyla bakarken "Bunu gerçekten söyledin mi?" diye sordum. *Beni gerçekten sensizlikle mi tehdit ettin?*

"Üzgünüm ama son sözüm bu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi ondan ayırarak yan yana duran arabalara çevirdim. Mert'in arabasına ve Arden'in mi yoksa Naz'ın mı olduğunu bilmediğim kırmızı spor arabaya... Eğer Naz olmasaydı burada öylece dikilmeye devam etmek yerine beyaz arabaya atlayıp yola sorunsuzca devam edebilirdik. Yani, galiba... Ama Naz buradaydı ve yola devam edecek olursak Arden yine o spor arabaya binecek ve yola bizimle ama bizden ayrı devam edecekti.

Bu yolculuğun amacı seyahat ederken eğlenmek değildi; önce birbirimizi, sonra kendimizi bulacağımız bir yolda ilerlerken eğlenmekti. Naz'ın dahil olduğu bir yolculukta bunu nasıl yapacaktık, bilemiyordum. Arden'le aralarındaki ilişkiyi henüz çözebilmiş değildim. İş ilişkisi değildi, arkadaş oldukları belliydi ama sanki... Arkadaştan da öteydiler. Birbirleri-

ne âşık değiller diyemiyordum çünkü Naz'ı tanımıyordum ve Arden'in gizemli halleri kafamı karıştırıyordu.

Bir kalp iki kişiyi birden sevebilir miydi, emin değildim ama eğer öyleyse, beni öpen adam beni severken Naz'a karşı da bir şeyler hissediyorsa bu hikâye hiç başlamadan son bulurdu. Dilediğim, Arden'in kendiyle olan savaşında beni feda etmemesiydi.

Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu bilmediğim gibi onu neden bu yolculuğa dahil etmekte bu kadar ısrarcı davrandığını da bilmiyordum çünkü söylemiyordu. Ama dün gece sayesinde onu yanında istemekten ziyade onu yanında tutmaya mecbur olduğunu anlamıştım... Bu bir nebze de olsa içimi rahatlatıyordu.

"Onu korumak istediğin için mi arkanda bırakamıyorsun?" diye sorduğumda alacağım cevabın bana hissettirdikleri ise kabul edip edemeyeceğimi gösterecekti.

Bana net bir cevap vermesini bekliyordum ama o "Nil," dedi nefesini verirken.

Devam etmesini beklemeden, dolmak üzere olan gözlerimle, "Arden," diyerek sözünü kestim. "Bu benim hayalimdi, beş yıldır kurduğum en büyük hayal buydu: seni bulmak, diğerlerini görmek ve o geceye rağmen her şeyin iyi olduğunu, geçtiğini bilmek... Ben bunu çok istedim, her şeyden çok istedim ama yapamadım. Yağız geldi bir gün, sanki ne istediğimi biliyormuş gibi bana bu yolculuğu teklif etti. Ne kadar mutlu oldum, biliyor musun sen?"

Artık gözlerim dumanlanmış, sesim titremeye başlamıştı. Yine de devam ettim. "Henüz hapisten çıktığını bilmediğim için sana çok daha sonra gelebileceğimizi düşündüm, hüzünlüydüm ama nihayetinde gelecektik sana, biliyordum. Ve geldik..." Dudaklarım buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı ve tekrar kendi formunu aldı. "Ama hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı. Bizi gördüğüne sevinmedin. Bırak hayatında, yanında bile istemedin ki sen bizi. Beni... Beni de kabul etmedin." *Aslında*

ettin ama bunu bildiğimi şimdi sana bile söyleyemem. "Artık sana tüm bunları neden yaptığını sormuyorum. Neler yaşadın da böyle oldun diye de sormayacağım ama şunu bilmek istiyorum. Neden? Neden bütün hayallerimin katili olmak için yemin etmiş gibi davranıyorsun?"

Duraksız konuşmamı bitirdiğimde gözlerimden yaşlar sızılmeye başlamıştı. Akan gözyaşlarımı gördüğünde, beni dinlerken hafifçe sağ omzuna doğru yatırdığı başını kaldırdı, dayanamayıp bana doğru uzandı. Elleri gözyaşlarıma dokunmak üzereyken geri çekildim. "Lütfen," dedi, onu reddetmeme saygı duyarak olduğu yerde beklerken. "Lütfen sadece bana güven."

Ona güvenmek mi? *Arden'e güvenmek...* Beş yıl önceki Arden'in bütün sözlerine koşulsuz şartsız güvenirdim ama şimdi, gözlerinde yalnızca karanlığı gördüğüm Arden'in sözlerine... Bilemiyordum, geçen zamanın ondan çok şey alıp götürdüğünün ve getirdiklerinin de alıştığımızdan çok farklı olduğunun hepimiz bilincindeydik. Ona artık gözüm kapalı güvenemeyeceğimi de o bilmeliydi.

"Bana sebebini söylemelisin. Farkındaysan Naz'ın kim olduğunu, onunla ne zaman ve nasıl tanıştığınızı, aranızda nasıl bir ilişki olduğunu sormuyorum sana. Ben sadece neden onsuz gelemeyeceğini soruyorum."

Beklentiyle ona baktım. Ona güvenemiyor ama güvenmek istiyordum. Haykırıyordum bunu ama o beni duymuyordu. Küçük bir neden sunacaktı sadece ve ben kabul edecektim. Bu kadardı. Gerçekten, sadece bu kadardı. Naz'ı görmezden gelebilirdim, bir şekilde Arden için ona katlanabilirdim ama Arden susmaya devam ederken bunu yapamazdım. Zihnimdeki soru işaretleriyle ve kalbimde büyüyen şüphenin lekesiyle bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi, ellerini iki yana açarken teslim olmuştu ama bana değil; sessizliğe... Ne zaman

ettiğini bilmediğim sükûnet yeminine bağlı kalmayı seçti ve ben de başımı salladım. "Peki," dedim. "Ama şunu bil ki onu bu yolculukta istemediğimi, onunla yola devam ettiğimiz takdirde ne kadar mutsuz olacağımı bildiğin halde hiçbir sebep sunmadan beni böyle bir seçim yapmaya zorladığın için seni asla affetmeyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Bu ne demek?"

"Ne anladıysan o."

"Yola devam edeceğiz ve sen bana kırgın mı olacaksın?"

"Hayır," dedikten sonra kendi gözyaşlarımı kendim sildim, ona doğru bir adım atarak "Biz, sen olmadan yola devam edeceğiz ve ben sana hep kırgın kalacağım," diye devam ettim.

Benden bunu beklemiyor olmalıydı ki çatılan kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Bana gitmemi mi söylüyorsun?"

"Evet, git."

Hayır, lütfen gitme...

Bu kez blöf yapmıyordum. Evet, kalbim kalmasını istiyordu ama aklım gitmesinden yanaydı. Çünkü artık sorun Naz bile değildi. Naz'la bir şekilde yola devam edebilirdim, onu görmezden gelebilir ve mutlu olabilirdim; Arden'e güvenebilir ve gülümseyebilirdim fakat Arden benden bir şeyler saklamaya devam ettikçe bunu nasıl yapabilirdim ki? O ısrarla Naz'ın bile bildiğini düşündüğüm gerçekleri benden gizlemeye devam ettikçe ben ona nasıl yeniden güvenebilirdim?

Benden uzaklaşmak yerine bana doğru bir adım attı. Kalbimin umutla çarpmaya başladığı anda, daha önce ondan hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Bana gitmemi söylediğin için pişman olacaksın," dedi. "Tıpkı yıllar önce kaybettiğin beni bir kez olsun aramaya çıkmayarak şimdi pişman olduğun gibi..." Bu bir tehdit değildi, bu bir öngörüydü ve sözlerinin gerçekleşeceğini ben de biliyordum. "Bir gün her şey sona erecek, sen bütün gerçekleri öğreneceksin ve bil bakalım o zaman bize ne olacak? Bu kez seni affetmeyeceğim, Nil. Ben bir kez daha sana yenik düşmeyeceğim."

İfadesiz suratının altında yattığını bildiğim büyük hayal kırıklığı ve öfke bir anda boğazıma sarılarak nefesimi kesti. Nasıl nefes alındığını hatırlamıyordum ve bundan daha da kötüsü alınak istemiyordum çünkü onu henüz bulamamışken kaybettiğimi görmüştüm.

Anladım ki kimseye değil, en çok bana kıyamayan Arden yoktu karşımda; baktığım gözler kimse yüzünden değil, en çok benim yüzümden yaralanan Arden'e aitti.

Ben sadece bana gerçekleri anlatmayı ısrarla ertelemesine bir son vermek istemiştim. Belki ona gitmesini söylersem kalır ve gerçekleri anlatır ya da gider ama illa ki bir gün tekrar gelip gerçekleri anlatarak aramızdaki sır perdesi dahil bütün engelleri kaldırır sanmıştım.

Karanlık gözlerinde çiselemeye başlayan yağmur bana yanıldığımı söylüyorken "Arden!" diye bağırdı telaşlı bir ses.

Bir kâbustan uyanır gibi irkilerek arkasına döndü, bize doğru koşan Naz'a baktı. Naz telaşla yanımıza geldikten sonra parmak uçlarında yükselerek Arden'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir ayağımın topuğunu ritmik bir şekilde yere vurmaya başladım, kollarım da göğsümde çaprazlanmış halde duruyordu. Arden'in duyduklarına karşılık önce kaşlarını çatması, daha sonra endişeyle karışık bir öfkeyi suratına misafir etmesi benim de duraksamama neden olmuştu.

"Gidelim," dedi Arden.

Naz'ı da alarak çekip gideceğini söylemesi beni daha da kızdırırken arabaya döndüler. Şaşkın şaşkın arkalarından bakabildim sadece.

Ne yani, bir veda bile etmeyecek misin?

Son söz?

Son bakış?

Son öpücük?

Arkalarından öylece bakakaldığım sırada Naz hızlı adımlarla arabaya doğru yürüyordu. Arden benden iki adım uzaklaşmıştı ki omzunun üstünden dönüp bana baktı, "Nil," diye seslendi.

Bana *gel* diyor gibiydi, bekleyişinden ve ses tonundan bunu anlamıştım. Küçük bir çocuğun heyecanıyla pıtı pıtı adımlarla ona gitmek ve elini tutmak istedim ama yapmadım. "Ne var?" derken burun kıvırmış, olduğum yerde salınıyordum.

Bana döndü. "Arabaya."

Gidiyor, benim de diğerlerinin yanına dönmemi söylüyordu. Her şeyi bu kadar çabuk silip atması hem çok kırıcı hem de çok sinir bozucuydu. Ona ters gitmek istediğim için omuz silktim. "Biraz hava alacağım."

"Nil, ikiletme. Arabaya bin."

"Ay, sana ne be?" diye bağırdım bir anda. "İster binerim ister binmem, sen yoluna gitsene!"

"Arden!" diye bağırdı tekrar Naz. "Vakit kaybediyoruz, acele et!"

Naz'ın gitmeye bu kadar hevesli olmasına elbette şaşırmadım. Artık ona sinirlenemiyordum bile. Öfkem sadece Arden'eydi.

Benimle uğraşmaya devam etmek yerine Naz'a gideceğini sandım ama beni yanılttı; iki büyük adımda yanıma gelip bileğimden yakalayarak beni arabalara doğru çekelemeye başladı. Bana isteğim dışında bir şey yaptırmaya çalışması beni şaşkına çevirmişken öylece durmadım, karşı koymaya başladım. "Bırak beni! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Gitmeliyiz, hem de hemen!"

"Tamam," dedim bileğimi ondan kurtarmaya çalışırken. "Defol git! Beni ne diye sürüklüyorsun peşinden?"

Durup nefes aldı, sakin kalmaya çalışıyordu ama çırpınışlarım buna pek izin verecek gibi değildi. Aslında bileğimi bütün gücüyle tutmamıştı ama yine de ondan kurtulamıyordum. Ya da kurtulmak istemiyordum...

"Biz gitmeliyiz," dedi tane tane. "Sen, ben ve diğerleri. Hep birlikte."

Kaşlarım bu kez öfkeyle değil kafa karışıklığıyla çatıldı. "Bu ne demek şimdi?"

"Soru sorma, sadece arabaya bin," dedikten sonra tekrar yürümeye başladı, bileğimi daha güçlü tuttuğu için ben de peşinden sürüklendim.

O sırada Demir arabadan inmiş, bize doğru gelip gelmemek arasındaki kararsızlığını yaşıyordu. Demir'e bakmaya devam ederken çırpınışlarım yüzünden yalpalayarak yürüyor, bileğimi kendime çekmeye çalıştığım için acı duyuyordum. Arden'in beni bırakmaya niyeti yoktu, bunu pekâlâ anlamıştım ama nedenini anlamıyordum. Biraz önce Naz'ı bize tercih eden o değil miydi? Şimdi neden acceleyle yola çıkmak istiyor ve beni zorla Mert'in arabasına bindirmeye çalışıyordu ki?

Demir'in yanına varmak üzere olduğumuzda "Arden," dedi Demir. "Yeter, bırak kızı."

"Karışma," dedi Arden.

Demir'in suratında gözle görülür bir öfke belirdi, bu sadece yüzünde de kalmadı, bedeni de öfkeyle dolarak bize doğru yöneldi. Mert'in arabasına birkaç adım kala Demir yolumuzu kesti. "Nil'i bırak."

Bileğim fena halde acıyordu ve Arden bunun hesabını kesinlikle ödeyecekti.

"Buradan gitmeliyiz," dedi kısaca.

"Peki, tamam," diye kabul etti Demir. "Ama önce Nil'i bırak."

"Hayır," diye karşı çıktı Arden. "Nil benimle gelecek."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken gitmeyi hiç düşünmediğini anlamış oldum. Aslında zeki biri olduğumu düşünüyordum ama demek ki her koşulda zekâmı kullanamıyordum. Belki de her insan böyleydi; yoğun duygular altındayken gerçeği tüm çıplaklığıyla göremiyordu.

"Nil," diyerek bana döndü Demir. "Onunla gitmek istiyor musun?"

Demir'in Arden'den ayırdığı bakışlarının bana odaklandığı anda yumuşaması, kahverengi gözlerinin sanki ben onun güneşiymişim gibi bana baktığında aydınlanarak bal rengine dön-

mesi içimi ısıtırken kafam karmakarışıktı. Arden bana zorla bir şey yaptıracak bir insan değildi, hiç olmamıştı ama şimdi öyle davranıyordu ve ben Demir'e ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne olduysa Naz gelip Arden'in kulağına fısıldadıktan sonra olmuştu. Naz Arden'e ne söylemişti de Arden şimdi delirmiş gibiydi?

"Onun ne istediğinin bir önemi yok. Nil benimle gelecek ve Mert'in arabasını da sen kullanacaksın."

"Ne?" diye öfkeyle sordum. "Benim ne istediğimin bir önemi yok mu?"

"Bu konuda, evet, yok."

"Neden?" diye sordu Demir.

Arden nihayet bileğimi bırakarak bana baktı. "Arabaya geç, geliyorum."

"Hayır."

"Nil."

"Hayır dedim."

Ne kadar kararlı göründüğüme baktı, inatçı biri olduğumu biliyordu ve beni ikna edemeyeceğinin de farkındaydı. Karşısında dikilmeye devam ediyordum. Ta ki Demir biraz önceye kadar Arden'in sıkıca tuttuğu bileğime nezaketle dokunana kadar... "Nil," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdilik dediğini yapsan olur mu?"

"Demir," dedim hayal kırıklığıyla. Bize bir açıklama yapmayı bile çok gören Arden'e boyun eğmişti.

"Benim için," derken şüpheliydi. Bu lafın beni etkileyip etkilemeyeceğinden emin değildi. Onun için bunu yapar mıydım, merak ediyordu.

Arden'in aceleci tavırlarına rağmen ağır ağır başımı salladım, "Şimdilik," dedim kabullenerek. "Sadece senin için."

Demir'in dudakları genişçe kıvrılırken gözlerindeki parıltıyı gördüm, onun içten mutluluğu beni de gülümsetirken Arden'e dönünce gülümsemem soldu. Öfkeyle onun omzuna çarpıp arabasına yürümek istedim ama boyu benden uzun olduğu için bu mümkün olmadı. Daha ziyade o benim omzuma çarpmış gibi oldu.

Kime ait olduğunu bilmediğim arabanın yanına geldiğimde dönüp onlara son kez bakma gereği duydum. Hararetle konuşmaya devam ediyorlardı ve Arden gibi Demir'in de canı epey sıkılmışa benziyordu. Neler olduğunu artık çok daha fazla merak etmeye başlamışken arabanın sağ arka kapısını açtım. Naz'ın ön koltukta oturduğunu zannederek bunu yapmıştım ancak kapıyı açıp arabaya bindiğimde onu yanımda buldum.

"Sonunda," dedi beni görür görmez. "Arden neden gelmiyor?"

Kaşlarımdan birini sorgularcasına kaldırırken ona yanıt vermek yerine "Neden bu kadar telaşlısınız?" diye sordum.

O da bana yanıt verme gereği duymadı ve arkasını dönerek Arden'e baktı. Olanları düşünüp hiçbir sonuca varamadığım kısa bir sürenin sonunda ön kapı açıldı ve bu kez arabaya Arden bindi. Hızlıca oturduğu şoför koltuğundan bize dönüp bakmak yerine emniyet kemerine uzandı, "Kemerlerinizi bağlayın," dedikten sonra arabayı çalıştırdı.

Naz'ın başını sallayıp ikiletmeden kemerini bağladığını ve Arden'in hiç vakti yokmuş gibi aceleci tavırlarla yola çıkmaya hazırlandığını fark edince elim ister istemez emniyet kemerine uzandı. Kemerimi taktım, Arden dikiz aynasından bakarak bunu kontrol etti ve gaza bastı. Mert'in arabasının yani Demir'in de bizi aynı hızla takip ettiğini arkamı dönerek görünce bir şeylerin gerçekten de yolunda gitmediğini anladım.

"Neler oluyor?"

Arden bana cevap vermeyip arabanın süratini arttırmakla meşgul olurken Naz'ın elini kendi elimin üstünde buldum. "Endişelenme, Arden halleder."

Gözlerim elimin üstündeki incecik parmaklı zarif ele kaydı. "Tamam da neyi?" diye sordum.

"Düşünme bunları, yolun tadını çıkarmaya bak."

"Yolun tadını mı çıkarayım?" diye sorarken elimi kendime çekmiştim. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Arden yine dikiz aynasından bana baktı ama bu çok kısa sürdü. "Bir şey-

leri saklamak ve ısrarla gizlemeye devam etmek hoşunuza mı gidiyor? Nasıl bir kafa yaşıyorsunuz siz? Sadece siz de değil, onlar da sır perdelerini kapatıp kapatıp duruyorlar. Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Nil," dedi Naz, sesi oldukça yumuşaktı ama ben onu boğmak istiyordum. "Lütfen sakin ol."

"Açıklama istiyorum. Birbirinizi nereden tanıdığınızı, aranızdaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu, Arden'in neden seni bırakıp gidemediğini ve şimdi kimden neden kaçtığımızı bilmek istiyorum."

"Kaçtığımızı nereden çıkardın?" diye sorarken gerilmiş gibiydi. Arden'in bakışları da yine bendeydi.

"Aptal değilim."

Naz başını sallamakla yetinince tekrar Arden'e döndüm, dikkatini yola vermişti. Aynalardan yolu ve çevresini gözlüyordu, kaçtığımız kişi ya da kişiler her kimse gerçekten onu da korkutmuştu. Ve ben biliyordum ki sadece Naz'ı değil bizi de peşinden sürüklediğine göre zarar görmesinden korktuğu kişilerdik bizdik, *bendim*. Beni öptüğü gece bahsettiği kişilerden korumaya devam ettiği için arabayı şimdi son sürat sürüyor, bütün hücrelerini ele geçiren endişeye rağmen sırf bize güven vermek için soğukkanlı durmaya çalışıyordu.

Onu en iyi ben tanıyordum, ya da öyle sanıyordum, endişesini görüyor ve olanları az çok anlıyordum ama bununla yetinemiyordum. Bana açık olmasını bekliyordum, Naz'a gösterdiği şeffaflığı bana da göstersin, aramızdaki sır perdesini kaldırsın istiyordum. Demir ve Esin'in yıllarca görüştüklerini, Arden'in hapisten çıktığını benden saklamış olmaları beni yeterince hayal kırıklığına uğratmışken Arden'in de benimle beni de ilgilendiren gerçekleri paylaşmaması beni deli ediyordu.

Sakin ol, diye fısıldadım. Arabanın hızı artık korkutucu bir seviyeye gelmişken derin bir nefes aldım. *O, Arden. Ona güvenebilirsin. Seni nasıl öptüğünü hatırla, ona güven.*

Ana yoldan ayrılarak kavisli bir yoldan geçtikten sonra düzlüğe çıktığında torpidoya eğildi. Ne yapacağını merakla bekliyordum ama beklediğim şey kesinlikle bir silah çıkarması değildi.

"Arden!" Korku dolu gözlerim şimdi elinde tuttuğu silahtaydı. Arden'in silahla ne işi olurdu?

"Naz," diye seslendi. "Dolu musun?"

Ne demek istediğini anlamadığım için yanımda oturan Naz'a baktım. Cevap vermek yerine kucağındaki küçük çantanın fermuarını açtı. Ve o da eline bir silah aldı. "Yok artık!" dedim Naz'ın elindeki küçük silaha bakarken.

"Evet, sorun yok."

"Sorun yok mu?" diye tekrarladım. "Bu silahlar ne? Kim var bizim peşimizde? Neden kaçıyorsunuz?"

"Nilperi," deyince Arden, geçmişe döndüm. Bakışlarım dikiz aynasındaki ela gözlerine kaydı. "Bana güveniyor musun?"

"Evet," dedim artık bundan o kadar da emin değilken.

"O halde başını eğ ve sana güvende olduğumuzu söyleyene kadar kaldırma."

Dediğini yaparak başımı eğdim. Naz da benim gibi oturduğu koltuğa sinmiş, gizleniyordu. Arden hızını biraz daha arttırdı. Kalbim deli gibi çarparken az sonra silahların patlayacağını sandım. İçinde bulunduğumuz arabanın kurşun yağmuruna tutulacağını falan... Fakat öyle olmadı. Neyse ki öyle olmadı...

Aşağı yukarı yarım saat kadar sonra Arden arabanın hızını düşürdü. Daha sakin bir şekilde yola devam ettik, öyle ki Arden bütün dikkatini yola vermek yerine bizimle de ilgilenmeye başlamıştı. Ama yaşadığımız bu son olayla ilgili ne sorduysam hiçbirini cevaplamadı. Naz da bilmememin daha iyi olacağını söyleyerek konuyu kapattı.

Arden'e güveniyor da olsam yanımda silahlar çıkarılıyorsa nedenini öğrenmek isterdim. "Bana derhal neler olduğunu anlatın. Ya da yola bensiz devam edin."

Ofladı Arden, bakışları yeniden beni buldu. "Peşimizdekiler Naz'ın babasının düşmanlarıydı."

Çatık kaşlarla Naz'a döndüm. Arden'e şaşkın şaşkın bakıyordu. Böyle söylediği için mi yoksa bunu bana söylediği için mi şaşırmıştı, bilmiyordum. Ya yalandı Arden'in söylediği ya da çok gizli bir bilgiyi açık etmişti. Naz'ın ona bu kadar şaşkın bakmasının başka nedeni olamazdı.

Babasıyla ilgili söyledikleri aklıma gelirken "Kim ki baban? Neden düşmanları var?" diye sordum.

"Karanlık birtakım işlerle uğraşıyor diyelim," dedi mahcup bir gülümsemeyle.

"Mafya yani," dedim kısaca.

"Öyle de denebilir..."

"Yani biraz önce bu araba kurşun yağmuruna tutulsaydı ve bana ya da arkadaşlarımıza zarar gelmiş olsaydı Naz'ın yüzünden mi olacaktı bu? O yanımızda diye?"

"Özür dilerim," dedi Naz, gerçekten üzgün görünüyordu.

"Takip ediliyordun Nil," diye hatırlattı Arden. "Biz şimdi yanınızda olmasaydık bile size zarar vermek isteyebilirlerdi."

"O yüzden mi otelde kalmamızı istedin? Çok mu güvenli o otel?"

"Evet, güvenliydi."

"Yola çıkmak isteyerek bizi tehlikeye mi atmış oldum yani?" diye sorarken suçluluk hissi dört bir yanımı sarmaya başlamıştı.

Biz tam beş yıldır birbirinden kaçan bir arkadaş grubuyduk. Birbirimizi bulmak için çıktığımız bu yolda henüz hepimiz bir araya gelememişken şimdi de kim olduğunu bile bilmediğim birilerinden kaçmaya başlamıştık. Bu yolculuk gerçekten hiç hayal ettiğim gibi gitmiyordu.

20. YOL:
"KİMSENİN SUÇU YOK"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen sonra

Zihninden geçen cümleler çok daha öncesinde kurup ezberledikleriydi. Biliyordu, sorun çıkmayacaktı, her biri buradan elini kolunu sallayarak çıkacaktı. Dikkatli olmalılardı. En ufak bir hata hepsinin hayatını mahvedecek, ömrünün en güzel yıllarını hapiste geçirmesine neden olacaktı.

Kimse sevmezdi belki ama o nefret ederdi hapishanelerden çünkü mahrum kalarak büyüdüğü baba sevgisinin nedeni hapishanelerdi. Babası o henüz beş yaşındayken büyük bir suçlamayla tutuklanmıştı. Katil diyorlardı babasından bahsederlerken, *bebek katili*...

Baba şefkatini yüreğinde hissedememiş bir kız çocuğunun eksikliğiyle omuzlarını düşürdü, ellerini masanın üzerine bıraktı. Aslında korkmuyordu. Endişeliydi, evet ama kalbi korkuyla atmıyordu. Kardeşini korumaya devam edebilmek için yıllardır olduğu gibi bugün de korkusuzca savaşmalıydı. Zaten, o kanlı sabahtan sonra gördüğü ve duyduğu hiçbir şey korkudan tir tir titremesine neden olamazdı.

Kapının aniden açılmasıyla düşüncelerinden hızla ayrılarak gözlerini gelen misafire çevirdi. Komiser Rüzgâr Tuğrul ağır adımlarla ona doğru ilerlerken genç kız daha şimdiden cesur gözlerini adama doğrultmuştu.

"Evet," dedi adam, kendisi için çektiği sandalyeye otururken. "Dinliyorum."

Kaşlarından birini kaldırdı. "Bana bir şey sormadınız ki size bir şey anlatayım."

"Neden burada olduğunu bilmiyor musun?" diye sıkılmış gibi sordu adam. Artık öfkelenmeye başladığını hissediyordu, saatlerdir bir grup lise öğrencisini sorguluyordu. Ama henüz en ufak bir ipucu bile yakalamış sayılmazdı.

"Evet, biliyorum. O gece yüzünden..."

Adam yavaş yavaş başını salladı. "Evet, Esin Uysal, o gece yüzünden buradasın. Şimdi söyle bakalım, o gece, cinayet saatinde ne yapıyordun?"

ESİN UYSAL
YAZ UYKUSU

0:00 3:13

ESİN UYSAL'IN
ÇALMA LİSTESİ

"Hiç Kimseyim" - Pinhani
"Kafam Karışık" - Yaşlı Amca
"Kalbinde Birileri Var" - Perdenin Ardındakiler
"Üç Kalp" - Hepsi
"Yanlış Biriyle Doğru Hikaye" - Batu Akdeniz, Aleyna Talınlı
"Bugün senden biraz daha uzaklaşmak istedim" - Rei 6
"Ateşe Düştüm" - Mert Demir
"Yarım Kalan Sigara" - No1, Melek Mosso
"Civciv" - Tuğkan
"Yalnızlık Senfonisi" - Model

21. YOL:
"DAHA MUTLU OLAMAM"

Müzik zihnimdeki cevapsız soruların gürültüsünü bastırırken Ankara'yı çoktan geride bırakmıştık. Allak bullak olmuş bir zihinle olanları düşünüyor, ölçüp tartmaya çalışıyordum ki telefonum çalmaya başladı.

Arden'e müziğin sesini kısmasını söylememe gerek kalmadan o kendi kıstı, ben de gelen aramayı cevapladım. "Yağız?"

"Nil, ben de sizinle gelebilir miyim?"

"Neden, bir sorun mu var?" diye sorduktan sonra Demir'le tartıştıklarını düşündüm ve o anda zihnimde, dudaklarını bükerek küsen Yağız'ın araba hareket halindeyken arabadan inmeye ve Esin'lerin onu güç bela tutmaya çalışması canlandı. Acaba onlar da karanlık işlerle uğraşan birtakım insanlar tarafından takip edildiğimizi biliyor muydu?

"N'olur geleyim, kırma beni," diyordu ki Yağız, "Ne sorun olacak ya?" diye bağırdığını duydum Demir'in. "Üçünüzün ne yaptığını merak ediyor sadece. Kudurdu merakından, başımızın etini yedi. Arden'e söyle de müsait bir yerde dursun, şu kuduruğu arabadan atalım."

"Kuduruk sensin!" dedi Yağız.

Gülerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, mikrofonu kapatarak Arden'e "Yağız da bizimle gelmek istiyormuş," dedim.

"Ay gelsin!" diye atladı Naz. "Ben çok sevdim Yağız'ı."

Arden de başını sallayıp "İleride benzin istasyonu var, orada duracağım," dedi.

Tekrar telefona dönerek "Az sonra mola verecekmişiz, o zaman gelirsin, olur mu?" diye sordum.

"Olur!" dedi heyecanla ve bir şey söylememi beklemeden yüzüme kapattı. Başımı gülerek sallarken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Beklediğimden daha kısa süre sonra Arden gördüğümüz ilk benzin istasyonuna girdi. Demir de bizi takip ederek durdu. Arden ve Naz'ın ne yapacağıyla ilgilenmek yerine arabadan inip doğrudan Demir'e doğru ilerledim. Demir arabayı güvenli bir şekilde park ettikten sonra Yağız arabadan inip hoplaya zıplaya Arden'e doğru ilerlemeye başladı, diğerleri de temiz hava almak için teker teker arabadan indiler.

Demir'in karşısında dikildiğimde arabadan inen son kişi Esin'di, dikkatiyse bizim üzerimizdeydi. Kapıyı kapattıktan sonra bana dönüp "Nasıldı yolculuk?" diye sordu.

Esin'in olan bitenden haberinin olmadığını düşündüğüm için "Normal," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Normal mi? İçinde sadece Arden'in değil Naz'ın da olduğu bir araba yolculuğundan bahsettiğimizin farkında mısın?"

"Evet Esin," dedim sakince. "Gayet iyiydi."

"Tamam, kızma," derken ellerini teslim olurcasına kaldırmıştı. Ben her ne kadar sakin bir ses tonuyla konuşmuş olsam da demek ki yüz ifadem öfkelenmeye başladığımı belli ediyordu. Ya da zaten öfkeli olduğumu.

Arden ve ona heyecanla bir şeyler anlatmaya çalışan Yağız yanımızdan geçip giderken Naz da ağır adımlarla ilerliyordu. Mert ve Ekin çoktan uzaklaşmışken Esin de Naz'ın peşine takılmayı tercih etti.

"Ben çay alacağım galiba," dedi Demir kararsız bir sesle.

"Ne?" dedim anlamayarak.

"Bir şeyler içeceğiz ya şimdi, ben çay içmeyi düşünüyorum."

Anladım ki neden karşısında olduğumu biliyor ve o soruyu sormamı istemiyordu. Tıpkı Arden gibi Demir de bana sorularının cevaplarını vermeyecekti ya da veremeyecekti. Nedenini bilmiyordum ve bu saçmalık ne zaman son bulacaktı, bunu da bilmiyordum ama artık sorgulamaktan bile sıkıldığımı hissedebiliyordum.

Arden'in hiç konuşmadan son sürat sürdüğü arabada Naz çalan şarkıyı mırıldanırken kararımı vermiştim. Bu yolculuğa eğlenmek, önce eski dostlarımı sonra da kendimi bulmak için çıkmıştım ve bunu yapacaktım. Ne Arden'in sırları ne Demir'in yalanları ne de diğerlerinin yapacağı herhangi bir şey buna engel olabilirdi. Belki yolun sonuna dek üç maymunu oynayamayacaktım, yine de bir süreliğine daha olanları görmezden gelecek, onlara güvenmeyi seçecektim çünkü öyle ya da böyle her şeyi öğreneceğimi zaten biliyordum. Asıl bilmediğim şey, öğrendiklerimi nereye koyacağım ve onlarla ne yapacağımdı.

"Olabilir," diyerek ona katıldım, düşüncelerimin sonunun gelmeyeceğini fark edince. "Ben de çay içebilirim."

Onu zor durumda bırakmayacağımı anlayınca genişçe gülümsedi, kolunu omzuma attıktan sonra beni kendine iyice çekti ve yürümeye başladık.

İstasyondaki marketin hemen yanında küçük bir kafe vardı, bizimkiler oraya gitmişlerdi. Otomatik kapıya kadar havadan sudan bahsederek ilerledik, kapının önünde beklediğimizdeyse "Naz'ın varlığının seni rahatsız ettiğini görebiliyorum," dedi. Kapı açıldı, "Lütfen bu kadar sıkma canını," dedikten sonra benimle birlikte içeriye girdi. "Ben bu yolculuğa sadece sen mutlu ol diye katıldım, mutsuz olduğunu görürsem devam edemem."

Bu sanki kimse için değil, kendisi için bile değil, sadece benim için yaşadığını söylemesi gibi bir şeydi. Özeldi ve anlamlı

olması gerekiyordu ancak ben bu duruma bir anlam yüklemek istemiyordum. Onun bu yolculuğa neden diğerlerini yok sayarak sadece ben mutlu olayım diye katıldığını anlayamıyordum. Evet, dokuz yıldır bana diğerlerine davrandığından daha farklı davranmıştı; dost gibi, abi gibi, baba gibi... Ve son beş yılda yanımda kalan, ısrarla gitmeyen tek kişiydi, yine de böyle bir yolculuğa sadece benim için katılmış olmasını garipsemeden edemiyordum. Diğerleri hiç mi önemli değildi onun için? Onları hiç mi özlememişti de bu yolculuğa hasret gidermek, onlarla eskisi gibi olmak için değil de ben biraz daha gülümseyeyim diye katılmıştı?

"Mutluyum ben," dedim sadece. Ona neden mutluluğumu istediğini soracak değildim.

"Hep mutlu ol," dedikten sonra omzumdaki kolunu çekti; bizimkilerin oturduğu masaya neredeyse varmıştık ve Arden'in gözleri bizim üzerimizdeydi.

Masanın yanında durduktan sonra "Ne içiyorsunuz?" diye sorarak boştaki sandalyeye oturdum, Yağız'ın hemen yanına, Arden'in çaprazına...

"Ben kahve," dedi Arden'in hemen yanında oturan Naz. Artık nerede durduğuna bile öfkelenmiyordum, kısa ama tehlikeli seyahatimiz boyunca kendi içsel yolculuğumu tamamlayıp bir yaş daha olgunlaşmıştım sanki.

"Ben de," dedi Esin.

"Ben kola," diyerek bardağını kaldırıp gösterdi Mert. "Ekin'in canı bir şey istemiyormuş."

Ekin'in asık suratına ve bizim yerimize camın ardındaki manzaraya çevirdiği bakışlarına takılmıştım ki "Kolayı isteyen ilk bendim," dedi Yağız cam şişeyi gösterirken. "Mert bana özendi."

"Aynen," derken alaycıydı Mert. "Kıskandım seni, hemen kola siparişi verdim."

"Bakın, kendi ağzıyla itiraf etti."

Mert ile Yağız kendi aralarında atışmaya başlamışken Demir ikimiz için de çay siparişi verdi. Kısa süre sonra herkes içeceklerini bitirdi, yola koyulduk. Yağız bu kez bizimle geldi ve üçümüzü de teklifini kabul ettiğimize bin pişman etti. Asla susmadı, bir an olsun susmadan farklı farklı konulardan bahsedip durdu.

Üç saatlik kesintisiz bir yolculuğun sonunda nihayet Berk'in şehrinde, İstanbul'daydık.

İstanbul'a girdiğimizi gösteren ilk tabeladan sonra "Ulan İstanbul," diyordu ki Yağız, "Sakın!" diyerek onu durdurdu Arden. Neyse ki bize bu kötülüğü yapmadı ve onunla hiçbir derdi olmayan İstanbul'a savaş açmadı.

Berk'in attığı konuma ulaşana kadar Yağız'ın isteği üzerine yine mola verdik ve ben bu kez Demirlerin olduğu arabaya bindim. Ekin'e destek olmak istemiştim çünkü Berk'i gördüğü ilk anda hiç de iyi olamayacağını tuvaletteki konuşmamızda anlamıştım.

Demir arabayı kullanmaya devam ederken yanına Esin oturmuştu. Mert ile Ekin arka koltuklara kurulmuştu, ben de karşılarındaki koltuklarda tek başıma oturuyordum. Arden ve Naz umurumda bile değildi.

Pekâlâ, tamam, biraz umurumdaydılar. Ama Ekin şimdi çok daha önemliydi.

"Ay, çok heyecanlı," dedi Esin. "Sadece on dakika sonra Berk'in evindeyiz."

"Bize evinden mi konum atmış?" diye sordu Demir.

"Bence öyle," derken elindeki telefonda açık olan haritaya bakmaya devam ediyordu.

Önüme dönerek Ekin'e baktım, camdan dışarıyı izlemeye devam ediyordu. Mert kulaklığını takmış, kafasını koltuğun başlığına yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Farkında değildi Ekin'in halinin ya da farkındaydı ama umursamıyordu. Her hâlükârda sinir bozucuydu.

Mert'in gözlerinin kapalı olmasını fırsat bilerek Ekin'e uzandım, omzuna hafifçe dokundum. İrkilerek bana döndü ve anılarla buğulanan gözlerini bana dikti.

DOKUZ YIL ÖNCE

"Neden bana bakıyor?" diye sorarken ben de gözlerimi ona dikmiştim.

Bir bankta oturmuştu, önünde diz çökerek oturan kızın yardımıyla patenleri ayaklarına geçiriyordu. Beyaz patenler ince bacakların altında kaba dururken kız gözlerini dikmiş sadece bana bakıyordu.

"Belki birine benzetmiştir," dedi Özge.

"Olabilir," dedikten sonra kıza bakmayı keserek en yakın arkadaşıma döndüm.

Özge'yle yaklaşık altı ay önce başlayan tekvando kursunda tanışmıştık. Onunla sık sık merhabalaşırdık fakat ilk uzun ve gerçek sohbetimiz, benden iki yaş büyük bir çocuğun karşılıklı antrenman yaptığımız sırada karnıma attığı sert tekmeyle başlamıştı. Karnımı tutarak yere düşmüş, ağlamaya başlamıştım ve bunu görenler başıma toplanmıştı, onlardan biri de Özge'ydi. O günden sonra Özge'yle çok yakın iki dost olmuştuk, o benim en yakın hatta tek arkadaşımdı. Vaktimizin çoğunu artık birlikte geçiriyorduk ve bugün de bizim rutin günlerimizden biriydi; bir buçuk saat boyunca parkta bisiklet sürecek ve akşam olmadan evlerimize dönecektik. Benim için çok sorun değildi ama Özge'nin ailesi karanlık çöktükten sonra dışarıda olmasını hiç mi hiç istemiyordu.

"Bak bak," dedi Özge heyecanla. "Sanırım ilk seferi."

Özge'nin baktığı yere döndüm, yanındaki kızın yardımıyla patenlerin üstünde ayakta durmaya çalışan kızı gördüm. Kahveye yakın renkte saçları olan kumral kız dengede durmakta zorlandığı epey belli olurken saçları daha açık renkte olan yanındaki kıza dönerek "Ay, düzgün tutsana beni Esin!" diye söylendi.

"Tutuyorum zaten!"

"Eğer senin yüzünden düşersem bir aylık harçlığını alırım, bunu biliyorsun, değil mi?"

İsminin Esin olduğunu öğrendiğim kız gözlerini devirerek başını salladı ve paten sürmeyi öğrenmeye çalışan kıza ne yapması gerektiğini anlatmaya başladı. Özge ve ben de bisikletlerimizin üzerinde oturmaya devam ederken onları izlemeye devam ediyorduk.

Az sonra kumral kız hazır hissettiğini söyledi, Esin'in yardımıyla ilerlemeye başladı. Başta her şey çok güzeldi, bir süre sonra kız tek başına bile dengede durabiliyordu. Özge'nin kolası benim meyve suyum çoktan bitmişken kumral kız kahkahalarla paten sürmeye devam ediyordu. Ta ki siyah patenleriyle ona doğru gelen kumral çocuğu görene dek...

Her şey çok hızlı gelişti; erkek, kızı görür görmez sanki ilk görüşte aşka tutulmuş gibi kilitlendi, kız ise ona doğru gelmeye devam eden erkekten korktu ama kaçamadı ve sonunda çarpıştılar; kız, çocuğun üstüne düşerken ve ikili dudaklarının birleşmesine engel olamazken çıkan tek ses Esin'in "Ekin!" diye bağırması olmuştu.

"Oha," dedi Özge. "Öpüştüler!"

Ekin ve kumral çocuk dudakları birbirine yanlışlıkla değmiş olsa bile hemen toparlanmadılar; aksine, sanki bile isteye çarpışmış ve Ekin çocuğun üstüne düşmüş gibi öpüşmeye devam ettiler. Bu öpücük her ikisinin de ilk öpücüğü müydü bilemiyordum ancak bu aşkın ilk görüşte aşk olduğu her hallerinden belliydi.

ŞİMDİ

Bana iyi olduğunu söylercesine gülümsedikten sonra Mert'in elini tutarak arabadan indi. Park halindeki arabaları ardımızda bırakarak dar sokakta yürümeye başladık.

"Arden," diye seslendi Esin. "Sen de heyecanlı mısın?"

Yürüdüğümüz yol dar olduğu için Demir ve Yağız önden yürüyorlardı, konuma bakan artık Demir'di. Mert ve Ekin hemen arkalarındaydı, onların arkasında Esin ve ben vardık, bizim arkamızda ise Arden ve Naz yürüyordu.

Esin bir anlığına Arden'in bizi henüz kabul etmemiş olduğunu unutmuş ve heyecanla Arden'e böyle bir soru sormuştu, neyse ki Arden ilk kez kırıcı olmadı ve "Evet," dedi.

"Ekin sizce de biraz mutsuz gibi değil mi?" diye soran Naz bile Ekin'in halini fark etmişti. Mert fark etmemişti ya, pes artık!

"Hayır, gayet iyi," dedi Esin.

"Hım," derken pek inanmamışa benziyordu. "Bana öyle geldi demek ki."

"Evet, sana öyle gelmiş," dedi Arden. Tıpkı Esin gibi Arden de Ekin'in acısını ona özel tutmak istemiş, onu korumaya çalışmıştı. Esin de benim gibi bu detayı fark edince şaşkınca Arden'e döndü, tekrar önüne döndüğünde gülümsüyordu.

Zor olacak ama olacak, demiştik. Önce birimiz, sonra ikimiz ama sonunda hepimiz Arden'i yeniden kazanacaktık.

Berk'in attığı konuma geldiğimizde bir apartmanın önündeydik. Dış cephesi turuncuya boyalı apartmana girdikten sonra asansöre yöneldik. Kabin o kadar küçüktü ki Berk'in gelmemizi söylediği üçüncü kata asansöre gruplar halinde binerek çıkabildik.

Üçüncü kattaki dairenin önünde durduğumuzda dönüp son kez Ekin'e baktım, neredeyse titriyordu. Kendimi çok daha kötü hissetmeye başladığımda Yağız kapı zilini çalmaya, tokmağı vururken "Aç kapıyı, aç! Yağız'ın geldi, biricik aşkın!" diye bağırmaya başlamıştı.

Kapı yavaşça açıldı, Berk'in gülümseyen yakışıklı suratını gördük. "Nerede kaldınız ya, yemekler buz gibi oldu!" diyerek bizi evine davet etti. Altın saçları, kumral teni ve yeşil gözleriyle beş yıl önceki kadar yakışıklıydı. Onu son gördüğümden bu yana biraz kilo almış ama sporu bırakmayarak vücudunu ge-

liştirmiş görünüyordu. Bizi gördüğü için de epey mutlu olduğu inci gibi parlayan dişlerinden belliydi.

"İstanbul trafiği işte," dedi Arden, sanki daha önce çok kez gelmiş ve bu trafikte sıkışmış gibi konuşmuştu.

Arden ve Naz'ın eve girmesinden sonra daha fazla dayanamayarak eşiği geçti Yağız ve Berk'in boynuna atladı. Berk önce güldü ama Yağız sarılma eylemini abartınca onu itmeye kalktı. Koala Yağız'dan kurtulamayınca ise "Yağız," dedi tehditkâr bir sesle. "Bokunu çıkarma, kırmayayım kafanı."

Yağız sırıtarak geri çekildi. "Sen de özlemişsin beni, belli," dedi lakayt bir sesle. "Ama yemekten sonra hasret giderelim, kurt gibi acıktım."

Kendi çalıp kendi oynayan Yağız koridorda ilerlerken "Dışarıdan mı sipariş ettin yemekleri?" diye sorarak içeriye girdi Demir.

"Aşk olsun," diye alınmış gibi yaptı Berk.

"Hadi hadi, itiraf et," dedi Demir. "Sonuçta hepimiz senin yumurta bile kıramadığını biliyoruz."

"O eskidendi," dedi Berk. "Artık yapabiliyorum." Bir tek ben biliyordum; Berk aslında Ekin'den bile daha iyi yemek yapardı. Ekin yaptığı yemekler beğeniyle övüldüğünde çok mutlu oluyor diye Berk bu yeteneğini gizlemişti.

Demir'in ardından Berk'e sıkıca sarılarak içeriye girdi Esin ve kapıda sadece üç kişi kaldı. Berk'in gözleri önce bendeydi ama sonra Mert'e ve Ekin'e kaydı. Bana baktığında gülen gözleri Mert'e çevrildiğinde öfkeyle karardı. Ekin'i bulduğunda yeşil gözler buğulandı. Ya da ben öyle görmek istediğim için öyle sandım.

Mert benden önce davranarak "Benim acilen tuvaleti kullanmam gerek," diyerek içeriye girdi. *Oh*, dedim. *Nihayet birkaç dakikalığına da olsa aradan çekildin.*

"Koridorun sonunda sağdaki kapı," dedi Berk. Ekin ve ben kapıda dikilirken bize döndü, "Siz beni özlemediniz galiba," dedi şakacı bir tavırla.

"Özledik tabii," diyerek eşikten geçtim. Ekin'in adına konuşmam yanlıştı belki ama "Hem de çok!" diye devam ederken Berk'e sarılmıştım. Berk bana sıkıca sarılırken arkamda duran Ekin'e bakıyor muydu, merak ediyordum ve ne yazık ki bunu öğrenmem şimdilik mümkün değildi.

Geri çekildiğimde Berk'i gülümserken buldum ve dönüp baktığımda Ekin'in yüzünün de buruk bir şekilde de olsa tebessüm ederek aydınlandığını gördüm.

"Berk! Çabuk buraya gel!" diye bağırdı Yağız. O kadar sinirlendim, o kadar sinirlendim ki neredeyse koşup Yağız'ı pencereden atacaktım. Berk ve Ekin henüz sarılmamışlardı bile! Gerçi sarılmayı düşünüyorlar mıydı, bundan da emin değildim ya, neyse...

"Berk dedim sana!" diye bağırırken hesap sorar gibi bir tavır takınmıştı Yağız. Yine nasıl saçmalayarak bizim başımızı ağrıtacaktı, merak ediyordum doğrusu.

"Ben şuna bir bakayım," dedikten sonra Berk koridor boyu ilerlemeye başladığında ben de Ekin'e döndüm.

"İyi misin?" diye sordum sessizce.

Berk'in ona sarılmadan ya da tam anlamıyla selam vermeden gitmiş olmasına hiç aldırmamış gibi başını salladı. "Çok."

"Mutlusun yani?" dedim şüpheli bir sesle. Sadece onu görmek bile bütün gün süren mutsuzluğunu nasıl da alıp götürmüştü öyle...

"Daha mutlu olamam," derken gülümsüyordu.

İkimiz de bütün günün gerginliğini, endişesini bir kenara bırakarak Berk'e geldiğimiz, onu tekrar gördüğümüz için mutluyken koridor boyu ilerledik ve diğerlerinin bulunduğu salona girdik. Aramızda sadece Özge'nin eksik olduğu, bize yıllar öncesini anımsatan bu tabloya bir yabancı daha dahil olunca Ekin'in dudaklarındaki gülümseme solup gitti.

Kızın üzerinde sadece bol bir tişört vardı ve muhtemelen bu beyaz tişört Berk'e aitti. Ekin'den bile daha güzel bir yüze sahip olan sarışın kız tişörtünün eteklerini aşağıya doğru çekerek çıplak bacaklarını örtmeye çalışırken "Berk," dedi gülümseyerek. "Neden bana misafirlerimizin olduğunu söylemedin aşkım?"

22. YOL:
"İYİ VE GÜZEL KADINLAR HEP AĞLAR"

Zaman mı her şeyi değiştirendi yoksa biz miydik zamanla değişen?

Baktığımda gördüklerim beni bozguna uğratıyordu. Kimseyi bıraktığımız gibi bulamıyor olmayı kabullenemiyordum. Ekin'in güzel suratındaki hayal kırıklığına bakılacak olursa o da gerçeği reddediyordu.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Yağız bile her zaman yaptığı gibi gerginliği azaltmaya yönelik bir şey söyleyemiyordu. Gözler Berk ile Ekin arasında mekik dokuyor, henüz ismini bilmediğimiz kızın farkında bile olmadan neye sebep olduğuna bakıyorduk.

Birbirlerini çok sevdikleri bir sevgililik dönemi geçirmiş ve Berk'in sebepsiz yere çekip gitmesiyle ayrılmışlardı. Aradan geçen yıllarda ikisi de değişmiş, kalpleri başkaları için atmaya başlamıştı. Kızmıyorduk. Ekin gibi Berk'in de hayatında yeni biri tabii ki olabilirdi. Yine de... İçeriye giren kızın ettiği laftan sonra gözle görülür bir şekilde buhrana kapılan Ekin'in karşısında Berk'in öylece durmasına şaşırmadan edemiyorduk.

"Kıyamadım seni uyandırmaya," dedi Berk. Kıza yaklaşıp altın sarısı saçlarından öptü. "İyi uyudu mu benim aşkım bakalım?"

Yağız'la aynı anda birbirimize doğru döndük, ikimizin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Birbirimize bakınca aynı anda

işaret parmaklarımız ağzımıza doğru gitti, kusuyormuş gibi yaptık. Naz bizim bu tepkimize kıkırdarken içeriye Mert girdi. Daha doğrusu girmek istedi. Kız kapı eşiğinin bir adım önünde dikilmeye devam ettiği için Mert rahatça geçip içeriye giremedi. Berk, Mert'in varlığını fark edince kızı hafifçe yana kaydırdı ve şaşkın bakışlarla içeri giren Mert, Ekin'in yanındaki yerini aldı. Ekin çoktan suratındaki o içler acısı ifadeden kurtulmuştu bile. Bunun sebebi Mert'in gelmesi miydi yoksa Berk'in karşısında güçsüz durmak istememesi miydi, emin olamıyordum.

"Ben üzerimi değiştirip geleyim," dedi kız. Berk başını sallayınca bize gülümseyerek odadan ayrıldı.

Kızın gözden kaybolduğu ilk anda "Aşkım ne ya?" dedi Yağız yüzünü ekşiterek. Ardından Berk'e döndü. "Sen bu kelimeden nefret ederdin!"

Hepimizin aklına sevgili oldukları dönemde Berk ve Ekin'in birbirine nasıl hitap ettiği gelmişken "Evet," diyerek Yağız'a katıldı Esin.

"Demek ki artık seviyor," dedi Ekin. Ses tonu iğneleyiciydi.

Berk'in gözleri hızlıca Ekin'e kaydı, sonra Ekin'in omzuna kolunu atan Mert'e baktı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşunca sebebini merak ettim. Berk de fark etmiş miydi acaba Mert'in ona ne kadar benzediğini? Fark edilmeyecek gibi değildi ki. Şimdi ikisini karşı karşıya görünce ne kadar benzediklerini daha iyi anlamıştım. Berk de anlamış olmalıydı.

"Soğutmasak mı yemekleri?" diye sorarak Yağız'ın rolünü çalmış oldu Demir, ortamdaki elektriği azaltmaya çalışan şimdi oydu.

"Ay evet ya," diyerek ona katıldı Esin. "Nasıl acıktım, nasıl!"

Aslında aç değildi, aslında Demir de yemeklerin derdine düşmemişti ama bir şekilde bu kritik anın yönetilmesi gerekiyordu. Berk de bunu bilerek suratına geniş bir gülümseme yerleştirdi. "Eh, geçin o zaman masaya!" dedi.

Kapının solunda kalan masaya baktım. Üzerine beyaz bir örtü sermişti, tabaklar ve kaşık çatallar dizilmişti hatta peçeteler

bile katlı duruyordu. Her şey harika görünüyordu, çok önemli bir davete hazırlık yapmış gibiydi ve az sonra yaptığı yemekleri mutfaktan getirmesi gerekecekti. Diğerleri masanın etrafını çevreleyen sandalyelere kurulurken Berk'e döndüm, "Ben sana yardım edeyim," diye teklifte bulundum.

Reddetmesine kesinlikle izin vermeyeceğim bu teklife "Olur," yanıtını verdi.

Ekin'e dönüp hafifçe gülümsedikten sonra Berk'i takip etmeye başladım. Önce salondan ayrıldık, koridorun solundaki ilk kapıdan mutfağa girdik. Klasik 3+1 evlerden biriydi, yani, sanırım öyleydi.

Mutfağa girer girmez aldığım enfes kokular karnımın acıktığını anlamama yetmişti. Bir an önce servisi halledip yemeye başlasak iyi olurdu. Ama tabii, ondan önce çözmemiz gereken başka bir konu vardı...

"Kimin başının altından çıktı bu?" diye sorunca Berk, onun da benimle aynı fikirde olduğunu anlamış oldum. Açık açık konuşmak için diğerlerinden mi yoksa sarışın kız arkadaşından mı çekinmişti, bilemiyordum.

"Yağız."

Kaşlarını kaldırıp indirirken "Tahmin ediyordum," dedi. "Neyse ki henüz başımıza bela açmadı." Bakışlarımı gördükten sonra "Yoksa açtı mı?" diye endişelenerek sordu.

Berk ve Yağız gerçekten iyi bir ikiliydi. Arden ve Demir arasındaki ilişki nasılsa Berk ve Yağız arasındaki ilişki de öyleydi hatta belki de onlar daha yakın bile olabilirdi. Bu belki yaşıt olmalarından belki de aynı şeylerden hoşlanmalarından kaynaklanıyordu, bilemiyordum ama Yağız'ın diğerlerini abi gibi görürken Berk'i ekürisi olarak gördüğünün hepimiz farkındaydık. Bir de tabii onu idolü olarak seçtiğinin de...

"Onu yıllar sonra ilk kez gördüğümde birilerinden kaçıyordu," dedim omuzlarımı düşürerek. "Küçük bir bakkaldan çikolata çalmıştı."

"Ne?"

"Ve bunu sadece eğlenmek için yaptığını söyledi."

"Kafayı mı yemiş bu?" diye öfkelenerek sordu. Onu kolundan tutmasaydım gidip her şeyi mahvedebilirdi. Berk saman alevi gibiydi, çok çabuk parlar ve sönerdi. Ateşiyle canını en çok yaktığı kişi de ne yazık ki Ekin'di.

"Sakin ol," dedim kolunu tutmaya devam ederken. "Konuştum, bir daha böyle saçmalıklar yapmayacak."

"Nil," dedi isteğime uymaya çalışırken. "Bunun ne demek olduğunun farkındasın, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım. Ne yazık ki farkındaydım. "Yemeğini yesin de kenara çekip bir güzel döveyim şu gorili."

"Goril mi?" dedim gülerek. "Onu döveceksin ama önce yemeğini yemesini mi bekleyeceksin?"

"Evet, açken dövülünce canın daha çok yanıyor."

Kalakaldım, dudaklarım tekrar düz bir çizgi halini aldı ve zihnim geçmişe doğru sürüklendi.

ALTI YIL ÖNCE

Rutinimizi gerçekleştirmek üzere parktaydık. Aramızda sadece Berk yoktu ve dakikaları sayan Ekin her geçen saniye daha fazla öfkeleniyordu.

"Ay, çıldıracağım ya!" diye sitem etti Ekin bir kez daha. "Beni evimden almadığı yetmezmiş gibi bir de buluşmaya geç geliyor. Ne işi varsa artık beyefendinin!"

"Ekin, farkında mısın bilmiyorum ama Berk böyle bir şeyi ilk kez yapıyor," dedi Özge. Elini Ekin'in omzuna koymuş, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Önemli bir şey olmalı."

"Ne olmuş olabilir ya?" Omzunu silkerek Özge'nin elinden kurtuldu. "Haber verebilirdi. Mesaj yazmak hiç de zor bir eylem değil!"

"Telefonu kapalı," diye hatırlattım. "Belli ki önemli bir durum var, haber bile veremiyor."

"Of!" dedi Ekin. "Siz başlayın. Ben oturmaya devam edeceğim."

"Yani beklemeye," dedi Esin patenlerini giymeye çalışırken.

Arden ve Demir içtikleri sigaraları çoktan bitirip üstlerine sinen kokunun bir nebze geçmesini bekledikten sonra yanımıza döndüklerinde "Berk'ten henüz haber alamadınız, değil mi?" diye sordu Arden.

"Evet, telefonu hâlâ kapalı."

"O zaman siz devam edin. Ben bi' evine bakıp geleyim."

"Ya Kenan Amca'yla karşılaşırsan?" diye korkarak sordu Yağız. Daha önce Berk'in babasıyla sadece bir defa denk gelmişlerdi ve aralarında her ne geçtiyse o gün bugündür ondan çok korkuyordu.

"Berk'in yerini sorarım," dedi Arden rahat bir tavırla.

Arden'i "Ben de geleyim," diye destekledi Demir. "Bu pek Berk'lik bir hareket değil."

"Olur," demesine kalmadan Arden'in, "Berk!" diye bağırması bir oldu Özge'nin.

Hep birlikte Özge'nin baktığı yöne döndük. Berk topallayarak bize doğru ilerliyordu. Ekin'in yerinden fırlamasına neden olan şey ise Berk'in suratındaki kandı.

Ekin'le birlikte biz de ona doğru koştuk. Arden Berk'i tutarak ağırlığını ona vermesini isterken Ekin donakalmıştı. Bu ilk değildi ama hepimiz ilk seferki kadar şaşkındık.

Berk, suratında aptal bir gülümseme varken "Bensiz başlamaya gönlünüz el vermedi, değil mi?" diye sordu.

Biz korku dolu gözlerle ona bakmaya devam ediyorduk. Ekin, "Baban mı?" diye sesi titreyerek sordu önce. "Baban mı?" diye ağlamaklı bir sesle tekrarladı.

Berk'in patlamış dudakları her şeyin yolunda olduğunu söylercesine kıvrılırken benim canım yandı. Bu acıyı biliyordum çünkü. O kanlı gülümsemenin ne kadar sahte olduğunu çok iyi biliyordum.

Berk Arden'den güç almaya son vererek dik durdu. Ellerini kaldırıp Ekin'in suratını avuçladı. "Şşt," dedi kaşından çenesine kadar akmış, kurumak üzere olan kanı yok sayarak. "İyiyim ben."

"Berk!" dedi Ekin ağlayarak.

Hepimiz endişeyle Yağız ise hayranlıkla bakıyordu ona. Bir posta dayak yiyip bana mısın demeden çıkıp gelmişti. Yağız, Berk'te bulduğu çoğu şey gibi bu yaptığını da havalı bulmuştu. Onu gerçek anlamda örnek alıyordu, acısına rağmen Ekin'in karşısında güçlü durmaya çalışmasını takdir ediyordu.

"Berk, sen aptal mısın?" diye öfkeyle sordu Demir. "Neden bu halde buraya kadar geldin?"

"Çünkü geleceğimi söylemiştim," dedi Ekin'e bakmaya devam ederken. "Ekin beklemekten nefret eder."

Ekin, Berk'in gelişinden çok kısa bir süre öncesine kadar ettiği sitemleri hatırlamış olmalıydı ki hıçkırarak ağlamaya başladı. Berk'in elleri yanaklarında durmaya devam ederken gözyaşları da parmaklarıyla buluşuyordu.

"Arden," diye seslendim. "Berk'i hastaneye götürelim, topallıyordu."

Başını hızlıca sallayan Arden'e rağmen "Hayır," dedi Berk. "İyiyim ben, sadece bileğim darbe alınca incindi, o kadar..."

"Suratın dağılmış geri zekâlı. Neden hâlâ iyi olduğunu söyleyip duruyorsun?" dedi Özge.

"Çünkü iyiyim; çünkü buradayım ve sizinleyim."

"Ama suratın dağılmış bir halde!" dedi Esin.

Kardeşinin sözünden sonra daha şiddetli ağlamaya başlayınca, "Bu incileri benim için bile olsa dökmeyeceksin demedim mi ben sana?" diye kızdı Berk sevgilisine. İnci derken bahsettiği şey gözyaşlarıydı. Ekin, Berk'in gerçekten kızdığını düşünerek toparlanmaya çalıştı. "İşte böyle," dedi sakince. "Bu bal yanaklar gözyaşlarıyla ıslanmasın."

"Berk ya!" dedi Ekin, yavaş yavaş kendine geliyordu. "Kaç defa diyeceğim sana, bana *bal yanaklım* deme diye?"

"Ama yanakların bal gibi, ben ne yapayım?" dedikten sonra gülerek uzanıp Ekin'in yanağını ısırdı, geri çekildiğinde Berk'in dudaklarındaki kan, Ekin'in yanağındaydı.

ŞİMDİ

"Ona henüz söylemedik," dedim Yağız'dan bahsetmeye devam ederek.

"Hâlâ mı?" diye şaşırarak sordu, tezgâhın üzerindeki tencerelere yöneldiğinde ben de harekete geçtim. En büyük tencereyi alıp sesli yanıt vermek yerine başımı salladım. "Artık döndüğüne göre korkmamıza gerek yok, söyleyebiliriz."

"Özge'yi de aldıktan sonra hep birlikte anlatalım dedik."

"Mantıklı," dedikten sonra mutfak kapısını açmaya gitti.

"Berk," diyerek onu durdurdum. "Bir şey sormak istiyorum."

Ne soracağımı zaten biliyor gibiydi, kapı kolunu tutarken omzunun üstünden bana baktı. "Sor."

"Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordum sarışın kızı kastederek.

"Yani," dedi geçiştirircesine. "Taş gibi hatun sonuçta."

"Onu artık sevmiyor musun?" diye sordum Ekin'i kastederek.

Bu kez beni geçiştirmedi, beklediğim gibi cevap bile vermedi. Konuşmaya gerek bile duymadığı için miydi yoksa konuştuğunda olacaklardan korktuğu için mi, bilemiyordum. Ama kapıyı hızlıca açıp tezgâhın üzerindekileri taşımaya kalktığında kaçar gibi bir hali olduğuna emindim.

Mutfaktan ayrılıp tekrar salona girdiğimizde Berk hızlıca yemekleri servis etmeye başladı. Kısa süre sonra içeriye sarışın kız girdi, saçlarını Ekin gibi at kuyruğu yapmıştı. Mert başköşeye geçince sağında kalan sandalyelere sırasıyla Ekin, Arden, Naz ve Demir, solunda kalan sandalyelere ise Esin ve Yağız

oturmuştu. Tıkış pıkış oturmuş olsak da sığmıştık, ben de Yağız ve Esin'in arasındaydım. Yine Arden'in karşısında.

"Sağ baştan isimleri sayarak mı başlasak tanışmaya?" dedik ten sonra komik bir şaka yapmış gibi gülmeye başladı kız

Berk tabaklara köfte bırakırken "Sen de yiyecek misin?" diye sordu sevgilisine. Neyse ki aramızdan birini böyle bir durumda bile mutlu edecek bir şey vardı. Yağız tam bir köfte canavarıydı

"Unuttun mu aşkım, ben akşam beşten sonra yemek yemem

"Eşlik etmek istersin diye bi' soraym dedim," deyince Berk kız memnuniyetle başını sallayarak başköşeye geçip oturdu Mert ile Berk'in sevgilisi karşılıklı oturuyordu şimdi, yanlarında biz vardık; Ekin ve Berk'in yeni sevgilileri birbirine bakıyordu, gözlerini kaçıran Ekin ve Berk'ti. Ne trajedi ama!

"Ben iki tabak yesem olur mu?" diye sordu Yağız Demir'e dönerek.

"Ulan sen hâlâ bu heriften izin mi alıyorsun?" diye çıkıştı Berk.

"Evet."

"İzin vermezse yemiyor musun gerçekten?"

"Evet, yemiyorum," dedi Yağız dünyanın en kolay sorusunu cevaplar gibi rahat bir tavırla.

"Neden çocuğu kısıtlamaya devam ediyorsun?" diye sorarak Demir'e baktı Berk. "Bırakşana kendi haline."

"Çocuk mu?" diyerek gözlerini kıstı Yağız. "Büyüdüm ben. Kocaman adam oldum!"

"Ben burada seni koruyorum, sen buna mı takılıyorsun?"

"Ama çocuk dedin bana."

"Sen de bize bebek diyordun," diye araya girdi Arden. "Biz sana bir şey diyor muyduk?" Sohbete dahil olmak istemesi hoşuma gitmişti. Kendimi bir anda tüy gibi hafiflemiş hissettim.

"Bebek demiyordum," diyerek Arden'i düzeltmeye kalktı Yağız. "*Bebeğim* diyordum."

"Neyse ki o vahim günler geride kaldı," dedi Demir rahat bir nefes alarak.

Yağız sahte bir kahkaha attı. "Sen öyle san," dedikten sonra "Be-be-ğim!" diye heceleyerek devam etti.

Arden gülerek başını iki yana sallarken Demir burnunun kemerini sıkıyordu. Diğerlerini bilmem ama beni bu laf dalaşı inanılmaz mutlu ediyordu çünkü geldiğimizden beri Arden ilk kez diğerleriyle eski günleri yâd ederek konuşmuştu. Üstelik bunu içtenlikle gülerek yapmıştı.

"Eğer bugün iki tabak yersen sözümü geri alırım," dedi Berk.

"Yemezsem?"

"Yemezsen..." deyip duraksadı. Belli ki aklında aksi bir şey yoktu ama suskunluğu uzun sürmedi. "Yemezsen gece uyumadan önce süt getiririm sana," diye devam etti. Sanırım o da Yağız'la atışmayı epey özlemişti.

"Demir," diyerek ciddileşti Yağız. "Gördüğün üzere durum ciddi. Bugün iki tabak yiyorum, hiç kusura bakma."

Demir oralı olmazken "Pardon, ufaktan bir araya gireceğim ama..." dedi sarışın kız. "Artık tanışsak diyorum... Ben İdil," dedikten sonra elini kaldırıp saç uçlarını kıvırmaya başladı. "Berk'in biricik sevgilisiyim."

"Yağız ben de." Ağzındaki köfteyi henüz yutmamışken sırıttı. "Berk'in her şeyiyim."

Ortamı yeniden ele geçiren gerginliğe rağmen Yağız'ın İdil'e söylediği söz kıkırdamama sebep oldu. Benimle birlikte Esin de güldü. İsmini bahşetme törenine devam eden ise Demir'di. Sonra Esin, sonra ben, sonra Arden, sonra Naz ve en sonunda da Mert...

"Ben de Mert. Ekin'in biricik sevgilisiyim."

Berk'e baktım, tabakları doldurmaya devam ediyordu. Sanki babası gibi artık onun da bir kalbi yoktu.

"Ekin'in mi?" dedi İdil gözleri kızların üzerinde gezinirken. "Ekin kimdi?"

"Sence kim olabilir?" diye sordum. "Burada ismini söyleme yen tek kişi olduğuna göre sence Ekin kimdir?"

"Ay bilmiyorum ki," dedi hafif telaşlı bir tavırla. "Kimler ismini söylemişti onu bile unuttum ben."

"B12 eksik olabilir mi sende?" diye sordu Esin.

"Olabilir mi ki?"

"Boşver aşkım," dedi Berk. "Sen o güzel kafanı böyle şeylerle yorma." İdil'e öpücük gönderip hazırladığı tabağı Ekin'in önüne bıraktı.

"Aaaaa," diye şaşırdı İdil. "Taze fasulye mi yaptın?"

"Neden şaşırdın ki bu kadar?" diye sordu Naz.

"Berk taze fasulyeyi hiç sevmez de ondan!" diye hepimizin bildiği bir gerçeği söyledi. "Ben çok severim ama Berk sevmiyor diye hiç eve almayız," diye devam edince bu kez şaşıran biz olduk, gülümseyen tek kişi ise Ekin'di çünkü aramızda taze fasulyeyi seven sadece oydu.

"Üstelik zeytinyağlı yapmış," dedim imalı bir sesle. Ekin zeytinyağlı taze fasulyeye bayılırdı ve hepimiz bunu çok iyi bilirdik.

Berk neredeyse kızaracaktı. Aralarında sarı tutamların da bulunduğu kumral saçlarını karıştırmak, kendini ele vermek üzere olduğunu söylemek isterdim ama "Herkesin sevdiği bir şeyi yaptım. Özel sebebi yok," diyerek beni dumura uğrattı. Çünkü sofraya baktığımda gerçekten hepimizin sevdiği yemeklerin masada olduğunu gördüm. Benim için de mercimek çorbası hazırlamıştı.

"Arden, senin sevdiğin yemek hangisi?" diye sorunca Naz, gözlerim masadaki kayık tabaklara çevrildi.

Sarma, diye fısıldadım. "Yaprak sarması," dedi Arden.

"Ya," dedi Naz. "Ben pek sevmem ama senin için tadına bakacağım."

Yağız birden Naz'ın önünde duran sarma tabağını aldı, onu duymamış gibi önce kendi tabağını, ardından "Nil, sen çok seversin, ye kuzum benim," diyerek benim tabağımı yaprak sarmasıyla doldurdu. Elindeki tabak şimdi boştu.

Yağız'ın yaptığı bu şey, kara listesine girmeye aday bir isme karşı yapılmış olsa da çok ayıptı. Bu yüzden gülmedim ve kendi tabağımdaki sarmaları Naz'a uzattım. Naz önce şaşkınlıkla baktı sonra gülümseyerek çatalını tabağıma uzattı. Yağız masanın altından bacağımı çimdiklese de hiç oralı olmadım. Arden'e bile bir kez olsun bakmadan tabağımı tekrar önüme aldıktan sonra yemeğe devam ettim.

Bir süre sessiz kalıp Berk'in hazırladığı yemekleri afiyetle yedik. Eli gerçekten lezzetliydi, tadına baktığımız her yeni şeyden sonra onu övüyorduk. Tabaklar yarılanmışken "Ekin," diye seslenince İdil, çatal ve kaşıklar hareket etmeyi bıraktı. "Sen geldin mi daha önce İstanbul'a?"

"Hayır, gelmedim," dedi Ekin fasulyelerle oynarken.

Berk kızarttığı tavuk parçalarını yerken bir İdil'e bir Ekin'e bakıyordu, diken üstünde gibi görünmüyor ama eğlenmiyordu da... Sanki sadece umursamıyordu.

Düşüncem kaşlarımı çatmama neden oldu. Ekin'i umursamıyor muydu gerçekten? Aradan geçen onca yıl mı bitirmişti içindeki sevgiyi yoksa zaten yıllar önce bittiği için mi Ekin'den ayrılmıştı?

"İstersen birlikte alışverişe çıkabiliriz, hem bu sırada sana şehri de gezdirmiş olurum," dedi İdil.

"Neden onunla alışverişe çıkmak istiyorsun ki?" diye araya girdi Esin.

İdil bir yudum su içtikten sonra "Çünkü gördüğüm kadarıyla aranızda sadece o modadan anlıyor," dedi.

"Evet," diyerek ona katıldı Ekin. "Benim de gördüğüm kadarıyla senin modayla yakından uzaktan alakan yok."

İdil bir an duraksadı, gözleri Berk'e döndü. Bu bir işaretmiş gibi Berk elini kaldırarak İdil'in elini tuttu. O anda İdil kahkaha attı, "Aman canım!" dedi. "Ne demişler? Moda insanın kendine yakışanı giymesidir!"

"Bu kulağa bir deyişten çok avuntu cümlesi gibi geliyor," dedi Demir.

İdil gülmeye devam ederken "Ben sizi çok sevdim, bu gece bizim misafirimizsiniz, ona göre," dedi.

"Gerek yok," dedi Mert. "Otelde kalırız biz, değil mi arkadaşlar?"

Neredeyse ilk konuşmasıydı ve tavrı oldukça netti. Ekin'in bu evde kalmasını istemiyordu. Diğerleri cevap vermeden önce Ekin'e döndüm. Ne Mert'e ne de başkasına bakıyordu, sadece önündeki taze fasulyeyi çatallamaya devam ediyordu. Ama yemiyordu. Masaya oturduğumuzdan beri tek bir lokma dahi yememişti.

"Bir geceliğine de olsa kalabiliriz bence," dedi Esin. Kardeşinin ne istediğini en iyi o biliyor olmalıydı.

"Evet, bence de..." diye bu yüzden katıldım ona.

"Öyleyse siz kalın, biz Ekin'le otele geçelim. Belki Arden ve Naz da bizimle gelir. Hem bu kadar kişi bu eve sığamayız," diye devam etti Mert. Aslında haklıydı, on kişiydik ve bu evde rahat etmemiz pek mümkün değildi ama kimse ona fikrini sormamıştı. Özellikle Arden ve Naz'a dair fikirlerini!

Ne diyeceğini merak ettiğim Arden önce Mert'e haddini bilmediğini söylercesine baktı, sonra bana döndü. *Eyvah, basıldık!* gibi bir telaşa kapılarak gözlerimi hızlıca ondan kaçırdım. "Burada kalıyoruz," dediğindeyse tekrar ona döndüm. "Hepimiz burada kalıyoruz, dilersen sen otelde kalabilirsin."

Ekin çatalını oynatmayı bıraktı ama gözlerini bir türlü tabağından kaldırmıyordu. Mert boğazını temizledi. "Bu yola Ekin için çıktım. Ekin neredeyse ben de oradayım."

"Nerede olmak istiyorsun Ekin?" diye sordu Berk.

Başımı hızlıca Berk'e çevirdim, kalbim ağzımda atıyordu çünkü bu Ekin'e hitaben kurduğu ilk cümleydi ve fazlasıyla anlamlıydı. Ekin'in zihninde dönüp dolaşan soruları tahmin etmek güç değildi.

Nerede olmak istiyorsun Ekin? Berk'in yanında mı? Mert'in yanında mı? Kalbinde yaşatmak istediğin kişi kim? İdil'e rağmen Berk mi, yoksa Berk'e rağmen Mert mi?

23. YOL:
"MUTLU YILLAR"

Derin bir sessizlik oluştu. Yağız bile ağzındaki köfteyi çiğnemeyi bırakmıştı. Ekin'in cevabını bekliyordu.

Ekin elindeki çatalı yavaşça masaya bıraktı, gözlerini süzerek Berk'e çevirdi. Eli Mert'in masanın üstünde duran elini buldu ve dudakları hafifçe kıvrıldı. "Aslında çok haklısın," dedi sevgilisine. "Bu eve bu kadar insan sığmamız mümkün değil ve birkaçımızın başka bir yerde konaklaması daha iyi olacaktır."

Kaşlarım benden habersizce çatıldı. *Ne yani,* dedim içimden. *Berk'e inat olsun diye gerçekten Mert'i mi seçeceksin?* "Ancak yine de," diye devam edince umutla kırpıştırdım gözlerimi. "Başka bir yerde konaklamamıza gerek yok. Ne de olsa sadece bir gün kalacağız burada. Ertesi gün Özge'yi de almak için yola çıkacağız."

"Yani," dedi Berk, daha açık ve net bir cevap istediği belliydi. "Nerede olmak istiyorsun?"

Senin yanında, diyebilirdi. Tabii, artık yeni sevgilileri olmasaydı... Diyemedi, bunun yerine "Arkadaşlarımın yanında," dedi sadece.

"Peki sevgilim," dedi Mert anlayışla. "Nasıl istersen..."

"Ama yarın çıkamayız ki yola," dedi İdil.

"Yız?" diye tekrarladı Yağız. "Sen de mi geliyorsun?"

"Neden gelmesin?" diye sordu Berk. "Ekin'le Arden'in sevgilileri gelmiş."

"Arden'in sevgilisi değil o!" diye atladım hemen.

Arden bana yandan bir bakış atarken Berk'in kaşlarından biri havalandı. "Öyle mi?" diye imalı bir sesle sordu. "Sevgilisi değilse neyi?"

"Onu biz de henüz bilmiyoruz," dedi Esin.

"Kim olduğunu bile bilmediğiniz birini yolculuğa dahil ediyorsunuz ama benim sevgilimin dahil olmak istemesini sorun ediyorsunuz, öyle mi?" diye sitem ettikten sonra dilini şaklattı. "Yazıklar olsun."

"Kimse sorun ettiğini söylemedi," dedi Arden.

Güzel, diye geçirdim içimden. *Demek gerçekten yavaş yavaş da olsa aramıza dönüyorsun...*

"Hım," dedi Berk, çatalını tabağındaki patateslerden birine batırdı. Dudaklarında geniş bir gülümseme oluştu. "Öyleyse İdil'le birlikte yola devam ediyoruz."

Kimse onaylamadı ama reddetmedi de... Bakışlar kaçırıldı. yeniden sessizliğe gömülerek tabaklarımızdakileri yemeye devam ettik. Çünkü Berk'in haklı olduğunu hepimiz biliyorduk. Mert ve Naz katılabiliyorsa bu yolculuğa İdil de katılabilirdi.

Uzun süren yemek faslından sonra karınlarımızı güzelce doyurmuş halde masadan kalktık. Odanın bir yarısı yemek masasına diğer yarısı oturma grubuna ayrılmıştı. Berk masayı toplarken ona yardımcı olan Esin, Arden ve bendik. Diğerleri şişmiş karınlarıyla ancak birkaç adım atarak kendilerini geniş koltuklara atmışlardı. Mert ve Ekin ise salona bağlı olan balkona çıkmıştı.

Arden'in iki servis tabağıyla mutfağa yöneldiğini görünce masadan rastgele bir şey kapıp peşinden gittim. Mutfağa girdiğimde tabakları tezgâha bırakıyordu, devamında ne yapması gerektiğini bilmiyor gibi bir hali vardı.

"Artık ona bulaşık diyoruz," dedim şakacı bir tavırla. Sadece sohbet etmeye çalışıyordum.

"Buralarda bir yerlerde makinesi de olması gerek sanki?" derken etrafına bakıyordu.

"Bulaşıklar elde de yıkanabiliyor."

Bana döndü, eliyle kendini gösterdi, "Benden bu tabakları yıkamamı istemeyeceksin herhalde!" diye hayret etti.

Omuz silktim. "Yardım etmek isteyen sendin."

"Evet ama ben toplamak için yardım etmek istedim, yıkamak için değil."

"E, kim yıkayacak o zaman? Ben mi?" diye sordum. "Erkekler de bulaşık yıkayabilir!"

"Evet," diyerek katıldı bana. "Bu yüzden Berk yıkasın."

"Ama bu tabakları buraya getiren sensin."

"Ama tabaklar onun."

"Neden uzatıyorsun? Ne var yani yıkasan?"

"Nil," dedi sıkılgan bir tavırla. "Beni bilmiyormuş gibi konuşma." Yani evet, Arden kirli yüzeylere dokunamıyordu. Bu konuda çok hassastı hatta bir keresinde bu yüzden ellerinde yaralar bile çıkmıştı. Doktor psikolojik olduğunu söylemişti. Ama bunlar bulaşıktı, artıklar suyla birlikte akıp gidiyordu, bunlara da mı dokunamazdı? "Bütün ev işlerini yapabilirim ama temizlik, hayır, asla..."

Arden başını şiddetle iki yana sallarken duyduğumuz alkış sesleri dikkatimizi dağıttı. Kapı eşiğinde duran, bizi hiç mi hiç onaylamadığını belli edercesine bakan Yağız'a döndük. "Aferin size," dedi sinirle. "Üç dakikadır buradan sizi izliyorum, belki bir şeyler konuşur ya da yaparsınız diye ama nerede... Siz ancak bulaşık davasına girin."

"Pardon ama mutfakta ellerimizde bulaşıklar varken bulaşık davasına girmeyeceğiz de ne yapacağız?"

"Ellerinizde bulaşıklar mı var gerçekten?"

"Evet," dedim kendimden emin bir sesle. "Bak, görmüyor musun..." derken elimi kaldırmış ve görüş açıma televizyon kumandasını getirmiştim. Evet, masadan kapıp getirdiğim şey kumandaydı ve ne yazık ki rezil olmuştum.

"Adın da Leyla değil ki..." derken alay ediyordu Yağız. Dönüp Arden'e baktım, onun da suratında muzip bir gülümseme vardı.

Harika. Gerçekten harika!

"Nerede kaldınız yahu?" diye sorarak içeri giren Esin kurtarıcım oldu. Üst üste koyduğu beş servis tabağını ve diğer elindeki üç bardağı tezgâha bıraktığında gözlerimiz dehşetle büyüdü.

"Ben tek tabak getirmiştim," dedi Yağız, Esin'in tabaklarla bardakları sorunsuzca tezgâha bırakmasından sonra.

Esin genişçe gülümsedi. "Bu konuda kimse bana meydan okuyamaz."

Barmaidlik yaptığını hatırlayınca heyecanla Arden'e döndüm. "Biliyor musun, Esin barmaidlik yapmaya başlamış." Arden'in de Esin'in hayallerinden birini gerçekleştirdiğini öğrenip mutlu olmasını istemiştim.

"Öyle mi?" diye sorarken Esin'e döndü Arden.

"Evet, okuldan kalan boş vakitlerimde çalışıyorum. Yani, çalışıyordum."

"Bu yolculuğa çıkınca bırakmak zorunda kaldın," dedi Arden.

"Evet ama sorun değil," derken bu sözleri daha çok bana ve Yağız'a söylüyor gibiydi. "Patronla konuştum, yolculuk bitince tekrar dönebileceğim işe."

Daha önce hiç üzerinde durmadığım bir soruyla karıştı kafam. Bu yolculuk bittiğinde bize ne olacaktı? Her birimiz geçmişte dağılırken farklı yerlere, farklı hayatlara savrulmuştuk. Şimdi tekrar bir araya gelmeye çalışıyorduk ama sonunda yine ayrılmak zorunda mı kalacaktık? Esin şehrine dönüp barmaidlik yapmaya devam mı edecekti? Ekin şehrine dönüp stajına kaldığı yerden devam mı edecekti? Demir ne yapardı acaba? Peki ya Yağız? O zaten Amerika'ya dönecekti. Berk kendi şehrinde İdil'le birlikte yaşamaya devam eder miydi? Özge'den haberim bile yoktu. Ya Arden? O da kendi şehrine döner ve Naz'la birlikte otel işletmeye devam eder miydi? Ben? Bana ne olurdu?

Gerçekten bu yolculuğun sonunda hepimiz yine farklı yerlere, farklı hayatlara mı savrulacaktık?

"Mecnun'dan Leyla'ya, Mecnun'dan Leyla'ya, alo!" derken beni omuzlarımdan sarsan Yağız sağ olsun, buhran geçirmeme neden olacak soru işareti zincirinden kopabildim.

"Ne? Ne oldu?"

"Bir şey sordum sana."

Kaşlarımı çatarken gözlerim Arden ile Esin'i aradı, yoklardı. Kendi düşüncelerime öyle dalmıştım ki mutfaktan çıkıp gittiklerini bile görmemiştim. "Mecnun sen miydin yani?" dedim kendi kendime.

"Kim olacaktı başka?" dedikten sonra sırıttı. "Yoksa Arden mi?"

Onu cevapsız bırakıp ben de mutfaktan ayrıldım. Kısa süre sonra masayı tamamen toplamıştık, Berk'in yaptığı tatlıyı servis etmeye hazırlanıyorduk. Bulaşıkları da Berk'le Esin halletmişti.

"Sufle," dedim imalı bir ses tonu ve ona eşlik eden bir gülümsemeyle.

Ekin'in tebessüm etmek üzere olduğu o kısacık anda, "Ay, biliyor musunuz, Berk sufleye bayılır!" dedi İdil. Uzattığım tabağı almış, kaşıklamaya başlamıştı bile. Berk'in sufleye bayıldığını tabii ki biliyorduk çünkü Ekin'in ellerinden yediği ilk şey sufleydi ve Berk gibi Ekin de sufleye bayılırdı.

"Sufleyi kim sevmez ki?" diye sordu Yağız kendi kendine. Koltuklarda yer kalmadığı için masadan bir sandalye çekmiş ve hepimizin görebileceği bir nokta olan duvara sabitlenmiş televizyonun hemen önüne oturmuştu. İlgi odağı olmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

"Ben sevmem," dedi Demir.

"Doğru," diyerek ona katıldı Yağız. "Ama sen tatlı sevmiyorsun," dedikten sonra sırıttı. "Ben hariç, bana bayılırsın."

"Bence de çok tatlısın," dedi İdil gülümseyerek.

O anda Yağız'ın ifadesinde gözle görülür bir değişiklik oldu. İdil'e düşmanca bakışlar yollayıp duran Yağız gitti de sanki yerine bambaşka biri geldi. "İstersen benim suflemden de yiyebilirsin," diyerek işi abarttı.

"Yağız?" dedi Ekin kızarcasına. Sufle Ekin'in en sevdiği tatlıydı ve Yağız her seferinde kendi suflesinin yarısını onunla paylaşırdı. Ancak şimdi İdil'le paylaşmak istemişti, bu da doğal olarak Ekin'in bozulmasına neden olmuştu.

"Kardeş payı yapalım," diye saçmaladı Yağız. "Yarısı İdil'e yarısı sana, ne dersin?"

Ekin cevap verme gereği bile duymadan gözlerini devirerek tabağına döndü. O sırada Berk, söylemekle söylememek arasında kalmış gibi "Şey," diyerek söze girdi. "Aslında fazladan bir tane daha yapmıştım."

"Benim için mi?" diye şaşırarak sordu Ekin.

"Aslında benim için," dedi İdil. "Ben de çok severim, bu yüzden genelde fazladan bir tane daha yapar. Ama bu seferlik senin yemene izin verebilirim. Ne de olsa misafir olan sensin."

İdil'in son sözünün ağırlığı altında ben bile ezilirken Ekin'in halini düşünemiyordum. Görünüşte hiçbir şey hissetmiyor gibiydi; ne suratında ne bakışlarında ne de sesinde herhangi bir yıkılmışlık hissi vardı ama ruhunun sarsıldığına emindim. Ekin'in güçlü duruşu ona hayranlıkla bakmama neden olurken omuzları yavaşça hareket etti. "Gerek yok, tadını sevmedim zaten."

"Ne?" diye şaşırdı Berk. "Sen?" dedi inanamayarak. "Benim yaptığım sufleyi beğenmedin, öyle mi? Daha neler!"

"Zaman duyguları değiştirdiği gibi damak tadını da değiştiriyor olmalı," dedi Ekin tekdüze bir sesle. "Sevmedim," diyerek dudaklarını büktü. "Tadını." Ama sanki bahsettiği şey sufle değildi.

Berk kaşlarını kaldırıp indirirken başını salladı. Mesajı almıştı.

"Bence çok güzel olmuş," diyen Naz hiçbir şeyin farkında olmayan isimlerden biriydi. Ya da her şeyi görüyor ve anlıyordu.

Onunla ilgili kafamda oturtamadığım şeylerden biri de buydu.

"Afiyet olsun," dedi Berk.

"Çikolatası biraz yoğun ama sıkıntı değil, sufle sonuçta. Güzel güzel," dedi Mert ama Berk ona karşılık vermedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Ben bu sessizliği kimin bozacağını merak ederken herkes suflesini bitirmişti bile. Nihayetinde biri "İçecek bir şeyler ikram etmeyecek misin?" diye sordu. Bu kişi Demir'di.

"Aslında aldım birkaç şey ama daha güzel bir seçeneğimiz var," deyince Berk herkes Esin'e döndü.

"Ne?" dedi Esin. Sufleyi yerken o kadar iştahla yemişti ki çikolatasının ağzına bulaştığını fark etmemiş olmalıydı. İşaret ettiğimde el çabukluğuyla dudaklarını temizledi.

"Bize o harika kokteyllerinden hazırlamaya ne dersin?" diye sordu Demir.

Esin tabağını önündeki sehpaya bırakıp "Bilmem ki..." diye nazlandı.

"Yaparsın yaparsın," dedi Yağız sırıtarak.

"Ama çok yorgunum..."

Yağız'ın suratı asıldı. "Kız evi naz evidir sözünü yanlış yerde uygulamaya geçtiğinin farkında mısın?"

Oflayarak yerinden kalktı. "İki dakika nazımla oynasaydınız n'olurdu, ölür müydünüz?"

"Hadi hadi," dedi Yağız.

"Bu kadar kişiye tek başıma yapamam," dedikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi. "Birinin bana yardım etmesi gerek."

"Ben ederim," dedikten sonra ayağa kalktı Demir.

"Sen ve yardım etmek?" diye abartılı bir şaşkınlıkla sordu Yağız. "İki tabak taşımamak için takla attın be az önce," dedikten sonra Naz'a dönüp "Gerçekten attı bu arada," diye devam etti.

"Ne?" Naz ve İdil gülmekten kırılırken Demir laf yetiştirmek yerine gözlerini devirip Esin'in peşinden gitti.

"Ee," dedi İdil. "Biraz kendinizden bahsetsenize."

"Yağız Güçlü." Bu anı beklemiş gibi söze başladı. "Yaş 23, burcum kova. Bilemiyorum tam bir kova burcu erkeği miyim ama astrolojiye ilgiliysen zamanla anlarsın, anlayınca bana da söylersen sevinirim. Amerika'da ismini duyduğunda dudak uçuklatacağın bir üniversitede moleküler biyoloji ve genetik bölümünden mezun oldum. Yarışmaya ise..."

"Bir şeyin de bokunu çıkarma," diyerek Yağız'ın sözünü kesti Arden.

"Neden taliplerimin önünü kesiyorsun?"

"Talip?" dedi Berk tek kaşını kaldırarak. "Ulan aradan beş yıl geçmiş, dünyada o kadar kadın var ve sen dönüp dolaşıp yine benimkine mi göz koydun?" Yıllar önce Yağız'ın sırf Berk'e inat olsun diye Ekin'e ettiği iltifatları hatırlayınca kıkırdadım. Ekin ise sanırım *benimki* sözüne takılıp kalmıştı.

"Aşk olsun, ne göz koyması..."

"İdil'den uzak dur, alırım ayağımın altına," deyince Berk, muhtemelen hepimizin aklına yıllar önce pek çok kez kurduğu o söz gelmişti: *"Ekin'den uzak dur, kırmayayım kafanı!"*

BEŞ YIL ÖNCE, yılbaşı gecesi

"Öf, ne kıymetli sevgilin varmış ya!" dedi Yağız.

"Kıymetli tabii," dedikten sonra kolunun altındaki Ekin'i göğsüne bastırdı Berk.

Ekin kollarını Berk'in beline dolarken "Kızma çocuğa," dedi çapkın bir gülüşle.

"Çocuk mu?" diye sordu Yağız. "Aşk olsun Ekin." On sekizinci yaş gününü kutlamamıza bir aydan daha kısa süre kalmıştı. Ona çok büyük bir doğum günü partisi hazırladığımızı tabii ki bilmiyordu.

"Uyumadan önce süt içmeye devam ettiğini bize söyleyen sen değil miydin?" diye sordu Özge.

"Bunun çocuk olmakla ne ilgisi var? Ben bir kere sütün tadını seviyorum."

"Tabii canım," dedi Esin gülerek.

"Arden!" diye sitemle konuştu Yağız. "Benimle dalga geçiyorlar."

Berk Yağız'ın sözüne gülerken Ekin de ona eşlik etti. Arden'e döndüm, üzerindeki takım elbisenin ve siyah gömleğin ona çok yakıştığını bir kez daha fark ettim. Geldiğimiz andan beri benden ayırmadığı gözlerine baktım. Devamında her partide olan şeyler oldu. Müzikler değişti, danslar edildi, farklı tatlar denendi. En sonunda herkesin beklediği o an geldi. Yeni yıla girmemize sadece dokuz dakika kalmıştı.

Berk ve Ekin geldiğimiz ilk andan beri sadece birbirleriyle ilgileniyor, dans ediyorlardı. Yağız tek başına ya da kimi ikna ettiyse onunla dans ediyor, bu geceye özel olarak alkol içmenin verdiği keyifle saçmalıyordu. Esin vaktinin bir kısmını flörtü Yusuf'a ayırıp bir kısmını ise bize ayırmaya çalışırken Özge bir köşede oturmuş çerez yiyordu, ne yazık ki onun alkol yasağı da vardı. Demir, Esin'in flörtünü teste tabi tuttuktan sonra önce Özge'yle sonra Ekin'le dans etmişti. Berk istemeyerek de olsa Ekin'in önce Demir'le sonra Yağız'la dans etmesine göz yummuştu. Arden ise gece boyunca bir köşede oturup ardından beni şaşırtarak önce Özge'yle sonra Esin'le dans etmişti. Ve biriyle daha. Evet, tam şu anda dans ettiği kızla.

"Mekânın ışıklandırmasına da bak sen," dedi Yağız yanımda sallanmaya devam ederken. "Suratın şu anda kıpkırmızı gözüküyor." *Onun sebebi ışıklandırma değil Yağızcım*, diyecektim ama diyemedim.

"Sence de çok içmedin mi sen?" diye sordum.

"Olabilir. Kusmamak için kendimi zor tutuyorum."

Korkarak bir adım geriledim. "Üzerime kusmazsın değil mi?"

Yağız'ın gülerek cevap vereceği anda bir elin belime dokunduğunu hissettim. İrkilerek elin sahibine döndüğümde Demir'i gördüm. Gece boyunca Berk'le de Yağız'la da dans etmiştim ama Demir'le bir türlü denk gelmemiştik. "Dans edelim mi?" diye sorduğunda kalan sekiz dakikaya rağmen hevesle başımı salladım.

Yağız'ın göz hapsindeyken ellerimi Demir'in boynuna doladım ve hafif bir ritimde sallanmaya başladım. "Eğlendin mi bu gece?"

"Çok," dedi samimiyetle. "Yani, başta biraz gerildim. Ama yine de güzeldi."

"Bence de," dedim gülümseyerek. "Hatta sanırım geçirdiğim en güzel yılbaşı gecesi olacak bu."

"Daha da güzelleştirmek isterdim ama sanırım elimden bir şey gelmez," dedi. "Gelse de senin için daha güzeli bu olmaz," diye devam etti ama ben ne demek istediğini anlamadım.

Biten şarkıdan sonra başka bir şarkı başladı. Oldukça manidar bir şarkı. Cem Adrian'dan "Mutlu Yıllar" şarkısı...

"Eşleri değiştirelim mi?" diye sordu Arden, dans ettiği Esin'le yanımıza gelmişlerdi.

Cevap vermemize fırsat kalmadan kendimi bir anda Arden'in kollarında buldum. Ellerim omuzlarındaki yerini aldı. Belimi kavrayarak beni kendine çekti, yavaşça eğildi. "Keşke beyaz giymeseydin," diye fısıldadı kulağıma.

"Neden?" diye tereddüt ederek sordum. "Kötü mü olmuş?" Başımı eğerek üzerimdeki ince askılı beyaz elbiseye baktım.

"Hayır," dedi anında. "Aksine, çok güzel olmuşsun. Ama ben bu güzelliği herkesin görmesinden pek hoşlanmadım."

Bu saate kadar neden gergin ve bana uzak durduğu belli olmuşken dudaklarımdaki alaycı gülümsemeyle mırıltılı bir ses çıkardım. "Neden?"

"Çünkü sen benim güzelimsin. Sadece benim."

Aniden zihnimde bir ses belirdi, "Ben çirkin miyim?" diye sordu küçük kız hıçkırıklarının arasından.

"Hayır," dedi bana tamamen yabancı gelen bir ses. "Güzelsin, hem de çok."

Ağlamaya devam etti kız. "Ama çirkin olduğumu söylediler. Böcek gibiymişim ben, böcek!"

"Hayır," dedi oğlan bir kez daha. "Çirkin değilsin."

Gözyaşları diner gibi oldu kızın, "Gerçekten mi?" diye sordu bir umut.

"Gerçekten," dedi çocuk. "Onlar için böcek gibiysen bile benim için değilsin."

Hafifçe kaşlarını çattı kız. "Senin için nasılım peki?"

"Güzelimsin, sadece benim güzelim."

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken Arden de gülümsemişti. Kalabalık geri sayıma başlayınca gözlerimi bizimkilere çevirdim. Berk, Ekin'in suratını avuçlamıştı, onu tam vaktinde öpmek için bekliyordu. Demir ve Esin dans etmeye devam ediyorlardı, Esin'i daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum. Yağız, Özge'yi kalabalığa ortak etmeye çalışırken geri sayıma bağırarak eşlik ediyordu. Tekrar Arden'e döndüm.

"Benim güzelim," dedi yumuşak bir sesle. "Küçük çikolata perisi," dedi, zihnimdeki yabancı sese eşlik ederek. "Benim Çikolata Perim, Nilperim..."

24. YOL:
"BEN HİÇ KOLAY ÜZÜLMEM"

Küçük çikolata perisi, diye mırıldandım kendi kendime. Bir zamanlar Arden'in küçük çikolata perisiydim ama bana periye benzediğimi söyleyen ilk kişi Arden değildi.

Beni ne zamana ait olduğunu bilmeden hatırladığım anılardan çekip kurtaran, birinin bana adımla seslenmesi oldu ama tam adımla değil. Sadece babamın ve Arden'in söyleyebileceği adımla değil.

"Nil?" dedi Demir, benim için yaptığı onca şey gözlerimin önüne geldi ve sadece bu sebeple bile bu ayrıcalığı asıl onun hak ettiğini düşündüm. Bana Nilperi diyebilecek olan aslında Demir'di ama ben bu hakkı yıllar önce sadece Arden'e tanımıştım.

"İçmeyecek misin?"

Uzattığı kokteyl bardağını elime alırken gülümsedim, burukluğumu fark edeceğini bildiğimden içimden hiç gelmediği halde gülümsememi büyüttüm. "Dalmışım ya..."

"Nerelere daldın bakalım?" diye sordu Yağız, koltukta daha da yayılarak oturarak Naz'ı sıkıştırdı.

Berk'in salonu küçük ama tatlıydı. İçeri girdiğimizde yemek odası takımı kapının solunda, oturma grubu ise sağında kalıyordu. TV ünitesi yoktu, televizyon duvara sabitlenmiş ve karşısına iki adet berjer koyulmuştu. Üçlü koltuklardan biri cam kenarındaydı ve Yağız sandalyede oturmaktan sıkılınca bulduğu

ilk fırsatta hemen o koltuğu kapmıştı. Yanında Naz ve Arden oturuyordu. Mert, Ekin ve Esin ise duvara dayalı olan üçlü koltuktaydı. Demir benim yanımdaki tekli koltuktaydı.

"Belki geçmişe dalmıştır," dedi Naz gülümserken. "Yıllar sonra bir araya geldiniz, geçmişi anımsamanız çok doğal."

"Dalmadım geçmişe," diye yalan söyledim. Ben geçmişe dalmıyordum, geçmiş beni içine çekiyordu.

"Ee," dedi İdil. "Lisedeyken nasıl biriydi Berk? O zaman da bu kadar yakışıklı mıydı mesela?" Berk'le birlikte televizyonun önüne yerleştirdikleri sandalyelerde oturuyorlardı. Berk'in sandalyesinin Ekin'in çaprazında olması da garip bir tesadüftü.

"Sevgilinin lise döneminden haberdar değil misin, o zamanlara ait fotoğraflarını görmedin mi hiç?" diye sordu Esin. O da Demir'in çaprazında oturuyordu. Mert iki kız kardeşin arasına oturmuş, sohbetten ziyade elindeki telefonla ilgileniyordu.

"Fotoğraflarla gerçek bir olmuyor ki," dedikten sonra "Ekin mesela, fotoğraflarda daha güzelmiş, gerçeği pek de..." diyordu ki Ekin sözünü kesti. "Benim fotoğraflarımı nereden gördün ki sen?" diye sordu İdil'e.

"Şey," dedi İdil. "Berk gösterdi."

Ekin sorgulayıcı bir ifadeyle Berk'e baktı. Tabii o sırada bizim de bütün dikkatimiz Berk'te toplanmıştı. Berk bütün gözler üstünde olmasına rağmen gerilmedi, hiç gevelemeden cevap verdi. "Lise zamanlarından bahsederken merak edince gösterdim," dedikten sonra Ekin'e baktı. "Hepinizi."

"Fotoğraflarımız duruyor muydu?" diye sordu Ekin.

"Sosyal medya denen bir şey var."

"Stalkladın bizi yani."

"Evet." Kabullenerek başını salladı. "İdil merak etti diye yaptım."

Ekin inanmış gibi yaparken kaşlarını kaldırıp indirdi. Ama inanmadığı ve bu konuyu biraz daha irdelemek istediği her halinden belliydi.

"Ama Arden'i görememiştim. Arden sosyal medya kullanmıyormuş," deyince İdil, gözler bu kez Arden'e çevrildi.

"Aynen," dedi Arden kısaca.

"Neden peki?" diye sorduktan sonra oturduğu yerde heyecanla kıpırdandı İdil. "Yani bence güzel bir yüzün var ve özellikle gözlerin sayesinde dikkat çekip takipçi kazanabilirsin, belki modellik bile yaparsın."

"Abart," dedi Yağız, duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini büyütmüştü.

"Ciddiyim ben," diyerek kendini savunmaya kalktı İdil. "Ben aslında Berk'in de fenomen olabileceğini düşünüyorum ama kıskanırım diye engel oluyorum ona. Instagram hesabının gizli olmasının nedeni benim."

"Birbirinizin hesaplarının şifresini de biliyor musunuz bari?" diye alay etti Ekin. "Kesin senin biyografinde B harfi vardır, yanında da bir kilit emojisi," diye devam etti.

"Ay, nereden bildin?" diye şaşırdı İdil. "Var gerçekten hatta ilk çıkma tarihimizin hemen altında."

"Çıkma tarihi mi?" diyerek gülmeye başladı Esin. İki kızkardeş İdil'i fena tiye alıyorlardı, İdil'in haberi yoktu. Saf mıydı yoksa rol mü yapıyordu bir türlü anlamıyordum.

"Evet," dedi İdil ve yanında oturan Berk'in elini yakaladı. "Bugüne bugün tam altı aydır birlikteyiz," dedikten sonra "Okul bitince evlenmeyi düşünüyoruz," diye devam etti.

"Yok artık," dedim. "Bu gerçek mi?" diye sorarken gözlerim doğrudan Berk'teydi. Berk evlilik insanı değildi, en azından liseden tanıdığım Berk asla böyle değildi.

"Evet," dedikten sonra Berk'e döndü. "Onlara söyleyelim mi?"

"Hayır," dedi Berk, rahatsız olmuşa benziyordu.

"Ama onlar senin arkadaşın!" dedi İdil. "Bence bilmeleri gerek."

"Neyi ya?" diye sordu Yağız.

"Berk bana evlilik teklifi etti!" diye bağırdı İdil. El çırpmaya başladı, çok sevinçli görünüyordu. Biz şaşkınlıktan ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Donup kalan ise Ekin'di.

"Ya," dedi Naz heyecanla. "Ne güzel!"

"Tebrik ederim," dedi Mert, ne zaman dikkatini elindeki telefondan ayırmıştı bilmiyordum ama şimdi epey keyifli duruyordu. Berk hiç öyle değildi, suratındaki ifade hiç de sevdiği kıza evlilik teklifi ettiğini duyuran bir erkeğin mutluluğunu yansıtmıyordu.

"Bu tekliften Berk'in haberi yokmuş gibi duruyor," dedi Demir.

"Rüyanda mı gördün yoksa?" diyerek gülmeye başladı Yağız. "Nasıl ediyordu teklifi, anlatsana, n'olur!"

"Rüyamda görmedim." Alınmış gibiydi İdil, ince kaşları çatılmış ve dudağı büzülmüştü. Yine de hülyalı bakışlarla "Beni Galata'ya çıkardı ve tepesindeyken diz çöküp evlenme teklifi etti," diye anlattı.

"Bu duyduğum en klişe evlilik teklifi," dedi Esin ve cık cıkladı. "Berk, senden daha iyisini beklerdim."

İdil altta kalmak istememiş olmalı ki "Bu anlattığım üçüncü teklifi zaten, diğerleri gayet de orijinaldi," diyerek Berk'i savunmaya çalıştı.

Zihnim sorularla dolmuşken "İlki nasıldı peki?" diye sordu Naz. "Ve ne zamandı?"

İdil bu soruları beklememiş gibi bir an duraksadı, sonra gülerek Berk'in eline uzandı. "İlkinde ben sahnedeydim, oyunun son perdesindeydik. Oyuna göre ölmek üzereydim ve âşığım yanıma gelecekti, gözlerim kapalı, bekliyorum, partnerim geldi sanıyorum, az sonra öpüleceğim, biliyorum ama küçük bir buse bekliyorum, sonra ne olsun beğenirsiniz..."

"Bu kadar detaya gerek yok bence," dedi Arden. Sanırım Ekin'in yüzündeki mahzun ifadeyi görmüştü.

"Neyse işte o gün partnerim yerine Berk çıktı sahneye, selam vermeden önce bana evlilik teklifi etti, ben de hemen kabul ettim."

"Ne zamandı?"

"Beş ay önce mi?" diye sorarken Berk'e bakıyordu İdil. Kısa bir matematik hesabına göre ilişkilerinin henüz birinci ayındayken Berk İdil'e evlenme teklifi etmişti. Bu iş her geçen dakika inandırıcılığını biraz daha kaybediyordu.

"Kokteylleriniz bitmiş, yenilerini getireyim size." diyerek yerinden kalktı Berk. Ani hareketi şaşırmamıza neden olurken sevgilisine döndü. "Bana yardım eder misin?"

"Tabii!" diyen İdil sevgilisiyle birlikte salondan ayrılır ayrılmaz "Bu bir şaka olmalı," dedi Demir. "Berk bu kadar aptallaşmış olamaz."

"Neden ki?" diye meraklı bir ifadeyle sordu Naz.

"Berk evlilik insanı değildir," diyen Arden'di. Birleştirdiği ellerine bakıyordu.

"Belki de âşık olmuştur," dedi Esin. "İnsan âşık olduğunda hiç olmadığı biri gibi davranır."

"Hayır," diyerek karşı çıktı Ekin, gözleri kısılarak uzaklara dalmıştı. "İnsan âşık olduğunda kendi gibi davranmaya başlar."

"Kendini bulur yani?"

"Evet," dedi Ekin bana dönerek. "İnsan aşkı tattığında, aşkın ne demek olduğunu öğrenmez sadece, kendinin de gerçekte kim olduğunu anlar."

"Bu insan aptal mı?" diye sorarak araya girdi Yağız. "Nasıl olur da yolu aşka düşene dek kendini tanımamış olabilir?"

"Tamamlanmadığı için belki de," dedi Demir. "Diğer yarısını arayıp dururken kendine dönüp bakmaya vakit bulamadığı için." Onun da gözleri boşluğa dalıp gitmişti.

"Ben sana katılmıyorum, bence durum böyle değil," diyerek karşı çıktı Yağız. "Kimse ne bir başkasıyla tamamlanacak kadar yarımdır ne de bir başkasına âşık oldu diye kendini bulacak kadar kayıp."

Naz şaşkın şaşkın Yağız'a bakıyordu. Onu hiç tanımadığını anlamış olmalıydı. Çünkü Yağız aslında böyle biriydi; o hepimizden çok daha zekiydi, çok iyi gözlem yapar ve çıkarımlar-

da bulunurdu. Eğlenceli bir yanı vardı tabii, yarınlar yokmuş gibi yaşamayı sever ve şımarmaya bayılırdı. Ama nerede nasıl davranacağını ve konuşacağını da çoğunlukla bilirdi. Yağız'ın sevmediği tek şey sessizlik ve yalnız hissettirilmekti, içinde bulunduğu ortam gerildiğinde yumuşatmak için elinden geleni yapardı. Ve ne yazık ki bu yolculuk başından beri çok gergindi.

"Peki sence nasıl?" diye sordum çıkarımlarının devamını merak ederek.

"Bence başımıza gelen her şey küçük bir andan ibaret. Anlam yüklemek bana bu yüzden pek mantıklı gelmiyor."

Yağız'ın düşüncesine yönelik, "Ne yani," dedi Esin. "Sana göre aşk saçmalık mı?"

"Aşka anlam yüklemek saçmalık," dedikten sonra omuz silkti. "Aşk işte. Zıtlıkların harmanlandığı duygu bütünlüğü. Başlıyor ve her şey gibi bir gün o da bitiyor."

Yağız ciddiyetini korumaya devam ederken Mert gülerek kolunu Ekin'in omzuna attı. "Ekin'i görene dek ben de senin gibi düşünüyordum," diyerek sevgilisini kendine doğru çekti. "İnan bana, gerçek aşkı bulduğunda bu düşüncelerin değişecek."

Yağız omuz silkip "Belki de," dedi. "Ama dedim ya, her şey ve hepimiz küçük bir andan ibaretiz. O kadar da anlam yüklememeliyiz. Ben mesela, hiçbir şeye gerektiği kadar bile anlam yüklemem ki daha sonra hayal kırıklığı yaşamayayım."

"Bence çok güzel bir konuşmaydı," dedi Naz, yeşil gözlerini Yağız'dan ayırıp bizim üzerimizde gezdirdi. "Sizlerin de aşka dair düşüncelerini duymak isterim."

"En çok kimin?" dedi Yağız, yine maskesini takmıştı. "Dur tahmin edeyim, Arden'in mi?"

Meraklı gözlerimi Naz'a çevirdim ve o hepimizi şaşırtarak "Hayır," dedi. "Arden'in düşüncelerini zaten biliyorum."

"Öyle mi?" diye imalı bir sesle sordu Demir.

Kaşlarımı çatarak Arden'e döndüm, ne inkâr edecek ne de kabullenecek gibi duruyordu. Her zamanki gibi susuyordu. İfadesiz suratıyla orada öylece oturuyordu. Sanki biz orada yoktuk. Sanki o yanımızda değildi.

"İşte geldik!" diye neşeyle içeriye giren İdil bu konuyu da bir süreliğine de olsa askıya almama neden oldu.

İdil kuruyemiş tabaklarını sehpaların üzerine bırakırken Berk de içki şişeleri ve bardaklarıyla aramıza katıldı. Servisten sonra yerine geçmek üzereydi ki Yağız'ın cips istemesiyle duraksadılar.

"Evde yok. İstersen aşağıdaki köşede büfe var, gidip alayım."

Berk'in nezaketen sorduğunu hepimiz çok iyi biliyorduk ama Yağız sırf pislik olsun diye "Olur valla, bir koşu git de al gel," dedi.

Misafirliğimizin ilk gününde olduğumuz için herhalde, Berk başını yan yatırıp bu davranışını onaylamadığını belli edercesine baksa da "Hangisinden istiyorsun?" diye sordu.

"Doritos, baharatlı olanından. Hım, bir de Ruffles olabilir, hani şu soğanlı peynirli olanı."

"Damak zevkine sıçayım senin," dedi Berk, öfkesine engel olamamıştı.

"Aaa." diye gereğinden fazla uzattı Yağız. "Kendisi teklif etmedi mi gidip almayı yoksa ben mi yanlış duydum?"

"Yo," diyerek Yağız'a arka çıktı Esin. "Ben de duydum."

"Ben de."

"Evet ama sırf iki cips için de beni yollamazsın sanıyordum."

"Ben anlamam kardeşim, teklifi eden sen misin, sensin, git al cipslerimi."

"Almıyorum lan!"

Yağız düşmanca bir tavırla gözlerini kıstı. "Kötü ev sahibi seni!"

"Ben alırım, tamam," dedi Arden. "Neredeydi büfe?"

Arden ayaklanınca Berk de kalktı ve pencereden dışarıyı göstererek büfenin yerini tarif etti. Birlikte salondan çıkarlarken "Dur ben de geleyim, yalnız gitme," diyerek yerinden kalkıyordu ki Naz, ondan önce davranıp yerimden fırladım.

Arden'in hemen arkasındayken "Yalnız değil, ben varım" dedim.

Naz bozularak yerine oturdu, bu sırada Yağız bana başparmağını gösterip kocaman sırıtıyordu. Onlara arkamı dönüp Arden gibi koridor boyunca yürümeye başladım. Kapı önünde durduğunda ben de ayakkabılıktan ayakkabılarımı aldım ve Berk'in bizim için açtığı kapıdan geçerek dışarı çıktım. Aynı sessizlikle asansörü çağırdım, asansöre bindik ve binadan ayrıldık.

Bana hiç bakmadan yürümeye devam ederken adımlarına yetişmek zordu. Aslında benden daha hızlı yürümüyordu ve benden çok çok uzun da değildi ama nedense bir türlü ona yetişemiyordum. Belki de yolun hemen bitmesini istemediğim için geride kalıyordum, emin değilim.

"Beni de bekle!" dedim en sonunda. Aniden durdu, alnımı sırtına vurdum. "Ah!"

Alnımı ovaladığım esnada yavaşça bana doğru döndü, başını eğerek gözlerimizi aynı hizaya getirdi. Benimle konuşmamaya yemin etmiş gibi sokağın ortasında öylece durup gözlerime baktı.

Ormanının içinde saklanacak bir yer ararken "Ne?" diye sordum. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Demek yalnız değilim, sen varsın..." dedi flörtöz bir tavırla.

"Evet," dedim çenemi kaldırırken. "Artık yanındayım."

Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Hep yanımdaydın."

Ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım, nasıl hep yanındaydım? Evet, lise dönemi boyunca hep öyleydim ama son beş yılda yanında değildim ki. Aklım hep ondaydı, evet ama onunla hiç iletişim kuramamıştım çünkü izin vermemişti.

"Anlamadım," dedim kendi iç dünyamda biraz daha karmaşa yaratmak istemeyerek.

"Hiç anlamadın ki."

Yürümeye devam etti. Ben de ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Zamanı geldiğinde bana her şeyi açıkça anlatacağı-

nı bildiğimden ne demek istediğini sormadım. Biliyordum, şimdi değildi zamanı, sorduğum hiçbir soruyu yanıtlamayacaktı. Israr ederek kendimin de onun da canını sıkmış olacaktım.

Birlikte büfeye girdik. Yağız'ın istediği cipsleri ve diğerlerinin de hoşuna gidebileceğini düşündüğümüz birkaç çeşit cips daha alıp kasaya yöneldik. Arden kendine sigara alırken bana da naneli şeker almıştı, şekeri sevdiğimi biliyordu, özellikle naneli olanlarını.

Büfeden çıktığımızda ağzımdaki naneli şekeri emmeye devam ederken bu kez daha neşeliydim. Yağız olsa kesin "Bir şekere tav olmak diye işte buna derim!" diyerek benimle dalga geçerdi ama olsun, yine de daha iyi hissediyordum.

Tekrar eve girdiğimizde her şey tıkırındaydı. Yağız bizi görür görmez ellerimizden poşetleri kaptı ve cipsleri tabaklara doldurmaya başladı. Biz sohbet ederiz ya da film izleriz diye düşünürken İdil içki bardağına demir bir çubukla iki kez vurup "Oyun saati!" diye bağırdı.

Ekin'le dönüp birbirimize baktık. *Gerçekten*, dedik belki de içimizden. *Onca soru işareti, kırgınlık, kızgınlık varken oturup oyun mu oynayacağız?*

"Evet evet!" diye bağırınca Yağız cevabı almış olduk.

Herkes yerine oturdu. Arden cips kabını Naz'a uzatırken göz ucuyla bana bakmıştı. Daha sonra herkesin bildiği o oyun başladı. Sırayla çıkıp "Daha önce hiç ... yapmadım," diyecektik, söylenen şeyi yapmış olan kişi ya da kişiler içkilerini yudumlayacaktı, bardağını son bitiren kazanacaktı. Oyunun kuralları basitti, önemli olan kurallara gerçekten uyacak oyun arkadaşları bulmaktı.

"Daha önce hiç havuza çıplak girmedim!" diyerek oyunu başlatmış oldu İdil ve gülerek içkisini yudumladı, Berk de ona eşlik etti.

"Ne?" diye şaşırdı Esin. "Ciddi olamazsın!"

"Fanteziye bak sen," diye aynı şaşkınlıkla konuştu Yağız. Berk sadece omuz silkti.

"Daha önce hiç kaktüs öpmedim," dedi Mert ve beklemeden içti.

"Kaktüs öpmek mi?" diye güldü Demir.

"Ekin varken gidip kaktüs mü öptün gerçekten?" diye sorduktan sonra Ekin'e öpücük yolladı Yağız, karşılığını aldığında kocaman sırıttı.

"Aramızda küçük bir oyundu," diye açıkladı Mert ve dönüp Ekin'e gülümsedi. "Ama beğenmediniz galiba. O zaman daha iyisi geliyor. Daha önce hiç ailemden dayak yemedim."

Ekin'in gülümsemesi anında solarken Mert beklenti dolu gözlerini bizim üzerimizde dolaştırdı. Biliyor muydu yoksa sadece tesadüf müydü bu sorusu? Berk'in öfkeli gözleri de bunu sorguluyordu.

Mert'in kimsenin içmeyeceğini sandığı anda Yağız ve Berk birbirlerine döndüler, suratlarında buruk birer tebessümle içki bardaklarını tokuşturarak yudumladılar. Birinin annesinden diğerinin babasından fena dayak yediğini hepimiz çok iyi biliyorduk. Ardından Arden ve Demir de içti fakat onlar ne birbirine ne de bize bakmıştı. Sadece içtiler, belki de yıllar boyu yaptıkları gibi. Onlar dürüst olmayı seçti ama ben oyunbozanlık ederek içmedim. İçemedim.

"Daha önce hiç ilgi çekmek için bayılmadım," dediğinde Esin içen kişi İdil oldu, bunun üstüne Ekin gülerek "Neden şaşırmadım acaba?" diye sordu.

"Kötü bir şey mi demek istedin, anlamadım," dedi İdil ama Berk ortamın gerilmesini istemiyor olmalıydı ki "Hadi sor, sıra sende," dedi.

"Peki," dedikten sonra uzun uzun düşündü, "Ben daha önce hiç..." diyerek parmağını kaldırıp savurdu. "Daha önce hiç aynı anda birden fazla kişiyle flört etmedim!" deyip içkisinden büyük bir yudum aldı.

Ekin gözlerini devirirken diğer yudum Esin'den gelmişti. Demir'in kaşları çatıldı, bunu yıllardır gören bilen biri olarak hiç onaylamıyordu ama Esin buna devam ediyordu. Kurduğu ilişki-

lerin hiçbirinin ciddiyeti yoktu ve hepimiz nasıl Berk'in evlilik insanı olmadığını biliyorsak Esin'in de ciddi ilişki insanı olmadığından emindik.

"Biraz zor sorulara geçelim artık," dedi Naz. "Daha önce hiç aynı anda iki kişiyi sevmedim."

"Az önce ben sordum ya bunu," dedi İdil.

"Sen flört etmekten bahsettin, ben aşktan bahsediyorum."

"Aynı şey değil mi?"

"Değil tabii ki."

"İnsan nasıl aynı anda iki kişiye âşık olabilir ki?" diye yadırgadı Mert. "Ekin'i severken bir başkasını daha sevdiğimi düşünüyorum da..." Başını korkuyla iki yana salladı. "Hayır hayır, düşünemiyorum bile!"

"Âşık olmaz belki ama hoşlanabilir bence," dedi Naz.

"İçeceksin galiba," diyerek güldü Mert.

"Yo, hayır, ben içmeyeceğim," dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "Ama içinizden birinin içeceğine eminim."

Bütün gözler birbiri üzerinde gezindi. Naz'ın gözleri sadece benim üzerimdeyken kaşlarımı çatmadan edemedim. İçecek olanın ben olacağımı mı sanıyordu?

"Kimse içmeyecek galiba."

"Dürüst olmaktan yana değilse tabii içmez," dedi Naz, gözleri hâlâ bendeydi. Çıkıp bir şey söylemek istedim ama huzursuzluk yaratmak istemiyordum.

"Devam ediyorum ben," dedi Demir. "Daha önce hiç birini kıskandırmak için başkasıyla ilgileniyor gibi yapmadım."

İlk içen Arden oldu, bu neredeyse gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden olacaktı. Devamında Berk içti ve bu da Ekin'i şaşırtan şeydi. Mert'in içmesini kimse umursamadı.

"Neden böyle bir şey yaptınız ki?" diye sordu Esin. "Çok saçma."

İkisi de cevap vermek yerine birbirine gülerek bakmayı tercih etti, bir sonraki soruyu soran kişi Arden'di. "Daha önce hiç biriyle öpüştüğüm için pişman olmadım."

Bu soruyu neden sorduğunu anlamadım, devamında neden içtiğini de... Bakışları doğrudan bendeyken diğerleri içiyor ya da içmiyordu ve ben anlamaya çalışıyordum. Beş yıldır kimseyle öpüşmediğimi biliyordu, onunla öpüşmemizden pişman olup olmadığımı mı soruyordu yoksa onun haricinde birini öpüp öpmediğimi ve pişman olup olmadığımı mı soruyordu? Peki ya o neden içmişti? İlk öpücüğü benimleydi, son beş yılda benim dışımda birini öpmüştü de pişmanlık mı duyuyordu yoksa geçen geceden mi pişmandı? Bu kadar soru işaretini zihnime doldurmak zorunda mıydı?

"Eski sevgililerinden birine dair pişmanlık yaşıyorsun herhalde," deyince Mert, soru işaretlerimle birlikte bakışlarımı Arden'den alıp Ekin'e çevirdim. Belli ki Ekin de içenler arasındaydı ve Mert gibi Berk'in de meraklı gözleri ona çevrilmiş durumdaydı.

"Daha önce hiç birini sebepsiz yere yüzüstü bırakıp gitmedim," dedi Ekin, sevgilisine yanıt vermek yerine eski defterleri aralamayı uygun görmüştü.

Bütün gözler Berk'in içmesini bekledi ama Berk içmedi, gözleri Ekin'de kalmaya devam ediyordu.

"Yine kimse içmeyecek galiba."

"İçecek," dedi Ekin. "İçmezse ben içireceğim ona."

Ekin'in tehditkâr sesi Berk'in gözlerini kaçırmasına neden olurken "Daha önce hiç aileme yalan söylemedim," dedi Yağız.

Arden ve Demir hariç herkes içti, İdil gözleri ikisi arasında mekik dokurken "Hadi ama... Herkes ailesine yalan söyler!" diyordu.

"Biz söylemedik," dedi Arden.

"Çünkü yoklar," diye devam etti Demir.

"E ama siz daha az önce ailenizden dayak yediğinizi söylemediniz mi, nasıl şimdi ailenizin olmadığını söyleyebilirsiniz ki?" deyince İdil, Arden ona öyle bir bakış attı ki Demir'in cevap vermesine bile gerek kalmadı.

İkisine de sıkıca sarılmak istedim. Benim yerime Naz Arden'in koltuğun üzerinde duran elini tuttu. Belki de tıpkı Demir'in yıllardır bana sarılarak beni teselli etmeye çalıştığı gibi Naz da aylardır Arden'in elini tutuyordu. Ve yine benim yerime Esin Demir'in omzunu sıvazladı. Belki de yıllardır bana destek olmaya çalışan Demir'in göremediğim her acısını da Esin kucaklamıştı.

İkisi de başkalarından teselli bulmaya devam ederken gözlerini bana çevirdi. Artık bir Arden'e bir Demir'e bakıyordum. İkisinin gözleri de farklı bakıyor ama aynı şeyi söylüyor gibiydi.

Son soru Arden ile Demir'in yarasını kanatmışken Mert'in çıkıp "Daha önce hiç kelepçelenmedim!" demesi hepimizin yarasını deşti. Birbirimize baktık, önce ne yapacağımızı bilemedik ama sonra Arden her zamanki gibi yol göstericimiz olarak içki bardağını kaldırdı, biz de kaldırdık ve aynı anda içtik.

"Nasıl yani?" diye şaşırdı İdil. "Siz ciddi misiniz? Ama neden?"

"Gençlik hatası," diye geçiştirdi Berk ama bir hatadan çok daha fazlası olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Daha önce hiç sevdiğim birini korumak için ona yalan söylemedim," dedi Naz ve sadece iki kişi içti. Arden ve Berk.

"Ay bana mı?" diye heyecanlandı İdil. "Ne söyledin ki acaba? Neden söyledin? Ya, çok merak ettim!"

İdil'in heyecanını boş vererek "Daha önce birini severken başkasıyla olmadım hiç," dedi Mert ve bizden birinin içmesini bekledi ama ilk içen Ekin oldu. Daha sonra Esin, Demir ve en sonunda da Berk.

Kaşlarımı çatarak üç isme de tek tek baktım. Berk'i tahmin edebiliyordum, Ekin'den sonra hâlâ Ekin'i severken başkalarıyla olmuş olabilirdi, tıpkı Ekin gibi, ama diğerleri? Esin ve Demir? Kimi seviyorlardı da kimlerle olmuşlardı? Bunu neden şimdi böyle aptalca bir oyun sayesinde öğreniyorduk? Esin'in aşk insanı olmadığından eminken şimdi birini severken başkasıyla olduğunu öğrenmiştim, aynı şekilde Demir'in de...

"Nasıl ya?" diye şaşıran Yağız da benim gibi açıklama bekleyen taraftı. "Siz nasıl birini severken başkasıyla olmuş olabilirsiniz?"

Demir ona cevap vermek yerine bana döndü, "Sen," dedi çene siyle beni işaret ederken. "Sen hiç kalbinde biri varken başkasıyla olmadın mı?"

Bana neden bunu sorduğunu anlamadım çünkü yıllarca yanımda olan oydu. Bütün gerçekleri bilirken neden bana böyle bir soru sormuştu ki? Daha doğrusu neden sadece bana?

"Oyun böyle oynanmıyor yalnız," dedi İdil.

"Evet, hem zaten başkasıyla olsaydı içmiş olurdu."

"Dürüstse tabii," dedi Naz bir kez daha.

Ya sabır diyerek önüme döndüm. Bir kez daha üzerime gelmeye kalkışacak olursa ben onun üstüne atlayacaktım, haberi yoktu.

"Daha iyi bir sorum var," dedi Yağız heyecanlanarak.

"Haydi sor sor!" dedi Berk. Az önceki dayakla ilgili soruyu tamamen unutmuş gibi davranıyordu ama unutmadığını biliyorduk.

"Daha önce hiç âşık olmadım!" dedi Yağız ve kendiyle gurur duyar gibi sırıttı, bu haline gülmeden edemedim.

Ardından önce Mert içti, kimse buna şaşırmadı.

İdil içti, yine şaşırmadık.

Ekin ve Berk birbirine kaçamak bakışlar atarak aynı anda içti ve bu beni gülümsetti.

Naz içti, ben hariç kimse rahatsız olmadı.

Başkalarında teselli bulmaya çalıştıklarını yeni öğrendiğimiz Esin ve Demir içti. Bize daha sonra hesap vereceklerdi.

Arden'e döndüm, bana baktığını gördüm ve sıcak bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ederken ben de içtim.

Ama Arden içmedi. Arden, gözlerimin içine baka baka daha önce hiç âşık olmadığını söyledi.

25. YOL:
"KİMSENİN SUÇU YOK"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen sonra

Kalbinin atış hızı her geçen saniye artıyordu. Hissettiği şey endişe değil, heyecandı. Bir yanı gergin olsa da bütünüyle heyecan duyuyordu. Bu işe kalkışmak istediği ilk andan beri beklediği an bu andı çünkü biliyordu, sorun çıkmayacaktı, her biri buradan elini kolunu sallayarak çıkacaktı.

Kim bilir diğerleri ne hissediyordu? Endişeli olduklarına emindi çünkü birkaçını koridorda görmüştü ama daha önce üzerinde birçok defa konuştukları planı uygulamaya kararlı olduklarını da anlamıştı. Kimsenin bir şey bildiği yoktu, her biri o gece sadece partinin tadını çıkarmıştı ve hiçbiri suçlu değildi. Ezberledikleri cümleler onları aklayacaktı. Aklamak zorundaydı, aksi takdirde neler olacağını her biri çok iyi biliyordu. Kendilerini dört duvar arasında bulurlardı ve genç kız, o yerden nefret ediyordu.

Kimse sevmezdi belki ama o nefret ederdi hapishanelerden çünkü mahrum kalarak büyüdüğü baba sevgisinin nedeni hapishanelerdi. Babası o henüz beş yaşındayken büyük bir suçlamayla tutuklanmıştı. Katil diyorlardı babasından bahsederlerken, *bebek katili*... Ve genç kız biliyordu ki babası gerçekten bebek katiliydi. *Kendi bebeğinin katili.*

Bal rengi gözleri, babasına duyduğu nefretle kararırdı. Baba sevgisinden yoksun büyümüştü ama bir kez olsun bu yoksunluğu kendine dert etmemişti. Kardeşi gibi babasından göremediği şefkati ve ilgiyi başka erkeklerde aramamış; kendi değerinin farkında olarak onu gerçekten sevdiğini hissettiği bir erkekle aşk yaşamaya başlamıştı. Tek sorun, bu aşk zehirliydi ve bu en başından belliydi.

Kızın babası bir katildi, oğlanın babası ise polis; kız ne kadar suç işlemeye meyilliyse oğlan o kadar uzaktı. Nihayetinde oğlanın bu işe girmesine neden olan şey bile kıza duyduğu bu zehirli aşk olmuştu. Peki ya işler planlandığı şekilde gitmeseydi, o zaman ne olurdu? Kızın sırf eğlenmek için ortak olmak istediği bu suç, sadece kendisinin ve kardeşinin değil, deliler gibi sevdiği çocuğun da mı hayatını mahvederdi?

Aniden bütün kalbi korkuyla sızlamaya başladı. Korkuyordu çünkü farkına vardığı yeni bir şey vardı; artık kendinden önce düşündüğü tek kişi kardeşi değildi, başka biri daha vardı. Ona dört yıldır bağımlı gibi âşık olduğunu zaten biliyordu ama kendini ona bu kadar adamış olduğunu henüz fark edebilmişti. O kanlı sabahtan sonra gördüğü ve duyduğu hiçbir şey korkudan tir tir titremesine neden olamaz sanıyordu fakat şimdi, sadece kardeşinin değil sevdiği çocuğun da başının belaya girme ihtimali genç kızı mahvediyordu.

Henüz üç dakika öncesine kadar bir karakolda hem de sorgu odasında olmasının verdiği heyecanı duyarken şimdi korkudan titriyordu. Kardeşine ve duyduğu zehirli aşkın sahibine bir şey olacak diye ödü kopuyordu.

Kapının aniden açılmasıyla korku dolu gözlerini ağır adımlarla içeriye giren misafire çevirdi. Komiser Rüzgâr Tuğrul genç kızın karşısındaki sandalyeyi kendine çekerken kızın ellerini masanın altında birleştirdiğini gördü.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu adam. Kızın sessizliği diğer öğrencilerin sessizliği kadar sinir bozucuydu.

"Evet," dedi kız sesini nihayet bulabildiğinde.

Adam oturduğu yerde sırtını dikleştirdi, başını salladı. "Şimdi söyle bakalım Ekin Uysal, cinayet saatinde ne yapıyordun?"

Kızın incecik kaşları şaşkınlıkla havalanırken kendine engel olamayarak düşünmeden sordu. "Cinayet mi?"

Adam, genç kızın suratındaki şaşkınlığa kanmayıp yeniden başını salladı. "Evet, cinayet."

Elleri artık daha şiddetli titriyordu çünkü hiçbiri bunu tahmin etmemişti ve bu, kesinlikle beklenmeyen bir olaydı. Kurdukları planın birçok alternatifi vardı, ezberlenen cümleler gerçekleşen olaylara göre değişerek karşılaştıkları duruma uyacaktı ancak bu olay, değil genç kızın, kimsenin aklının ucundan dahi geçmemişti. Cinayet, demişti komiser. O gece o evde bir cinayet işlenmişti ve genç kız biliyordu ki bu cinayeti işleyen kesinlikle kendisi ya da arkadaşları değildi.

Ya da öyle miydi?

EKİN UYSAL

YAZ UYKUSU

0:56 3:13

EKİN UYSAL'IN
ÇALMA LİSTESİ

"Dünyanın En Güzel Kızı" - Mavi Gri
"Ne Kavgam Bitti Ne Sevdam" - Sezen Aksu
"Aşk, Virüs" - Redd
"B." - Anıl Emre Daldal
"Aşkı Harcamanın 80 Yolu" - TNK
"Bugün Sana Bir Şeyler Anlatmam Gerek" - Cem Adrian
"Yokluğun Ve Ben" - Mary Jane
"Gelmesen de Beklerim" - Emre Yıldırım
"Bitti, Diyemeden Gitti" - Anıl Emre Daldal
"Daha Mutlu Olamam" - mor ve ötesi

26. YOL:
"BİR DAMLA GÖZYAŞI"

Baktığınla gördüğün şey bazen aynı olmayabilirdi; gerçek, her zaman karşında durduğu gibi değildi.

Arden'in içmemiş olması kendimi boşluğa düşürmeme neden olmadı çünkü yaşanan onca şeyden sonra gerçeğin bu olduğuna beni o bile inandıramazdı.

Oyunu kaybeden İdil çakırkeyif olmuşken "Ee," dedi Yağız. "Ben nerede uyuyorum?"

Hepimizin merak ettiği bir konuydu bu. Berk'in evi 3+1'di ve biz tam on kişiydik. Nerede uyuyacağımızdan ziyade kimlerle nasıl uyuyacağımızı merak ediyorduk.

"Ben mi sarhoş oldum sadece ya?" diye sordu İdil, dili dolanıyordu.

"Kendi sorularını bile içmeye yönelik sordun, tabii bi' sen sarhoş olursun," dedi Mert.

"E, sen de öyle yaptın," dedi İdil.

"Ben içmeyi seviyorum. Ayrıca benim direncim yüksek."

"Benim de öyle!"

Mert ve İdil arasındaki sohbeti dinlerken bazılarımız önündekilerden yiyor bazılarımız içmeye devam ediyordu. Berk en sonunda oturduğu yerden dizlerine vurarak kalktı, "İdil," dedi sevgilisine. "Odaya götüreyim seni."

"Neden ki?" derken gülümsüyordu İdil. "Yoksa şey mi yapa ca—" Yağız'ın yüksek sesle öksürmesiyle İdil'in cümlesi yarıda kesildi. "İyi misin?"

"İyi iyi," dedi Berk telaşla. "Ama sen biraz daha konuşmaya devam edersen ben hiç iyi olmayacağım," diye İdil'e hitaben devam etti ama bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki sanki sadece ben duymuştum.

"Henüz misafirlerimizi odalarına götürmemiştim," dedi İdil dudaklarını bükerek.

"Yürüyebiliyoruz, sağ ol," dedi Demir.

İdil bir an boş bulunarak Demir'in ayaklarına baktı, "Aa, doğru," dedikten sonra Berk'in onu salondan çıkarmasına izin verdi.

"Saf mı salak mı, anlamadım ki," dedi Mert hemen arkasından.

"Saf bence," dedi Naz.

"Hayır, salağın teki," dedi Esin.

"Berk nasıl olmuş da bu kıza âşık olmuş acaba?" diye kendi kendine sordu Demir.

"E güzel kız," dedi Yağız.

"Yani?"

"Başka sebebe gerek var mı?"

Arden, Yağız'ın saçmalamalarını dinlemek istemeyerek önündeki tabaktan birkaç parça cips alıp Yağız'ın ağzına tıktı. Yağız büyük bir keyifle cipsleri yedi.

Berk tekrar salona girdikten sonra "Ee," dedi. "Şimdi n'apıyoruz?"

"Yeni bir oyuna ne dersiniz?" diye sordu Mert.

"Yatıp uyuyalım bence ya," dedi Demir. "Bugün hepimiz yeterince yorulduk zaten."

"Ben yorulmadım," dedi Yağız.

"Neden acaba?" diye dalga geçti Demir. "Arka koltukta oturup fosur fosur uyuduğun için olabilir mi?"

"Yol boyunca uyudun mu gerçekten?" diye gülerek sordu Berk.

"Hayır tabii ki," diye hemen karşı çıktığı Yağız. "Bir saat uyudum, sonra diğer arabaya geçtim."

"Diğer araba?"

"Benimki," dedi Arden. Anladık ki araba Naz'ın ya da bir başkasının değil, Arden'indi. Ama nasıl? O kadar lüks bir arabayı satın alacak parayı nereden bulmuştu? Üstelik bunu hapisten çıktıktan sadece bir yıl sonra yapmıştı.

Diğerlerinin de zihinlerinde aynı soruların dolaştığını biliyordum, her biri sorgular bakışlarını Arden'e dikmişti ama kimse aklındakini dile getirmedi. Sonunda Naz "Artık uyusak mı?" diye sorarak ilgiyi üzerine çekmiş oldu.

"Olur," dedi Esin. "Hepimiz yeterince çakırkeyif olduk zaten."

"Ben odaları hazırlayayım o zaman," diyen Berk salondan çıkmak üzereyken Yağız tarafından durduruldu. "Daha kimle kimin aynı odada uyuyacağına karar vermedik."

Berk duraksayıp kaşlarından birini kaldırdı. "Üç oda var. Salon, küçük oda ve misafir yatak odası."

"Küçük odada yatak var mı?" diye sordum.

"Hayır ama yer yatağı ayarlayabiliriz."

"Kaç kişi için?"

"Üç."

"Misafir yatak odası iki kişilik sanırım?" diye sordu Mert.

Berk önce duraksadı ama "Evet," dedi. Belki de korktuğu şeyin başına geleceğini düşündüğü için duraksamıştı.

"Kimse için sorun olmayacaksa misafir yatak odasında biz kalalım," deyince Mert, Ekin'in gözlerini kendine çekmiş oldu.

Berk'in yumrukları sıkılmışken "Kim için sorun olabilir ki?" diye sordu Naz.

"Bilmem," diyerek omuz silkti Mert. "Belki ikiniz birlikte kalmak istersiniz falan..." Arden'le Naz'ı kast ettiğini anlayınca bu kez yumruklarını sıkan ben oldum.

"Benim için fark etmez," dedi Naz. "Kızlarla da kalabilirim, Arden'le de... Daha önce yapmadığım şey değil ikisi de."

Arden'e döndüm, gözlerindeki ormanı ateşe vermek istediğimi anlamış gibi benden kaçtı.

Kaç bakalım, diye fısıldadım. *Nereye kaçacaksan*...

"Benim için de fark etmez," dedi Ekin. "Ben de kalabilirim kızlarla."

"Nasıl istersen," dedi Mert anlayışlı bir sesle. "Belki kız gecesi yaparsınız."

"Benim için fark eder!" dedi Demir. "Ben bir gece daha Yağız'ın horultusuna maruz kalmak istemiyorum."

"Yağız'ın horultusu mu?" diyerek güldü Naz.

Avuç içiyle kendi alnına vuran Yağız "Al işte, gördün mü ne yaptığını? Durduk yere kıza rezil oldum!" diye bağırdı.

"Olmadın olmadın," dedi Naz gülmeye devam ederken.

"Neyse zaten sarhoşsun, yarın unutursun."

"Belki de unutmaz," dedim fırsattan istifade ederek. "Anılar sarhoş olunduğunda unutulacak diye bir kaide yok ki."

Ben Arden'in telaşa kapılmasını bekliyordum ama o "Doğru," diyerek katıldı bana. "Bazen hiç sarhoş olmadan da unutabilirsin anılarını."

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim dahi yoktu, buna kafa yormaktan ziyade büyük bir keyifle attığım iğnenin ona batmamasına takılmıştım. Ben her şeyi hatırlayıp hatırlamadığıma dair şüpheye düşer ve ne yapacağını bilemez hale gelir diye beklerken o yine kafamı karıştırmıştı.

"Evet," diye destekledi Naz onu. "İnsan çocukluk anılarını zamanla farklı hatırlar hatta hiç hatırlamaz hale gelebilirmiş."

"Gerçekten mi?" diye merakla sordu Esin. "Evet, unutmak bir yerde mantıklı ama farklı hatırlamak? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Beyin," dedi Naz omuz silkerek. "Zamanla eskiye dair mekânları ve olayları değiştiriyor hatıra bölümünde, özellikle travmatik etki bırakan bir anın varsa bunu daha az acı çekmen için yapabiliyor."

"Psikolojiyle ilgileniyorsun galiba," dedi Ekin.

"Psikoloji mezunu," diyerek Naz'ın yerine konuştu Arden.

Ekin kaşlarını kaldırıp indirirken "Anladım." demekle yetindi, sonra yine sohbete ilgisini kaybedip iki elinin arasındaki bardaktan koca bir yudum aldı. Birkaç saat önce gülümseyerek bundan daha mutlu olamam diyen kız şimdi karşımda oturmuş sanki bir daha asla mutlu olamam der gibi içiyordu.

Onun bu hali yanına gitmek ve ona sıkıca sarılmak istememe neden olurken "Psikologsun yani?" diye heyecanla sordu Yağız.

"Evet."

"Gerçek psikolog?" derken inanamamış gibiydi. Belki de çakırkeyif olduğu için durumu abartıyordu. Naz'ın bir psikolog olması onun dışında hiçbirimizi heyecanlandırmamıştı.

"Evet," dedi Naz başını sallarken. "Klinik Psikoloji üzerine yüksek lisans yapıyorum şu anda."

Yağız daha fazla heyecanlanırken "İki dakika şuraya uzansam bana da seans yapar mısın?" diye sordu. Naz'ın reddetmesine kalmadan. "Karşılığında çok para veremem ama ne istersen yaparım, söz!" dedi.

Naz kıkırdayarak içkisinden bir yudum daha aldı. "O öyle bir şey mi, geri zekâlı?" diye kızan Demir'di.

"Değil mi?" diye ciddiyetle sordu Yağız.

"Değil tabii," dedi Naz gülümseyerek ama sadece bir saat sonra devirdikleri içki şişelerinin ardından üçlü koltuğa uzanan Yağız'ın çocukluğuna inmeye kalkıştı. Evet, saat gecenin dördüydü ve odada onlar haricinde yedi kişi daha vardı ama onlar gerçek bir terapi seansı yaptıklarını sanıyorlardı.

Üçlü koltukta boylu boyunca uzanan Yağız'ın başı sol tarafındaki küçük yastığın üstündeydi, Naz da koltuğun hemen yanındaki tekli koltuğa oturmuş, Yağız'ın onu görmeden konuşmasına olanak sağlamak istemişti. Bakıldığında gerçek bir terapi seansı yapıyorlarmış gibi duruyordu belki ama ikisinin de fena halde sarhoş olduğu aşikârdı. O kadar ki odada başkalarının da olma-

sına rağmen yalnız olduklarını sanıyorlardı ve kim bilir bulanık zihinleri şimdi onları nerelere götürecekti.

"Biraz da çocukluğuna inelim," deyince Naz hızlıca Arden'e döndüm. O bizim kadar sarhoş değildi ve olacakların önüne geçebilirdi ama sanırım yapmayacaktı çünkü bana sadece sorun yok derecesine bakıyordu.

"İnmeyelim inmeyelim," diye karşı çıktı Yağız tam da beklediğim gibi.

"Ama neden?" diye sordu Naz.

"Çünkü benim çocukluğuma inen merdivenler hep yıkık dökük," dedi Yağız gözleri boşluğa dalmışken. "İnerken düşüp bir tarafımızı kırabiliriz."

Kimseden ses çıkmadı. Naz alkolün etkisiyle geç algılıyor ve bu yüzden konuşmuyor olabilirdi ya da sadece düşünüyordu ama bizim için durum başkaydı. Yağız'ın öyküsü hepimizi derinden etkileyen bir öyküydü ve sanırım bununla en iyi başa çıkabilen Ekin'di. Öyle ki "Biz sizi tutarız," diye konuşabilen de o olmuştu.

Yağız dudaklarını bükerek diğer üçlü koltukta oturan Ekin'e baktı. Ekin, Yağız'ın ne istediğini anlamış gibi yerinden kalktı. Yanına gidip başının altındaki yastığı aldı, koltuğa oturdu ve Yağız'ın başını nazikçe kendi kucağına koydu. Elleri Yağız'ın saçlarını okşamaya başlamışken "Düşmene izin vermeyiz, hiç izin vermedik, yine vermeyiz," dedi.

Naz bir yudum daha aldıktan sonra "İnelim mi yavaş yavaş?" diye sordu.

Yağız'ın gözleri saçlarını okşamaya devam eden Ekin'deyken "Neden çocukluğuma inmek istiyor?" diye sordu. "Bu kadar önemli mi ki bu çocukluk?"

Bu soru kalbimi sızlatırken sertçe yutkundum. Öyle miydi acaba gerçekten?

"Evet," deyince Naz yanaklarımın içini ısırdım. "Kim olduğunu belirleyen şey çocukluğundur genellikle."

"Nasıl yani?" diye merakla sordu Demir.

"Kişilik dediğimiz olgu, çocukluk döneminde oluşmaya başlar. Bu dönemde aldığın yaralar yetişkinlik yıllarına bir şekilde etki eder."

"Mesela?" diye sordu Esin.

"Hım," dedi Naz düşünür gibi yaparken. "Ebeveyni tarafından, hatta sadece onlar da değil, akranları ve başkaları tarafından, hiç fark etmez, hor görülerek büyüyen ve nihayetinde birey olduğu farkındalığına erişemeden yetişkin olan kimseler, aşağılık kompleksi hissederek yaşamını sürdürmeye devam edebilir."

"Ben anlamadım," dedi Demir. "Kusura bakma ama çok uzun konuştun, takip edemedim."

"Kısacası çocukluk önemli diyorum, yaşamımızı etkileyen en önemli dönemlerden biri."

"Ergenlik?" diye sordu Yağız. "Ergenlik de önemli mi?"

"Tabii."

"O zaman ergenliğime inelim mi?" diye bir umut sordu. "Ergenliğime inen merdivenler yıkık dökük değil, onun basamakları sapasağlam." *Çünkü o zaman beraberdik, o basamakları hep birlikte inşa etmiştik.*

"Yağız," dedi Naz, kafasını koltuğun yan kısmına yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Uyuyakalmak üzereydi. "Beni çocukluğuna götür."

"Olmaz," diye tekrar karşı çıktı Yağız. "Orası çok soğuk. Ben çok üşüdüm, sen de üşüme."

"Neden üşüdün?"

Yağız yanında bizim de olmamızdan güç bularak "Çünkü terk edildim," diye itiraf etti, gözleri yine boşluğa dalar gibi beyaz tavana kaymıştı.

Mert uyuyordu, Naz'ın körkütük sarhoş olduğu belliydi ve kalanlarımızın da ondan pek farkı yoktu. Yine de Yağız'ın geçmişini şimdi hiç tanımadığı birine anlatmak istemesi tuhaf geliyordu. Sanırım Arden gibi konuşmaya ihtiyacı vardı ve bu

konuşmayı yalnızca kimsenin olanları hatırlamayacağı bu gece de yapmak istiyordu.

"Kim terk etti seni?"

"Annem," dedikten sonra derin bir nefes aldı. Saçlarını okşamaya devam edilmesi onu iyiden iyiye mayıştırmıştı, gözlerini kapattı. "Babamın kim olduğunu bilmiyorum, onu hiç tanımadım," dedikten sonra güldü. "Çünkü onu annem bile hiç tanımamıştı." Dudakları tekrar düz bir çizgi halini aldı. "Zehirli bir meyveyim ben," dedi iğrenir gibi.

"Meyveler güzeldir," dedi Ekin, Yağız'ın saçlarını okşuyordu ama gözleri Berk'teydi. "Zehirli olsan bile çok güzelsin."

"Zehirli olsam bile mi?" diye sordu Yağız, tıpkı yıllar önce Arden ve Demir'e sorduğu gibi. "Ben küçükken..." diye başlayınca aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. "Annem beni hiç sevmezdi. Neden, bugün bile sebebini bilmiyorum... Oysaki ona hiç kötü bir şey yapmamıştım, ben sadece sık sık hasta olurdum, tek suçum buydu."

Ellerim iki yanımda yumruk olurken son sözü dişlerimi de sıkmama neden olmuştu. Hasta olduğu için suçlu olduğunu düşünüyordu, annesi sırf hasta oldu diye onu dövmüştü çünkü. Oysaki hastalık kapmasının nedeni bile o kadındı.

"Ama ben bilerek hasta olmuyordum, yemin ederim kendime iyi bakıyordum. Yine de... Hastalık gelip beni buluyordu."

"Neler yapıyordun kendine iyi bakmak için?" diye sordu Naz.

"Evimiz çok kirliydi, pek yemek pişirmezdi annem ve faturaları da nadiren öderdi. Üşüyordum, hem bedenim hem kalbim çok üşüyordu. Kat kat giyiniyordum, evde ne bulsam yiyordum, hasta olmamak için elimden geleni yapıyordum. Annem yine de öksürmeme tahammül edemeyince beni dövüyordu." Bu sözleri daha önce de duymuştum, bunları daha önce de duyduğum halde ilk kez duymuş kadar etkilenmiştim ki "En kötüsü de neydi, biliyor musun?" diye sorunca suratındaki ifadeden daha önce hiçbirimize söylemediği bir sırrını açık edeceğini anladım.

"Bazı geceler eve getirdiği adamlar görmesin diye beni küçük bir odaya hapsederdi, kapıya vurmamam için ellerimi bağlardı, sesimi duyurmamam için ağzımı bantlardı. Bazı geceler ben yalnız uyurdum, aslında ben hep yalnız uyurdum ama o küçük odadayken yanımda oyuncaklarım bile olmazdı."

Yaşlarını akıtmak üzere olan gözlerimi Demir'e çevirdim. İkimizin de aynı geceyi hatırladığını anlayınca diğerlerine de baktım. Hepimiz sırf horluyor diye Yağız'ın ağzını bantladığımız o geceyi hatırlamıştık. O gece Yağız uykusundan ağlayarak uyanmıştı ama bize sebebini söylememişti, sadece uyumaya tek başına devam edemeyeceğini söylemişti ve biz de şımarıklık yaptığını zannederek ona kızmıştık. O gece Yağız uyuyabilsin diye hep birlikte uyumuştuk, onunla birlikte uyuyarak ona iyilik yaptığımızı sanıyorduk ama şimdi anladık ki o gece ona çok büyük bir kötülük yapmıştık.

"Neyse," dedi Yağız kötü anılarını bir kenara bırakmış gibi. "Sonunda yolum çocuk esirgeme kurumuna düştü. İyi ki de düştü diyorum şimdilerde çünkü o yurt odasında ben gerçek ailemle tanıştım. Arden ve Demir'le... İkisi de beni öz kardeşleriymişim gibi sevip kolladı."

"Dost olmuşlar sana," dedi Naz gözleri kapalı gülümserken.

"Daha ziyade abi gibiydiler. Ben liseye geçene dek arkadaşlığın ne olduğunu bilmiyordum."

"Liseye geçtiğinde ne değişti?"

"Berk'le tanıştım," dedi genişçe gülümserken. "Kimse benimle arkadaşlık etmek istemezken Berk benimle arkadaş olmak istedi."

Berk'in dudaklarında buruk bir tebessüm oluşurken "O mu istedi?" diye sordu Naz.

"Evet," dedi Yağız daha da gülümserken. "Parktaydım, kaykay süren ve paten kayan çocukları izliyordum. Arden ve Demir çalışıyorlardı, tek başımaydım yani. Sonra Berk geldi ve istersem bana paten kaymayı öğretebileceğini söyledi."

"İstedin mi?"

"İstedi tabii," dedi Berk gözleri yaşlı gülerken. "Sonra kayar ken elini bıraktım diye küstü bana, tanışalı beş dakika olmuştu

Ekin kıkırdamaya başlayınca Berk'in de yüzündeki gülüm seme genişledi, belki de yıllar sonra birbirlerini ilk kez içtenlikle gülerken görüyorlardı.

"Sonra her şey çok güzel olmaya başladı. Önce Berk'le tanıştık, sonra da kızlarla."

"Kızlar?"

"Ekin, Esin, Nil ve Özge işte," dedi Yağız dünyanın en basit sorusuna yanıt vermiş gibi.

"Nil'le lisede mi tanıştınız?" diye sordu Naz.

Kız bulanık zihniyle bile yine gelip bana takıldı ya, pes! "Evet," dedim neyi sorun ettiğine anlam veremeyerek.

"Hım," dedi gözlerini açıp kısık gözlerini doğrudan bana dikerek. "Hepsiyle lise yıllarında tanıştın demek."

"Naz," dedi Arden. Kaşlarımı çatarak Arden'e döndüm. "Uykun gelmiş senin."

"Öyle mi?" diye sordu olduğu yerde daha da yayılıp gözlerini kapatırken. "Belki de."

Artık ikisinin de gözleri kapalıydı. Naz'ın uykuya yenik düşerek nasıl düşlere daldığını bilmiyordum ama Yağız'ın uykuya teslim olarak nasıl kâbuslara maruz kalacağını biliyordum. Bu gece kesinlikle yanında olmalıydık.

"Ne oldu biraz önce, hiçbir şey anlamadım," dedi Esin kafası karışmış gibi.

"Al benden de o kadar," dedi Berk.

Yağız'ın horlamaya başlamasıyla biz de toparlanmaya başladık. Berk kendi yatak odasında sevgilisiyle birlikte kalacaktı. Arden, Demir ve Yağız yer yatağının serileceği küçük odada kalacaktı. Kızlar olarak dördümüz salondaki üçlü koltuklara sığışacaktık ve Mert misafir odasında tek başına uyuyacaktı.

Kimse için sorun yoktu, herkes geceyi bir şekilde sona erdir-

diğimizi düşünerek dağılmak üzereydi ki salona biri girdi. "Ah, Berk!" diye sayıklayan İdil.

"İdil?" diye şaşırdı Berk. "Neden uyandın sen?"

"Neden mi uyandım?" diye kıkırdadı. "Çünkü sana iyi geceler öpücüğü vermediğimi hatırladım da ondan!" dedi dudaklarını bükmüş, Berk'e doğru ilerlerken.

Kaşlarım çatılırken Ekin'e döndüm, ne olacağını anlamış gibiydi. buz kesmiş haldeydi; Berk'e döndüm, o da ne olacağını anlamış gibiydi, tuhaftır ki o da kaskatı kesilmişti. Berk öpüşmek istemediğini açıkça belli etmiş olsa da İdil "Unuttun mu, biz birbirimize iyi geceler öpücüğü vermeden asla uyumayız!" dedikten sonra Berk'in dudaklarına sulu bir öpücük bıraktı.

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden sonra

"İyi geceler öpücüğü vermeden uyumamak mı?" diye sorduktan sonra kusuyormuş gibi yaptı Özge, ben de ona eşlik ettim.

Uzun zaman sonra ilk kez kız gecesi adı altında Özge'nin evinde toplanmış, odasında renkli pijamalarımızla oturup birbirimize kahve telvesinden maske yapmıştık. Yüzümüzü yıkadıktan sonra oje sürmüş ve ojelerimizin kurumasını beklerken hayatı sorguladığımız o ana geçmiştik. Daha doğrusu Berk ve Ekin'in aşk böceği kıvamında süren ilişkilerini sorguladığımız o ana...

"Öf," dedi Ekin ikimize de kınayan bakışlarını yollarken. "Siz ne anlarsınız..."

"Bunu da anlamayalım bi' zahmet," diyerek güldü Özge. Bana döndü, "İyi geceler aşkım!" diyerek sesli öpücükler gönderdi Ekin'le dalga geçmek için.

Kıkırdayarak "İyi geceler hayatımın anlamı!" dedim ben de onun gibi öpücük gönderdikten sonra.

"Aşk insana böyle şeyler yaptırıyor galiba," diyen Esin düşünceli görünüyordu.

Ekin eliyle saçlarını şöyle bir savurdu, "Sevmek ve sevilmek," dedi. "İşte bütün mesele bu." Dördümüz de kahkahalarla gülmeye başladık.

O geceden sonra bu kadar içten güldüğümüz bir an olmuş muydu, bilmiyordum, zannetmiyordum da çünkü o gecenin bize miras bıraktıklarını yeni yeni üzerimizden atmaya başlamıştık. Evet, evden her birimiz elimizi kolumuzu sallayarak çıkmıştık ve evet, Yağız sorunsuzca yurtdışına çıkabilmişti ama ya Arden? Onu almışlardı, her ne kadar Berk'in babası Arden'i hapisten çıkaracağına söz vermiş olsa da Arden bir süredir aramızda yoktu.

"Acaba şu an ne yapıyordur?" diye kendi kendime sordum. Kızlar neden bahsettiğimi anlayınca gülmeyi kestiler.

"Umarım iyidir," dedi Özge.

"İyidir tabii," dedi Ekin içimizi rahatlatmak ister gibi gülümserken. "Kenan Amca ona kötü bir şey olmasına izin vermez."

"Doğru," diyerek kardeşine katıldı Esin. "Bize yardım edeceğine söz vermişti. Kenan Amca sözünü tutar."

Kararsızlıkla üçüne de baktım. Öyle olur muydu gerçekten? Arden söylendiği gibi tutuksuz yargılanır mıydı? Evet, suçluydu ama tek suçlu o değildi ki. Eğer tutuklu yargılanacak olursa bizim de onunla birlikte o deliğe girmemiz gerekirdi. Ben Arden'i orada yalnız bırakmaz ve itirafçı olarak onunla birlikte hapse girmek isterdim ama diğerleri? Onlar da bunu yapar mıydı? Kaç yıl olacağını bile bilmediğimiz bir hapis cezasını kabul ederler miydi?

Bildirim sesi dikkatimi dağıttı. Arden'i düşünmeye devam ettiğim sırada Ekin heyecanla telefonuna uzandı. "Geldi benim öpücük." Sırıtarak telefon ekranına baktı. Tuş kilidini açtı, yüzündeki büyük sırıtış, sevdiğinden ve sevildiğinden emin olarak hissettiği o büyük mutluluk, okuduğu mesajdan sonra silinip gitti.

"Ne?" diye endişelendim. "N'oldu?"

Ekin hiçbir şey söylemeyerek telefon ekranına bakmayı sürdürünce yanımdaki Esin'i kolundan dürttüm. "İyi misin?" diye sordu o da kardeşine.

Elleri şiddetle titremeye başladı. Ekin'i daha önce hiç ağlarken görmemiştim ama şimdi suratındaki hayal kırıklığıyla karışık şaşkınlığa bakılacak olursa az sonra ağlamaya başlayacaktı.

"Ekin?" Uzanıp elinden telefonunu aldım. Esin kardeşine sıkıca sarılırken Özge gelen mesajı okumamı söyledi. Derin bir nefes alarak Berk'ten gelen mesajı önce içimden okudum.

Berk:

> Aşkın güzel olduğunu senden öğrendim, zehirli olsan bile. Fakat günün birinde beni öldüreceğini bildiğim bir aşkı yaşamaya cesaretim olmadığını şimdi anladım. Üzgünüm, benden bu kadar.

Okuduğum mesaj, Ekin'in ansızın solup giden bir çiçeğe dönüşmesinin nedeniydi. Mesajın Berk'ten geldiğini teyit ettikten sonra yaşadığım şaşkınlık katlanarak arttı ve Ekin gibi ben de konuşamadım, donup kaldım.

"Ne yazıyor?" diye sordu Özge. "Dünyanın sonu mu gelmiş, n'olmuş? Kızım, bu suratınızın hali ne böyle?"

Mesajı sesli okuyarak Ekin'i daha fazla incitmek istemedim, telefonu Özge'ye uzattım. Özge de mesajı okuduktan sonra bizim kadar şaşırdı ve o da sesli okumak yerine telefonu Esin'e verdi. Esin kardeşine sarılmaya devam ederken telefonu eline aldı ve mesajı okuduktan sonra "Ne?" diye bağırdı. Nihayet içimizden biri tepki verebilmişti. "Kafayı mı yemiş bu?"

"Arıyorum hemen." Özge kendi telefonunu çıkararak Berk'i aradı ama Berk ikinci çalışta aramayı meşgule aldı.

Her geçen saniye şaşkınlığımız artarken Ekin gözlerini diktiği noktadan alarak Özge'ye çevirdi. "Özge," diye seslendi. "Bu gece senin yatağında ben uyusam olur mu?"

"Tabii olur," dedi Özge afallamış bir halde.

Ekin başını ağır ağır salladıktan sonra ayağa kalktı. "Uyumam lazım," dedi duygusuz bir sesle. Ben tıpkı benim gibi uykuyu bir kaçış yöntemi olarak kullanacağını sanırken o, "Uyanmam için uyumam lazım," diyerek bir kâbusun içinde olduğumuzu zannettiğini itiraf etmiş oldu.

Berk'in Ekin'i terk etmesi, kısa bir mesajla terk etmesi, dünyamızın olmasa bile onların dünyasının sonunun geldiğine işaretti. Ekin'in her şeyin bir kâbus olduğunu dileyerek Özge'nin yatağına yatmasının nedeni de buydu. Yaşlarla dolan gözlerini beyaz tavana dikmesinin ve ağlamamak için direnirken sadece çenesini değil bütün bedenini sıkmasının nedeni tam da buydu.

"Bir uyansam," dedi Ekin. "Uyansam, uyansam uykumdan..."

"Ekin," dedim yerimden kalkarken. Yanına gidip güzel saçlarını okşayacak ve içindeki acıyı bastırmaması gerektiğini söyleyecektim ki yeni mesaj bildirimiyle duraksadım. Bu kez mesaj sadece Ekin'e değil, hepimize gelmişti.

Ekin'i dört yıldır tanıyordum, neredeyse her anına şahitlik etmiştim ama kimsenin yanında bir kez olsun ağladığını görmemiştim. Ta ki Özge'nin halihazırda elinde duran telefonuna bakıp "Gidiyormuş," demesine kadar... "Berk bugün İstanbul'a gidiyormuş."

Ve devamında gelen bir damla gözyaşı. Ekin'in güzel gözlerinden akan bir damla gözyaşı.

ŞİMDİ

O gece Ekin bizim yanımızda ilk defa ağladı, belki tek damla gözyaşı döktü sadece ama yine de ağladı. Başka zaman da ağladı mı, bilmiyordum ama şimdi şahit olduğu bu manzaranın onu yine ağlama raddesine getirmek üzere olduğuna emindim.

Berk, İdil'i kendinden iter gibi uzaklaştırdıktan sonra "İdil?" dedi şaşkın bir tınıyla.

"Ne var canım," dedi İdil kıkırdayarak. "Sevgilim değil misin?"

"Kusura bakmayın," dedi Berk bize dönerek ve İdil'i hızlıca salondan çıkardı. Bu kez hiç nazik değildi.

Ekin'e döndüğümde titrediğini gördüm, içinde bir yerlerde Berk'i yaşatmaya devam ettiğini anlamıştım. Berk'in boşluğunu ona fiziksel olarak çok benzeyen Mert'le doldurmaya çalıştığı belliydi ama bu kadar etkileneceğini tahmin edememiştim. "Ekin," diye seslendim, burada olduğumuzu hatırlasın diye.

Arden öylece durmak yerine Ekin'in yanına gitti. Yaralı elleri Ekin'in güzel suratıyla buluştu, saçlarını geriye doğru ittikten sonra "Ekin," diye fısıldadı bir abi edasıyla. "Bana bak."

Ekin boşluğa diktiği gözlerini Arden'e çevirdiğinde suratında tıpkı beş yıl önceki gibi ıstırap vardı. "Ben böyle hayal etmemiştim," dedi sadece. Aradan geçen beş yıl ve geride bıraktığımız dokuz yılı anlatan o cümle.

Arden bir şey söylemek yerine Ekin'i kendi göğsüne yaslarken Berk'in arkasından gitmek ve ona bağırıp çağırmak istedim. Ama buna hakkım yoktu, buna hiçbirimizin hakkı yoktu. Onlar ayrılmıştı, sebebini hâlâ bilmiyorduk ve şimdi ikisi de başka insanlarla beraberdi. Ne Berk Ekin'e Mert dolayısıyla tavır alabilirdi ne de Ekin Berk'e İdil dolayısıyla hesap sorabilirdi.

Ekin kendini tamamen Arden'e bırakmış haldeyken "Uyumak istiyorum," dedi.

Arden başını sallayarak Ekin'i Mert'in oturur vaziyette uyumaya devam ettiği koltuğa bıraktı. Mert'i zorla uyandırıp mi-

safir yatak odasına gönderdi. Mert o kadar kendinde değildi ki yanındaki Ekin'in halini fark etmemişti bile. Yine Arden, bu kez Demir'le birlikte Yağız'ı uyandırmaya çalıştı ama olmadı, sonunda Demir pes ederek Yağız'ı kucakladığı gibi küçük odaya taşıdı. Şimdi salonda sadece beş kişiydik. Esin uyuması için koltuğa yatırdığı kardeşinin başında bekliyordu, beş yıl önce yaptığı gibi. Arden ve ben ayaktaydık. Naz ise diğer koltukta sızmıştı.

"Ben de uyumaya gideyim," deyince Arden başımı sallamak üzereydim ki "Naz'la senin uyuman gerekecek," diye hatırlatınca duraksadım. Aslında kararlaştırdığımıza göre Naz'la uyuyacak olan Ekin'di ama şimdi düşünüyordum da bir yabancıyla değil de kardeşiyle uyuması daha iyi olacaktı.

"Evet," dedim yalnızca. Naz'la aynı koltukta uyuyacaktım, sadece Ekin için.

"Eğer senin için sorun olacaksa..."

"Ne yapacaksın?" diye tısladım. "Onu hemen şimdi gönderecek misin? Yoksa onunla birlikte sen de mi defolup gidersin?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Anlaşıldı, bu konuşmanın sonu pek iyi bitmeyecek. Ben odaya geçiyorum."

"Hayır, dur," diyerek onu kapı eşiğinde yakaladım. Kızların üçünün de uyuduğunu ve bizi duymayacağını bilmenin rahatlığıyla "Bu oyun daha ne kadar devam edecek?" diye sordum.

"Ne oyunu?" diye sordu anlamazlıktan gelerek.

"Hatırlıyorum," dedim duraksamadan. "O gece beni nasıl öptüğünü de bana neler anlattığını da çok iyi hatırlıyorum."

Elimdeki kozu heba ettiğimi sanırken suratında duygu değişimi göremeyince bir kozumun olmadığını anlamış oldum. Biliyordu. Oteldeki o geceyi hatırladığımı zaten biliyordu. Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı, "Keşke," dedi hüzünlü bir sesle. "Keşke hatırladığın sadece bu olmasaydı..."

Eşiğin diğer tarafına geçerek küçük odaya girdi. Kalbim korkuyla çarparken zihnimde tek bir soru vardı. *Biliyor mu? Çocukluk yıllarımı unuttuğumu biliyor mu?*

Unuttuğum geçmişim yakama yapıştığında Naz'ın cümleleri zihnimde bozuk plak gibi tekrarlandı. *Önemli*, demişti çocukluk için. *Önemli*, demişti kaybettiğim çocukluğum için.

Onlarla tanıştığımdan beri bildiğim bir gerçek vardı. Onların çocukluğu acılarla doluydu, benim bir çocukluğum bile yoktu. Onlar çocukluk dönemlerini hatırlamak istemiyorlardı, ben istesem de hatırlayamıyordum.

27. YOL:
"DÜŞÜNME KAYBOLURSUN"

İstanbul'a gelişimizin üçüncü günü.

Arden'i bizden almalarıyla dağılmamızın beşinci yılı.

Kendi çocukluğumu kaybedişimin on yedinci yılı.

Günler geçiyor, yıllar geçiyor, her şey bir şekilde geçip gidiyor ama biz birbirimizden vazgeçemiyoruz. Aramızda kimi zaman hayal kırıklığı yaşanıyor, birbirimize güvenimizi yitiriyoruz ama biz en sonunda yine sadece birbirimize koşuyoruz.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye kararsız bir sesle sorunca Esin, düşüncelerimden sıyrılarak ona döndüm.

"Neden, yoksa istemiyor musun?"

Kirpiklerini kırpıştırdı, diğerlerine de baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Yani istememek değil de... İdil sonuçta. Onun gösterisini seyretmeye gitmesek ne olur ki?"

"Onun için gitmiyoruz ki," dedim pervasız bir sesle.

Kaşlarından birini sorgularcasına kaldırınca benim yerime Ekin cevapladı. "Berk için gidiyoruz."

Evet, bunu söyleyen gerçekten de Ekin'di. Berk onu basit bir mesajla terk etmiş, yıllarca ona en ufak bir açıklama yapma gereği bile duymamıştı. Ekin yine de o gösteriye gitmek istiyordu. Berk için. Sadece onun için. Ekin'i anlıyordum, bunu neden yaptığını biliyordum çünkü Berk hiçbir zaman onun sadece sevgilisi olmamıştı. Berk onun her şeyiydi; yaşama se-

bebiydi. Birini hayatınızın kısa bir döneminde bile olsa her şeyiniz olarak gördüyseniz, ondan her ne yaşanırsa yaşansın tam anlamıyla vazgeçemezdiniz.

"Peki," dedi sonunda Esin. "Sen de gitmek istiyorsan..."

"İstiyorum," dedi Ekin. İlk geceki halinden eser yoktu şimdi İdil'in Berk'in dudaklarına yapıştığı o gece Ekin'in yıkılacağını sanmıştım. Ancak öyle olmadı. Ertesi gün kahvaltı masasına geldiğinde beklediğimiz gibi yüzü solgun görünmüyordu, göz altları ağlamaktan şişmemişti ve suratı da asık değildi. Rutin cilt bakımını yapmış ve güler yüzüyle aramıza katılmıştı.

Demir'in üçüncü kez esnemesi dikkatleri üzerine çekti. "N'oldu, yine mi uyuyamadın?" diye soran Esin'di.

Kızgın gözleri Yağız'ın üzerindeyken "Bununla aynı odada kalırken uyuyabilmek mümkün mü?" diye sordu.

"Kırıyorsun kalbimi," dedi Yağız dudak bükerek. Kalbini işaret etti. "Çat çat çat."

"Ne?"

"Kırılma için ses efekti yaptım."

Demir gözlerini devirerek "Kaçtaydı bu gösteri?" diye sordu.

"19.00"

Aldığı cevaptan sonra kol saatine bakıp küçük bir hesapla "Üç saat var," diye duyurdu, sırıtarak Ekin'e döndü. "Hazırlanmaya şimdiden başla istersen. Malum..."

Esin de Demir'e eşlik ederek gülmeye başlayınca kafası karışmış olmalı ki Naz "Ne oldu şimdi, anlamadım ben," dedi.

"Ekin'in hazırlanma süreci uzun sürüyor da..." diye cevapladı Esin.

"Aslında hepimiz hazırlanmaya başlasak iyi olur," deyince Arden, gülmeye son vererek ona döndük. "İstanbul'dayız," diyerek omuz silkti. "Uzun sürecektir yol."

"Doğru," diye katıldı Naz ona. "İş çıkışı saatine denk geleceğiz bir de."

"İş çıkışı saatine denk gelirsek ne olur ki?" diye sordu Yağız.

"Arabamız emeklemeye başlar." dedi Demir ve sadece Esin güldü, onun dışında kimsenin esprisine gülmemiş olmasına bozulmamış olsa da Esin'e bakıp "Eyvallah Esin, sen de olmasan..." diyerek teşekkür etti.

"Ne demek, her zaman." diye gülümsedi Esin.

"Mert'i ben uyandırabilir miyim?" Yağız'ın yine ne gibi şeytanlıklar peşinde koştuğunu merak etsek de onu reddetmedik. Koşar adımlarla Mert'le Ekin'in kaldığı odaya ilerledi.

İstanbul'a gelişimizin üçüncü gününde, Berk'in evinde iki gece kalmayı yeterli görerek otel arayışına çıkmıştık ki Berk'in karşı dairesinin kiraya verildiğini görünce fikrimizi değiştirdik. Aslında planımız bir an önce Berk'i almak ve Özge'ye gitmekti ama Berk yola çıkmadan önce İdil'in oyununu izlemek istediğini söyleyince bekleme kararı aldık. Otelden ziyade hep birlikte aynı evde kalmanın daha eğlenceli olduğunu da anladığımız için Berk'in karşı dairesini kiraladık.

Ev sahibi dairesini sadece Arden ve Demir'e kiraladığını zannederken ikinci gece gürültü dolayısıyla kapımıza dayanınca çok daha kalabalık olduğumuzu anlayarak sorun çıkardı. Ama Arden ve Demir bir şekilde bunu da halletti. Berk bir kısmımızın onun evinde kalabileceğini söylemiş olsa da teklifini reddettik. Sonuçta İdil için birer yabancıydık ve Berk gibi o da ev sahibiydi, onu rahatsız etmeye hakkımız yoktu.

Karşı dairedeki ev eşyalı ve hazır durumda olduğu için aynı gün taşındık ve odalara ayrıldık. Ekin ve Mert aynı odada kalırken Arden, Demir ve Yağız da çocukluklarındaki gibi yine aynı odada kalıyordu. Bu kez farklı olan Esin ve benim aynı odada kalıyor olmamızdı, Naz'la birlikte...

Birbirini takip eden günlerde Naz'ın aslında hiç de kötü biri olmadığını anlamış olduk. İyi niyetli ve kafa kız diyebileceğimiz kadar eğlenceliydi bile. Diğerleri onun varlığına çoktan

alışmıştı, yabancılık çekmeye devam eden yalnızca bendim. Ne de olsa Arden'le aralarındaki bağı henüz öğrenememiştik.

Aynı şey Mert için de geçerliydi. Artık hepimiz Ekin'i gerçekten sevdiğine ikna olmuş ve bize de bir kötülüğünün dokunmayacağına inanmıştık. Naz'ı da Mert'i de yolculuğumuza kabul etmiş sayılırdık fakat aramıza, asla. Çünkü biz sekiz kişiydik ve öyle de kalacaktık. Bu yazısız bir kuraldı.

"Günaydın," diyerek salona girdi Mert. Duvardaki saate baktım, neredeyse dört olacaktı, öğleden sonra dört...

Arkasından gelen Yağız kıkır kıkır gülerken Ekin dayanamayıp "Ne yaptın?" diye sordu.

Yağız eliyle ağzını kapatıp gülmeye devam ediyordu. Onun yerine Mert, "Bilmesen daha iyi," diye cevapladı.

Aralarındaki muhabbet artık ilgimi çekmezken oturduğum yerden yavaşça kalktım. "Kahve yapacağım, isteyen var mı?"

"Kahve mi?" diye gözleri parlayarak sordu Demir. "İstemez olur muyuz?"

"Niye bu kadar heyecanlandın ki?" diye sorunca Naz, "Nil'in kahveleri bir efsanedir," dedi Demir.

Naz kaşlarını kaldırıp indirirken gülümsedi. "Ekin'in yemekleri, Esin'in kokteylleri, Nil'in kahveleri... Var mı sizin de efsaneleriniz?"

"Olmaz mı?" dedi Yağız gururlanarak. "Yağız'ın her şeyi."

Arden gülerek başını iki yana sallarken Naz da gülümsemeye devam ediyordu. "Arden'inkini biliyorum," deyince yine beni kendine düşman etti. "Demir ve Yağız'ınkini merak ediyorum. Ah, tabii bir de Berk'inkini."

"Cesaret," dedi Ekin. "Berk'in cesareti bir efsanedir." Kinaye yaptığını biliyorduk, yanımızda Berk olsaydı o da anlardı fakat yoktu. Neyse ki...

"En iyisi sen hepimizi kafeine boğ," diyerek konuyu değiştirdi Demir. "Yardım etmemi ister misin?"

"Gerek yok, hallederim."

Mutfağa girdiğimde ilk işim ocağa su koymak oldu. Evde kahve makinesi ya da elektrikli su ısıtıcı yoktu ve kısa süre burada kalacağımızı düşündüğümüz için satın alma gereği duymamıştık. Taşındığımız ilk gün olmazsa olmazlarımızdan sayarak aldığımız kahve paketini dolaptan çıkardıktan sonra ocağın önüne geçip suyun kaynamasını bekledim.

"Nereye dalıp gittin böyle?" diyen Arden'in sesi hemen arkamdaydı; nefesini ensemde hissedebiliyordum.

Biraz daha eğilerek omzuma çenesini koydu, uzanıp ocaktaki suyun altını kapattı. "Düşünüyordum, dalmışım," dedim. Elleri artık iki yanımdaydı, beni kendi bedeniyle tezgâh arasına hapsetmişti.

"Düşünme," derken dudakları boynuma değmişti. "Kaybolursun."

"Kayboldum zaten," diyerek yüzümü ona döndüm. Dudakları tam karşımda duruyor, asıl kaybolduğum yer olan gözleri bana bakıyordu şimdi.

"Kayboldun," dedi başını onaylarcasına sallarken. "Ama seni buldum."

Alaycı ve hayret eden bir gülümsemeyle "Ne, sen mi beni buldun?" diye sordum. "Ben seni buldum!" Kaşlarımı çatmıştım. "Unuttun mu, sen hep kaçtın ve beni kovdun bile ama bak, buradasın, önce seni buldum sonra da buraya getirdim."

"İzin verdim," dediğinde dudaklarımdaki gülümseme silindi. "Beni bulmana da beni buraya kadar sürüklemene de ben izin verdim."

"Öyle mi?" diye bozguna uğramış bir sesle sordum. "Benim için değildi yani," derken kafam karışmıştı. "Ben istediğim için değildi."

"Senin içindi," diyerek kafamı daha da karıştırdı. "Sen istediğin içindi."

"O zaman izin vermiş sayılmazsın."

Başını iki yana salladı. "Senin için olmasına izin verdim. Şimdi de beş yıl önce de dokuz yıl önce de, seni tanıdığım ilk

günden beri her şeyi senin için yapmak için kendime izin ver dim."

"Her şeyi benim için yapmak mı?" diye sordum. "Neyi mesela?" diye sorgularken yine aynı konuya sürüklemek üzereydim bizi. "Naz'ı bu yolculuğa benim için mi dahil ettin mesela?"

"Evet," dedi beni şaşırtarak.

Bir an olsun beklemeden onu omuzlarından ittim. Artık güzel dudakları bir adım ötemdeydi. Kaşlarının çatılmasını umursamadan lafa girmek üzereydim ki kapının kapalı olduğunu fark ettim. "Kapı neden kapalı?"

"Ne?"

"Kapıyı neden kapattın?"

Böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyor olmalıydı ki tekrar konuşmadan önce duraksadı, kapıya ve sonra bana bakıp "Bilmem," diye geveledi. "Rahat konuşalım diye."

"Neden rahat konuşabilmemiz için kapıyı kapalı tutmamız gerekiyor?"

"Nil," dedi nefesini verirken.

"Neden benimle diğerlerinin duymasını istemediğin şeyler hakkında konuşuyorsun ki?" diye sorduğumda hayret edercesine bakıyordu bana. Yine de durmadım, daha da ileri giderek "Onlar da senin arkadaşın, ben de senin arkadaşınım," diye belirttim.

"Nil," diyerek küçük bir adım attı. "Böyle yapma."

"Neden?" diye sorarken geri adım atmak istedim ama kalçamın zaten tezgâha yaslı olduğunu hatırlayınca sabit durmaya devam ettim.

"Çünkü gerek yok. Neden kendini de beni de mutsuz ediyorsun?"

"Mutsuz etmek mi?" diye sorarken neredeyse bağırmıştım. "Ben mi hem kendimi hem seni mutsuz ediyorum?"

"Evet."

"Nasıl oluyor da her yeni sözünle beni daha fazla hayal kırıklığına uğratabiliyorsun, aklım almıyor doğrusu."

"Hayal kırıklığına uğratmak mı?" diye şaşırdı. "Buna sebep olacak ne yaptım?" Gözlerimi büyüttüm. "Yani demek istediğim, şimdi ne yaptım?"

"Hiç," dedim duraksamadan. "Hiçbir şey."

"Öyleyse? Sorun ne?"

"Sorun da bu zaten! Hiçbir şey yapmaman." *Bir şeyleri yanlış anladığımı bilmene rağmen bana doğrusunu anlatmaman...*

"Hiçbir şey yapmıyorum diye mi tribe girdin?"

"Tribe girmek mi? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Az önce *onlar da senin arkadaşın, ben de senin arkadaşınım* diyen sendin. Kim saçmalıyor, bir düşün istersen."

"Yalan mı?" Çenemi kaldırdım, şimdi daha yakındık. "Biz arkadaş değil miyiz?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Nil," derken aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatmak ister gibi eğildi. "Nilperi," derken beni nereden yakalayacağını çok iyi biliyordu, elleri tekrar iki yanımdaki yerini aldı fakat bu kez tezgâhın üstünde durmuyordu, belimi kavramıştı. "Biz öpüştük, hem de iki kez." Ona kaşlarımdan birini kaldırırken *yani* der gibiydim. *Evet, öpüştük, ee, yani?* "İnsan sadece arkadaşı olarak gördüğü biriyle öpüşmez." Gözleri artık sadece dudaklarımdayken "Hem de o şekilde, asla öpüşmez," diye ekledi.

"Evet," diye katıldım ona. "Fakat bence insan bir şey hissetmediği biriyle de öpüşmemeli." Islattığım dudaklarıma bakmaya devam eden gözlerine odaklandım. "Bana âşık değilsin, bunu kendin söyledin."

"Öyle bir şey söylemedim."

"Ama o gün sana daha önce hiç âşık olup olmadığın sorulduğunda içmedin."

Kısa bir anlığına da olsa bakışları dudaklarımdan kayarak benim çikolata rengi gözlerimi buldu. Güzel gözlerinde bir şey aradım, ne olduğunu bile bilmediğim bir şey... Ve buldum. Bir

şeylerin yolunda gitmediğini ve ancak benim varlığımla yoluna gireceğine inandığını göstererek parlayan ışık, ona tekrar yenil meme neden oldu. Ne oluyordu, neden oluyordu bilmiyordum ama daha fazla bu yakınlığa karşı koymak istemedim. Düşün meye devam etmek, düşündükçe kaybolmak ve onu bir kez daha kaybetmek istemiyordum.

Elleri belimi daha güçlü kavrarken dudakları izin ister gibi beni öptü. Bu küçük buseye, bu nazik dokunuşuna karşılık ver mek, onu itmek ya da ona eşlik etmek yerine beklemeyi tercih ettim. Ona cesaret vermiş olmalıydım ki dudaklarını biraz daha araladı ve dilini kullanmaya başladı. Uyum sağlayarak bunu sürdürmek istediğimi anlayınca beni olduğum yerden kaldırarak boş tezgâha oturttu, bacaklarımı ona doladığım esnada bu anı çok uzun zamandır bekliyormuş gibi ağzımın içine doğru inliyordu.

Onu kendime doğru çektiğimde birinin kapı kolunu oynattığını duyduk. Arden hemen çekilmek yerine öpüşünü yavaşlatmayı seçti. Kapı zorlanmaya başlayınca Arden'i kendimden uzaklaştırdım, tezgâhtan atlayarak yere indim.

Nefesimin düzene girmesini beklerken kendime çekidüzen vermeye çalıştım. "Kapıyı kapatmakla kalmadın bir de kilitledin mi?"

Sırıttı. "Konuşmakla yetinmeyeceğimizi biliyordum."

Bu konuya dair söyleyecek çok şeyim olsa da "Nil? İyi misin?" diyen kapının ardındaki Demir'i duyduğumda telaşa kapıldım.

"Eyvah," dedi Arden, benim aksime oldukça sahte bir kaygıyla. "Basıldık!"

"Ne yapacağız?"

"Dolaba mı saklansam?" dedikten sonra etrafına bakınıp camı gösterdi. "Yok yok, en iyisi atlayayım aşağıya," diye devam etti.

Benimle dalga geçtiğini bilerek "İyi fikir," diye destekledim. "Atla."

"Neden kapıda dikiliyorsun?" Harika! Esin de kapıdaydı şimdi.

"Çünkü kapı kilitli."

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım Arden'e yaklaşarak. "Ne söyleyeceğiz onlara?"

"Bir şey söylememize gerek yok."

"Kapının neden kilitli olduğunu soracaklar."

"Açıklama yapmamıza gerek yok Nil, her şey zaten ortada."

"Kırıyorum," dediğini duyduk Demir'in, her şeyin açıkça ortada olduğunu düşünmediğim için "Kapıyı açıyorum, hemen bir bahane bulsan iyi edersin," diye fısıldadım. Ama o benden önce davranarak kapıyı açtı.

"Arden? Burada mıydın sen?" diye sorarak içeri girdi Esin, peşinden Demir de girdi. "Neden açmadınız kapıyı, ne yapıyordunuz?"

Kimseden ses çıkmayınca tezgâhın üstündeki kahve paketine ve bardaklara bakan Demir, "Kahve de yapmamışsın," dedi. "Oysaki bunun için gelmiştin."

"Evet," dedim. Evet, bunun için gelmiştim ama sonra... "Ama sonra bayıldım."

İkisi de benim için endişelenirken Arden gülmek üzereydi ama ikimizi de zor durumda bırakmak istemediğinden kendine engel olmaya çalışıyordu. Demir yanıma gelip elinin tersiyle alnıma dokundu. "Ateşin var."

Demir'in bu sözü şartlar başka olsaydı Arden'i de endişelendirirdi ama şimdi güldürmüştü. Bu da hem Demir'in hem de Esin'in şüphelenmesine neden oldu. Başladığım yalanı, "İşte Arden de mutfağın önünden geçerken beni baygın görünce yanıma geldi. Evet, böyle oldu," diye devam ederek sonlandırdım.

"Kapı neden kilitli diye sormuştuk," diyen Demir'in bakışları Arden ve benim aramda mekik dokurken suratındaki ifade her geçen saniye biraz daha değişti, değişti ve değişti. Bana, onu daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmamışım gibi

bakmaya başladı, gözleri dudaklarıma kaydı. Anladığını hissettim ama neden böyle hissettiğini anlamadım.

İkisi de yalan söylediğimi anlamış gibi bana bakarken sonunda "Aman canım, neyse," diyerek durumu toparlamaya çalıştı Esin. "Önemli olan şu an iyi olman, değil mi?"

"Evet, galiba, neyse tekrar kaynatayım şu suyu," diyerek ocağa döndüğümde bu kez Demir'den kaçıyordum ama neden, bilmiyordum.

"Ekin ve Naz içmeyecek, ona göre hazırlarsın kahveleri."

"Neden?" diye sorarken Esin'e dönmüştüm.

"Az önce İdil geldi ve hazırlık süreci için yardım istedi."

"Ekin ve Naz'dan mı?"

Mırıltılı bir sesle onayladı. "Onların tarzını beğeniyormuş."

İdil'in benden ya da Esin'den yardım istememesine takılmamıştım. Kafamı kurcalayan konu başkaydı. Berk'in yeni sevgilisi Ekin'den hazırlanmak için yardım istemişti ve Ekin de kabul etmişti, öyle mi? Daha neler görecektik acaba...

Demir biraz önce olanları bir kenara bırakıp "Ekin'i hiç iyi görmüyorum," dedi. "İstanbul'a geldikten sonra çok durgunlaştı."

"Berk'i hâlâ seviyor olmalı."

Üçümüzün de gözleri bunu en iyi bilecek olana çevrildi ama o, "Bana hiç bakmayın," diyerek ellerini kaldırdı. "Ekin bu konularda çok ketumdur. Acılarını benimle bile paylaşmaz. Tek başına ağlar ama sonra öyle bir güler ki hiç canı yanmadı sanırsınız."

"Etkilenmiş olması onu hâlâ seviyor olmasından değil de onu bir zamanlar sevmiş olmasından dolayıdır belki."

"Zannetmiyorum," diyerek karşı çıktı Arden. "Ekin hâlâ Berk'i seviyor."

Arden'in sözünün gerçek olduğunu hepimiz içten içe biliyorduk ama sanırım böyle olmasını istemiyorduk çünkü böylesinin her ikisini de daha mutsuz edeceğini düşünüyorduk.

Evet, geçmişte birbirlerini çok sevmiş ve mutlu etmişlerdi ama ayrılmışlardı bir kere. Aradan beş yıl geçmiş, ikisi de şimdi farklı aşklara yelken açmıştı.

Onlara bu konuşmayı sürdürmememiz gerektiğini söyleyecektim ki "Ne dedin sen?" dediğini duyduk Mert'in.

Sonrası fazlasıyla hızlı gelişti. Arden ve Demir, yanlış anlaşılma olduğunu savunurcasına Mert'i köşeye çektiler ve ben koşarak oradan ayrıldım, Berk'in evinin yolunu tuttum. Esin orada kalarak Yağız'ın işleri daha da mahvetmemesini sağlayacaktı.

Berk'in kapısını alacaklı gibi çalarken nefes nefeseydim. Ekin'e ne anlatacağımı, daha doğrusu nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Kapıyı açan Naz'dı. Açıklama yapmakla vakit kaybetmeyip eve girdim. "Ekin!"

Naz telaşıma bir anlam vermezken mutfağa girdi. İdil pencere kenarında oturmuş dışarıyı seyrediyordu. Makyajı bitmişti ve ben bu makyajı Ekin'in yaptığına emindim. Odalarda dolanmak yerine önce salona daha sonra Berk ile İdil'in yatak odasına baktım, tahmin ettiğim gibi Ekin'i giysi dolabının karşısında İdil için kıyafet seçerken buldum. İçeri girmek ve olanları anlatmak üzereydim ki yatak odasındaki banyonun kapısı açılınca duraksayarak bir adım geri çekildim.

Berk odasında Ekin'i görünce kaşlarını çattı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama her ne söyleyecekse vazgeçti. Giysi dolabının önünde ona sırtı dönük duran Ekin'i seyre daldı.

Nasıl olduysa Ekin aniden Berk'in varlığını fark etti. "Berk?"

"Ekin."

Ekin bir şey söylemeden bekledi, Berk'in ıslak saçlarına bakarken kendine zaman tanıdı. "Burada ne işin var?" diye saçmaladığında gülmemek için kendimi zorladım. Evet, o zeki kız, o güçlü kız, yine Berk'in karşısında, yine sadece Berk yüzünden bir aptala dönüştü...

"Unuttun mu, burası benim odam."

"Ah, doğru," dedi afallamış bir halde. "İdil ve senin odan! Nasıl unuturum?"

"Aynen öyle," derken Ekin'e doğru adım atmıştı. "Tıpkı Mert ve senin aynı yatak odasında kalmanız gibi İdil ve ben de aynı yatak odasında kalıyoruz." Ekin bir şey söylemek yerine bir elinde tuttuğu kumaş parçasını sıkmayı tercih etti. Berk ona biraz daha yaklaştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ne demek istediğini anlamadım, Ekin de benim gibi anlamamış olmalı ki "Neyi neden yapıyorum?" diye sordu.

"Neden geldin? Neden İdil'in oyununu izlemeye geliyorsun? Neden İdil'e gösteriye hazırlanması için yardım ediyorsun?" diye hepsini tek nefeste sorduktan sonra omuzlarını düşürdü. "Bunu *bize* neden yapıyorsun?"

"Biz mi?" diye alayla konuştu Ekin, biraz önceki çekincesini tamamen bir kenara bırakarak ona doğru bir adım attı. "Artık *biz* diye bir şey yok."

Aralarındaki mesafe biraz daha azalmışken Berk bir elini kaldırarak Ekin'in bir tutam saçını parmağına doladı. Ekin'in elindeki kumaş parçası düştü. Berk, gözleri tahminimce Ekin'in dudaklarındayken "Emin misin?" diye sordu.

"Beni kısa mesajla terk ettin sen." İşlerin çığırından çıkacağı anlaşıldı. Berk'in kendinden emin duruşu ve özgüvenli gülümsemesi ona karşı duyduğu öfkeyi harlamış olmalıydı. "Dört yıllık bir ilişkiyi ortada hiçbir şey yokken bitirdin sen. Bana hiçbir sebep sunmadın. Veda bile etmedin. O suçu benim için işlemiş olmana rağmen bana küçük bir vedayı bile çok gördün sen."

Sözlerine tezat davranıp elini kaldırarak Berk'in yanağını okşamaya başladı.

"Bana yaptığın bu kötülüğü öylece unutarak seni gördüğüm ilk anda kucağına atlayacağımı düşünmedin, değil mi?" diye sorduktan sonra tekrar alaycı bir gülüş takındı. "Korkak olduğunu sanıyordum," dedikten sonra Berk'e dokunmayı bıraktı.

"Sadece korkak değil, aptalmışsın da... Beni hiç hak etmeyen bir korkak olduğunu zannediyordum, meğer hem öyleymişsin hem de beni hiç tanıyamayan aptalın tekiymişsin."

"Ben de konuşabilir miyim artık?" diye sordu Berk.

Ekin başını iki yana salladı. "Beş yıllık sessizliğin ardından mı? Hiç sanmıyorum."

Kapı zilini duyduğumda Mert'in geldiğini düşünerek korkuya kapıldım. Ekin gibi Berk de gerçek dünyadan soyutlanmışa benziyordu. Zili duymamışlardı. Onları orada bırakıp kapıyı açmak üzere koridor boyu yürümeye başladım. Az sonra kapıyı açacak ama Mert'in eve girmesine engel olacaktım. Tabii, başarabilirsem...

Kapıyı açtığımda gördüğüm kişi Mert değildi. Ben işlerin çığırından çıkacağını zannederken baktığım gözler, her şeyi yoluna koymaya geldiğini fısıldıyordu sanki. Bundan tam dokuz yıl önce olduğu gibi, yine onun sayesinde içimde bir yerlerde umut tohumları yeşerdi.

"Kim gelmiş?" diye soran Ekin'e, "Özge," dedim. "Özge gelmiş."

28. YOL:
"YİNE YENİ YENİDEN (YENİDEN SEV)"

Kalp bir duyguyu en fazla ne kadar yoğun hissedebilirdi, merak ediyordum doğrusu.

Aynı zaman diliminde hem şaşkınlığı hem mutluluğu hem heyecanı hem endişeyi hem de korkuyu hissediyordum, üstelik biri bile diğerinden daha az miktarda değildi. Duygular o kadar yoğundu ki kalbim artık patlamak üzere olduğunu haykırıyordu. Arden'le yaşadığımız o kısacık yakınlaşmanın heyecanı, Mert'in konuşmamıza kulak misafiri olarak Ekin'in aslında Berk'i sevdiğini öğrenmesinin verdiği endişe ve korku, Özge'nin gelişinden duyduğum şaşkınlık ve mutluluk...

Öyle bir haldeydim ki Özge'ye sarılamıyordum. Bırak sarılmayı, dudaklarımı yeniden aralayamamıştım bile. Özge'yi karşımda görmenin şaşkınlığından ziyade Özge'yi *bu şekilde* karşımda görmenin şaşkınlığını yaşıyordum. Kendine bunu neden yapmıştı?

Ekin'e kapıdakinin Özge olduğunu haber vermemin üstünden saniyeler geçmişti ki Ekin koşarak yanımıza gelmiş, Özge'ye sıkıca sarılmıştı. Çok geçmeden Berk de geldi. "Sonunda be kızım!" dedi Özge'yi görünce.

"Ne yani, onu sen mi çağırdın?" diye şaşkınlıkla sordu Ekin.

Berk elleri pantolonunun ceplerindeyken sırıttı. Nedenini sonra öğrenmeye bırakarak Özge'ye döndük. "Ee," dedi. "İçeri davet etmeyecek misiniz?"

"Aşk olsun, davet mi bekliyorsun?"

Ekin Özge'yi kolundan tuttuğu gibi yanına çekti. Berk de kapıdaki orta boy valizi alarak koridor boyu ilerlemeye başladı. Özge'deki değişim ikisini de pek şaşırtmışa benzemiyordu. Oysa ben şok olmuştum.

"Sen sevinmedin galiba..."

"Ne?" diye telaşlandım. Nihayet konuşabilmiştim. "Sevindim, tabii ki sevindim!"

Kollarımı iki yana açtığımda ona sıkıca sarıldım, ellerim saçlarını okşadı. *Kısacık saçlarını...*

DOKUZ YIL ÖNCE

"Yalancı," dedi Özge. "Sevinmedin."

"Hayır hayır! Sevindim, gerçekten!" Kaşlarından birini kaldırdığında kocaman sırıttım.

"Eh, iyi o zaman."

"Ne zaman gelirler?" diye sorarken oldukça heyecanlıydım çünkü ilk kez okul ya da kurs dışından birileriyle tanışacaktım. Belki arkadaş bile olurduk.

"Bilmem ki... Birazdan burada olurlar herhalde."

Özge benim gibi değildi; o arkadaş edinmekte de hiç zorlanmazdı. Birkaç gün önce gördüğümüz, parkta paten kaymayı öğrenen kızlarla nasıl yapmıştı bilmiyordum ama önce tanışmış sonra arkadaş olmuştu ve bugün beni de tanıştıracaktı. Uzun zamandan sonra yeni biriyle tanışacağım ve belki de arkadaş olacağım için hem mutlu hem de gergindim. Beni Özge kadar severler miydi, bilemiyordum çünkü şimdiye dek Özge dışında kimsenin beni yakın arkadaşı olarak görebilecek kadar sevmediğini biliyordum. Ben hep grup halinde oynanan oyunlara dahil olamasın diye türlü türlü bahaneler uydurularak dışlanan o küçük kız çocuğuydum, en azından hatırladığım gerçek buydu.

"Bu arada sadece ikizler gelmeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Başka kim geliyor?"

"Ben de tanımıyorum."

"O zaman neden geliyor?"

"Tanışmak için," diye omuz silkerek cevapladığında daha da gerilmeye başladığını hissettim.

"Peki ya bizi sevmezse?"

"Kim?" diye hayret edercesine sordu. "Kızların yanında gelecek olan mı?" Başımı salladım. "Sevmezse sevmesin, dünyanın sonu mu?"

"Değil, değil tabii ama..."

"Aması yok Nil. Bak," dedikten sonra bisikletini sabitledi, bana dönüp omuzlarımdan tuttu. "İkizler beni sevdi, ben de onları sevdim ve arkadaş olduk, bence seni de sevecekler hem de beni sevdiklerinden daha çok ama sevmeyebilirler de çünkü kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Biri seni ondan korkmaya zorlayabilir; biri, bile isteye yaptıklarıyla ondan nefret etmeni sağlayabilir ama kimse kendini sana zorla sevdiremez çünkü sevgi bu, diğer duygular gibi değil ki. Kendi kalbine yakın görmediğin birini sevemezsin ve bu ne senin sorunundur ne de ötekinin."

Uzun konuşmasına yönelik bir şey söylemek yerine "Belki de biz onu sevmeyiz," dedim.

Başını salladı. "Evet. Belki de biz onu sevmeyiz ama o bizi çok sever."

"Ama üzülür o zaman, yani o bizi sevdiği halde biz onu sevmezsek ve onunla arkadaşlık etmek istemediğimizi söylersek çok üzülmez mi?"

"Belki de," dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "Ama sırf seni seviyor diye sevmediğin biriyle bağ kurman ona yapabileceğin en büyük kötülük olur."

"Neden ki?" diye anlamayarak sordum. "O beni seviyorsa yanımda olmak ister. O halde onu sevmiyorsam bile sadece yanımda tutarak mutlu edebilirim."

Başını iki yana salladı. "Kimse sevilmediği bir kalpte yaşamak istemez," dedikten sonra "Bahsettiğim şey salt arkadaşlık da değil bu arada, aşk için de bu böyle. Sen ona âşıksın diye o sana âşık olacak diye bir kaide olmadığı gibi sırf o sana âşık diye onu sevmediğin halde yanında tutman, ne niyetle olursa olsun, ona yaptığın bir kötülük olur."

"Bilmiyorum," dedim emin olamazken. "Eğer ben birine âşık olsaydım yanında olmak isterdim ve beni sadece arkadaş olarak bile hayatına dahil etmesi beni mutlu ederdi."

"İhtimaller üzerinden konuşuyorsun."

"Dediğim gibi, ben bu durumda sevenin mutlu olacağını düşünüyorum ama belki de sen haklısındır, sevilmediği bir kalpte var olmaya çalışmak insanın dünyadaki cehennemidir."

Omuzlarımdaki ellerini çekip tekrar bisikletine bindi. "Ne dersin, atalım mı bir tur daha?"

"Olur," dememe kalmadan birinin Özge'ye seslendiğini duyduk.

Birlikte sesin geldiği yöne döndüğümüzde ikizleri gördük ve yanlarındaki iki çocuğu.

"İki kişi olduklarını ben de bilmiyordum," dedi Özge hemen.

Kızların gülüşlerine eşlik eden kısa saçlı kumral çocuk oldukça iyi sürüyordu patenlerini ama yanındaki kıvırcık olan pek acemi görünüyordu.

"Ne tatlılar," derken onlara imrenmiştim. Birlikte eğlendikleri her hallerinden belliydi.

Esin tam önümüzde durduğunda "Selam!" dedi neşeli bir sesle.

Ardından kız kardeşi de geldi ve "Kusura bakmayın, ben biraz yavaş sürdüğüm için geciktik," dedi.

"Sorun değil, biz de yeni geldik sayılır," diye yalan söyledi Özge. Neredeyse yarım saatten fazla olmuştu.

"Evet, sorun değil," diye ben de yalan söyledim, kızın mahcubiyetinin sürmesini istememiştim.

"Esin ben," dedi doğru tahmin ettiğim gibi.

"Nil," dedim kısaca.

"Ekin ben de," dedi saçlarının rengi daha koyu olan kız. Kısa saçlı kumral çocuğu gösterip "Bu da Berk," dedi. "Geçen gün tanıştık onunla da..." diye devam edince şaşırmadan edemedim çünkü o gün çarpıştıklarını görmüştüm, düşerken dudaklarının birleştiğini ve öpüşmeye devam ettiklerini de... Ama zaten tanıştıklarını sanmıştım.

"Öyle mi?" dedi Özge, benim gibi Berk'i baştan aşağı süzdü. Berk fazlasıyla yakışıklı görünüyordu ve suratındaki parlak gülümseme bunun farkında olduğunu söylüyordu sanki.

"Ee, n'aber?" dedi Berk bana bakarak. Kaşlarım şaşkınlıkla hareketlendi, ilk dakikadan benimle samimiyet kurmak istemelerini beklemiyordum.

"İyi, senden?" derken heyecanlanmıştım. Berk'in benimle konuşması değildi kalbimi hızlandıran, birinin ben ona adım atmadan benimle yakınlık kurmak istemesiydi.

"İyi," demesine kalmadan Berk'in, birinin çığlığı duyuldu.

"Dursana lan!"

Berk arkasını dönerken biz de sesin geldiği yöne baktık. Biraz önce Esinlerin yanında gördüğüm kıvırcık saçlı çocuk "Lan!" diye bağırıyordu, harfler ağzında uzadıkça uzuyor, sesi bize yaklaştıkça biraz daha yükseliyordu. "Dur diyorum sana, dur lan dur!" Üzerimize doğru gelirken ayağındaki patenlere durmasını söylüyordu.

Esin ve Berk seslerini yükselterek ona nasıl duracağını anlatmayı tamamlayamadan önce adının Yağız olduğunu öğrendiğim çocuk son anda yana çekilemediğim için bana çarptı. İkimiz de yere düşerken Berk ve Ekin gibi bir ta-

nışma öykümüzün olacağını zannettim ancak neyse ki öyle olmadı, daha kötüsü geldi başıma; kolumun üstüne düştüm ve Yağız da üzerimden kalkmadığı için kolumu fena halde incittim.

"Kalksana lan kızın üstünden!" dedi Berk en sonunda.

"İyi misin Nil?" diye soran Özge endişeliydi.

"Hastaneye gidelim mi?" diye sorunca Esin, tez canlı biri olduğunu anlamış oldum.

"Hayır hayır, iyiyim," dedikten sonra "Yağız'ı üstümden almanız yeterli," dedim.

"Ben kendimi senin üstünden alırım," dedikten sonra kendi yakasından tuttu, eli sanki başka birine aitmiş gibi davranarak kendini ayağa kaldırdı. Bu beni istemsizce güldürdü.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sorunca Ekin, çocuğun tuhaflığını sorgulamayı bir kenara bırakıp başımı salladım.

"Bu arada Yağız ben," dedi beni yere düşüren çocuk. "Hani geçen yıl bursluluk sınavında Türkiye birincisi olmuş Yağız Güçlü var ya, heh, işte o benim."

"Zekisin yani," dedi Özge inanamamış gibi.

"Türkiye birincisi olduğuma göre?" derken göğsünü kabartmış, gözlerini gökyüzüne dikmişti.

"Zeki misin yoksa çalışkan mı?" diye sordu Esin. "İkisi farklı. Ben mesela zeki değilim ama çalışkanımdır, Ekin de zekidir ama çalışkan değildir."

"İkiz olduğunuzdan emin misiniz siz?" diyerek güldü Berk. "Neden her konuda bu kadar zıtsınız?"

"Bu bizi de şaşırtıyor," dedi Ekin.

"Başka ne gibi zıtlıklarınız var ki?" diye merakla sordum. Oysaki ben ikiz kardeşlerin birçok konuda benzer özellikler taşıdığını sanırdım.

"Bilmem ki..." dedi Ekin düşünceli bir sesle. "Yani mesela o, saçlarının kendi rengini sevmesine rağmen başka bir

renge boyatmak için yanıp tutuşuyor, annem izin vermediği için boyatamıyor ama benim böyle bir isteğim yok. Asla ama asla saçlarımı başka bir renge boyatmayı düşünmüyorum."

"Ben de boyatmam," dedi Özge. "Kimyası değişir, yıpranır falan..." Kalçalarına kadar uzanan gür saçlarını eliyle şöyle bir düzeltti. "Uzatmak için çok uğraştım, kesmek zorunda kalırsam çok üzülürüm."

"Kısa saç kötü bir şey mi ki?" diye sorarken omuzlarına kadar uzanan kendi saçlarını inceliyordu Esin.

"Hayır, değil tabii ama ben bu saçları sağlıklı bir şekilde uzatmak için çok uğraştım, ayrıca kıyamam da..." dedi Özge, dayanamayıp saç uçlarını öptü.

"Saçlara kıyamamak mı?" diye şaşırdı Yağız. "Alt tarafı kıl, neyini bu kadar seviyorsunuz ki?"

"Sen sevmiyor musun?" diye sordu Berk. "Açıkçası ben de saçlarımı severim ve bakımına dikkat ederim," dedikten sonra göz ucuyla Ekin'e baktı. "Özel günlerde jöle bile sürerim."

"Bi' esprisi yok bence ya," dedikten sonra Berk'e oranla daha uzun olan saçlarından bir kıl koparıp bize uzattı Yağız. "Alın süpürgeniz olsun."

"Ne?" dedim gülerek. Diğerleri gülmüyordu çünkü sanırım espriyi anlamamışlardı.

"Hani saçımı süpürge ettim derler ya, işte ben de size alın saçımı süpürgeniz edin demek istedim." Bekledi ama ben hariç kimse yine gülmedi. Böylelikle anlamadıkları için değil, komik bulmadıkları için gülmediklerini anladık.

Anlaşılan Yağız'ı bir tek ben komik bulmuştum. Bu gerçek gözünden kaçmamış olmalı ki "İyi anlaşacağız seninle," dedi haylaz bir gülümsemeyle. İçtenlikle güldüm çünkü bunu ben de hissetmiştim.

"Nil," deyince Özge, bakışlarımı Yağız'dan alarak ona çevirdim. "Daha ne kadar yerde oturmayı planlıyorsun?"

Özge söyleyene dek düştüğüm yerden kalkmadığımı fark etmemiştim bile. "Ay, unutmuşum," diyerek doğrulmaya çalıştım ve o anda kolumun ne kadar ağrıdığını fark ettim. Diğerlerinin sohbetine ayak uydurayım derken acının farkında bile olmamıştım ve bu, şimdiye dek yaşadığım en güzel şeylerden biriydi. Anladım ki bu insanlar yanımda olduğu sürece yaralarımın canımı ne kadar acıttığını hissetmeyecektim.

Aniden görüş açıma bir el girdi; bir erkek eli. Bu el ne Berk'e ne Yağız'a aitti. Kaşlarım çatılırken gözlerim süzülerek elin sahibini buldu ve karşımdaki çocuğu tanımadığımı bilsem de uzattığı eli tuttum. Beni düştüğüm yerden kaldırırken kendine doğru çekmiş, gözlerindeki renkleri daha yakından görmemi sağlamıştı. Benim gözlerim kahverengiydi, salt kahverengi. Ancak onun gözlerinde kahverenginin yanı sıra yeşil hatta sarı tonları bile vardı. Ela gözlüydü sanırım ama ben ona baktığımda bir orman görmüştüm. Kendimi yabancısı olmadığım bir ormanın içinde kaybolmuş gibi hissediyordum.

"Ne ara geldiniz?" diye soran Yağız'a dönerken çocuğun yanında başka birini daha getirdiğini fark ettim, diğerinin de gözleri tıpkı benimki gibi kahveydi ama içinde kızıllıklar da vardı. Okul hayatım boyunca diğer çocukların arasına girmekte pek başarılı olamamıştım. Ancak bugün, tekvando kursundan tanıştığım Özge sayesinde önce ikiz kız kardeşlerle sonra Yağız ve Berk'le şimdi de bu iki çocukla tanışmıştım. Beni heyecanlandıran ve heyecanlandırdığı kadar mutlu da eden bu olaydan daha çok kalbimi hızlandıran şey, her birinin bana sıcak davranmış olmasıydı.

İsimlerini bilmediğim, aramıza yeni katılan bu iki çocuk ise henüz hiç konuşmadıkları halde kalbime diğerlerinden daha yakın gelmişti. İkisinin de gözlerinde bir şey vardı, ikisi de diğerlerinden daha farklı bakıyordu bana ama tanım-

layamıyordum. Bana mı sadece böyle bakıyorlardı, yoksa herkese mi, bunu da bilmiyordum.

Onların bana, benim de onlara bakarak geçirdiğimiz kısa bir sürenin sonunda, "Yabani gibi durmak yerine kendinizi tanıtsanıza," deyince Yağız, ikisi de sert bakışlarla ona döndü. "Özür dilerim abilerim, siz hiç zahmet etmeyin, ben sizi tanıtırım," diye geri vitese alarak konuştuktan sonra kahverengi gözlüyü işaret ederek "Demir," dedi. Ardından ela gözlüyü işaret etti. "Arden."

Biz de sırayla kendimizi tanıtmaya başladık, sıra bana geldiğinde her zamanki gibi "Nil," dedim yalnızca. Ama Özge daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak "Nilperi," diye tamamladı beni.

"Nilperi mi?" diye sorduğunu duydum Demir'in. "Adın Nilperi mi?"

"Evet."

"Asıl adı Nilperi ama kimsenin ona Nilperi demesine izin vermiyor," deyince Özge, sınırı aştığını hissederek dirseğimi karnına geçirdim. Bu hareketim hepsinin beni tuhaf bulmasına neden olsa da umurumda değildi. Özge ona verdiğim sırrı kendine saklamalıydı.

"Hiç kimsenin mi?" diye sorunca Arden, tekrar ona döndüm. "Kimsenin mi sana Nilperi demesine izin vermezsin?"

"Sadece babam," diye dürüstçe cevapladım. "Bana sadece babam Nilperi diyebilir."

Kaşlarını anladığını belirtircesine kaldırıp indirdi ama gözlerini benden ayırmadı. Demir'in de diğerleriyle tanışmak yerine bana bakmaya devam etmesi bir süre sonra gergin hissederek Özge'ye daha çok kızmama neden oldu. İsmimle ilgili sırrımı onlara vermeseydi belki de şimdi ikisinin de gözleri benim üzerimde olmayacaktı ve ben de kendimi bu kadar kötü hissetmeyecektim.

"Peki," dedi Demir. "Öyleyse biz de sana Nil deriz."

Anlayışı gülümsememe neden olurken yavaşça başımı salladım. Nedenini sormaması, diğerlerinin de sorgulamak istemeyişi beni fazlasıyla rahatlatmıştı. Rahatlatmaktan ziyade hissettirdiği başka bir şey daha vardı. Güvende hissediyordum, sıcak ve huzurlu bir yerdeymişim de kimse bana zarar veremezmiş gibi...

ŞİMDİ

Bir yabancı edasıyla yürüdüğüm koridorun sonundaki salon Berk ve İdil'in salonuydu. Oysaki geçmişte, henüz liseye geçmiş olan çocukların düşlediği bu değildi. 14-15 yaşlarındayken tanışıp ileride evleneceklerinden emin olan o çocukların düşlediği son kesinlikle bu değildi. Hayat, bana hiçbir şeyden emin olmamamız gerektiğini çok iyi öğretmişti. Tıpkı bana sadece babamın Nilperi diyebileceğini söylediğim o yılın sonunda Arden'in de bana Nilperi diye seslenmesine izin verdiğim gibi.

"Nasıldı yolculuk?" diye sorarken Berk, diğerlerine hemen eve gelmelerini söyleyen bir mesaj atmıştım bile.

"Kısa sürdüğü için iyi," dedi Özge.

"Uçakla mı geldin?"

Özge'nin Ekin'in sorusunu yanıtlayacağı anda içeri İdil ve Naz girdi. Özge'nin kaşları çatıldı ve gözleri bana döndü. Konuşma sırasının bende olduğunu düşünerek "İdil," dedim sarışını Özge'ye tanıtarak. "Berk'in sevgilisi."

Özge beklediğim gibi şaşırmadı hatta neredeyse hiç şaşırmadı, bakışlarını bir an olsun Berk'e ya da Ekin'e kaydırmadan dudaklarını kıpırdattı. "Özge ben de," dedi yalnızca.

Konunun üstünde durmak yerine kızılı gösterdi, "Naz," dedim. "Arden'in..." dedikten sonra duraksadım. Naz'ın devam etmeyeceğine kanaat getirdikten sonra "Arden'in arkadaşı," dedim.

"Arden mi?" diye şaşırarak sordu Özge. "Bana Arden'in de burada olduğunu söylememiştin," derken Berk'e dönmüş, ona hesap sorar gibi bakıyordu.

"Sürpriz olsun istedim."

Özge'de gözle görülür bir heyecan yaşanırken kapı zili çaldı, az sonra içeriye uçan bir canlı girdi. Hayır, abartmıyorum, gerçekten uçuyordu. Yağız koridor boyu koşup zıplayarak salona girdi ve berjerde oturan Özge'nin üstüne atladı. Ona sıkıca sarıldı, sarıldı ve sonunda "Kız sen kel olmuşsun ya!" diyerek geri çekildi.

"Patavatsız ya," dedi Ekin. "Öyle mi söylenir o?"

"Kel olmuş ama..." dedi Özge'nin kafasını gösterirken. Abartıyordu, sadece upuzun saçlar gitmiş, yerine ele gelmeyecek kadar kısa saçlar gelmişti.

Özge'nin suratındaki gülümseme yavaş yavaş solarken anlamış oldum. Yanılmıyordum, bir şey olmuştu. Upuzun sağlıklı saçlarını kısacık kestirmesine neden olan bir şey vardı ve bu yeni hali onu üzüyordu.

Elimi omzuna koyup "Bakma sen ona, ben çok beğendim," dedim. Yalan değildi, saçları kısayken de çok güzel görünüyordu.

"Evet, ben de," diyerek bana katıldı Ekin.

"Ben beğenmedim demedim ki." Kendini savunmaya kalktı Yağız. "Güzelsin ama keltoşsun be Öz..."

"Bi' kere de abartma şu şakalarını ya," dedi Berk, yüzünü buruşturmuştu. Neyse ki diğerleri çok gecikmedi de konu derinleşmeden kapanmış oldu.

Önce Esin'le sarıldı Özge, daha sonra Demir'le ve en sonunda Arden'e döndü. Arden hiçbirimize yapmadığını yaparak Özge'yi içten bir gülümsemeyle kabul etti. Buruk bir tebessümle ona bakan kızı kollarının arasına aldı. Diğerleri bu anı gülümseyerek izlerken ben gülümsemiyordum.

Kıskançlık değildi bu, neydi, ben de bilmiyordum ama belli ki Arden'in hapiste geçirdiği yıllar boyunca sadece Özge'yle görüşmüş olmasını aşamamıştım. Neden ben değil, neden Demir değil de sadece Özge'yle görüşmek istemişti?

Biz sekiz kişiydik. O gece bir suç işledik ve öyle ya da böyle dağılıp gittik. Aradan tam beş yıl geçti, sırlar ve yalanlar bizi yeniden bir araya getirdi. Artık tamamlandığımıza göre yapılacak olan belliydi.

29. YOL:
"DURSUN ZAMAN"

Gerçeğin peşine düşmek ve sır perdelerini bir bir yakıp yıkmak istesem de şimdi sadece sekiz kişi değildik. Aramızda üç yabancı vardı. "Ekin," diye seslenen Mert bu yabancılardan biriydi.

Özge kim olduğunu sorgularcasına bakınca "Ekin'in sevgilisi," diyerek Mert'i tanıttı Arden.

"Ekin'in hiç sevmediği sevgilisi," diye düzeltti Mert.

Berk ve Ekin olanlardan bihaber Mert'e baktı. Mert'in suratındaki öfkenin gittikçe arttığını gördüm. Ekin'e bakışları hiç mi hiç hoşuma gitmemişti. "Ne saçmalıyorsun Mert?" diye sorunca Ekin, daha da hiddetlendi.

"Mert mi?" diye hayretle sordu. "Şimdi de Mert mi olduk? Nerede o canımlar sevgilimler hayatımlar aşkımlar bebeğimler?"

"Özelinizi gidip yatak odasında mı yaşasanız acaba ya..." dedi Yağız, komiklik yaparak ortamı biraz olsun yumuşatacağını sanmıştı ama sadece üç çift gözü üzerine çekmiş oldu. Mert'in, Ekin'in ve Berk'in gözlerini. "Tamam, burada yaşayın. İzliyorum ben sizi."

Mert sabır dilenircesine yukarı baktı. Dilini şaklatıp Ekin'e döndü. "Düş önüme."

"*Düş önüme* derken?"

"İkiletme Ekin."

Mert kapı eşiğinde durmuş Ekin'i bekliyordu. Ama Ekin kapının karşısındaki üçlü koltuğun önünde, benim yanımda durmaya devam etti. Öfke bütün bedenini kapladığında "Üslubuna dikkat et önce," diye uyardı sevgilisini.

"Ne oldu hanımefendi, beğenemediniz mi?"

"Beğenemedik," dedi Özge, Mert'in neden bu kadar sinirli olduğunu bilmezken. "Adam gibi konuşacaksan konuş, konuşmayacaksan karın ağrını da alıp siktir git."

"Ne?" diye daha da öfkelendi Mert. "Bana siktir git mi dedin sen az önce yoksa yanlış mı duydum?"

"O öyledir ya," dedi Yağız. "Biraz ağzı bozuktur ama iyi kızdır, tanıdıkça seversin."

Mert tekrar sevgilisine döndü. "Ekin," dedi sakinleşmeye çalışırken.

Ekin kararsız gözlerini Demir'e çevirdi, neden bilmiyorum ama o an sadece Demir'in desteğini almak istemişti. Demir de bunu anlayarak söz aldı. "Biraz çıkıp sakinleş, sonra konuşursunuz," dedi Mert'e.

"Sevgilimle ne zaman konuşup konuşmayacağımı sana soracak değilim," dedi Mert. İşler çığırından çıkmak üzereydi ama hiçbirimiz bir şey yapamıyorduk çünkü Ekin'den bir işaret bekliyorduk. Bir söz ya da bir bakış.

"Ona sormanı istemedi zaten," dedi Esin. "Öfkeyle kalkan zararla oturur lafını duymadın mı sen hiç?"

"Evet," diye Esin'i destekledi Naz. "Onunla ne konuşmak istediğini bilmiyorum ama sen bu kadar kızgınken konuşursanız aslında hiç söylemek istemediğin şeyler söyleyebilir ve onu incitebilirsin."

"Onu incitmek mi?" diye sorduktan sonra kahkaha attı Mert. "Bu sence şu an ne kadar sikimde?"

"Mert," dedi Ekin hayal kırıklığıyla.

"Bakma hiç öyle. Başkasını sevdiğin halde benimle sevgili olmuşsun kızım sen," dedi Mert burnunu kırıştırarak. Ekin'e artık ondan iğreniyormuş gibi bakıyordu. "Neden şimdi senin incinmeni umursayayım, ha, söylesene!"

"Başkasını mı seviyorsun?" diye sordu Berk, şaşkınlığının ardında umut tohumları da vardı ya da ben öyle olsun istiyordum.

"Aynen," diyerek başını salladı Mert. "Beni değil, seni seviyormuş." Berk'in bakışları hızlıca Ekin'e kaydı, adeta gözleri parlıyordu. Ekin ise hâlâ Mert'e bakmaya devam ediyordu. Mert suratındaki tiksinme ifadesini bozmadan çenesiyle Arden'i işaret etti. "Onlar söyledi. Meğer hanımefendi beni bunca zamandır yara bandı olarak kullanıyormuş."

Ekin, Mert'e hayal kırıklığıyla bakmaya devam ederken "Neden önce bana sormak yerine başkasından duyduğuna hemen inanıp geldin üzerime?" diye sordu.

"Ne saçmalıyorsun kızım sen?" diye bağırdı Mert. "Buradakiler senin en yakın arkadaşların değil mi? Öyle demedin mi sen bana? Başkasından değil, en yakın arkadaşlarından duydum, onlardı bana değil de bu piçe âşık olduğunu söyleyen! Daha ne diye gelip sana duyduklarım doğru mu değil mi diye sorayım ki?"

Berk, Mert'in ettiği küfürü duymazdan gelerek Ekin'e bakmaya devam ederken İdil bir köşede oturmuş olup biteni seyretmekle yetiniyordu. Arden ve Demir en ufak yanlış bir hareketinde atağa geçmek için tetikte bekliyorlardı.

"Ama az önce konuşmak istediğini söylüyordun," dedi Esin.

"Çünkü nedenini bilmek istiyorum."

"Duyduklarım doğru mu diye değil de neden diye mi soracaktın?"

"En azından bu kadarını hak ettiğimi düşünüyorum."

"Bana sormalıydın," dedi Ekin. "Duyduğuna inanıp üzerime öfkeyle gelmek yerine önce bana sorman gerekirdi. Neden, diye değil, doğru mu, diye sormalıydın."

"Kıza bak, hem suçlu hem güçlü," derken sinirden gülüyordu Mert. "Gözlerimin içine baka baka en başından beri beni değil de bu piçi sevdiğini söyleyebilecek miydin ki gelip sana bu doğru mu değil mi diye soryam?"

"Bak, ikidir piç diyorsun, sesimi çıkarmıyorum, üçüncüde dişlerini eline veririm haberin olsun," diyen Berk, nihayet Ekin'in hâlâ onu sevmesi ihtimalinin büyüsünden çıkmıştı. Anın içine dönerek savurduğu bu tehdit Mert'in köpürmesine neden oldu.

"Dikkat et de ben senin dişlerini eline vermeyeyim."

Arden Özge'yi arkasına alarak bir adım öne çıktı. "Dışarıda konuşalım." Son ana kadar sorunlarını konuşarak çözmekten yanaydı.

"Hayır," dedi Mert. "Önce hesap verecek."

"Mert," dedi Demir. "Laf dinle."

"Karışmayın!" Eşiği geçerek salona girdi. Artık Ekin'e daha yakındı. "Neden yaptın bunu?" diye sitem etti. "Neden onu sevmeye devam ederken benimle oldun?"

"Kabul etmediğim bir şey üzerinden beni yargılamaya devam ettiğinin farkında mısın?"

"Evet, kabul etmedin," dedi başını sallayarak. "Ama inkâr da etmedin." Ne yazık ki Mert haklıydı ve çok iyi biliyordum ki bu odadaki kimse onun yerinde olmak istemezdi.

"Kendimi açıklamamı istemiyorsun ki sen," diyerek üste çıkmaya çalıştı Ekin. "Beni yargılayarak bir kenara atmaya çalışıyorsun."

"İnkâr bile edemiyorsun," diye devam etti Mert, sesi ne kadar hayal kırıklığına uğradığını yeterince belli ediyordu. Ekin'in sözleri yerine kendi kafasındaki sesleri dinlemeye devam etti. "Onu değil beni sevdiğini yalan bile olsa söyleyemiyorsun."

Ekin baş başa konuşmanın daha iyi olacağına karar vermiş olmalı ki Mert'e yaklaştı. Mert'in elinden tutacağı anda Mert hızlıca onu itti, "Dokunma bana!" diye bağırdı, geriye doğru savrulan Ekin'i son anda yakalayan Berk'ti.

"Olayı dramatize etmek yerine sakin kalarak onu dinlemeye ne dersin?" diye sordu Özge.

"Bana sakin ol deyip durmayın artık!" diye bağırdı Mert. "Bu kız aylarca beni parmağında oynatmışken, kalbinde başkası varken benimle gününü—"

"Seninle ne?" diye bağırdı Berk. "Seninle ne? Neden anlamak istemiyorsun, bu kız seni değil beni seviyor olsaydı sen şimdi burada olabilir miydin? Buradasın çünkü beni sevmiyor," dedikten sonra duraksadı. "Ekin beni sevmiyor," diye cılız bir sesle tekrarladıktan sonra, "Bunu o siktiğim kafana sok ve sevdiğim dediğin kadına biraz olsun güvenmeyi öğren!" diye bağırdı.

"O kadar iyi oynamışsın ki," dedi Mert Ekin'e dönerek. "O bile sevildiğinin farkında değil." Öfkesi uçup gitmiş gibi gülümsedi. Yüzünde küçümseyici bir ifade varken "Ne derlerdi senin gibilere, hani kalbinde biri varken başkasını yara bandı gibi kullanan—" diye devam ediyordu ki bu kez sözünü kesen Berk'in sözü değil, yumruğu oldu.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun lan sen?" diye bağırarak üzerine atlamış, ilk yumruğundan sonra Mert'ten bir yumruk yemiş ama ikincisinden sonra yere düşen Mert'in üzerine çıkmıştı.

Arden ve Demir ikiliyi ayırmaya çalışırken Ekin çığlık atarak neye sebep olduğunu izliyordu. Berk, "Beni sevmiyor!" diye bağırıyordu. Ağzından çıkan her yeni kelimeden sonra bir yumruk daha attı. "Ekin artık beni sevmiyor!" diye haykırarak durdu. Onu ne Arden ne Demir durdurabilmişti. Mert'in yüzünü kana buladıktan sonra geri çekilmesine neden olan şey, doğru olduğunu sandığı acı gerçeğin bir kez daha farkına varmış olmasıydı.

Berk geri çekilerek kapıya sırtını yasladığında nefes nefeseydi; Mert ise ağzı yüzü kan içinde yerde yatıyordu, suratında tuhaf bir gülümseme vardı. Ekin donakalmıştı, şaşkın şaşkın bu iki genç adama bakıyordu.

Bir süre odada yalnızca Mert'in sinir bozucu kahkahaları duyuldu. Ekin kendine gelebildiğinde önce Berk'e baktı, daha önce onları hiç birbirlerine bu kadar hayal kırıklığıyla bakarken görmemiştim. Sonra Mert'e çevirdi bakışlarını. Mert artık gülmüyordu. Ne olacağını bilmeden olduğumuz yerde öylece bekliyorduk. Ekin bir adım attı, bir adım daha. Kime gideceğini tahmin etmek imkânsızdı.

Nefesler tutuldu. Ekin iki genç adamın ortasında durdu, ardından yavaşça eğildi. Dokunduğu saçlar Mert'in saçlarıydı. Ekin Mert'in saçlarını şefkatle okşayınca Berk gözlerini yumdu, kafasını sırtını yasladığı kapıya sertçe vurdu.

"Keşke bana güvenseydin," dedi Ekin buruk bir gülümsemeyle. Mert'in gözlerinden akan yaşlar usulca yere damladı. "Keşke cesur davranabilseydin."

"Korkak olduğumu mu düşünüyorsun?" diye yorgun bir sesle sordu Mert.

Ekin başını salladı ve elini kendine çekti. "Çünkü yalnızca korkaklar yüzleşmekten kaçar," diye konuşurken bu sözü sanki hem Mert'e hem de Berk'e söylemişti. "Duyduklarına inanıp beni yargılamayı seçtin sen."

"Ekin..."

Bir şey söylemek yerine Mert'in sessizce dökülen gözyaşlarından birini, eline kan bulaşacağını bildiği halde sildi. Yavaşça ayağa kalktı, gözleri Berk'i buldu. O da şimdi Ekin'e bakıyordu; bacaklarını karnına doğru çekmiş, kollarını dizlerinin üzerine bırakarak kanlı ellerini aşağı sallandırmıştı. Ekin bu ellere baktı, bir zamanlar onun bal yanaklarına dokunan bu ellere... Tekrar Mert'e döndü ve Mert'in kanlı yüzüne baktı, biraz öncesine kadar onu sevdiğinden ve ona güvendiğinden emin olduğu Mert'e... Omuzları düşerken başını iki yana salladı ve yavaş adımlarla odadan çıktı.

Artık hiç ses yoktu, zaman durmuştu sanki. Duyduğumuz son ses dış kapının sertçe kapatılması oldu.

30. YOL:
"KİMSENİN SUÇU YOK"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen sonra

Kaçıncı olduğunu bilmediği bir sefer daha kendini bir sorgu odasında bulduğunda dudaklarında haylaz bir gülümseme vardı.

Korkmuyordu çünkü bu durum artık onun normali haline gelmişti; bir şeyler oluyor, bir şekilde bir suç işliyor ve sonunda kendini yine bu odada buluyordu ama yakalanmıyordu, hiç yakalanmamıştı, bu yüzden kalbi diğerlerininki gibi hızla atmıyor ya da midesine kramplar girmiyordu. Rahat bir oturuşla dirseklerini masanın üstüne bırakmış, ıslık çalarak onu sorguya çekecek komiseri bekliyordu.

Biliyordu, emindi; buradan hep birlikte çıkıp gideceklerdi. Kimsenin suçu yok diyeceklerdi ama onlar suçlu olduklarını hep bilecekti.

Kimsenin zarar görmeyeceğine emindi. Yine de içlerinden biri için endişelenmeden edemiyordu. Nilperi'nin iyi olup olmadığını düşünmeden edemiyordu çünkü diğerleri onun yakın arkadaşıydı ama Nilperi öyle değildi. Nilperi başkaydı; onun ilk arkadaşı, ilk aşkı, ilk ailesiydi. Ansızın hayatına girmiş, önce arkadaşı sonra aşkı ardından ailesi ve sonunda her şeyi oluvermişti. Ne var ki genç kızın bundan haberi yoktu ve olmayacaktı çünkü hiç onu seçmemişti.

O, her zaman istenmeyen ve terk edilen olmuştu.

Nilperi'yi tanıdıktan, onu sevdikten, onu herkesten ve her şeyden çok sevdikten sonra kalbi umutla çarpmıştı. Nilperi'nin de onu isteyeceğini ve bırakmayacağını zannetmişti ama Nilperi onu istemek bir kenara, görmemişti bile. Yine de genç kıza kırgın ya da kızgın hissetmiyordu çünkü ne şekilde olursa olsun sadece kızın yanında olmak bile ona yetiyordu.

Kapının aniden açılmasıyla derin düşüncelerinden sıyrılarak gözlerini gelen kişiye çevirdi. Komiser Rüzgâr Tuğrul ağır adımlarla ilerlerken genç adam derin bir nefes aldı.

"Evet," dedi adam kendisi için çektiği sandalyeye oturduktan sonra. "Demir Altan, söyle bakalım, cinayet saatinde ne yapıyordun?"

Demir, kaşları şaşkınlıkla havalanırken ne diyeceğini bilemez haldeydi. *Cinayet,* demişti karşısındaki komiser. *O gece o evde bir cinayet mi işlenmişti?*

Komiser, genç adamın suratındaki ifadeye anlam veremezken "Baştan alalım," dedi. "O gece o eve seni kim davet etti?"

"Biri davet etmedi," diye yalan söyledi. "O gece evde parti yapılacağını duydum, okuldaki herkes gidiyor diye ben de gittim."

"Hım," dedi adam inanmamış gibi yaparken. "Öyleyse ev sahibini tanımıyorsun."

"Evet, tanımıyorum," diye yalanını sürdürdü.

Aslında tanıyordu, elbette tanıyordu; evinde parti veren çocuk, Esin Uysal'ın sevgilisiydi ve Demir o çocuktan nefret ederdi. İlk tanıştığı andan itibaren o çocuğu gözü hiç tutmamıştı ama Esin'e olumsuz bir şey de diyemiyordu çünkü aslında her şeyin farkındaydı. Nilperi bir kez olsun görmemişti Demir'i belki ama Demir en başından beri Esin'i görüyordu.

O geceki partiye onları davet eden Esin'di ama o suçu işlemek Esin'in fikri değildi, bu yüzden onu koruyacaktı, hep yaptığı ve yapacağı gibi... Demir, Esin'i herkesten ve her şeyden koruyacaktı, en başta da kendinden.

"O geceki kurbanın kim olduğunu da bilmiyorsundur şimdi sen," deyince komiser, Demir yalnızca başını sallamakla yetindi. Komiser Rüzgâr Tuğrul önündeki dosyayı yavaşça itip "Burak Altınsoy," dedi. "O gece üç bıçak darbesiyle öldürüldü."

Artık Demir Altan da çok iyi biliyordu ki o gece, onların suç işlediği o evde biri öldürülmüştü ve kurban yabancı biri değildi; Esin'in aslında hiç sevmediği sevgilisinin ta kendisiydi. Peki katil kimdi? O da yakınlarda bir yerlerde miydi?

DEMİR ALTAN

YAZ UYKUSU

0:56 3:13

DEMİR ALTAN'IN
ÇALMA LİSTESİ

"Sevilmemişim" - Nasıl Derler Bilirsin
"Hayatım Leş" - Mavi Gri
"Bir Sevmek Bin Defa Ölmek Demekmiş" - Barış Akarsu
"imkansız bir aşk denir" - yunusemre, Şekersiz
"O Ben Olamam" - Mavi Gri
"Sen Bilmezsin" - Dedublüman
"Beni Kendinden Kurtar" - Perdenin Ardındakiler
"Zaten Kırılmış Bir Kızsın" - Bağzıları
"Ağlama ben ağlarım" - Canozan
"Yarım Kalan Şarap" - Kreş

31. YOL:
"AŞKIN KENARINDAN"

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Duyduğumuz tek şey akıp giden zamanın sesiydi. Ekin'in kapıyı çarpıp gitmesinin üzerinden neredeyse bir saat geçmişti ve biz hâlâ tek kelime edememiştik.

Bir saatin sonunda Berk yavaşça oturduğu yerden kalktığında gözlerini İdil'de sabitledi, bu bir mesajmış gibi hareketlendi İdil ve odadan çıkmak üzere olan Berk'i takip etti. İdil ve Berk'in salondan birlikte ayrılmalarının ardından Mert'e döndüm. dağılmış suratındaki kan kurumuştu. Ne düşündüğünü çok merak ediyor fakat tabii ki bunu ona soramıyordum. Kendimi onun yerine koyduğumda -ki bu oldukça zordu- kötü hissediyordum. Ekin'in kabul ettiği ya da reddettiği bir şey de yoktu aslında ama susup gitmesi Mert'i haklı çıkarmıştı.

Arden'e dönüp baktığımda hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Ona neden baktığımı anlayarak hafifçe omuz silkti. Ne yapacağımızı sormuştum ve o da şimdilik yapacak bir şeyimizin olmadığını söylemişti. Dudaklarımız değildi konuşan, gözlerimizdi. Ve bu aslında hep böyle olmuştu. Aramızdaki bağ bu kadar güçlüyken geldiğimiz nokta can yakıcıydı.

Yağız'ın hareketlendiğini hissedince gözlerimi Arden'den ayırarak ne yapacağını merak ettiğim Yağız'a çevirdim. Mert'in yanında durup bir süre başında bekledi. Ayağıyla Mert'in ba-

cağını dürtmeye başladığında "Kalk da yerinde yat, haydi," dı yordu.

Mert ona cevap vermek yerine beyaz tavana bakmaya devam etti. Yağız ısrarla onu dürtmeyi sürdürüyordu. Sonunda pes etti ve "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne isteyeceğim?" dedikten sonra kollarını göğsünde çaprazladı Yağız. "Kalkıp yerine yatmanı istiyorum çünkü farkında mısın bilmiyorum ama tam bir saattir salonun orta yerinde camış gibi yatıyorsun..."

Mert ona cevap vermek yerine gözlerini yukarı yani bize çevirerek "Bu hep böyle midir?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Hep," dedi Esin duraksamadan. Aslında hep değil ama genellikle böyleydi; durumun ciddiyetinin farkında olur ama değilmiş gibi davranırdı. Yağız'ın acıyla baş etme yöntemi de buydu.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Mert. "Ne yapacağım ben şimdi?"

Gözler teker teker birbirini buldu. Mert'ten hoşlanmıyor olmamız onun üzüntüsünden keyif alacağımız anlamına gelmiyordu. O bize kötülük yapmamıştı ama Ekin ona büyük bir kötülük yapmıştı, hem de hiç hak etmediği halde... Belki de hak etmişti, belki de bütün bunları yaşamak Berk'e de Mert'e de müstahaktı. Bilmiyorduk çünkü sorabileceğimiz tek kişi vardı ve o şimdi aramızda değildi.

"Neden peşinden gitmedin?" diye sordum anlık bir merakla.

Yeni yeni kendine gelebilen Mert, yattığı yerden kalkarken "Ben..." diye geveledi. "Bilmiyorum, bu hiç aklıma gelmedi."

"Sizce nereye gitti?" diye sordu Naz.

"Eve gitmiştir, nereye olacak..." dedi Demir.

Mert'in "Ben bi' bakayım ona," demesiyle "Sen dur, ben bakarım," diyerek ayağa kalkması bir oldu Esin'in. "Bir süre bir araya gelmemeniz daha iyi sanki."

"Aynen öyle," diyerek Esin'e katıldı Demir. Onun gibi ayağa kalktı. "Ben de geleyim seninle."

"Ne bu şimdi?" diye sordu Mert kaşlarını çatarak. "Yoksa siz Ekin'e bir şey yapacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"Ekin'e bir şey yapmak mı?" diye tekrarladı Demir. "Ne istiyorsun, seni bir daha hiç konuşamayacak hale getirmemi falan mı?"

Mert kaşlarını daha da çatarken tamamen ayağa kalktı. "Bu nefretinizin sebebi ne?" diye sordu, bizi yakalamıştı. "Ben size hiçbir şey yapmadım ama yolculuğun başından beri beni dışladınız, alay ettiniz benimle. Ekin için sabrettim, hep alttan aldım." Üzüntüyle nefes verdi. "Arkadaşlar, farkında mısınız bilmiyorum ama ben sevdiğim dediğim kadının beni aslında hiç sevmediğini öğrendim. Yetmezmiş gibi terk edildim ve siz şimdi kalkmış beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Tehdit yok," dedi Özge. "Uyarı sadece."

"Mert," dedim sakin bir sesle. "Gitsen iyi olur."

"Gitmek mi?" Kıstığı gözlerini bana çevirdi. "Ekin'in son sözünü duymadık bile! Ne biliyorsun, belki dönüp her şeyi yanlış anladığımı söyleyecek. Benden özür dileyecek ve ben de onu affedeceğim, kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Söylediklerine kendi bile inanmıyordu. Çaresizce ihtimalleri sıralıyor, üzerindeki umutsuz bakışlarımızı yok sayıyordu. Ekin gitmişti.

"Beni hiç sevmemiş olamaz," dedi Mert gerçeği inkâr etmeye devam ederek. İçim burkuldu. Birinin aslında seni hiç sevmediği gerçeğiyle baş etmek kim bilir ne zordu. "Evet, Berk'i unutamadığını zaten biliyordum. Evet, ilk zamanlarımızda bana hep eski sevgilisine çok benzediğimi söyleyip dururdu, hatta bana onun ismiyle hitap etmişliği bile vardır ama hayır, beni hiç sevmediğine inanmıyorum. Eskiden olmasa bile şimdilerde onu değil, sadece beni seviyordu."

"Du," dedi Naz. İncecik turuncu kaşları çatıldı. "Neden geçmiş zaman kipini kullandın?"

"Onu kaybettim," dedi Mert omuzlarını düşürerek. Başını eğdi ve gözlerini kan damlalarıyla boyanmış krem rengi halıya

dıktı. "Ona inanmak yerine size kandım, sizden duyduklarım la onu yargıladım. Oysaki biliyordum. Ekin en çok ona güve nilmesini isterdi. Ne olursa olsun yanımda olacağına dair ona güvenmemi."

"Ne?" diye sordu Berk. Ne zaman geldiğini görmemiştim. Yanında İdil yoktu, omzunu kapının pervazına yaslamış Mert'e bakıyordu. "Ne dedin sen az önce?"

Mert onu duymazdan geldi ya da duymadı. Kendi zihnine hapsolmuş gibi sözlerine devam etti. "İlişkilerde en çok önem verdiği şeyin güven duygusu olduğunu söylerdi. Koşulsuz güven tek arzusuydu."

"Ne olursa olsun yanında olacağını mı söyledi?" diye sordu Berk. Kim bilir aklından neler geçiyordu...

Mert başını kaldırıp Berk'e baktı. "Evet," dedi. Ansızın eliyle alnına vurdu. "Ah, aptal kafam! Kız sana dedi ki ne olursa olsun önce bana gel, önce bana sor, önce bana söyle, herkesten—"

"Herkesten önce bana güven, seni her ne olursa olsun hep seveceğimden emin ol," diye devam edince Berk, sertçe yutkundum. Gerçekler gün gibi ortadaydı.

"Ne yani," dedi Mert, gülmek ve ağlamak arasında. "Bana kurduğu cümleler bile aslında hep sana mıydı?" Güldü, büyük bir kahkaha attı. "Beni sen diye mi sevdi?" Çehresi çatıldı, durdu, durdu ve sonunda içler acısı o soruyu sordu. "Beni gerçekten de hiç mi sevmedi?"

"Peki ya sen? Onu gerçekten sevdin mi yoksa onun gibi bir kadına sahip olmayı mı seviyordun?"

"Ben," dedi Mert afallayarak. Kavga ederken dağılan saçlarını eliyle geriye attı. Kaçırdığı gözlerini soruyu soran Naz'a dikti ama cevap veremedi. Sonra tekrar bana dönüp "Haklısın," dedi. "Ben gitsem iyi olacak. Ekin isterse beni zaten bulur."

Hayatımıza girdiği gibi gitti. Ansızın ve beklenmedik...

Olanların ve Mert'in gidişinin etkisi henüz geçmemişken çok daha şaşıracağımız bir şey oldu. İdil hazırlığını bitirmiş hal-

de salona girdi ve tiyatro gösterisine gitmek için Berk'le evden ayrıldılar.

"Nasıl ya?" diye hayret ederek sordu Esin. "Nasıl hiçbir şey olmamış gibi o gösteriye gidebilir?"

"Ben de çok şaşkınım," diye katıldım ona. "Mert'ten sonra o da evden ayrılır ama Ekin'in yanına gider sanıyordum."

"Neden bunu yapsın ki?" diye sordu Naz. "Az önce olanlar Mert ile Ekin'in arasındaki bir sorundu. Berk'in sadece adı geçti."

"Yine de Ekin'in şu anda yanımızda olmamasının sebeplerinden biri de Berk."

"Suçlu olan sizlersiniz."

"Hayır!" diye bağırdı Yağız. "Kimsenin suçu yok," dedi, bizim yıllar önce ona fısıldadığımız gibi. "Bu sadece bir tesadüftü," diye devam etti. "Bizim bir suçumuz yok!"

Naz aslında çok başka bir konudan bahsediyordu. Mert bizim sohbetimize kulak misafiri olduğu için olaylar bu noktaya gelmişti. Naz da aslında bizi ilgilendirmeyen bir şey hakkında ulu orta konuştuğumuz için suçlu olduğumuzu söylüyordu. Ama Yağız yanlış anlamıştı. Aklı beş yıl öncesine gitmiş, dudakları Arden'in ona öğrettiklerini söyler olmuştu.

Yanına gidip elimi omzuna koyduğumda bakışları bana kaydı. İyi olacağımızı söylememi bekledi ama yapamadım, o gittikten sonra hiçbirimizin iyi olmadığını ona yine söyleyemedim.

"Onları ilgilendiren bir konu sonuçta, bilip bilmeden konuşmanız çok yanlıştı," deyince Naz, düştüğü geçmişin kuyusundan elimi tutarak çıktı Yağız.

"Berk ve Ekin bizi de ilgilendiriyor."

"O ikisinin birbirine hala âşık olup olmadığını bilmiyorsunuz. Evet, geçmişte güzel bir aşk yaşamış olabilirler. Ama şu an ikisinin de hayatında başka insanlar var. Ve biri evlenmeyi düşündüğü kadınla biraz önce tiyatroya gitti."

Yağız şiddetle başını iki yana salladı. "Hayır, kendi gözlerimle görmeden inanmayacağım. Ekin diğer evde ve Berk de onun yanında. Buna eminim. Gidip bakacağım."

Çok geçmeden kapının kapanma sesini duyduğumuzda irkildim. Onları beklediği gibi bulamazsa çok üzülecekti Yağız ve biz bunu bile bile oraya tek başına gitmesine izin vermemeliydik.

Yağız'ın peşinden gitmek üzereydim ki "Eğer birbirlerini hâlâ seviyorlarsa zaten yeniden birlikte olurlar," diye devam edince Naz, sinirlerim bozuldu. Kendimi gülmekten alıkoyamadım.

Naz'ın bakışları bana çevrildiğinde ağzıma geleni söylemeye başladım. "Bize bilip bilmeden konuşmayın deyip asıl kendin hiçbir şey bilmeden konuşuyorsun."

"Anlamadım?"

"O gece sen orada değildin. Ekin'in Berk'le tanıştığı gün de onu son gördüğü gün de sen orada yoktun. Neler yaşandı da onlar bu hale geldi, sen bilmiyorsun," diye tek nefeste konuştuktan sonra kendimi tutamayarak, "Neden biliyor musun, çünkü bizden biri değilsin!" diye bağırdım.

"Nil," diyerek araya girmeye çalışsa da Arden, geri adım atmadım.

"Bu yüzden artık bize ne yapıp yapmayacağımızı söylemeyi kes!"

Naz'ın suratı anında düştü. Dudaklarını titrerken gördüğümde fazla mı ileri gittim diye düşünüyordum. "Ben sadece yardım etmek istemiştim."

"Nil," diyen bu kez Demir'di. "Biraz hava almak ister misin?"

"Evet," diyerek Demir'e katıldı Arden. "Dışarı çıkalım, hadi."

Arden'in bileğimdeki elini itip daha birkaç saat önce beni nasıl öptüğünü yok sayarak "Dışarı çıkacak olsam bile bunu seninle yapmak isteyeceğimi sanmıyorum," dedim.

Demir'e dönüp hava almak istediğimi söyleyecektim ki kapı zilinin çaldığını duyunca beklemek zorunda kaldım çünkü bir felaketi haykırırcasına çalıyordu zil. Esin hepimizden önce davranıp kapıya koştu, biz de koridora çıkmışken kapıyı açtığında Yağız nefes nefese içeri girdi.

"Ne oldu, neyin var?" diye sordu Esin.

"Ekin!" dedi Yağız sadece. Nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Ekin yok. Ev boş."

"Birlikte dışarı çıkmışlardır," derken iyi düşünelim iyi olsun diyordum kendi kendime.

Yağız başını hızlıca iki yana salladı. "Ekin'i aradım, telefonu kapalı. Sonra Berk'i aradım, açtı ama Ekin'in yanında olmadığını söyledi."

"Tek başına hava almaya çıkmıştır. Endişelenmemizi gerektiren bir durum yok bence," dedi Özge.

"Ne yazık ki var," deyince Yağız nefesimizi tuttuk. "Çünkü sadece kendisi değil, eşyaları da evde yok."

"Ne?"

Arden ulaşamayacağını bilmesine rağmen telefonunu çıkarıp Ekin'i ararken ben de bir ihtimal diye düşünerek Mert'i aramıştım. Ekin'in telefonu kapalı olduğu için Arden ona ulaşamadı, Mert ise aramamı meşgule attı. "Mert de açmıyor," dedim aramayı tekrarlarken.

"Ekin'i kaçırmış olamaz, değil mi?" diye sordu Esin. Korku dolu gözlerini Demir'e çevirdi ve ondan içini rahatlatmasını bekledi.

"Çüş!" dedi Yağız. "Abartma istersen, bizim filmimizin türü romantik komedi."

"Film mi?" diye sordu Özge.

"Kendini hâlâ bir filmin başrolü zannediyor da..."

Özge gözlerini devirerek Arden'e döndü. "Ne yapacağız?"

"Birkaç saat bekleyelim," dedi Arden soğukkanlılığını koruyarak.

"Beklemek mi?" diye bağırdı Esin. "Delirdin mi sen? Kardeşim eşyalarını da almış gitmiş, ne beklemesinden bahsediyorsun?"

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sorarken Arden hâlâ sakindi. "Çıkıp sokak sokak arayalım mı onu? İstanbul'da?"

"Arayalım," dedi Yağız. "Ben varım."

"Saçmalamayın arkadaşlar," dedi Demir Arden'e katıldığını belli ederek. "Beklemek şimdi en mantıklısı, birkaç saate geri dönme ihtimali yüksek."

Oy çokluğuyla bekleme kararı aldık. Ekin'in telefonunu açıp bize iyi olduğunu söylemek için yalnızca birkaç saati vardı, gün sonunda bize hâlâ ulaşmamış olursa harekete geçecektik.

Öyle de oldu, aradan geçen üç saate rağmen Ekin bize ulaşmadı ve biz de aksiyon aldık. Naz bağlantılarını kullanarak Ekin'in adına uçak ya da otobüs bileti alınıp alınmadığını öğrenebileceğini söyleyince ona bağırdığıma pişman oldum. Doğru söylüyordu, Naz gerçekten de bize sadece yardım etmeye çalışıyordu. Yine de iyi niyetle girdiği bu yolun sonu bizi Ekin'e götürmedi. Gerçi... Bu bir noktada iyi sayılabilirdi çünkü adına kesilmiş bilet olmaması hâlâ İstanbul'da olduğunu gösteriyordu.

Berk ve İdil gittikten sonra biz de kendi evimize geçmiş, araştırmaya oradan başlamıştık. Özge yazılım mühendisi olduğu için Ekin'in telefonunun yerini tespit edebileceğini düşünüyordu. Arden ise otellere bakıyordu.

"Ben hâlâ dışarı çıkıp arama taraftarıyım," deyince Yağız, Demir onunla birlikte arayabileceğini söyledi ve gerçekten dışarı çıkıp sokak sokak dolaşarak Ekin'i aramaya başladılar.

Esin'in ağlamaktan bitap düşerek uyuyakaldığı bir anda Arden'e telefon geldi. Ekin'in bir otelde olduğunu söyleyen o telefon...

"Birlikte gidelim," dedim Arden tek başına gideceğini söyleyince.

Özge bir bize bir de ağlamaktan gözleri şişmiş olan Esin'e baktı ve "Gidin, ben onunla ilgilenirim," dedi.

Naz ise "Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım, belki acıkmıştır," diyerek hissettiğim pişmanlık duygusunu pekiştirdi.

Arden'le birlikte evden ayrıldığımızda Yağız'ı arayıp müjdeyi vermeyi unutmadım elbette ama onun "N'olur ben de geleyim!" yalvarışlarını kulak arkası ederek telefonu kapatmak zorunda kaldım.

"O da mı gelmek istedi?"

"Evet," deyip güldüm. "Kıymetli arabasına beni bindirmeye layık görmüyorsa otelin adını söylesin ben yürüyerek gider Ekin'imi kurtarırım da dedi."

Arden gülerek başını iki yana sallarken hiç farkında olmadan gülüşüne dalıp gitmiştim. Kaybolduğumu ise dönüp bana baktığında anladım, beni hep yaptığı gibi buldu ve "Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu.

"Hayır," diyerek önüme döndüm, trafikte ilerlemeye çalışan arabalara baktım.

"Benimle konuşmak istediğin bir konu yok mu?" diye sorduğunda tekrar ona döndüm, gözleri bu kez yoldaydı.

"Of, peki," diyerek teslim oldum. "Bugün Naz'ın üzerine biraz fazla gitmiş olabilirim, evet," diye devam ettim ama o kaşlarını çatarak "Naz'dan bahsetmiyordum," dedi.

Konunun ne olabileceğini düşünürken aklıma gelen gözlerimi kaçırmama neden oldu. Önüme dönüp ellerimle oynamaya başladım.

"Arkadaş olduğumuzu söylüyorsun ama beni her öptüğünde yanıp tutuşuyorsun," diyerek beni utandırmaya çalıştı.

"Her öptüğümde mi?" diye sinirle tekrarladım. "Duyan da sürekli seni öpüyorum sanacak!"

Dudakları çapkın bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni sürekli öpmek istediğini biliyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Bu sözümden bunu mu çıkardın gerçekten?"

"Sadece bu sözünden değil."

Sessizliği seçecektim ki kendime engel olamadım, üç parmağımı göstererek, "Şimdiye dek üç kez öpüştük," dedim. Başını sallayarak beni onayladı. "O halde artık arkadaş sayılmayız, değil mi?"

"Biz hiç arkadaş olmadık ki."

"Ne?" diye şaşırdım. Bu da ne demekti şimdi?

"Seni bilmem ama ben seni hiçbir zaman arkadaş olarak görmedim."

"Ne olarak gördün o zaman?" diye sordum, tam da zamanı olduğunu düşünerek. "O soruda içmediğine göre âşık değildin bana. Eh, şimdi de arkadaşın olarak görmediğini söylüyorsun. Neydik o zaman biz?"

"Biz seninle konuşmadan da anlaşabiliyorduk," dedi, benim birkaç saat önce düşündüğüm gibi. "Ben sana bahsetmesem de sen tüm gerçeklerimi bilirdin."

"Evet."

"Artık öyle değil," dedikten sonra gözlerini yoldan ayırarak bana çevirdi. "Neden artık öyle değil?"

Bunu hiç düşünmediğimi fark ettim. O beni hep anlardı, ben de onu hep anlamasam da anlamaya çalışırdım ama bir süredir, daha doğrusu yolculuğun başından beri onu anlayamıyordum. Ona neler olduğunu, Naz'ı neden peşimizden sürüklediğini ve ondaki yerimi bilmiyordum. Aramızdaki bağ mıydı kopan yoksa ben miydim ondan koparılan?

"Nilperi," diye seslenince düşüncelerimden sıyrılarak ona döndüm. "Bu beş yılda," dedi ama devam etmeyerek duraksadı, her ne söyleyecekse düşünmek bile ona acı veriyor gibi görünüyordu. "Bu son beş yılda biri oldu mu?" diye güçlükle sorduktan sonra yutkundu. "Başka birini daha sevdin mi?" Bir şey söylememi beklemeden devam etti. "Ekin, Berk'i unutmak için Mert'le bir ilişkiye başlamış ya..." Kelimelerini özenle seçmeye çalışıyordu, kırmak istemediği benim kalbim miydi yoksa kendi

kalbi mi. emin olamıyordum. "Acaba sen de beni unutmak için herhangi biriyle en ufak bir şey de olsa yaşamış olabilir misin?"

Bu soruyu sormak için ne kadar uzun zamandır beklediğini tuttuğu nefesini verdiğinde anladım. Şimdi de cevabımı beklediği için gergindi çünkü korkuyordu. Demir'in ya da diğerlerinin ondan sakladığı şeyler olduğunu, Ekin'in Berk'ten sonra yaptığı gibi benim de o gittikten sonra biriyle olduğumu zannediyordu. Dürüst olabilir ve içini rahatlatabilirdim ama bunu yapmak istemiyordum. Çünkü o benim için bunu yapmamıştı. Ne kadar üzüldüğümü ve korktuğumu görmesine rağmen yapmamıştı ve ben de tam olarak şimdi bir kereye mahsus kalbini ellerimin arasına almak ve ezmek istiyordum.

"Neden seni unutmak istediğimi düşündün ki?" diye sorduktan sonra omuz silktim. "Farkında mısın bilmiyorum ama senin bana söylemediğin gibi ben de daha önce hiç sana âşık olduğumu söylemedim."

"Bu ne demek şimdi?" Kaşlarını çatarak bana döndü.

"O gece bize daha önce hiç âşık olup olmadığımız soruldu."

"Evet," dedi sabırsızlıkla. "Ve sen de içtin."

"Ama kime olduğunu söylemedim."

"Nil," dedi sinirlenerek. Dişlerini sıkıyor, yanlış bir şey söylemekten kaçınıyordu. "Ne saçmalıyorsun?"

"O gece sen daha önce hiç âşık olmadığını söyledin. Ben âşık olduğumu kabul ettim ama sana mı âşıktım yoksa bir başkasına mı, işte bunun cevabını vermedim."

O kadar ağır geldi ki sözlerim, kalbini öyle ezip geçtim ki bana daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamış gibi baktı. Arabayı sağa çektikten sonra alnını direksiyona koydu ve bir süre bekledi.

Onu üzdüğüm için kendimi kötü hissetmeye başlayıp yalan söylediğimi itiraf edecektim ki başını kaldırdı. Beni kendine çekerek öpmeye başladığında neye uğradığını şaşırdım. Bu kez o kadar farklı öpüyordu ki beni, sanki hayatla olan kavgasını

benim dudaklarımdan çıkarıyordu, öfkesi sadece bana aydı. Elleri yanaklarımı, saçlarımı ve ensemi tuttu; dudaklarımı öperken sanki yalnızca rujumu değil, ruhumu da dağıtmak istiyordu.

Onun bu aptal kavgasının içinde daha fazla olmak istemeyince kendimi geri çekmeye çalıştım, bana izin vermedi. Bu çok daha fazla öfkelenmeme neden olurken daha güçlü ittim onu ve bununla da kalmayıp yanağına sert bir tokat attım. "Delirdin mi sen?"

"Delirdim," dedi nefes nefese kalmışken. "Ama olsun, cevabımı da aldım."

Az önce yaşananlar hiç yaşanmamış gibi önüne döndü ve arabayı sürmeye devam etti. Ona yenilmek istemediğim için "Öpücüğüne karşılık vermiş olmam sana âşık olduğum anlamına gelmez," dedim.

"İyi," derken sabrı kalmamış gibiydi. "Anladım, tamam!" Arabanın süratini arttırdı. "Bana âşık değilmişsin, tamam!" Onaylamadım ya da reddetmedim, bekledi ama yapmadım. "Ben yokken de biri girmiş zaten kalbine." Yine bekledi ama yine sustum, onun bana yaptığı gibi beni yanlış anladığını bilmeme rağmen sustum. Biraz daha kursun kafasında istedim, biraz daha kendi kendini benim yüzümden üzsün. "Şimdi yok kimse ama bir zamanlar olmuş." Bekledi, bekledi ama ben susmaya devam ettim, başını salladı ve başka bir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etti.

Belki de bunu yapmamalıydım, belki de böyle yaparak bizi daha önce hiç girmediğimiz bir çıkmazın içine sokmuştum ama pişman değildim. Arden'in üzüldüğümü görmesine rağmen susarak gerçekleri benden saklamaya devam ettiği her günün acısını ondan ancak bu şekilde çıkarabilecektim. O bana gerçekleri anlatana dek ben aşkımdan kül olsam dahi ona ne kadar âşık olduğumu söylemeyecektim.

32. YOL:
"UNUTULMAYAN BİRİ HEP VARDIR"

Süratle sürdüğü arabayı bir otelin kapısının önünde durdurduğunda derin bir nefes alarak arabadan indim. Bana küsüp önden önden yürümeye başladığında başımı iki yana salladım. *Yaşı yirmi dört ama hâlâ çocuk gibi...*

Otele girdiğimizde bizi Arden'in daha önce telefonda konuştuğu yetkili kişi karşıladı. Ekin'in otelin spa merkezinde masaj yaptırdığını öğrenince şok olduk. Ardında bıraktığı adamlardan biri enkaz olup çekip gitmişti, diğerinin neyi neden yaptığı belli değildi ve o hiçbir şey olmamış gibi masaj yaptırmaya gitmişti, öyle mi? *Ah Ekin, nasıl oluyor da her yeni acında beni çok daha şaşırtacak bir baş etme yöntemi geliştirebiliyorsun...*

"Geldiğinizi haber vermemizi ister misiniz?" diye sorunca adam Arden başını salladı ama ben karşı çıktım.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dediğimde Arden bana küstüğünü unutarak "Nedir?" diye sordu. "Eve dönmeden önce onunla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum ama bence bunu ben yapmalıyım," dedim.

"Olur, önce gelsin, iyi olduğunu göreyim sonra sizi yalnız bırakırım, konuşursunuz."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Diyorum ki burada olduğumuzu öğrendiğinde eğer bize de öfkeliyse yanımıza gelmek istemeye-

bilir ve onu göremeyebiliriz. Bu yüzden o gelmesin, biz gidelim yanına, yani ben."

"Masaj salonuna?" diye tek kaşını kaldırarak sordu.

Başımı salladıktan sonra otel görevlisine döndüm. "Olur mu? Ekin'in yanına ben de masaj yaptıracak gibi girebilir miyim?"

"Tabii, ayarlarız," dedi adam.

"Harika!" dedikten sonra tekrar Arden'e döndüm. "O zaman ben gidip hazırlanayım, sen bekle burada."

Kaşlarını çatarak "Hazırlanmak mı?" diye sordu. "Sen de mi masaj yaptıracaksın, hani masaj yaptıracak gibi girecektin?"

Arden bundan hiç hoşlanmamış gibi kaşlarını çatsa da kabul etmek zorunda kaldı. Yanından ayrılmak üzereyken dayanamayarak adamı durdurdu. "Masajı kim yapıyor? Masöz mü masör mü?"

Ayağıma gelen fırsatı tepmek yerine Arden'e çaktırmadan adama göz kırptım ve neyse ki adam benden yana tavır alarak "Masör," cevabını verdi.

"Gitme," dedi Arden hiç beklemeden. "Ekin gelsin, sen gitme."

"Ah, keşke Yağız'ı da getirseydik."

"O neden?" diye sorarken kafası karışmış gibiydi.

"Burada olsaydı sana tam bir hanzo olduğunu söylerdi de ondan!" dedikten sonra adama dönüp "Lütfen gidelim," dedim.

"Nil!" diye seslendi arkamdan ama bir kez daha dönüp ona bakmadan kıkır kıkır ilerlemeye devam ettim.

Adam beni spa merkezinin olduğu kata bırakıp gittiğinde çabucak hazırlandım, salona girip Ekin'in yanındaki boş yatağa yüz üstü uzandım. İçeri bir masöz daha girdi ve kadın ince parmaklarıyla sırtıma masaj yapmaya başladığında "Nasılsın?" diye sordum.

Ekin muhtemelen sesimi duyar duymaz yerinde doğruldu ve bana baktı ama sonra yapacak bir şeyinin olmadığını düşünerek tekrar yüz üstü yattı, benim gibi yeri izlemeye devam etti. "Nasıl olmamı bekliyorsun?"

"Aslında hepimiz gittiğini düşünmüştük."

"Ne?" diye güldü. "İstanbul'a kadar gelmişken şehri gezip görmeden gideceğimi mi düşündünüz gerçekten?"

"Yani," dedim kısık sesle. "Olanlardan sonra eşyalarını da alıp evi terk edince..."

"Eşyalarımı da alıp evi terk ettim çünkü Mert'in de Berk'in de yüzünü görmek istemiyorum. Ve sizi de..."

"Haklısın."

"Bana sormalıydınız," dedikten sonra nefes aldı. "Ben buradayım Nil, buradayım ama kimse bana ne hissettiğimi ya da düşündüğümü sormuyor."

"Kimi sevip sevmediğine dair tahmin yürütmek ve olayların bu noktaya gelmesine sebep olmak yerine sana sormalıydık."

"Evet," dedikten sonra "Gerçi o zaman benden cevap alabilir miydiniz, bunu da bilmiyorum ya..." dedi.

Masöz sırtüstü uzanmamı isteyince dediğini yaptım ve Ekin de öyle yaptığında başını bana çevirdi. Artık ikimiz de sırtüstü uzanıyor ve birbirimize bakıyorduk. Onu hep ışıltılı bir gülümsemeyle görmeye alışkın biri olarak şimdi böyle hayal kırıklığıyla parçalanmış suratına bakmak garip hissettiriyordu. Bakışlarında öfke vardı ama sanki öfkesi bize değil de kendineydi çünkü artık o da biliyordu, yıllardır kendiyle savaşmış ama yine Berk'e yenilmişti.

Ona sorsaydık bize bir cevap veremeyebilirdi çünkü o bile aradan geçen beş yıla rağmen Berk'i sevip sevmediğini bilmiyordu. Ne Mert'in yanındaydı şimdi ne de Berk'in... Ne Mert'i kaybetmemek için bir adım atmıştı ne de Berk'e teslim olmuştu. Yıllardır kendinden kaçtığı gibi bugün de onlardan kaçmıştı.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" diye sordum en sonunda. "Onu sevdiğini sen de biliyorsun," dediğimde kaşlarını çattı, konuşmasına izin vermeden "Bu artık bizim hayalimiz değil, senin gerçeğin. Mert'i daha önce hiç sevmedin ya da sevdin; onunla sırf Berk'e benziyor diye sevgili oldun ya da olmadın,

fark etmez, artık bir önemi yok bunların... Sadece dur ve hislerini kabul et."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Berk gibi birini seviyor olamam," dedikten sonra başını iki yana salladı. "Mert'le olmayı seviyordum çünkü o en azından cesurdu, beni bırakmayacağından da emindim."

"Mert'i mi seviyordun, Mert'le olmayı mı?"

"Mert'le olmayı," dedi dürüstçe. "Onun yanında olmak bana iyi geliyordu, bunu o da biliyordu."

"Ama bugün sanki bunu bilmiyormuş gibi konuştu."

"Ben ona daha önce hiç onu sevdiğimi söylemedim ki Nil... Ona hep onunla olmayı sevdiğimi söyledim. Ben Mert'e karşı hep dürüsttüm ama o kendine karşı bile dürüst olamadı."

"Nasıl yani?"

"Mert'in beni gerçekten sevdiğini düşünüyor musun?" diye sorunca kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "O benimle beni sevdiği için değil, benim gibi biriyle olmanın hazzını yaşamak istediği için birlikteydi. Kendimi övmek için söylemiyorum ama bunu sen de biliyorsun, istemediğim kadar çok ilgi görüyorum. Mert de bunun farkındaydı ve zaten bu yüzden benimle olmak istedi, diğerleri beni sadece rüyasında görecek ama yanımda olan o olacaktı."

"Ama bu iğrenç," dedim yüzümü buruşturarak.

"Evet ama benim yaptığımın da aşağı kalır yanı yok. O, beni egosunu tatmin etmek için kullandı; ben de onu Berk'in yerini doldurur belki diye."

"Evet," diye kabul ettim. "Sen de masum sayılmazsın."

Başını salladı. "Zaten bu yüzden Mert'in bugünkü sözlerine hiç tepki vermedim. Eğer masum olsaydım, onu gerçekten sevmiş olsaydım, her şey daha farklı olurdu."

"Ee," dedim. "Şimdi ne olacak?"

"Masajdan sonra yeşil çay içmeyi düşünüyorum, istersen bana eşlik edebilirsin."

"Ekin," dedim bıkkınlıkla iç çekerek. "Eve dönmeyeceksin?"

"Dönerim," dediğinde gülümsedim. "Ama şimdi değil. Bir süre yalnız kalıp kafamı dinlemem gerek."

"Mert gitti bu arada..."

Dilini şaklattı. "Gitmemiştir, yarın arar yine beni," dedikten sonra ofladı. "Numaramı mı değiştirsem acaba ya?"

"Bence aramaz çünkü giderken Ekin isterse beni zaten bulur gibi bir şey dedi."

"O zaman kesinlikle gitmedi ve beni yarın arayacak."

Aralarındaki ilişkiyi tam olarak bilmediğim için gülüp geçmekle yetindim, ardından "Peki ya Berk?" diye sordum. "Onunla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi omuz silkerek.

"İdil yüzünden mi?"

"İdil mi?" diyerek güldü. "Sence İdil'i sorun ediyor olabilir miyim?"

"Yani..."

"Benden sonra ne yaşadığı umurumda değil, bana ne yaşattığıyla ilgileniyorum ben."

"Anladım," dedim, başka ne diyeceğimi bilemezken. Ekin'in Berk'i affetme ve onunla yeniden olma ihtimali her yeni sözünde daha da azalırken masözden izin alarak yavaşça yerimden kalktım. "Öyleyse ben şimdi gideyim, Arden bekliyor zaten."

"Keyfin bilir."

"Sen de yarın dön lütfen."

"Bakarız," dedikten sonra gözlerini kapattı ve kendini masözün sihirli ellerine bıraktı.

Masaj salonundan ayrılırken gülümsüyordum çünkü Ekin'in yarın aramıza döneceğine inanıyordum. Dudaklarımdaki geniş gülümsemeyle Arden'in karşısına çıktığımda onu öfkeden kudurken buldum. "Belli ki masör iyi iş çıkarmış!"

"Çok!" dedim onu daha da köpürtmek isteyerek. "Ekin daha sonra gelecekmiş, gidelim hadi," diyerek otelin çıkış kapısına yöneldim.

Arden yol boyunca tam da beklediğim gibi salonda neler yaşandığını sorup durdu. Ekin'le ne konuştum, neden şimdi gelmiyor, masaj yapan kişi gerçekten de erkek miydi, neden bana masaj yapmasına izin verdim, bana masaj yapmasına izin verdim de ne oldu, muradıma erdim mi gibi gittikçe saçmalayan sorular sordu ama ben hiçbirine cevap vermedim. Bugün tamamen rolleri değişmiş gibi davranıyorduk. O sordu, ben sustum ve sonunda pes ederek bekledi. Uzanıp radyoyu açtığımda ise konuşmayacağımdan emin olarak dikkatini tamamen yola verdi ve çalan şarkının büyüsüne benim gibi kapıldı.

Evin olduğu sokağa girdiğimizde yalpalayarak yürüyen bir beden gördüm. "Berk?" Gözlerimi kısarak baktığımda karanlığın içindeki siluetin gerçekten de Berk'e ait olduğunu anladım. "Arden, arabayı durdur."

İkiletmeden arabayı durdurunca hemen indim ve birkaç metre ilerideki Berk'e koştum. Beni karşısında bulduğunda önce şaşırdı ama sonra yanımda Ekin'in de olabileceğini düşünmüş olmalı ki "Ekin?" diye sorarak arabaya döndü. Arabadan yalnızca Arden'in indiğini görünce omuzlarını düşürdü. "Siz de bulamadınız onu, değil mi?"

"Siz de derken?" diye şaşırdım. "Sen de mi arıyordun onu?"

"Evet," dedi hiç çekinmeden. "Daha doğrusu bekledim ama gelmedi."

"Nerede bekledin?"

Derin bir nefes aldı, elindeki şişeden bir yudum aldıktan sonra ağzını elinin tersiyle sidi. "Gitmek istediği bir yer vardı. yıllar önce bana eğer bir gün İstanbul'a gidersek oraya mutlaka gidelim demişti. Ben düşündüm ki," dedikten sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi, karanlık gece yüzüne düştü. "Ben düşündüm ki belki oraya gitmiştir, belki bana rağmen yine de beni bekliyordur," dedikten sonra başını iki yana sallayarak bana baktı. "Haklıymışım. Ekin beni gerçekten sevmiyormuş."

"Bugün o yere gitmemesinden mi anladın bunu?" diye sordum, böylesine saçma bir fikre ancak alkolün etkisiyle ulaşmış olabilirdi, yani umarım bu yüzdendi. Aksi takdirde gerçekten de söz konusu Ekin olduğunda bazen değil her zaman aptalın teki olduğuna inanacaktım.

"Hayır," diyerek içimi biraz olsun rahatlattı. "Mert'le olmasından. Eğer beni seviyor olsaydı Mert'le sevgili olmazdı."

Kaşlarımı çatarak "Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordum. "Ekin'i sevmeye devam ederken İdil'le sevgili olan sen mi söylüyorsun gerçekten?" diye sormamın diğer bir sebebi de Ekin'i sevmeye devam edip etmediğini ondan net bir şekilde duymak istememdi.

"İdil'le sevgili olmak mı?" diye sorarak yüzünü buruşturdu. "İdil benim sevgilim değil."

"Neyin o zaman, karın mı?" diye sordu Arden öfkeyle.

"Hayır," derken nefesini veriyordu. Elindeki şişeden bir yudum daha almaya hazırlandığında şişeyi elinden aldım. "İdil benim arkadaşım," dedi. "Biz sadece küçük bir oyun oynadık."

"Ne oyunu bu, Ekin'i kıskandırma oyunu mu?" diye sorduktan sonra "Neden bu kadar klişesin ya?" diye sızlandım.

"Kıskandırmak için değildi," dedikten sonra gözlerini kapattı, ayakta durmakta bile zorluk çekiyordu. "Ekin'in sosyal medyada herkese açık bir şekilde yaşadığı aşkıyla birlikte bana geleceğinizi öğrenince böyle bir oyun oynamaya karar verdim. Çünkü Mert bana çok benziyor ve ben bunun tesadüf olduğuna inanmıyorum. Ekin'in beni sevmeye devam ettiğini ama onu terk ettiğim için gurur yaptığını düşündüm, sonra da dedim ki eğer o bana benzeyen birini bulduysa öyleyse ben de Ekin'e benzeyen birini bulayım, Ekin'le yaptığımız ve yapmak istediğimiz ne varsa onunla yapmış olarak görüneyim ki Ekin bunları görünce bizi hatırlasın, beni görünce olmasa bile bunları görünce bizi hatırlasın."

"Ee," dedi Arden sıkılmış gibi. "Hatırladı diyelim, ee, sonra ne olacak sanıyordun? Hiçbir şey olmamış gibi seninle devam edeceğini mi?" diye sorduktan sonra Berk'in cevabını bekleme-

den "Öpüştünüz lan siz! Ekin'in gözlerinin önünde!" diye bağırdı.

"Evet," dedi pişmanlıkla. "Ama bu plana dahil değildi."

"Yok bir de dahil olsaydı amına koyayım!"

"Arden," dedim sakin kalmasını isteyerek. Berk'e döndüm. "Keşke gizli kapaklı işler çevireceğine kendine karşı da ona karşı da şeffaf olmayı seçseydin. Beş yıl önce de yapmadın bunu, şimdi de yapmamışsın. Ekin'in seni affedeceğini düşünüyordum ama bu oyunu öğrendikten sonra affedebileceğini sanmıyorum. Hata bir kez yapılır Berk."

"Nil," dedi ama başımı sallayarak onu susturdum. "Onu neden terk ettiğini bile bilmiyor... Ekin haklı, sen gerçekten hem aptalsın hem de korkak."

Tekrar arabaya binmek yerine kalan yolu yürümeyi tercih ettim. Öğrendiklerim ve son birkaç saatte olanlar bana bile ağır gelmişken kim bilir Ekin ne haldeydi...

Duraksayarak telefonumu cebimden çıkardım ve bir sohbet grubuna alındığımı gördüm.

Ekin kişisi "Kırmızı Alarm Grubu" grubunu oluşturdu.
Ekin sizi ekledi.

Ekin:

S.O.S

33. YOL:
"EN GÜZEL YAŞIMDI"

Bazı kelimeler vardır, dünya için başka sizin için bambaşka anlamı olan...

S.O.S demişti Ekin. Bu, Uluslararası Mors Alfabesi'ne göre acil durum demekti. Biz de acil durumlarda kullanırdık ama istediğimiz şey ruhumuzun kurtarılması olurdu. Ekin'in şimdi ihtiyacı olan polis, ambulans ya da benzeri değil, arkadaşlarıydı. Yanına gitmemizi ve ona iyi gelmek için elimizden geleni yapmamızı istiyordu.

Lisedeyken ne zaman dertleşmeye, sarılmaya ihtiyaç duysak o zaman Kırmızı Alarm Grubu'na bir acil durum sinyali bırakırdık. Mesajı alanlar hiç sormadan sorgulamadan yardıma koşardı. Ekin'in bugün attığı konum bir bara aitti, biz de bu yüzden gideceğimiz yere uygun hazırlanmış ve evden ayrılmak üzereydik.

Dudaklarıma sürdüğüm bordo ruj ile geceye hazırdım. Rujumla aynı renkteki dar elbisenin içinde rahat değildim belki ama kendime yakıştırdığım için değiştirmek istememiştim. Uzun, dalgalı saçlarımı salık bırakmak yerine topuz yaparak sırt dekoltemi ön plana çıkarmıştım. Elbisenin kolları uzundu, dekoltesi sadece sırt kısmındaydı.

Hazırlanmaya devam eden kızlara şöyle bir baktım. Esin'in giydiği elbisenin rengi lilaydı, salık bıraktığı saçlarıyla uyumluy-

du. Benimkinden daha kısa olan elbisesinin göğüs dekoltesi var dı. İddialı giyinmeyi hep sevmişti. Özge kalın askılı bir tişört ile kırmızı ekose bir mini etek giymeyi tercih etmişti. Naz'ın üzerinde transparan bir büstiyer ve pantolon vardı. Evet, bu geceye o da davetliydi ve onu davet eden tabii ki bendim çünkü Ekin için ne kadar endişelendiğini görmüştüm. Özür mahiyetinde olsun diye onu da aramıza davet etmiştim. O ise teklifimi duyduğumda hem çok şaşırmış hem de çok mutlu olarak kabul etmişti.

Biraz sonra evden ayrılarak Ekin'in sinyaline cevap verecektik. Tabii, öncesinde kapıda bekleyen bölüm sonu canavarlarını aşmamız gerekiyordu.

"Konuşmuyorlar mı yoksa ben mi sağır oldum?" diye soran Yağız, kulağıyla duvar arasına sıkıştırdığı çay bardağı aracılığıyla bizi dinlemeye çalışıyordu. Diğerleri kapıda heykel gibi dikilmişken Yağız yine macera peşindeydi.

"Konuşmuyorlar," dedi Demir. "Bir saat oldu. Uyudular mı acaba?"

"Nil'in topuklularının sesini duyuyorum," deyince Arden, yakalanmış gibi durdum. Odada yürüyen tek kişi bendim ve adım seslerimi tanımış olması inanılmazdı. Beklediğimiz tepkiyi yine Yağız verdi.

"Yuh," dedi. "Oldu olacak kızı nefes sesinden de tanı."

"Harbi he," dedi Berk gülerek. Demir'in zorla içirdiği kahveler pek bir işe yaramamıştı anlaşılan.

"Kesin bir şey oldu," dedi Demir. "Kırayım mı kapıyı, ne diyorsunuz?"

Lafa atlayarak "Sakın!" dedim çünkü biliyordum, onay gelecekti ve Demir kapıyı kıracaktı.

"Oh, yaşıyormuş," dedi Yağız. "Diğerleri de yaşıyor mu? Alo, ses verin!"

"Yaşıyoruz geri zekâlı," dedi Özge.

"Oh oh," dedi Yağız rahatlamış gibi. "Özge de yaşıyor, formu da yerinde."

"Ne formu?"

"Yağız'ı tersleme formu."

Sessizce gülerek başını iki yana sallamış olsa da Özge yanlış anlaşılmayı düzeltmek için bir şey yapmadı. Aralarındaki bağ bu şekilde kurulmuş ve güçlenmişti.

"Hazırsak çıkalım mı?" diye sordu Naz.

Esin son kez aynanın karşısına geçerek pembe saçlarını taradı, yansımasına bakarak göz kırptı. "Çıkalım."

Özge kapıyı açtığında kadrajımızda dört genç adam vardı. Arden ve Demir kapının tam karşısındaki duvara sırtlarını dayamış bir halde bekliyorlardı. Berk sırtını dayayarak yere oturmuştu, Yağız ise kapının olduğu duvarı çay bardağıyla dinlemeye devam ediyordu. "Kapıyı açtılar," diye bildirdi, ne dediğinin farkına varınca aceleyle bardağı arkasına sakladı ve öne çıktı. "Ne yapıyorsunuz siz içeride? Hı, hesap verin bakayım!"

Yağız'ın sözlerine dördümüz de göz devirmek üzereydik ki Demir'in "Hayırdır, kim evleniyor?" diye sorarak kıyafet seçimimize laf etmesi Yağız'ı boş vererek Demir'e tepki göstermemize neden oldu.

"Ne?" diye bağırdı Berk. "Ekin mi evleniyor? Mert'le mi?"

"Bu iyi değil," dedi Yağız. "Alın bunu buradan, kusacak bu."

"Nil," dedi Arden oldukça sakin bir sesle. "Nereye gitmeyi planlıyorsunuz güzelim?"

Güzelim mi, diye tekrarladım içimden. Ama bu kez hemen erimek yerine "Eğlenmeye," diyebildim.

"Nereye, eğlenmeye?"

"Bara," dedi Naz benim yerime. "Ya da gece kulübüne. Biz de tam emin değiliz."

"Neden sordunuz, yoksa sizin için bir sakıncası mı var?"

"Yok canım," dedi Demir. "Ne sakıncası olacak..."

"Güzel," dedi Özge. "Biz de öyle düşünmüştük."

"Ekin kayıp ama siz boş verin onu, çıkın eğlenin, oh ne âlâ memleket..." dedi Berk.

"Diyene bak," diye burun kıvırdı Esin. "Sadece bir saat sonra tiyatro gösterisine gittiğini unuttun galiba."

Onlara Berk'in İdil'le aslında sevgili olmadığını ve Ekin'i hâlâ deliler gibi sevdiğini söylememiştik çünkü bunu yapması gereken Berk'ti. Kendi gerçeklerini anlatması gereken sadece oydu.

"Sahi, biricik sevgilin nerelerde?" diye devam edince Yağız, Arden'le birbirimize baktık. Berk sustukça daha büyük bir çıkmaza giriyordu.

"Ah, bir bilsem..." Birkaç saat önce yaptığı gibi kafasını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. "Bir bilsem..." derken aslında Ekin'den bahsediyordu.

"Kızlar, çok oyalandık, çıkalım artık," deyince Naz çantalarımızı almak üzereydik ki Demir'in dilini şaklattığını duyduk.

"Bu kıyafetlerle dışarı çıkabileceğinizi düşünmüyorsunuz herhalde... Hem de bizsiz."

"Diye konuştu hanzo," dedi Yağız.

Naz gülerek odadan çıktı, Arden ona bakmamıştı bile. Alev alev yanan gözleri sadece benim üzerimdeydi.

"Dışarı nasıl çıkıp çıkmayacağımızı sana soracak değiliz," diyerek odadan ayrıldı Özge.

Esin sessiz adımlarla peşine takılmışken Demir yine kendini tutamadı. "Üşüteceksiniz sonra biz size bakmak zorunda kalacağız, ondan diyorum..." diyerek şansını denedi.

"Biz kendimize bakarız," dedi Esin. "Kimsenin bakımına ihtiyacımız yok."

Esin'den sonra ben de çıkmak üzereydim ki Demir ve Arden'in gözleri bu kez beni esir aldı. "Ne?"

"Benim için sorun yok," dedi Arden.

Demir büyüttüğü gözleriyle ona döndü, sonra tekrar bana döndü ve kararlılığımı görünce pes etti. "İyi, nasıl isterseniz öyle olsun."

"Ne olurdu ben de gelseydim..." diye sızlanan tabii ki Yağız'dı. "Anlıyorum, kız kıza bir gece yapmak istemişsiniz ama ben de gelsem n'olur ki..."

Gülümseyerek odadan çıktım, onlara arkamı dönerek kızları takip etmeye başlamıştım ki beklediğim gibi "Nil," diye seslendi Arden. "Bu elbisenin sırtı nerede?"

Kapı eşiğini geçmek üzere olan Naz kıkırdayarak evden çıktıktan sonra Esin de gülerek onu takip etti. Özge bu tavırlarını hiç onaylamıyormuş gibi başını iki yana sallarken Arden'e dönüp "Bizi beklemeyin, geç döneriz," dedim sadece.

Evden ayrıldığımızda dördümüz de heyecanlıydık çünkü uzun zamandır hepimizin böyle bir geceye ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Arden'in arabasına atlayıp Ekin'in attığı konuma varana dek çalan "Kız Kıza" şarkısının sebebi de buydu. Mekâna geldiğimizde aynı heyecanla içeriye girdik ve Ekin'i aramaya koyulduk. Beklediğimden daha kalabalıktı. Tek sıra halinde yürümekten başka şansımız yoktu. Öyle ki bir an için Ekin'i bulamayacağımızdan endişelenmeye bile başlamıştım.

"Ekin değil mi o?" deyince Özge, işaret ettiği yöne baktık. Gerçekten oydu, kim bilir barmene neler anlatıyordu şimdi...

Adımlarımızı hızlandırdık, yanıp sönen ışıklar gözümü alırken nihayet arkadaşımızın yanına varabilmiştik. Buraya planlayarak geldiği belliydi, üzerinde siyah pantolon ve straplez bluz vardı. Önündeki bardak sayısı beş ya da altıydı. Neden gözlerini açık tutmakta zorlandığı belliydi.

"Ekin."

Dönüp bize baktı, kim olduğumuzu anlayınca "Çiçeklerim!" diye bağırdı. "Neden bu kadar beklettiniz beni? Yoksa sizi sulamadığım için bana küsmüş müydünüz?"

Esin'le göz göze geldik, daha şimdiden sarhoş olan kardeşine üzüntüyle baktı. "Ne içtin?"

"Bilmiyorum," dedi dudak bükerek. "Doldur meyhaneci, dedim. O doldurdu, ben de içtim."

"Meyhaneci mi?" diye tekrarladı Naz.

"Pardon," derken dili dolanıyordu. "Meyhaneye gidecektim de ben, aklım orada kalmış."

"Neden buraya geldin o zaman?"

"Burası daha yakındı," dedikten sonra "Bi' de kapısı çok güzeldi," dedi gülümseyerek.

"Kapısı mı güzeldi?" diyerek güldüm.

"Hı hı," dediği sırada barmen bize de içkilerimizi vermişti. "Kapısı çok güzeldi."

Ekin dümdüz siyah bir kapıyı övmeye devam ederken biz de kendimize kokteyl ısmarladık. Buraya onun için geldiğimizden aşırıya kaçmayacaktık.

"Neden çağırdın bizi bakalım?" diye sordu Özge.

"Neden mi çağırdım," diye kendi kendine konuşup düşündü. "Neden çağırdım..." dedikten sonra düşünmeye devam edip bana döndü. "Nil," dedi sakince. "Ben sizi neden çağırdım?"

Omzunu sıvazladım. "Berk yüzünden olabilir mi?"

"Berk mi?" diye şaşkınca sordu. "O da kim?" dedikten sonra "Ha, Berk," diye hatırlamış gibi yaptı. "Hani şu beni kısa mesajla terk edip giden ve beş yıl sonra karşısına çıktığımda kötü bir kopyamla sevgili olduğunu iddia eden Berk'ten bahsediyorsun, değil mi? Yok canım, neden onun yüzünden bu halde olayım ki..."

"Bunu da alın buradan," diyerek aramızda olmayan Yağız'ın yerine konuştu Özge. "Kusacak bu."

"Kusacak mıyım?" diye sordu Ekin. "Ay hayır ya, en sevdiğim bluzumu giymiştim bir de!" dedikten sonra kardeşine dönerek "Üzerine kusabilir miyim?" diye sordu.

Özge uzanıp Ekin'in önündeki bardağı kenara çekti. Esin ise kardeşinin kolundan tutup "Gel de senin bi' elini yüzünü yıkayalım," dedi.

"Olur," diye kabul etti. "Makyajımı da tazelemiş olurum."

Kızlar uzaklaşırken "Yok artık!" dedi Özge. "Bu kafayla bile güzelliğinin derdinde..."

"Ekin bu," diyerek omuz silktim. "Her an her yerde en iyi haliyle bulunmak zorunda."

İçeceklerimi alıp boş masalardan birine geçtik, yer bulabildiğimiz için şanslıydık. Özge'yle Naz kendi aralarında sohbete dalmışken ben etrafı incelemeye devam ediyordum. Küçük bir mekândı ama seviliyor olmalıydı ki bu kadar kalabalıktı. Ulaşımı kolay olduğu içindi belki de bu kadar çok kişi tarafından tercih edilmesinin nedeni. Bilemiyordum.

Biraz sonra Ekin tekrar aramıza döndüğünde inkâr sürecini geride bırakmış, kabullenmeye geçmişti. "Nasıl ya?" diyordu. "Beni bırakıp nasıl gidebilir?" diye yine kendi kendine sorduktan sonra "O gittikten sonra çok ağladım ben," diye itiraf etti. "Üzüldüm, çok üzüldüm ama çok da düşündüm... Beni neden bırakıp gittiğinden ziyade neden bu şekilde bırakıp gittiğini düşünüp durdum."

"Ve?"

"Ve yalan söylemek istemediği için bunu yaptığını anladım. Berk gözlerimin içine baka baka bana yalan söyleyebilecek biri değil. Eğer karşıma çıksaydı, ayrılmak istediğini söyleseydi bana, ona nedenini sorardım ve o da söylerdi. Kaçamazdı benden." Başını iki yana salladı, elimdeki bardağı kapıp koca bir yudum aldıktan sonra "Allah belanı versin Berk Ulutaş!" diye bağırdı.

Özge Ekin'e artık içmemesi gerektiğini söylerken bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. Biri parmağının ucuyla omzumu dürtmüştü. Yavaşça arkamı döndüm, sarışın bir erkekle göz göze geldim. Sırıtarak bana bakıyordu ve yalnız değildi.

"Kızlar..." dememe kalmadan dördü de arkamızda beliren adamlara döndü.

"Hayırdır?" dedi Özge.

"Biraz önce bir isim duyduk, doğru mu duyduk diye bi' teyit etme bahanesiyle yanınıza gelelim dedik."

"Dürüst ama yavşak," dedi Naz fısıldayarak.

"Ne ismi?" diye salağa yattı Esin.

"Berk Ulutaş dedi sanki arkadaşınız," dedi iri yarı olan adam, içlerinde en uzun boylu olan oydu ve diğerlerine göre daha sert yüz hatları vardı.

"E, yani?" dedi Özge.

"Benim de Berk adında bir arkadaşım var da..." diye devam ettikten sonra ona sırtı dönük duran Ekin'e baktı. "Acaba ondan mı bahsediyordunuz?"

"Kardeşim," dedi Özge, sabrının sınırına geldiklerini belli edercesine. "Diyelim ki ondan bahsediyoruz, e, yani, n'olacak?"

"Ne mi olacak?" dedi aynı adam. "Berk'e bizi sizin gibi güzel hatunlarla tanıştırmadığı için darılacağız."

Ekin hızlıca ona döndü. "Daha önce sizi güzel hatunlarla tanıştırdı yani!"

"Ekin," dedim sakin bir şekilde. "Aynı Berk'ten bahsetmiyoruz."

"Hayır hayır..." diye karşı çıktı aynı adam. Mavi gözleri Ekin'e hayret edercesine bakıyordu. "Kırk yıl düşünsem seni karşımda kanlı canlı göreceğim aklıma gelmezdi."

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu Esin.

"Aynı Berk'ten bahsettiğimizi kanıtlayacağım size," dedikten sonra telefonunu çıkardı, bizi havada tuttuğu işaret parmağıyla bekletip işi bittiğinde telefonunu tekrar cebine koydu.

"N'oldu şimdi?" diye merakla sordum. Yanındaki arkadaşları da benim gibi merakla bakıyordu.

"Berk'i çağırdım."

"Ne?" diye bağırdı Ekin. "Kim sana onu çağırmanı söyledi? Bu nasıl bir hadsizlik böyle!"

"Aynı Berk'ten bahsetmiyoruz," diye tekrarladım, amacım Ekin'i sakin tutmaktı.

"Bunu anlamanın tek bir yolu var." Esin telefonunu çıkarıp Berk'in fotoğrafını gösterdi. Adam yine aynı Berk'ten bahsettiğimizi söyledi ama biz yine ona inanmadık.

"Biraz sonra burada olur, o zaman görürsünüz."

"Ne yapalım, Berk gelene kadar biraz kaynaşalım mı?" dedi daha kısa boylu olan. "Ben Samet."

"Abi," diye uyardı Berk'i buraya davet ettiğini iddia eden. "Ekin'den uzak durun gözünüzü seveyim yoksa Berk hepimizi komaya sokar."

"Hangisi Ekin?" diye sordu sarışın olan. Cevabını aldıktan sonra "Onunla ilgilenmiyordum zaten," dedi bana bakarak. Rahatsız olduğumu belli edercesine kaşlarımı çattım.

"Öyle mi?" diye sordu Özge. "Kiminle ilgileniyordun?"

"Seninle de değil," derken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Naz kulağıma eğilip "Eve gidelim mi?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Ekin ne zaman isterse o zaman eve dönecektik. S.O.S gecelerinin kuralı buydu.

"Biz bu gece kız kıza takılmak istiyoruz," dedim sarışın olana bakarak.

"Kız kıza takılmak mı?" diye sordu dördüncü adam. "Kusura bakmayın ama bizim gibi centilmen beylerin sizin gibi güzel hanımefendileri yalnız bırakmaya gönlü el vermez."

"Sülük olduğunu kabul ediyorsun yani," dedi Özge.

"Sana karşı mı?" diye sorduktan sonra Özge'yi şöyle bir süzdü. "Neden olmasın?"

Özge'nin öfkeli gözleri bir an bana döndü, saldırmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Ben onu sakinleştirmek adına bir şey söylemeyince tekrar adama döndü. "Laftan anlayıp bizi yalnız bırakır mısınız yoksa ben her birinizin kolunu diğerinin eline mi vereyim?"

"Bu minicik bedenden böyle tehditler duymak..." dedi aynı adam, dilini üç kez şaklattı. "Sana hiç yakışmıyor."

"Beyler," dedi sarışın. "Kızları rahat bırakalım, onlar isterse yanımıza zaten gelir."

"Ama..." demesine kalmadan Samet'in diğerleri onayladı ve gitmeye karar verdiler.

"Bu arada Yiğit ben," dedi sarışın olan, gözleri bendeydi ama karşılık alamadı.

"Enes ben de..." dedi Özge'yle takışan.

"Ben de Uğur," diyen Berk'in arkadaşı olduğunu iddia eden di. "Berk gelince yine yanımıza uğrarız, bizi isteyip istemediğinize o zaman karar verirsiniz."

Cevabımızı beklemeden gittiler. Onların masasıyla bizim masamızın arasında çok mesafe yoktu. Adının Yiğit olduğunu söyleyen sarışını olduğum yerden rahatlıkla görebiliyordum. Bu demek oluyordu ki o da istediği an beni göz hapsine alabilecekti. Bu can sıkıcı olsa da üzerinde durmadım. Neye uğradığını şaşırmış halde birbirine bakan kızlara döndüm.

"Endişelenmeyin, tekrar gelirlerse döverim hepsini," deyince Özge gülmeye başladık.

"Ben de birkaç hareket biliyorum," diyerek destekledim onu. Birlikte gittiğimiz tekvando kursunu hatırlayınca gülümsedi. Özge benden daha iyi bir öğrenciydi. Ya da dövüş sporlarına ilgisi vardı diyelim. O tekme atınca rahatlatırdı ruhunu, ben resim çizdikçe. Babam ne kadar ısrar ettiysem de beni resim kursuna göndermemişti. Gerekli olduğunu savunarak tekvando kursuna yazdırmıştı. Şimdi bakınca hiçbir şey için olmasa bile ona bu konuda minnettar olduğumu fark ediyordum.

"Baktık olmuyor, gideriz," dedi Naz. "İstanbul'daki tek mekân burası değil ya."

"Ama buranın kapısı güzel," dedi Ekin ağlamaklı bir ifadeyle. "Gitmeyelim n'olur."

"Peki peki," diyerek kardeşini geçiştirdi Esin. "Gitmeyiz." Başını onu onaylamadığını belli edercesine iki yana salladı.

"Görüyorum ki bardaklar boş." Naz masadaki dört bardağı da kontrol ettikten sonra "Kendime aynısından alacağım. İster misiniz?" diye sordu.

"İsteriz tabii!" diye coşkuyla karşılık verdi Ekin.

"Ben sana yardım edeyim."

Özge'yle Naz yanımızdan ayrılırken Esin de sigara molasına çıktı. Her ne kadar bağımlı olmadığını iddia etse de bu kaçışlar

onu gösteriyordu. Ekin haklıydı, özellikle İstanbul'a geldikten sonra Esin'i gözlemlemiştim ve bir paketi en geç iki günde bitirdiğini anlamıştım. Onun adına üzülüyordum ama elimden gelen bir şey yoktu.

"Susadım ben," diye sızlanınca Ekin, kızları aradı gözlerim. Kalabalığın arasında onları bulmak ne kadar zor olsa da sıraya girdiklerini görebilmiştim. Belli ki bu mekânda boş masa bulmanın zor olduğu kadar bir şeyler içebilmek de kolay değildi.

Kızları takip etmeyi bırakarak Ekin'e dönmüştüm ki tahmin ettiğim gibi göz hapsinde olduğumu fark ettim. Yiğit masasının başında içkisini yudumlarken çarpıcı olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Aptal," diye mırıldanarak önüme döndüm.

"Hı, ne dedin?" Ekin yüksek ses müzik yüzünden beni duymadığını sanmıştı. Onu geçiştirerek buraya gelmeye nasıl karar verdiğini sordum. "Yeşil çay içiyordum ben, söylemiştim ya sana."

"Evet."

"Dedim ki bu kesmez beni. Yetmez yani. Düştüm yollara, buraya gelmişim."

"Bizi görmek istemediğini sanıyordum," dedim masaj yaptırırken söylediklerini hatırlatarak.

"Ne yapayım ama... Tek başıma canım sıkılıyor."

İtirafı kahkaha atmama neden olunca o da güldü. Sigara molasından dönen Esin bizi gülerken yakalayınca şaşırdı. "Oh oh, yüzler gülüyor."

Ekin yaptırdığı masajın ne kadar iyi geldiğini anlatmaya başlamıştı ki Özge ve Naz da yeniden aramıza katıldı. Hepimiz için çilekli kokteyl almışlardı. Ekin başta bu durumdan hoşlanmadı ama tadını sevince huysuzluk etmeyi bıraktı. Sonra bir anda yanında duran Özge'nin varlığını yeni fark etmiş gibi gülümsedi. "Öz'üm ya," dedi özlemle. "İyi ki geldin."

Özge içtenlikle gülümserken "İyi ki," diye karşılık verdi.

"Berk aptalını konuşmaktan sıkıldım. Hadi, biraz da sen anlat. Neredeydin, neler yapıyordun, neden geldin..."

"Ay, gerçekten ya," diyerek kardeşine katıldı Esin. "Her şey o kadar üst üste geldi ki seninle ilgilenemedik."

"Ne yani, ben miyim suçlu?" diye alındı Ekin.

"Hayır tabii ki," dedi Esin. "Yani biraz," diye düzeltti sonra. "Ama olsun, sonuçta buradayız, hep birlikteyiz." Kocaman gülümsedi, "Eski günlerdeki gibi!" diye ciyakladı ve dörtlü kucaklaşmamızdan yaptık.

Naz'ın suratının asıldığını gördüğümde kızlardan uzaklaştım. Bize öyle bir bakmıştı ki sanki daha önce hiç bizimki gibi bir arkadaşlığa dahil olmamıştı, sanki daha önce hiç kimseye böyle sarılmamıştı. O an gözlerinde dostluğa duyduğu özlemi görünce kendimi o kadar kötü hissettim ki onu da çekip kucaklaşmaya dahil etmek istedim.

Birbirimize sıkıca sarıldığımız o tatlı anı bozan şey ise karşımızda bulduğumuz Berk'ti. Evet, anlaşılan koca İstanbul'da geldiğimiz küçük bir barda Berk'in arkadaşlarından birine rastlamıştık. İri adam doğruyu söylüyordu.

Berk artık ayakta durmakta birkaç saat önceki kadar zorlanmıyorken Ekin'i iyi bulmuş olmanın sevinciyle bize doğru ilerledi. İlerledi, ilerledi ve bir anda Ekin'e sarıldı. Ekin dahil hepimiz şaşkınlıkla gözlerimizi büyüttük. Berk kimseyi, hiçbir şeyi umursamadan Ekin'i göğsüne bastırmıştı. "Canım," dedi içten bir sesle. "Canım, canım, canım... İyisin."

Bir başkasından duyduğunda gülmekten kırılacak hale gelen Ekin, Berk söyledi diye dudaklarını hüzünle büktü. *Canım*, demişti Berk ona. Sanki gerçekten de canı Ekin'di, yaşama sebebi zaten oydu.

"Gördünüz mü?" diye sorarak tekrar aramıza katıldı Uğur ve arkadaşları. "Aynı Berk'ten bahsettiğimizi söylemiştim."

Berk'in ne yaptığını fark etmesine kalmadan Ekin ondan önce davranarak Berk'i itti. "Ne hakla dokunursun bana?" diye bağırdı.

"Özür dilerim," diyerek geri çekildi Berk.

"Artık gidebilirsiniz," dedi Demir. Görünen o ki Berk gelirken yanında diğerlerini de getirmişti.

Samet kaşlarından birini kaldırarak "Pardon?" diye sordu.

"Kızlarla takılmayı düşünmüyordunuz herhalde," dedi Arden. Yine siyahlara bürünmüştü. Evden çıkmadan önce kıyafetlerini değiştirmiş olmalılardı.

"Kesinlikle düşünüyorduk," dedi Yiğit.

"Hangi kızlarla?" diye sordu Yağız. "Alın bütün kızlar sizin olsun, tabii, bizimkiler hariç."

"Nereden sizinkiler oluyor?" diye sordu Enes.

"Lan," dedi Demir. "Bela mısınız oğlum, siktirin gidin işte."

"Yok, gitmezler," dedi Özge. "Yapışıp kaldılar."

"Ama sadece sana," dedi Enes, sırıtıyordu.

"Bizden önce Özge tarafından dövülecek, haberi yok," dedi Demir gülerek. Sinirleri bozulmuşa benziyordu. Demir zaten öfkelenmeye yer arayan biri olduğu için bu hali beni hiç şaşırtmamıştı.

"Kimse kimseyi dövmeyecek," dedi Naz. "Biz bu gece kız kıza takılmak istiyoruz. Bu yüzden sizi..." Bizimkileri işaret etti. "Ve sizi..." Berk'in arkadaş grubunu gösterdi. "İstemiyoruz."

Arden kaşlarından birini kaldırarak bana baktı, sanki son sözü benim söylemem gerekiyordu. "İstemiyoruz," diyerek destekledim Naz'ı. "Bu gece bizi yalnız bırakın."

"Peki," diyerek kabullendi Arden. "Kadın hayır diyorsa hayırdır."

"Siz başka bir köşede takılın. İstersek zaten geliriz," dediğimde anlayışla başını salladı.

"Ben o köşede değil de bu köşede takılsam?" diye sorarak son kez şansını denedi Yağız. "Erkekler çok sıkıcı arkadaşlar, n'olursunuz beni de aranıza alın."

"Olmaz Yağız," diyerek reddettik onu bir kez daha.

"Alacağınız olsun!" Küserek hepsinden önce yanımızdan ayrıldı.

Berk istemeye istemeye de olsa Yağız'ın peşinden gidecekti ki son anda durup arkadaşına dönerek "Uzak durun," dedi.

"Ekin'den uzak durmalarını söyledim ben zaten, sen merak etme."

"Sadece Ekin'den değil," diyerek bizi gösterdi Berk. "Kızlardan uzak durun."

Uğur bir şey söylemek yerine başını sallayınca Berk ona güvenip Ekin'e son kez baktıktan sonra Yağız'ın peşinden ilerledi. Uğur ve arkadaşları yanımızda dikilmeye devam ettiğinden Arden ve Demir gitmedi.

"Sıkıldım ben," deyince Esin, yanındaki Samet "Dans edelim mi?" diye sordu.

Demir'in çenesi seğirirken Esin bize döndü, omuz silkerek istediğini yapabileceğini söylemiş olduk ve o da başını sallayarak Samet'in elini tuttu. Kalabalığı yararak bizden uzaklaştıkları sırada Demir ardından bakakaldı.

"Biz de dans edelim mi?"

Yiğit'in sorusuna cevap vermeme kalmadan Demir'in "E yok artık, daha neler!" dediğini duyduk. Kaşlarımı çatarak ona döndüm, bu tepkiyi Arden'in vermesini olağan karşılayabilirdim ama Demir'e ne oluyordu?

"Nil bugün çok yorgun," dedi Arden benim yerime konuşarak. "Dans edemez."

"Yo," diye karşı çıktım. "Masörümün sihirli parmakları sağ olsun, bütün yorgunluğumu aldı götürdü... Dans edebilirim."

"Masörüm mü dedi o?" diye sordu Arden.

"Dans edebilirim de dedi," diye beni tekrarladı Yiğit.

Başımı sallayıp Yiğit'e döndüm, sahte bir gülümsemeyle "Ama canım şu an dans etmek istemiyor," diyerek onu reddettim.

Yiğit suratını asarak ofladı. "Bekliyorum seni Nil," dedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

"Adını nereden biliyor?"

"Az önce sen söyledin ya," dedim bıkkın bıkkın iç çekerek. Arden kafası karışmış bir halde bir bana bir de giden Yiğit'e baktı.

"Biz de gidelim madem," deyip kalan arkadaşlarını da alarak yanımızdan ayrıldı Uğur. Onlar gidince Arden ve Demir de gönül rahatlığıyla bizi yalnız bıraktı.

"Oh be," diyerek rahat bir nefes aldı Özge. "Bir an hiç gitmeyecekler sandım."

"Ben de ben de..." diyerek Özge'ye katıldı Naz. "Ardenler neyse ama şu Uğurlar çok rahatsız edici."

"Şu an Ardenler bile rahatsız edici," dedikten sonra "Çünkü bu bir kız gecesi!" diye coşkuyla bağırdım, bardaklarımızı birbirine tokuşturduk.

İlerleyen dakikalarda nihayet Özge'yi konuşmaya başlamıştık. "İzmir'deydim," dedi. "Üniversiteyi orada okudum."

"Ya," dedi Naz heyecanla. "Ben çok severim İzmir'i! Öğrencilik hayatın ne eğlenceli geçmiştir şimdi."

"Sorma," dedi Özge. "Ne eğlenceli ne eğlenceli..."

Naz gibi biz de hiçbir şey anlamamışız gibi bakınca "Üniversiteyi İzmir'de okuyacağım belli olunca babam göndermek istemedi," diye açıkladı.

"Ama neden?"

Özge'nin babasını çok iyi tanıdığımız için nedenini hemen anlamıştık. Bu yüzden açıklamasını sadece Naz için yapması gerekti. "Çünkü babama göre kız başına şehir dışında okumam uygun değil, hele ki İzmir gibi bir yerde bunu asla yapmamalıyım."

"İzmir gibi bir yer mi?" Şaşırmaya devam ediyordu Naz. "İzmir'in nesi var ki?"

"Babam işte... Neyse, durum böyle olunca annem kendini ortaya attı ve sırf ben okuyabileyim, bir sene daha beklemeyeyim ya da babam öfkesine yenik düşüp okumama tamamen engel olmasın diye taşınmayı teklif etti. Kısacası ben İzmir'de okuyabileyim diye ailecek İzmir'e taşındık."

"Öğrencilik hayatı da yalan oldu," dedi Naz.

"Kısmen. Birkaç ay kaldılar, baktılar yapamıyorlar, geri döndüler. Sonuç olarak okuyabildim mi, okudum," dedi gülümseyerek.

"Ne okudun peki?"

"Yazılım Mühendisliği."

"Ne güzel," dedi Naz.

"Peki, şimdi nerelerdesin, neler yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"İzmir'deyim hâlâ. İş arıyorum."

Ekin yine benim bardağıma uzanmak isteyince ona engel oldum. "Çok içtin, bu kadarı yeterli."

Mekândaki hareketli müzik kesilip yerini duygusal bir şarkıya bırakınca Ekin duruldu. İki masa yanımızdaki Berk'e dönüp baktı. Ne yazık ki aralarındaki mesafe sadece fiziksel değildi ve bu her ikisine de acı veriyor gibi görünüyordu. Berk dayanamayarak gözlerini kaçırdığında Ekin'in dudaklarında buruk bir gülümseme peyda oldu.

"Garip bu sefer sensin, kaçıran bakışlarını.

Bir kez korkmadan anlat, ne varsa yaptığını.

*Onu nasıl sevdiğini, beni nasıl unuttuğunu..."**

Kızlar kendi hallerindeyken Ekin'e yanaştım. "Onunla konuşmaya ne dersin? Neden gittiğini sorabilirsin."

Kinci bakışlarını Berk'in üzerinden çekip bana çevirdi. "Verecek bir cevabı olsaydı bunu beş yıl önce yapardı. Kaldı ki beş yıl sonra verilmiş bir cevabın ne önemi var?"

"Bunu sadece onunla yüzleştikten sonra bilebilirsin."

"En güzel yaşımdı," dedi ağlamaklı bir sesle. "Beni terk edip gittiğinde en güzel yaşımdaydım. Neden yaptı ki bunu?" diye yine kendine sorduktan sonra başını kararlılıkla salladı. Berk'e doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

---

* Şekersiz, "En Güzel Yaşımdı". *En Güzel Yaşımdı*, 2019.

Tabii biz de hemen peşinden koştuk. Karşısına dikildikten sonra ona konuşmak istediğini söylemedi. "Allah belanı versin Berk Ulutaş!" diye bağırdı bir saat öncesinde yaptığı gibi ve kustu. Evet, bunu gerçekten yaptı, hem de Berk'in omzuna.

Biz olduğumuz yerde kalakalmışken "İşte hak ettiğin tek şey bu," dedi Ekin.

Berk aptal aptal sırıtmaya başladı. "Olur," dedi heceyi uzatarak. "Ben buna da razıyım."

Ekin böyle bir karşılığı beklemiyormuş gibi öfkeyle dolup taşarken Arden "Burada değil," dedi. "Eve döndüğümüzde kavga edersiniz."

"Kavga etmek mi?" diye güldü Ekin. "Ben bununla kavga bile etmem."

Berk konuşmak yerine pişkin pişkin gülüp tişörtünü temizlemek için lavaboya gitti. Ardından Esin kardeşini dürttü. "Sen de gidip bi' elini yüzünü ve özellikle şu ağzını yıkayıp gelsen hiç fena olmaz."

"Peki," diyerek kabul etti Ekin. "Makyajımı da tazelemiş olurum hem."

"Tekrara düştü," diye güldü Özge.

"Bir saat önce zaten tazeledin Ekin," diye hatırlattım.

Omuz silkip yanımızdan ayrıldı. Onu yalnız göndermek hiç iyi bir fikir değilmiş gibi gelirken peşinden gideceğimi söyleyecektim ki yanımıza yine aynı grup gelince duraksadım.

"Dans etmek istemediğine emin misin?" diye sorunca Yiğit, sıkıntıyla ofladım.

"İstemiyorum dedim ya."

Arden artık sinirlenmeye başlamıştı ve Yiğit biraz daha ısrar edecek olursa büyük bir kavganın çıkması işten bile değildi.

"Peki ya sen?" diye sordu Enes. "Nazlanma haydi, gel de dans edelim." Bileğinden tutup onu kendine çekmek üzereydi ki Özge kimsenin müdahale etmesine kalmadan Enes'in kolunu bükerek bileğini kurtardı.

Bardağı taşıran son damla bu oldu. Arden daha fazla sinirlerine hâkim olamayarak "Derdiniz ne lan sizin?" diye bağırdı. "Kızlar istemediğini söylüyor, siktir olup gitsenize!"

"Komaya mı sokalım sizi? Ne istiyorsunuz lan?" diye bağırarak Demir de öne çıktı.

"Zıplat onu Demir! Boğ onu, öldür!" gibi sözleriyle onları destekledi Yağız.

"Arkadaşlar, abartmıyor musunuz?" Naz sadece onları sakinleştirmek istemişti ama içinde bulunduğu durumdan ne kadar rahatsız olduğu belliydi.

Özge'nin gazabına uğrayan Enes kolunu tutarken "Bence de..." diyerek ders almadığını göstermiş oldu. "Soru sordum sadece." dedikten sonra Özge'ye yeniden yaklaşacak gibi oldu ve bir anda yere yığıldı. Enes'e biri kafa atmıştı ama hayır, bunu yapan kişi Arden değildi. Hayır, Demir de değildi. Hayır, Yağız hiç değildi.

"N'oluyor lan!" diye bağırarak burnunu tutan Enes ayağa kalkmaya çalışırken Özge şaşkın bakışlarını bir Enes'e bir de yanındaki adama çeviriyordu. Bir anda karşımıza çıkan bu adam hepimizin dilini yutmasına neden olmuştu.

"Ona dokunmaya nasıl cüret edersin!"

"Sana ne oluyor? Kimsin sen?"

"Rüzgâr Tuğrul," dedi bizi beş yıl önce cinayet şüphelisi olarak sorgulayan komiser. "Özge'nin kocasıyım. Özge benim karım lan!"

34. YOL:
"KAÇAR GİDER"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden sonra

Özge'nin acil durum sinyaline yanıt vererek evine geldiğimiz gecenin sonuna doğru Esin'in kıkır kıkır gülerek Özge'ye baktığını fark edince "Neden gülüyorsun?" diye sordum merakla.

Özge'nin öfkeli gözleri, Esin'e susması gerektiğini işaret edercesine büyüdü. Ekin, kardeşinin gülme nedenini öğrenmek için elindeki telefonu aldı.

"Bakma!" diye bağırdı Özge hızla ayağa kalkarken. Ekin'i yakalayıp telefonunu geri almaya çalışsa da başarılı olamadı. Saklamaya çalıştığı her neyse Ekin görmüştü.

"Yuh," dedi telefona bakmaya devam ederken. "Bu adam bu kadar yakışıklı mıydı ya?"

Olup biteni artık çok daha fazla merak etmişken pes eden Özge'nin yanından geçerek Ekin'in elindeki telefona baktım. Ekranda birkaç gün önce bizi cinayet şüphelisi olarak sorgulayan komiserin fotoğrafı vardı. Daha doğrusu ona ait bir sosyal medya hesabı. "İyi de ne alaka?"

"Özge," diyerek durumu açıklamaya çalıştı Esin ama hâlâ güldüğü için onu anlamakta zorlanıyorduk. "Adamı o kadar çok beğenmiş ki sorgudan çıkar çıkmaz yememiş içmemiş gitmiş adamın sosyal medya hesaplarını bulmuş!"

"Ne?" Şimdi kahkaha atma sırası Ekin'deydi.

Özge'nin utançla yüzünü kapattığını görünce "Bence bu komik değil," diyerek yanında olmak istedim. "Sadece merak ettiği için bunu yapmış olabilir, değil mi Öz?"

Anlık bir cesaretle yüzündeki ellerini çekti ve "Evet," dedi hemen. "Meraktan."

Özge'nin daha önce bir erkeğe onu araştıracak kadar ilgi duyduğuna şahit olmamıştık. Böyle şeylerden hep uzak durmuştu çünkü babasının dediğine göre zamanı geldiğinde ailesine yakışan bir damat adayı bulunacak ve belki de hiç sevmediği biriyle evlendirilecekti. Özge bu duruma karşı çıkamayacağını düşündüğü için Esin'in onunla tanıştırmaya çalıştığı hiçbir erkeğe alıcı gözle bakmamıştı. Bu yüzden şimdi bir adamı araştıracak kadar çok beğenmiş olması hepimizi çok şaşırtmıştı.

"Ya, tabii," diye gülmeye devam etti Esin. "Adamın bütün hesaplarını da sırf meraktan stalklamışsındır sen şimdi."

"Evet," diye ısrarcı davrandı. "Daha sonra başımıza bela olacak bir tip mi diye kontrol ettim."

"Sen şuna daha sonra flört edebileceğim bir tip mi diye kontrol ettim desene!"

Özge'nin yanakları kızarırken Ekin kardeşi gibi gülmeye devam etmek yerine ciddiyete büründü. "Onu beğenmeni ve merak ederek takiplemeni anlayabiliyorum ama Öz, sen sadece on sekiz yaşındasın," dedi.

"Yani?" dedi Özge sorunun ne olduğunu anlamayarak.

"Aranızdaki yaş farkı çok fazla. Onunla flört edemezsin, unut bunu."

Özge'nin kaşları çatılırken dudakları öfkeyle aralandı. "Böyle bir hayalim yoktu zaten!" dedi sinirle. "Ayrıca, ne sanıyorsunuz bilmiyorum ama Rüzgâr sadece yirmi dört yaşında!"

Ekin gözlerini devirdi. "Aranızda altı yaş var."

Teslim olur gibi soluğunu dışarı verdi. "Zaten sadece meraktı."

Esin kıkırdamaya devam ederken "Ona takip isteği yollaman da mı sadece meraktandı?" diye sordu.

"Ne?" diye bağırdık. "Bunu yapmış olamazsın!"

"İstemeden oldu!" derken ellerini kaldırmış, savunma pozisyonu almıştı. "Bakın, yemin ederim yanlışlıkla yolladım ve sonra hemen geri çektim zaten..."

"Komik olan kısma işte şimdi geliyoruz," dedi Esin. "Anlat anlat, çekinme."

Özge omuzlarını düşürürken utançtan yerin dibine girmek üzereydi. "Beni engelledi," dedi kısık sesle.

Ekin ağır ağır alkışlamaya başladı. "Vay be. Demek Özge'nin ilgisini fark etti ve yol yakınken ona dur demek istedi." Başını sallarken dudaklarını şaşkınlıkla büzmüştü.

"Öyle mi olmuştur gerçekten?" diye sordu Özge.

"Tabii ki böyle olmuştur!" diye kızdı Ekin. "Hayır, anlamıyorum ki... Ne bekliyordun yani, takibine geri dönüp günün birinde seninle evleneceğini falan mı?"

ŞİMDİ

"Yok artık!"

"Kocası mı?" diye şaşırdı Esin. "Sevgilisi bile değil, kocası, öyle mi?"

İkimiz de aynı geceyi düşünmüş gibi birbirimize baktık. Rüzgâr'ın Özge'yi uzak tutmak için Özge'nin hesabını engellediğini düşünmüştük o gece. Şimdiyse karşımızda flört eden veya sevgili olan iki kişi olarak değil, karı-koca olarak duruyorlardı. Olaylar bu noktaya nasıl gelmişti?

"Ciddi olamazsın," dedi Yağız. "Ne yani, gerçekten de evlendin ve bizi düğününe davet etmedin mi?"

"Buna mı takıldın geri zekâlı!" diye bağırdı Demir. Hınçla Özge'ye döndü, "Kızım," dedi sinirlerini zapt etme-

ye çalışırken. "Yahu senin daha yaşın kaç başın kaç da evle niyorsun?"

"23 yaşında," dedi Rüzgâr. "Kendi hür iradesiyle evlenebilecek yaşta."

Özge sus pus durmaya devam ederken Arden kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. "Ama nasıl?" diye soran Esin, her birimizin sormak istediği o soruyu sormuştu. Nasıl evlendin değildi soru. *Nasıl oldu da bizi yıllar önce cinayet şüphelisi olarak sorgulayan komiserle evlendin? Ne oldu da hayatlarınız yeniden kesişti?*

"Anlatacağım," dedi Özge. "Daha sonra." Rüzgâr'a dönüp çekinerek sordu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Rüzgâr anlayışla başını salladı. Özge mutlulukla gülümserken Rüzgâr'ın bakışları bize döndü. "Başınızı belaya sokmadan eğlenin." Özge'yi de peşine takarak gitti.

"Bu da neyin nesiydi böyle?" diye şaşırdı Naz.

Kimseden ses çıkmadı, hepimiz olan biteni sindirmeye çalışırken Ekin'i hatırladım. "Ben bi' Ekin'e bakıp geleyim." Tuvaletlerin olduğu koridora doğru ilerlemeye başladım.

Dar koridor boyunca ilerleyip kadınlar tuvaletinin önüne geldiğimde dikkatimi çeken bir şey oldu. Erkekler tuvaletinin önünde küçük bir kuyruk vardı ve kalabalığı oluşturan erkekler kendi aralarında homurdanıyordu. İçlerinden biri, "On dakika oldu be kardeşim!" diye söylendi. "Çık artık!"

Aralarında Berk'i görememiştim, bu yüzden kuyruğun oluşma sebebini düşündüğümde aklıma çok daha farklı bir senaryo geldi, kalbim korku ve heyecanla atarken kadınlar tuvaletine girdim ve kabinleri kontrol etmeye başladım. Zihnimin bir oyunu olduğunu sandığım senaryonun gerçekleştiğini ise o an anladım. Ekin kadınlar tuvaletinde değildi çünkü Berk'in yanındaydı. Erkekler tuvaletinde...

Ekin'den,

Bir çiçek olsaydım, dünyaya bir kez daha gelseydim ama bu kez bir çiçek olarak gelmiş olsaydım, ne güzel olurdu.

Bir çiçek olsaydım her daim güzel kokardım ve yanımda parfüm taşımam gerekmezdi. Zihnimin böylesine allak bullak olduğu bir anda kendimi tutamayarak kusmuştum ve kendi üzerime kusmamış olsam bile berbat koktuğumu biliyordum. Makyajımın da bozulduğunu düşünüyordum, daha yeni tazeledığimi söylemiş olsalar da yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalayacaktım ve makyajımı yeniden yapacaktım. Ama işte, tam bu anda keşke bir çiçek olsaydım diyordum çünkü o zaman bunların hiçbirine gerek kalmazdı.

Bir çiçek olsaydım Berk'le de hiç tanışmamış olurduk ve ben böyle hissetmiyor olurdum. Bir çiçek olsaydım Berk'i hiç tanımamış olurdum ve ah, sanırım bu benim felaketim olurdu.

Berk'i hiç tanımasaydım nasıl bir insan olurdum diye düşünürken dar koridor boyunca ilerlemeye devam ediyordum. Neyse ki yüksek topuklularımı giymemiştim de yalpalamama rağmen düşmeden yürüyebildim. Kontrolü kaybetmeyi sevmezdim, zayıf görünmeyi sevmezdim ama nadiren de olsa sınırı aşabiliyordum ve o nefret ettiğim insan tiplemesine bürünebiliyordum. Ne dediğinden bihaber devamlı saçmalayan, içinde biriktirdiği bütün nefreti ve hayal kırıklığını tek seferde kusan, ağlayan ama hiç ağlatamayan ve pişman olan insan. İşte ben tam olarak şimdi buydum ve bunun farkında olmak ama kendime söz geçirememek daha da sinirlenmeme neden oluyordu.

Kadınlar tuvaletinin önüne geldiğimde bir anlığına, çok kısa bir anlığına, erkekler tuvaletine doğru çevirdim kafamı ve onu gördüm. Aynanın karşısında duruyor, yansımadaki gözleri bana bakıyordu. Kaşlarımı hafifçe çattığımda dudakları kıvrıldı, elleri tişörtünü bulurken sırıttı ve omuz kısmına kustuğum tişörtünü tek hamlede boynundan geçirerek çıkardı.

Peki, tamam, sadece çok fazla içmiştim ve bir yangının ortasında kalmış gibi hissetmemin nedeni de buydu. Hayır, tabii ki yarı çıplak duran Berk'in kaslarının içimdeki ateşi harladığı yoktu.

Yansımadaki gözler bile benimle alay edercesine gülmeye başladığında durmak ya da geçip gitmek yerine öfkeli adımlarımı ona yönlendirdim. Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yokken kendimi bir anda erkekler tuvaletinde bulmuştum. Berk bunu zaten yapacağımı biliyormuş gibi sırıtmaya devam ederek tişörtünü musluğun altına tuttu.

"Komik olan ne?" diye sordum, kapıda durup onu izlemeye devam ederken.

Geniş omuzlarını kaldırıp indirirken "Hiç," dedi sadece ama benim gözlerim omuzlarını hareket ettirdiğinde belirginleşen sırt kaslarındaydı.

"Ne ara bu kadar vücut çalıştın sen?" diye sorar sormaz dilimi ısırdım. Sarhoş bile olsam kendimi bu kadar açık etmemeliydim. Kendime karşı bile...

"Ne dedin, anlamadım," dediğinde soruyu ağzımda geveleyerek sorduğumu anlayıp rahatladım.

"Diyorum ki, aptal ve korkak olduğun kadar bir de gevşek misin? Komik bir şey yoksa ne diye gülüyorsun?"

Ellerinin arasındaki tişörtü beceriksizce yıkamaya devam ederken "Haklısın," dedi.

"Haklıyım tabii." dedikten sonra "Bana haklısın deyip durma!" diye bağırdım. "Ben haklı olmak istemiyorum!"

Dilime dolanarak çıkan sözler ellerinin durmasına ve akıp giden suyun altında beklemesine neden oldu. O da en az benim kadar sarhoştu. Buna emindim ama sebebini tahmin edemiyordum. "Bağırma." dedi çok sonra. "İnsanlar duyacak."

"Duysun," diye omuz silktim. "Duyarlarsa duysunlar, neyden çekiniyorsun, yoksa herkesin senin ne kadar iğrenç biri olduğunu öğrenmesinden mi?"

"Hayır," diyerek tişörtü yıkamaya devam etti. "Eğer duyarlarsa yanımıza gelirler ve baş başa kalamamış oluruz."

"Benimle yalnız kalmak mı istiyordun?" diye sorduktan sonra "Neden, ne için?" diye sıraladım. Elleri tekrar durdu, gözleri

yansımadan bana bakmaya başladı, sırtı hâlâ bana dönüktü. İsteğini yerine getiriyormuşum gibi olsa da dönüp kapıyı kapattım. Bununla da yetinmeyerek kilidini çevirdim. "Al, şimdi gerçekten yalnız kaldık. Biz istemeden kimse buraya giremeyecek."

Artık yansımalarımızın birbirine bakmasını yeterli bulmuyormuş gibi yavaşça bana doğru döndü, tezgâha yaslanıp muzip bir gülüş takındı. "Keşke bunu yapmasaydın."

"Nedenmiş?" diye sorarken çenemi kaldırmıştım.

"Kilitli bir kapının ardındayız. Sen ve ben... Kimse yok, sadece ikimiz ve sarhoşuz."

Alaycı bir gülümseme geçti suratımdan. "Kendine bu kadar mı güvenmiyorsun?"

"Kendime değil, sana güvenmiyorum," diyerek sırıttı.

Bana geçmişimizi hatırlatmaya çalıştığını anlayarak "O eskidendi," dedim. Eskiden bırak sarhoş olmayı, çakırkeyif bile olsam Berk'e duyduğum çekim katlanarak artmış olurdu ve bu durumun başımızı belaya sokmuşluğu bile vardı.

"Öyle diyorsan..." derken bana inanmamış gibiydi.

Bir zamanlar çok sevdiğim, peki, tamam, hâlâ çok sevdiğim, aptal gülümsemesi sinirlerimi bozacak derecede alaycıyken "O çok eskidendi," diye yineledim. "Seni sevdiğim zamandı."

Dudakları tam da beklediğim gibi kasvetle düz bir çizgi halini aldı, gözlerindeki ışıltı yerini karanlığa bırakırken içimde bir yerlerde sızı aradım ama yoktu. Bana yaptıklarından sonra ona her şey müstahakmış gibi geliyordu.

Bir şey söylemeyerek tekrar bana arkasını döndü ve tişörtü yıkamaya devam etti. Şimdi tişörtü daha hızlı çitiliyordu ama bu da pek işe yaramıyordu. Su etrafa saçılırken yüzümü buruşturdum. "Alt tarafı bir tişört yıkayacaksın," diye söylendim, ayaklarım benden habersizce ona doğru ilerlerken "Bırak, ben hallederim," diyordum.

"Gerek yok," dedi ama ben çoktan tezgâhın önüne gelmiştim bile. "Ben yıkayabiliyorum."

"Hı hı, yıkayabiliyorsun," diye tiye aldım onu. Islak ama hâlâ kirli olan tişörtü elinden kaptım. Kendime yer açmak için dirseğimle karın boşluğuna vurdum.

"Ah!" diye bağırırken yana çekilerek yerini bana bıraktı. "Öfkeni bu şekilde mi çıkarıyorsun, ne yapıyorsun kızım ya..."

Ellerim aceleyle tişörtünü yıkarken yansımadaki gözlerim "Yılların öfkesini ufak bir dirsek hamlesiyle çıkaracağımı mı düşündün gerçekten?" diye sordu.

"Ufak mı?" diye şaşırdı. "Nasıl yandı canım, haberin var mı?" Ama sanki kalbinden bahsediyordu.

Ben de bu yüzden "Benim de canım yandı," diye itiraf ettim. "Ama senin kadar ağlamadım ben," diye de yalan söyledim.

"Biliyorum," derken bana doğru bir adım atmıştı, ona bakmadan bile bunu hissedebiliyordum. Ellerim suyun altında hareket etmeye devam ederken "Canın yanar, çok yanar ama yine de ağlamazsın sen," diyordu. "Çünkü gözyaşlarının senden gücünü çalacağına inanıyorsun, çünkü babanın sana öğrettiği tek şey buydu."

"Acın ne kadar şiddetli olursa olsun sakın ağlama, gözyaşların gücünü çalar yoksa," diye yıllar önce babamın bana anlattığı bir masaldan sonra söylediği o sözü tekrarladım.

"Sen de gözyaşların gücünü senden çalamasın diye hiç ağlamadın," derken gülümsüyordu ama bu kez alaycılıkla gülümsemiyordu. Ona izin verseydim bana biraz daha yaklaşır, saçlarımı okşardı: buna ihtiyacım vardı, ne yazık ki buna çok ihtiyacım vardı ama yapamazdım, ona yine izin veremezdim.

Çünkü yıllar içinde anlamıştım ki babam yanılıyordu; gücümü benden çalacak olan gözyaşlarım değil, farkında bile olmadan varlığımı adadığım bu adamdı.

Mekânda çalmaya başlayan şarkının sözleri tuvaletin içinde çınlamaya başlayınca ikimiz de sözlere takılı kaldık.

"Kaçar gider yine gözlerin
Yeterli değil miydi sözlerim

*Seni biraz daha tutmaya yanımda?"**

"Neden gittin?" diye sordum bir anda. Ellerim artık tamamen temiz olan tişörtünün üzerinde duruyordu. "Neden sadece bir kısa mesaj attın ve gittin?" diye sorarken ellerimi ıslatan soğuk suyun beni kendime getirmeye başladığını düşünüyordum. "Neden dönmedin?" diye sorduğumda beni en çok kıran noktaya değinmiştim. Beni yaralayan şey, beni bırakıp gitmesinden ziyade bana geri dönmemiş olmasıydı. Çünkü herkes giderdi, herkes bir gün öyle ya da böyle çekip giderdi ama ben hep Berk'in bana geri döneceğini düşünürdüm.

"Bunları konuşmak için çok geç," dediğinde ona hak vermeden edemedim. "Beni affetmeyeceksin."

Başımı salladım, gözlerim yansımadaki gözlerindeyken "Bana nasıl bir sebep sunarsan sun seni asla affetmeyeceğim," dedim. *Ama bu gerçek, seni affetmek istemediğim anlamına gelmiyor.*

"Bu yüzden dönmedim," dedi. "İstedim, istiyorum ama olmayacağını biliyorum."

"İstiyor musun?" dedim şaşırarak. "Ama İdil?"

Dudakları hayal kırıklığıyla kıvrıldı. "Senden başkasını sevebileceğime inandın mı gerçekten?"

"Ama İdil?" diye yineledim.

"İdil benim sevgilim değil," diye sonunda itiraf etti. "Benim senden sonra hiç sevgilim olmadı," diyerek nihayet saklanmaya son verdi ve gözlerime bakarak onu çok daha öncesinde zaten yakaladığımı anlamış oldu. Oyununu en başından beri zaten bildiğimi, İdil'in sevgilisi olduğuna zaten hiç inanmadığımı sadece gözlerime bakarak anladı ve "Ama sen bunu zaten biliyordun," dedi. "Nasıl?"

"Bu ilişkide aptal olan her zaman sendin, ne çabuk unuttun," diye dalga geçtim onunla.

---

* Dolu Kadehi Ters Tut, "Kaçar Gider". *Kaçar Gider*, 2020.

"Nasıl anladın?" diye tekrarlarken biraz daha sokuldu bana şimdi tam arkamdaydı.

"Ona nasıl baktığını gördüm."

"Nasıl bakıyordum?" diye sorarken gözlerini yansımadaki gözlerimden çekerek nefesinin değdiği saçlarıma dikti.

"Bana baktığın gibi değil," dediğimde bütün vücudumun kasıldığını hissedebiliyordum ve sebebi kesinlikle onunla bu konuyu konuşmamız değildi. Onunla bu konuyu bedenlerimiz birbirine bu kadar yakınken konuşmamızdı.

"Hım," diyerek bana biraz daha yaklaştı, gözleri hâlâ saçlarımda gezinirken "Sana nasıl bakıyorum?" diye sordu.

"Uzak dur benden," dedim ama onu kendimden uzaklaştırmak için hamle yapmadım. Aklım başka, kalbim başka, bedenim bambaşka hayallerin peşindeydi.

Bir şey söylemek yerine açık musluğu kapatmak için biraz daha eğildi. Vücudu bana yaslıyken içimdeki yangın daha da büyüdü ve ben, kendimle birlikte onu da yakmak istedim. Fakat yaşananlar ve yaşanamayanlar bu isteğime ket vurdu.

"Uzak dur benden," diye yineledim ama onu yine itmedim. o da bana boyun eğmek yerine "Artık yapamam," diye karşı çıktı. Konuşurken dudakları boynuma çarpmıştı ve bu, ateşin daha da harlanmasına neden oldu.

"Berk," diye kesik bir nefes aldım. "Yapma."

"İstediğini biliyorum," dediği sırada elleri belimdeki yerini almıştı, iki eliyle belimden tutarak beni kendine doğru çekti. Şimdi beni tamamen kendiyle tezgâh arasında sıkıştırmıştı. aynadaki manzara aklımı alıyordu. "Eğer beni istemeseydin o kapıyı kilitlemezdin, bu tişörtü yıkamak için bana arkanı dönmezdin ve çok daha önemlisi, sana dokunduğum ilk anda beni iterdin."

"İstemiyorum seni," dediğim sırada belimdeki ellerinden birini yavaşça bacağıma doğru kaydırmaya başladığını gördüm. Eli beni cezalandırmak ister gibi ağır ağır hareket ederken sonunda

bacaklarımın arasındaki yerini aldı. Dokunuşuyla titrek bir nefes alıp başımı geriye doğru yatırarak omzuna yasladım.

"İstiyorsun." Yansımamızı izlerken bana dokunmaya devam etti.

"Berk," dedim yalvarır gibi. Ama istediğim şey neydi, emin olamıyordum. Durmasını mı istiyordum yoksa daha fazlasını mı, bilmiyordum. Onu engellemek için bir şey yapmıyordum ama ona izin de vermiyordum.

Kendimi içinde bulduğum ve kaybolduğum bu ikilem beni çok daha fazla yıpratırken bir anda beni kendine doğru çevirdi. yüzlerimiz artık birbirine bakarken onu son kez öptüğüm gün geldi aklıma ve kalan her şey unutuldu.

O da ben de son beş yıl sanki hiç yaşanmamış gibi eşzamanlı olarak birbirimizin dudaklarına uzandık ve büyük bir açlıkla birbirimizi öpmeye başladık. Dudakları istekle beni öpmeye devam ederken elleri kalçalarıma uzandı, iki eli de kalçalarımı kavrarken bacaklarımı beline doladım. Beni öpmeye devam ederken kucağında taşıyarak yürümeye başladı, gözlerim kapalıydı ve ne yaptığıyla da ne yapacağıyla da pek ilgilenmiyordum. Düşündüğüm tek şey onu daha fazla hissedebilmek için neler yapabileceğimdi.

Aniden sırtım duvara çarptı ve bir anlığına gözlerimi açarak güzel suratına baktım. Ellerim her an ışıl ışıl parlayan saçlarında gezinirken öpüşmeye devam ediyorduk. Birinin kilitlediğim kapıya vurduğunu duyduk, devamında içeridekine yani bize seslendiğini de ama durmadık.

Ona kırgındım, çok kızgındım ve onu asla affedemeyeceğimi de biliyordum ama onu öpmekten kendimi alıkoyamıyordum. Kendime bunu yaptığım için kendimden, kendime bunu yapmama neden olduğu için ondan nefret ediyordum. Yine de onu öpmeye devam ettim. O kadar açtım ki ona, meğer o kadar muhtaçmışım ki dokunuşlarına, teslim olmaktan başka çarem yoktu.

Nilperi'den,

Kalabalık öfkelenmeye devam ederken tanıdık bir yüz gördüm. Arden beni fark etmeyerek tuvaletlerin bulunduğu koridora girer girmez kadınlar tuvaletinin önüne geçti ama içeri gireme-di, sanırım gördüğü ilk kadına içeriyi kontrol etmesini söyleye-cekti. Onu o halde bekletmek yerine kalabalığı aşarak yanına gittim.

Karşısına geçtiğimde "Nil?" dedi sorarcasına. "Ekin nerede? Neden bu kadar uzun sürdü?"

İkimiz için de endişelendiğini görsem de onu sakin tutmaya çalışmak yerine "Ekin'i göremedim de ondan," dedim uzatmadan. "Çünkü sanırım Berk'le birlikte erkekler tuvaletindeler."

"Ne?" dedi şaşkınca. Anlamadığını düşündüğüm için tekrar edecektim ki "Bu nasıl benim aklıma gelmez ya..." diye hayıflanarak devam etti.

"Onları baş başa bırakmak mı? Haklısın, ben de kızdım kendime. Onları bir odaya kilitleseydik, konuşarak anlaşamasalar bile yüzleşmiş olurlardı."

"Hayır," diye reddetti. "Ben ikimizden bahsediyordum."

İma ettiği şeyi anlayınca yutkunarak içimdeki sırıtma isteğini bastırmam gerekti. "Biz bir kere zaten baş başa kaldık."

"Hakkım bir kere miydi?" diye hayal kırıklığına uğramış gibi sordu. "İki olmaz mı?"

Nazlanarak onu reddettim. "Olmaz."

"Kabul etmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Ayrıca basıldık biz," dedikten sonra gözleri tuvaletin kapısına kaydı. "Ama onlar henüz basılmamış."

Bileğimden tutarak erkekler tuvaletine doğru ilerlemeye başladı. Kalabalık erkek grubunu aştı ve bir çocuk gibi, oyuncak onun olmuyorsa kimsenin olamaz düşüncesinin verdiği hırsla kapıyı yumruklamaya başladı. Ona şok olmuş gözlerle baktım. Komik bulduğum için kendimi gülmekten alıkoyamıyordum.

Erkeklerden biri başkası tarafından itilerek bana çarpınca

Arden beni kendine doğru çekti. Şimdi kapıyla onun bedeninin arasındaydım. Arden'in arkasında ise bir sürü vardı. Ona bu kadar yakın olmak beni heyecanlandırsa da gördüğüm öfkeli yüzler beni korkutuyordu.

"Gitsek mi acaba?" diye sorduğumda beni başıyla onaylamıştı ki bir anda kapı açıldı. Arden düşmemem için son anda beni belimden tutarak yakaladı. Burun burunaydık şimdi. Kalabalık amacına ulaştığı için olsa gerek bir anlığına da olsa sessizliğe kapılmıştı.

Hiç iyi bir noktada olmadığımızı bilerek Arden'den uzaklaşıp dışarı çıkmak için bekleyen Ekin'e döndüm. Makyajını tazelemiş ve saçlarını şöyle bir düzeltmiş halde karşımızdaydı. "Kusura bakmayın," dedi kalabalığa doğru. "Yanlış kalbe girmişim."

"Kalp mi dedi o?" diye fısıltıyla sordu Arden. Omzunun üstünden arkasındaki kalabalığa "Tuvalet demek istedi, sarhoş da kendisi," diye açıklayarak beni ve Ekin'i çekip kurtardı kalabalıktan.

Ekin biraz önce hiç kusmamış, sarhoş olmamış. Berk'le bir tuvalette kilitli kalmamış gibi rahat bir tavırla yürümeye kalktığında Arden onu durdurdu. "Neler oldu?" dedi sadece.

İnsanlar tuvalete doluşurken benim gözlerim bir Ekin'in bir de tuvalet kapısının üzerindeydi. Berk'in dışarı çıkmasını bekliyordum ama bir türlü çıkmıyordu.

"Tuvalette ne yaptığımı mı merak ediyorsun?" diye sordu Ekin.

"Berk'le ne yaptığınızı merak ediyoruz," dedim.

"Her şeyi bilmenize gerek yok," diyerek aramıza yine bir duvar ördü. "Sadece artık bu konunun tamamen kapandığını bilin, yeterli." Başka bir şey söylememize izin vermeden gitti.

Arden'le arkasından bakakaldık.

"Ne demek istedi sence?"

"Barıştılar galiba."

"Öyle mi dersin? Nasıl barıştılar acaba? Öpüşmüşler midir? Gerçi pek öyle durmuyordu ama..." Benim kendi kendime sorup cevaplamam Arden'in kısık sesle gülmesine neden oldu.

"Nasıl anlayabilirsin ki öpüştüklerini?" Açıklayacak gibi olduğumda "En iyisi test ederek öğrenmek," diyerek bana doğru uzanmıştı ki oyununu gördüm ve bozdum.

"Ha ha," dedim sahte bir gülücükle. "Yemezler."

Gözleri sırıtmaya devam eden dudaklarıma kaydı. "Ama yedirirler."

"Ya," dedim flörtöz bir sesle. "Nasıl yedirirlermiş, göstersene..."

Berk hiç olmadık bir anda yanımıza gelince ikimiz de ona somurtarak dönmüştük ki halini görünce kalakaldık. Bıraktığımız gibi değildi ve berbat görünüyordu. Dudağının kenarı patlamıştı ve gözünün altında ufak bir kızarıklık vardı. "Ulan," dedi aramıza girerek. "Neden hiçbiriniz bana Ekin'in dövüş sanatları eğitimi aldığını söylemediniz?"

"Ne?" Komik bulduğundan mı yoksa sinirleri altüst olduğu için mi bilinmez, gülmeye başladı Arden. "Ekin seni dövdü mü?"

"Biz de konuşuyorsunuz sanmıştık."

"Konuşuyorduk," dedi başını sallayarak. "Hem de çok güzel konuşuyorduk ama her ne olduysa hanımefendi bir anda beni pataklamaya başladı. Zor kurtardım canımı."

Berk bu işe gerçekten canı sıkılmış gibi davranarak ilerlemeye başlayınca gülerek onu takip ettik. Kalabalığın arasında ilerlerken çarptığım insanlar beni Arden'e biraz daha yaklaştırırken "Başka zaman gösteririm," dedi fısıldayarak. "Zevkle."

Neden bahsettiğini anlamam uzun sürmedi. Ama onu duymamış gibi yaptım. Müziğin sesini bastırdığını düşündü ya da uzatmak istemedi. Bizimkilerin yanına döndüğümde Özge'yle Rüzgâr'ı göremedik. Esin masadaydı ve içmeye devam ediyordu. Demir gözlerini tek bir noktaya dikmişti. Yağız çalan duygusal şarkıya gülerek eşlik ediyordu.

Naz döndüğümüzü fark ettiğinde "Artık eve gidelim mi?" diye yineledi, aynı cevabı verebilirdim aslında ama bu artık

bir kız gecesi olmaktan çıkmıştı, bu yüzden "Olur." diyerek kabul ettim.

Arden bizimkilere gideceğimizi söyleyince yavaştan toparlandık. Naz, ayakta durmakta zorlanan Yağız'ı da yanına alarak çıkışa doğru ilerleyince geriye dönüp kalanlara baktık. Esin'in tek başına yürüyemeyeceği belliydi, aynı şekilde Ekin ve Berk'in de...

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordum onlar içmeye devam ederken. Diğerlerinin cevap vermesine kalmadan Berk kolunu omzuma attı. "Anlaşıldı," dedim. "Ben Berk'i alıyorum."

"Ben de Ekin'i," deyince Demir şaşırarak ona döndük çünkü genelde Esin'i toparlayan o olurdu. Esin kaşlarını çatarak Demir'e bakınca Demir hafifçe omuz silkti. "Esin'i Samet alır."

Oturduğu yerden kalktı, Ekin'i hiç zorlanmadan kucağına aldı. Ekin başını Demir'in göğsüne yasladı. "Eve götür beni, fındık."

"Fındık mı?" diye her zaman olduğu gibi öfkelendi Demir. "Bak kızım, incineceksin diye düşünmeden atıverirm seni aşağıya, o zaman görürsün fındığı fıstığı!"

"Fındık ama güçlü bir fındık..." dedi Ekin. Yine o sarhoş hallerine geri dönmüştü ve Demir'i sinirlendireceğini bilmesine rağmen ona *fındık* diye hitap etmişti.

Demir, Ekin'in uyumak üzere olduğunu bildiğinden tehdidini uygulamak yerine "Tövbe estağfurullah," çekerek ilerlemeye başladı.

Arden, Esin'i yanına alarak bana son kez baktıktan sonra mekânın çıkışına doğru ilerlemeye başladı, ben de Berk'e döndüm. "Gidelim mi?"

Berk olan biteni algılayamaz hale gelmişti. Başını salladı, birlikte çıkışa doğru yürümeye başladık. "Biliyor musun, onu öpmeme izin verdi," dedi heyecanla. "Bu, son beş yılda başıma gelen en güzel şeydi."

"Siz..."

"Gerçi sonunda o tekmeyi atmasaydı daha güzel olurdu ama olsun..."

Kendimi tutamayarak güldüm, bana eşlik ederek o da güldü. "Bayılıyorum ona." Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. "Kadın hem çok zeki hem çok güzel hem de çok güçlü. Ekin gerçekten harika biri."

Bana düşmediğini bilmememe rağmen "Öyleyse neden terk ettin onu?" diye sordum.

Suratındaki ışıltılı gülümseme bir anda soldu. "Bir gün bunun cevabını verecek cesareti bulursam kendimde," dedi Ekin'in söylediği gibi korkak olduğunu kabullenerek. "İlk ona, sonra sana geleceğim."

Israrcı olmak yerine başımı salladım. Onu Ekin'den ayıran şeyin ne olduğunu deli gibi merak etsem de sükûnete bürünerek ilerlemeye devam ettim. Dışarı çıktığımızda soluduğum temiz hava içerinin ne kadar boğucu olduğunu bir kez daha anlamama neden oldu.

Kapının önünde bekleyen Özge yanında duran Rüzgâr'ı işaret ederek eve daha sonra geleceğini söyleyince kararına saygı duyduk ve yola onsuz devam ettik. Eve gelir gelmez bizimkiler hiç vakit kaybetmeden kiraladığımız daireye çıktı. Berk ve ben, Berk'in daire kapısının önündeydik. Arden, Esin'i eve bırakıp hemen yanıma geleceğini söylemişti söylemesine ama ben onu beklemek yerine Berk'i kapı pervazına yaslayıp cebindeki anahtarla kapıyı açmayı denedim. Berk'i yatağına yatırıp uyuduğundan emin olduktan sonra eve dönecektim.

"Açılmadı mı kapı?" diye sorarak yanımıza gelen Arden'e umutsuzca baktım.

"Sanırım yanlış anahtar."

"Ya da İdil evdedir," diyerek zili çaldı.

"Olabilir," diye katıldı Berk ona. Kapıya kafasını vurmaya başladı, bir yandan da "İdil! Kapıyı aç!" diye bağırıyordu.

Arden devam etmesine müsaade etmedi ve ensesine tokadı geçirerek onu durdurdu. "Kes lan sesini!" dedi öfkeyle. "Zaten sana sinirliyim, dövdürtme bana kendini."

Berk gözlerini kısarak Arden'e baktı. "Ekin'e dövülmüşüm ben, sana dövülsem kaç yazar?"

Kapı aniden açılınca Berk yere yığıldı. Anahtarı deliğine sokmayı denediğim ilk andan itibaren kapıyı İdil'in açacağını düşünmüştüm, uykulu gözlerle bize bakacağını ve nerede kaldığımızı soracağını falan... Ama kapının ardındaki kişi o değildi ve sanırım gördüğümüz yüz, en çok Berk'i şaşırtmıştı.

Berk, bulanık zihnine rağmen kapıyı açan kişiyi görür görmez hazır ol pozisyonuna geçti. "Baba?" diye sordu korkarak.

35. YOL:
"KİMSENİN SUÇU YOK"

Bir sandığı vardı; geçmişini gömdüğü bir sandık. O sandığın üzerindeyse bir kilit vardı; anahtarı kızdaydı ama kız, geçmişine o kadar yabancılaşmış bir haldeydi ki anahtarı göremiyordu.

İçinde bulunduğu odada ne süredir beklediğini bilmiyordu. Bir yolun sonuna geldiğini biliyordu; bu yolda onunla birlikte yürüyenleri düşünüyor, onlardan bile sakladığı geçmişi aklına takılıyordu.

Bir şey olmuştu, çok acı verici bir şey olmuştu ve kız, o acıyı hissettikten sonra geçmişini unutuvermişti. Önceleri bilmiyordu; büyüdükçe, sorguladıkça düşündü, araştırdı ve sonunda o nihai gerçeğe ulaştı. Bir kitapta, "*Acı katlanılamaz hale geldiğinde gözden yaş akmazmış derler*" diye bir cümlenin geçtiğini görmüştü, o gün anladı; kız, acısını o kadar katlanılamaz halde yaşamıştı ki değil gözleri, zihni bile kabullenememişti.

Hatırlamıyordu, altıncı yaş gününden önce neler olduğunu hatırlayamıyordu. Merak ediyordu, babası sebebini gizlemeye devam ederken kız hatırlamak için kendini zorluyordu ama olmuyordu. *Kimseye söyleme*, demişti babası. *Unuttuğun bir geçmişinin olduğunu hiç kimseye söyleme.* Sonra eklemişti: *Senin adın Nilperi ama sana sadece ben Nilperi diyebilirim.*

Kız kabul etmişti babasının bu isteğini çünkü sadece yedi yaşındaydı, başka kimsesi yoktu ve babası onu ondan başka kimsesinin olmayacağına inandırmıştı. Kimseye kendi geçmişini unuttuğunu söylememişti. Kimsenin kendisine *Nilperi* diye seslenmesine izin vermemişti.

Ancak sonra biri geldi, orman gözleriyle kıza baktı ve kız, engel olamadı. Babasıyla arasındaki soğuk savaşında donarak ölmemesinin tek sebebi bu orman gözlü çocuktu. Orman gözleri kızın içini ısıtıyor; ona baktığında yıllar boyu hep onu arayıp durmuş da sonunda bulmuş gibi hissediyordu.

Ancak sonra biri daha geldi; kızıl kahve gözleri ve sert mizacına ters düşen çocuksu gülümsemesi olan biri. Belki sevilmeyen, belki seçilmeyen ama sonunda hep terk edilen bu iki çocuk; hiç farkında olmadan kızın soğuk savaşına katılmışlardı.

Başkaları da vardı, onlarla geçirdiği yedi yılın sonunda yedi güzel arkadaşı olmuştu. Arkadaş da değillerdi sadece; dost, kardeş, ilk aşk ve aile. Evet, aile...

Kızın bir ailesi yoktu, unuttuğu geçmişinde dağılıp gitmişti ve babası, sadece babasıydı. Kızın bildiği tek ailesi bu yedi güzel çocuktu. İşte bu yüzden hayatının en güzel yıllarını hapiste geçirmek pahasına da olsa içlerinden birini kurtarmak istemişti. Bir kez daha ailesinin dağılıp gitmesine göz yumamazdı.

Bir suç işlemişlerdi; hep birlikte aylarca planını kurdukları bu suçu o gece nihayet işlemişlerdi. Onlara bu suçu işlemeyi teklif eden Özge'ydi ve her biri Yağız'ı kurtarmak için gönüllü olmuştu.

Yağız hepsinin zayıf noktasıydı ama zayıf değildi; belki de içlerinde en güçlü olandı. Onu seviyorlardı, kendi çocukluklarını korumak ister gibi onu koruyorlardı; bu yüzden önce kendilerini değil, onu kurtarmak istemişlerdi.

Sonunda buradaydılar, bir polis karakolunda. İşledikleri suç sebebiyle sorgulanacaklardı, daha doğrusu kız öyle olacağını zannetmişti. Öyle ki karşısında oturan komiserin "Burak Altınsoy o gece üç bıçak darbesiyle öldürüldü," dediğini duyduğunda gözlerini şaşkınlıkla büyütmeden edemedi.

"Burak mı?" diye soruverdi. "Nasıl? Ne zaman?"

O gece hep birlikteydiler. Burak, Esin'in bir süredir takıldığı sevgilisiydi ve aynı zamanda evin sahibiydi. Dolayısıyla Burak çoğu zaman yanlarındaydı, suçu işledikleri an dışında, çoğu zaman...

"Bu soruları sana benim sormam gerek," dedi komiser. "Burak Altınsoy'u en son nerede ve saat kaçta gördün?"

Kaşları çatılırken geriye doğru yaslandı, sırtı tahta sandalyeye çarptığında irkilmişti. İşledikleri suç hakkında sorgulanmayı ve sonunda yakalanıp hapse tıkılmayı bekliyorken bambaşka bir konu hakkında sorgulandıklarını öğrenmek içini rahatlatmıştı. Diğer yandan evin sahibi ve Esin'in sevgilisi olan çocuğun öldürülmüş olması dehşete kapılmasına neden olmuştu.

"Ben..." dedi afallayarak. "Sanırım 11 sularında onu mutfakta görmüştüm."

"Ölüm saati 23:37," dedi komiser. "23:37'de neredeydin?"

Ezberlediği bütün cümleler zihninden uçup gitmişti sanki. Ne söylemeliydi şimdi? Ona şu saatte nerede olduğunun sorulacağını biliyordu, diğerleriyle yaptıkları planda sorgu sırasında ne yapacakları da vardı. Ancak genç kız, bir zamanlar gülüp eğlendiği bir arkadaşının cinayet haberiyle o kadar yıkılmıştı ki ne söylemesi gerektiğini hatırlamıyordu.

Neredeydim? Burak öldürülürken ben neredeydim?

Benimleydin, dediğini hatırladı birinin. Ona her sarıldığında hissettiği heyecanı, güveni ve ne olduğundan emin ola-

madığı o sıcak duyguyu hatırladı. "Arden'in yanındaydım." diye itiraf etti. Oysaydı, gerçekten de o gece hep Arden'in yanındaydı. *Ben de vardım*, dediğini hatırladı başka birinin. Ona her baktığında hissettiği huzuru, güveni ve ne olduğunu bilmediği o sıcak duyguyu hatırladı. "Demir de yanımızdaydı," diye devam etti.

Kız sanıyordu ki ona sadece babası *Nilperi* diyebilirdi, bir de Arden... Ancak bir türlü farkına varamadığı gerçek başkaydı; ona sadece babası *Nilperi* diyebilirdi, bir de Arden ama en çok Demir. Kız aslında ikisine de izin vermişti ama bunu Arden dışında kimse anlamamıştı.

"Arden ve Demir," diye tekrarladı komiser. "Demek Burak Altınsoy'un üç bıçak darbesiyle öldürüldüğü sırada sen, Arden ve Demir'in yanındaydın..."

"Evet, üçümüz birlikteydik." *Her zaman...*

Kızın kendinden emin bir tavırla verdiği cevaptan sonra komiserin suratında alaycı bir gülümseme oluştu, "Demir böyle anlatmadı ama..." dedi.

Kalbi dehşete düşerek hızlandı, komiserin son sözünü tekrar tekrar aklından geçirdi. Ne yani, Demir komisere Nilperi'nin yanında olmadığını mı söylemişti? Ama neden? Neden bunu yapmıştı ki? Yoksa plan bu değil miydi? Arden, Demir ve Nilperi'nin yan yana olduğunu söylemeyecekler miydi?

Kızın kafası karışıyor, aylarca üzerinden geçtikleri planı hatırlamaya çalışıyordu. Kim plana sadık kalmamıştı? Demir mi? Nilperi mi?

NİLPERİ ÖZSOY

YAZ UYKUSU

0:56 3:13

NİLPERİ ÖZSOY'UN
ÇALMA LİSTESİ

"Unutulmayan Biri Hep Vardır" - Kendimden Hallice
"İz Bırakanlar Unutulmaz" - Vega
"Seni Bulmak İçin Kayboldum" - Kendimden Hallice
"Acıtmıyor Sevdan" - Beyza Doğuç
"Düşersem Tut Beni" - İkiye On Kala
"Uyursam Geçer Mi?" - Eskitilmiş Yaz
"Herkes Gider Mi" - Cem Adrian, Aylin Aslım
"Senden Önce Senden Sonra" - Teoman
"Kül" - Cem Adrian
"Yıldızlar" - Pinhani

36. YOL:
"BİR SEBEBİ VAR"

Karanlık bir odadayım, çocuk sesleri var.

Mutlulukla kahkaha atan bir grup çocuğun sesi kulaklarımda yankılanıyor. Onları görmek istiyorum, bulmak istiyorum ama adım atamıyorum. Ellerim bağlı, bileklerimde zincirler ve bekliyorum.

Küçük çocuklar neşeyle oynamaya devam ediyorlar, ben ağlıyorum, onlarla olmak istiyorum, onları çok özlüyorum ama karanlıkta boğulmaya devam ediyorum.

"Anne!" diye sesleniyorum, beni kurtaramayacağını bilmeme rağmen ona ağlıyorum ve kapı açılıyor, kapı yavaşça açılıyor.

"Anne yok!" diye bağırıyor, bir dev gibi karşımda beliriyor. "Artık sadece baba var!" diye duyuruyor, karanlığa rağmen öfkeli gözlerini görüyorum, kalbim durmak istercesine atıyor.

"Anne..." Küçük çocukları arıyorum, el ele tutuşup çember oluşturan çocuklara bakıyorum. Beni de aralarına almalarını istiyorum. Kim olduklarını bilmiyorum, onlar da beni duymuyorlar zaten. Ağlıyorum, bekliyorum ve yanağımda sızıyla irkiliyorum.

Anne yok, sadece baba var ve ben artık o küçük çocukları göremiyorum.

"Nilperi..."

Üzerine acı tünemiş gibi ağırlaşan göz kapaklarımı yavaşça araladığımda karşımda Arden'in güzel yüzü vardı. "Arden?"

Evin odalarının birinde çift kişilik bir yatak vardı, nasıl olduysa ben bu yatağın sağ tarafında sırtüstü yatıp uyumuştum. Arden ise şimdi yatağın sol tarafındaydı, bana dönüktü ama yatağın içinde değildi, örtünün altına girmemişti. Ben uyurken bir elini yüzüme yaklaştırmış, başparmağıyla kaşlarımın arasındaki boşluğa dokunmuştu. Muhtemelen bir rüya görmüştüm. Hayır, bir kâbus ve istemsizce kaşlarım çatılmıştı, Arden de hep yaptığı gibi o izi yok etmek istemişti.

"Neden ağlıyordun?" diye yumuşak bir sesle sorduğunda tahminimin doğru olduğunu anlamış oldum. Bir kâbus görmüştüm, beni içli içli ağlatan bir kâbus.

"Bilmiyorum," diye cevapladım kâbusumdan haberdar olduğuna eminken.

"Artık ben varım," dedi. *Artık sadece baba yok, ben de varım* der gibi.

"Ama gideceksin," derken gerçeği hatırlamanın verdiği hüznü hissetmiştim. "Bu yolculuk sona erdiğinde evine döneceksin."

"Doğru," diye katıldı bana. "Bu yolculuk sona erdiğinde evime döneceğim." Gözlerimi kaçırdım, ona bakmaya devam edersem yeniden ağlamaya başlayabilirdim. "Evime döneceğim dedim," diye tekrarladığında ona döndüm.

"Duydum." Bir kaşını kaldırdı, bir şeyler daha söylememi beklediğini anlayınca "Naz'la işletmecilik oynadığınız otelinize dönecekmişsiniz işte!" dedim oflayarak.

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı, "Hâlâ anlamadın mı?" diye sordu. "Benim evim sensin, Nilperi," dedi aynı yumuşak sesle. "Hep sendin."

Kalbim onun için atmanın hasretiyle yanıyormuş gibi hızlanırken kaşlarım çatıldı. Bunu bekliyor olmalıydı ki başparmağı tekrar kaşlarımın arasındaki boşluğa dokundu. Anında

sakinleşen yüz ifadem onu gülümsetirken bana yaklaştı. Beni de kendine yaklaştırmak isteyerek çenemden tuttu. Neyin ne olduğunu tamamen unutmuş bir halde beni öpmesini bekledim. Öyle bir andı ki bu, ne gördüğüm kâbus ne bu andan önce yaşananlar ne de bundan sonra yaşanacaklar umurumuzda olabilirdi.

Bana, onun evi olduğumu itiraf etmişti. Üstelik sadece şu an için de değil, söylediğine göre onun kalbinde hep bir ev sıcaklığında yer almıştım. İşte bunu bilmek, onun ağzından duyarak bunun bilincinde olmak, dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde artık sorgulamamam gerektiğini söylüyordu.

Yastığa biraz daha gömülerek ondan uzaklaştım, gözlerini bunu hiç beklemiyormuş gibi açtı. Neden geri çekildiğimi soracaktı ki "Ne zaman bana âşık olduğunu söyleyeceksin?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Ne?" dedi şaşkın bir ifadeyle.

"Bana hep güzel sözler söylüyorsun ama hiç âşık olduğunu söylemedin. Sorunca da beni hep cevapsız bırakıyorsun. Ayrıca o gece de içmemiştin."

"Nil," dedi çenemi tutmaya devam ederken. "Sen şu an ciddi misin?"

"Şaka yapar gibi bir hâlim mi var?" diye kızdım. "Ayrıca neden her güzel sözden sonra beni öpmeye kalkıyorsun? Madem âşık değilsin, neden öpmek istiyorsun?"

"Anlaşıldı, sen hâlâ uyanamamışsın," diyerek geri çekildi, sırtını benim gibi yatakla buluşturdu.

"Uyandım!" Bu kez ben ona doğru dönerek uzandım. "Gayet kendimdeyim."

"O zaman benim vay halime," diyerek dalga geçti.

"Gül sen gül," diye kızmaya devam ettim. "Ben seni daha çok güldüreceğim."

"Güldürüyorsun zaten." Yine aynı şeyi yapmıştı. Yine o sıcak ses tonu ve bakış ama sorsan bana âşık değil.

"Bana âşık değil misin gerçekten?"

"Ben hiçbir zaman sana âşık değilim demedim."

"Ama sana âşığım da demedin."

"Bi' sebebi var," dedi gözleri hâlâ beyaz tavandayken.

"Neymiş sebebi?" diye burun kıvırdım.

"Bırak, içiyorsak bi' sebebi var.

Kışa döndüm geçti bahar, seni benden çaldı yine hayat."

Bana doğru döndü, artık ikimiz de birbirimize dönük uzanıyorken başını sol kolunun üzerine koydu, diğer eliyle saçlarımı okşuyordu.

*"Duy beni artık ölüyorum anlasana, bakıyorsun hâlâ..."**

Bir şey söyleyemedim çünkü bundan daha güzel bir ilan-ı aşk bilmiyordum. Geride bıraktığımız yılları düşündüm. Tanıştığımız anı, dokuz yıl öncesini... Onu ilk öptüğüm anı, beş yıl öncesini... Onu ilk gördüğüm anı, şimdiyi. Aramızdaki bağ her ne olursa olsun hiç kopmamıştı. Bu sıcaklık, dokuz yıl önce de vardı, beş yıl önce de beş yıl sonra da şimdi de...

Ama bir şey eksikti, itiraf edilmeyen bir şey vardı ve ben bu şeyin bir ilan-ı aşk olduğunu sanıyordum. O boşluğun Arden bana âşık olduğunu itiraf ettiğinde dolacağını sanmıştım ama öyle olmadı. Eksik olan her neyse gizlenmeye devam ediyordu. Arden'in benden gizlediği bir şey vardı ve ben an itibariyle anlamıştım ki bu şey kesinlikle bana olan aşkı değildi. Bana âşık olduğunu birçok kez dolaylı yoldan zaten itiraf etmişti ama ben hâlâ aynı hissediyordum.

Eksik bir şeyler vardı. Kayıptı bazı şeyler. Neydi, bilmiyordum ama dolmuyordu bir türlü boşluğu. Onunla bunu paylaşmak istesem de yapamazdım. Bir çözümü var mıydı bunun, bilmiyordum ve eğer yoksa onunla bunu paylaşarak canını sıkamazdım. Bu kez ben ona uzandım, zamanla tamamlanacağımızı düşünerek dudaklarını öpmeye başladım.

---

* İkilem, "Bir Sebebi Var". *Bir Sebebi Var*, 2020.

Eli boynumu sardı, çenemi tutarken beni kendine doğru çekti; uyum sağlayarak ona izin verdim, artık yanında omzumun üstünde uzanmıyor, karnının üstünde ona doğru eğilmiş oturuyordum.

Dudaklarımız hareket etmeye devam ederken ellerim saçlarındaydı; güzel, yumuşacık saçlarını parmaklarımın arasında gezdirirken Arden'in elleri boynumdan sırtıma, sırtımdan belime, belimden kalçalarıma doğru kayınca onu öpen dudaklarım gülümsedi.

"Olmaz mı?" diye sordu dudaklarımız birbirine değmeye devam ederken. Artık temas eden tek şey dudaklarımız değildi.

"Olmaz," diye fısıldadım dudaklarına. "Şimdi değil."

"Ne zaman?"

Bütün sırlar açığa çıktığı zaman, demek istedim. *Eksik hiçbir şey kalmadığı zaman*, demek istedim. Fakat bunu söylersem bir açıklama yapmam gerekeceğini bildiğimden "Daha sonra," dedim sadece ve hafifçe geri çekilerek başımı göğsüne yatırdım. Arden sırtüstü uzanıyor, ben başım göğsünde onun üstünde uzanıyordum.

İkimiz de nefesimizin düzene girmesini beklerken benim gözlerim kapalıydı, huzuru kucaklıyor gibiydim. O ise çok başka bir duygunun etkisi altında olduğunu söyledi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ne yazık ki şu an hiç romantizm havasında değilim. Kollarımı sana sarıp uyuyabilecek bir durumda ise hiç değilim."

Ne demek istediğini anlayınca gülmemeye çalışarak önce başımı kaldırdım, sonra tüm bedenimi ondan uzaklaştırarak yanına uzandım. Ellerini yumruk yapmış, tavana bakmaya devam ettiğini fark edince "Nefes alabilirsin," dedim.

Komutumla birlikte tuttuğu nefesini bıraktı. Derin bir nefes aldı, bir nefes daha, elleri gevşerken gözleri bana doğru döndü. "Bir daha sakın bunu yapma."

"Neyi?" diye bilmezlikten geldim, kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Nilperi," dedi uyarırcasına. "Benimle oynama."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," derken tavandaki avizeyi inceliyordum.

"Bal gibi de biliyorsun da neyse..."

Kısa bir sessizlik oldu, nefes alıp verişimizin duyulduğu bir sessizlik. Sonunda "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Bana bıraksan neler neler yaparız da işte..."

"Arden," dedikten sonra tekrar ona döndüm, yine omzuma yaslanıp uzanmış, ona bakıyordum. O da bana döndü. "Daha önemli konular var."

"Bizden daha önemli bir şey bilmiyorum."

"Berk'in babasının geldiğini unutmuş olamazsın."

"Unutmadım tabii ki," dedi olağan bir şeyden bahseder gibi. "Ama ben senin gibi bu durumu kötüye yormuyorum. Kenan Amca'nın bize ne gibi bir zararı olabilir ki?"

"Bize değil ama Berk ve Ekin'e olabilir."

"Zannetmiyorum," dedi. "Aradan beş yıl geçti, artık bir şeylerin değiştiğini o da biliyor olmalı."

"Umarım dediğin gibi olur," dedim öyle olmayacağını bilmeme rağmen. "Umarım Kenan Amca bu kez Berk'i de Ekin'i de üzmez."

Arden'in dudaklarında gayriihtiyari bir gülümseme oluştu. "Onları birbirlerinden başka kimse üzemez, endişelenme."

"İkisi de aptalın teki."

"Bana bir yerden tanıdık geliyorlar," dediğinde bizden bahsettiğini anlasam da anlamazlıktan gelerek "Özge ve Rüzgâr hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Arden'le ilgili özlediğim diğer bir şey de onunla dedikodu yapmaktı. Yani tamam, şu an yaptığımız şey bir tür durum değerlendirmesiydi ama bana eski zamanlarımızı hatırlatmıştı.

"İnandırıcı gelmedi bana."

"Evlilikleri mi?"

"Bir oyun oynadıklarını düşünüyorum."

Beş yıl önceki geceden haberi yoktu. Özge'nin beş yıl önce Rüzgâr'a tutulduğunu bilmiyordu. Bu yüzden sadece "Kime karşı oyun? Bize mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi nefesini verirken. "Belki ailesine karşı, belki başka bir şeye."

"Bugün bize bir açıklama yapacaklardır."

"İllaki," dedi aksini kabul etmez bir tonla.

"Daha sonra bizim de birine bir şey açıklamamız gerekecek." Kaşlarını çattı. "Artık Yağız'ın da bilmesi gerekiyor."

Dudaklarını konuşmak için aralamıştı ki kapalı olan kapı hızla açıldı. "Neyi?" diye bağıran Yağız içeri girdi. "Bihter neyi itiraf edecek Firdevs Hanım?"

Arden'le aynı anda yattığımız yerde doğrulduk, sanki uygunsuz bir halde yakalanmışız gibi kendimize çekidüzen vermeye çalıştığımız sırada "Ulan, utanmaz herif!" diye kızıyordu Arden. "Bizi mi dinliyordun sen?"

Yağız genişçe sırıttı. "En başından beri." Benim yanaklarım kızarmaya başlamışken Arden de utanmış, gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı.

"Biz yan odada uyurken birbirinizi öpmenizde sorun yok ama konuşmalarınızı duydum diye kafanızı gömecek yer mi arıyorsunuz gerçekten?"

"Öpmek mi?" diyerek salağa yattım. "Kim kimi öpmüş?"

Yağız sırıtarak başını salladı. "Sen var ya sen," dedi işaret parmağını bana doğru sallayarak. "Sen ne yere bakan yürek yakan bir hatunmuşsun öyle!"

"Zevzekliği bırak da gidip diğerlerini uyandır, hadi," dedi Arden.

"Onlar çoktan uyandı," dedikten sonra imalı bir sesle "Siz öpüşürken!" dedi.

"Yağız," dedim ona doğru bir adım atarak, huyuna giderek çözebilirim düşüncesiyle yumuşak bir ses tonu kullanmıştım. "Kimseye söylemezsin, değil mi?"

Elini kendine doğrultup "Bana mı sordun bunu gerçekten?" diye sordu. "Elbette herkese söyleyeceğim!"

"Öyleyse ben de o dilini koparıp sana zorla yedireceğim."

Arden'in tehdidiyle duraksayan Yağız "Peki, bir şartla söylemem," diyerek bizimle boy ölçüşmeye kalktı. "Benden sakladığınız ne varsa hemen şimdi söylemenizi istiyorum."

Arden'le birbirimize dönüp baktık, ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk ve onun bakışlarında kararı bana bıraktığını görüyordum. Diğerlerine de danışmam gerektiğini bildiğimden "Unut gitsin, kime istersen söyle," dedim.

"Ne?" diye şaşırdı. "Benden sakladığınız şey bu kadar mı önemli?" Elini çenesine götürerek düşünmeye başladı. "Ne olabilir ki?" İkimizi de baştan aşağı süzdü, süzdü, sonunda gözleri tek bir noktada durdu. "Oha!" dedi karnıma bakmaya devam ederken. "Nil, yoksa sen... Yoksa sen hamile misin?"

Arden bir öksürük tufanına kapılmış giderken ben artık gerçekten kafamı bir yere gömmek değil yok olmak istiyordum. Yağız'ın önce şok olmuş gözlerle ikimize baktığı daha sonra gevşek bir gülümsemeyle karnıma bakmaya devam ettiği sürenin sonunda odaya biri girdi.

"Uyandıramadın mı hâlâ?" diye soran Demir'de tuhaf bir şeyler vardı. "Uyanmışsınız," dedikten sonra ikimize de uzun uzun baktı. "İyi uyudunuz mu bari?"

"Evet."

"İyi," dedi kısaca. "Kenan Amca kahvaltıya bekliyor, acele edin," dedikten sonra odadan çıktı.

"Bu neydi şimdi?" diye sorarak Arden'e döndüm, başını anlamadığını belli edercesine iki yana salladı.

"Ne ara yaptınız ya?" diye sorunca Yağız tekrar ona döndük.

"Yağız," dedi Arden, sakin kalmaya çalışıyordu. "Anladığın gibi bir durum..."

"Peki peki, tamam, şimdilik sırrınız bende güvende. Ama her an kahkahalar eşliğinde tüm dünyaya duyurabilirim, haberi-

niz olsun. Ben haykırmadan siz diğerlerine müjdeyi verseniz iyi olur." Sonra kıkır kıkır gülerek odayı terk etti.

Yağız'ın ardından biz de kendi odalarımıza çekilerek hazırlanmaya başladık. Diğerleri kahvaltıya gittiğinden küçük oda boştu ve etrafta rahatça dolanabiliyordum. Makyaj yapma gereği duymadan yalnızca saçlarıma şekil vererek odadan çıktım. Demir'i duvara sırtını yaslamış, kollarını göğsünde çaprazlamış halde bulduğumda suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum.

"Ne güzel olmuşsun," dedi günlük kıyafetlerime şöyle bir bakarak.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra eşikten geçtim. "Neden bekliyordun, bir şey mi oldu?"

Geniş omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. "Hiç," dedi. "Diğerleri Berk'e gittiler, ben seni beklemek istedim." *Hep yaptığın gibi.*

Diğerleri, Arden bile, bir şekilde beni geride bırakıp gidebiliyordu ama Demir hep buradaydı, hep yanımdaydı. Onda en çok sevdiğim şey bana her zaman şefkatli davranmasıydı. Beni en çok Demir'in koruyacağını hep bilirdim; beni en çok onun incitmek istemeyeceğini, beni en çok onun koşulsuz sevdiğini ben en başından beri bilirdim.

Düşüncelerim zihnimi kemirir hale gelmişken kendime engel olamadım ve kollarımı Demir'in boynuna doladım. O, bir anlık şaşkınlıkla ellerini havada tutmaya devam etse de "İyi ki varsın," dedim, son beş yılda, hayır, son dokuz yılda hep dediğim gibi. "İyi ki yanımda sen varsın."

"Ben," dedi ellerini nereye koyacağını bilmiyor gibi havada tutmaya devam ederken. "Ben senin yanındayım, değil mi?" Konuşmak yerine hızlıca başımı salladım. "Peki, sen de benim yanımda mısın?"

"Tabii ki!" dedim, böyle bir soru sormaya neden gerek duyduğuna anlam veremezken.

Ellerini belime dolar ve beni kendine sıkıca bastırır sanıyordum ama uzaklaştırmayı tercih etti. "Peki, neden bunu hissedemiyorum?"

"Demir..." dedim şaşkınlıkla. Gözleri şimdi kahverenginin açık bir tonunda değil hayal kırıklığıyla parlıyordu.

"Benim yanımdasın, evet; benimle konuşuyorsun, gülüyorsun, ağlıyorsun ama ben neden beni görmediğini hissediyorum?"

"Özür dilerim," derken tam olarak nerede hata yaptığımı bile bilmiyordum. "Ben, sana böyle hissettirdiğimi bilseydim..."

"O zaman uzak dururdun," diye kesti sözümü. "Sen eğer bana ne hissettirdiğini gerçekten bilseydin, yanında olmama izin vermezdin."

"Hayır," diye karşı çıktım. "İyi olman için ne gerekiyorsa yapardım."

"İsterdin ama yapmazdın," diyerek bu kez o bana karşı çıktı. "Nil, yapamazdın." Başını umutsuzca iki yana salladı. "Yapamazsın."

"Neden?" diye sordum, her şeyi bildiği gibi bunu da bildiğini düşünerek.

"Çünkü beni seçmedin."

"Ne?"

"Farkında mısın bilmiyorum ama aradan dokuz yıl geçti ve sen, benim sana bir kez olsun Nilperi diye seslenmeme izin vermedin."

"Bu muydu?" diye şaşkınca sordum. "Sorun bu muydu? Bana Nilperi diye seslenmene izin vermediğim için mi yanında olduğumu hissedemiyordun?"

Bir şey söylemek yerine yarım adım geri çekildi, sırtını tekrar duvara yasladı ve bana üstten bir bakış yolladı. Sanki bir şeyi çok yanlış anlamışım da bana doğrusunu anlatmaya gücü kalmamış gibi bakıyordu.

Oysaki ben her şeyi doğru anlamıştım. İnsan bir şeyleri yanlış anlayabilir ama yanlış hissedemez derlerdi. Hissettiğim şeyin doğru olduğunu ne yazık ki biliyordum. Sadece bilmezlikten geliyordum.

"Demir," dedim sakin bir sesle. "Bana Nilperi diye seslenseydin sana kızmazdım."

İtirafım beni şaşırtırken onu güldürdü. Ben bile bu ana dek onu bu kadar yakın gördüğümün farkında olmadığım için şaşırmıştım ama o yalnızca gülmüştü. "Ben çocuk değilim, Nil. Bunu neden şimdi söylediğini çok iyi biliyorum."

"Hayır, gerçekten..." diye dürüstçe yanıt verdim ama dokuz yıl sonra, hele ki böyle bir konuşmanın üstüne bunu söyleyerek onu inandıramayacağımı anlamıştım.

Bana sadece babam Nilperi diyebilirdi, bir de Arden sanıyordum ama şimdi düşününce... Demir'in de bana böyle seslenmesi beni rahatsız etmezmiş gibi geliyordu. Sanki babama verdiğim bu sözü sadece Arden için değil, Demir için de çiğneyebilirmişim gibi geliyordu. Arden buna değerdi ama Demir bunu en çok hak edendi.

"Onu seçtin," dedi Arden'i kastederek. "Beni seçmedin. Bir kez olsun beni seçmedin. Neden?"

"Demir, lütfen..."

"Neden?" diye sordu tekrar. "Onda bulduğun ama bende bulamadığın ne vardı?" diye devam etti, onda çok daha önemli bir şey bulduğumdan bihaberken. "O neden bunca zaman sana Nilperi diyebildi ama ben hiç diyemedim? Neden ona bu izni ta en başında verdin de bana şimdi lütfeder gibi veriyorsun? Aşk yüzünden mi? O sana âşık oldu diye mi?"

"O bana âşık oldu diye değil," dedim, onu inciteceğimi bilmeme rağmen. "Ben ona âşık oldum diye."

"Anladım," diyerek tamamen geri çekti kendini. "Öyleyse tamam," diye kabullendi. "Ben yine senin yanında olmaya devam edeceğim, sen benim yanımda olmak istemesen bile."

"İstiyorum," dedim güven veren bir sesle. "Ki zaten öyleyim. Bir gün bunu anlayacaksın."

"Umarım, Nil, umarım," dedi buna hiç inancı yokmuş gibi.

"Bana artık Nilperi diyebilirsin," dedim gülümseyerek.

"Daha önce istemeliydin," dedikten sonra arkasını dönerek evden çıkmak üzere yürümeye başladı.

Beni enkaza çevirir gibi arkasında bırakıp gitmesinden sonra Berk'in evine geldiğimde çok daha farklı bir çıkmazın içindeydim. Evin salonuna doğru ilerlerken mutfağın önünden geçiyordum ki İdil ve Ekin'in konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Bu kadar gurursuz olacağını düşünmezdim," diyordu İdil. "Belli ki senin hakkında gerçekten yanılmışım."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Adam seni yıllar önce terk edip gitmiş ama sen utanmadan yıllar sonra çıkıp evine geliyorsun."

"Berk her şeyden önce benim arkadaşımdı," dedi Ekin.

"Yine de onu bu kadar çabuk affetmeni beklemezdim."

"İdil," dedi Ekin dişlerini sıkarak. "Ne konuşacaksan gevelemeden konuş."

"Diyorum ki tamam, ben Berk'in gerçek sevgilisi olmayabilirim ama sonuçta öpüştük biz, belki sen yokken çok daha fazlasını da yapmışızdır." Dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eski sevgilinin yatak arkadaşıyla sana bir oyun oynamasını sindirmeni bir şekilde anlayabilirim ama seni bir mesajla terk eden eski sevgilinin üzerine sırf sarhoşsun diye atlamanı, hiç zannetmiyorum... Biraz gurur be kızım, biraz kendine saygı!"

Ekin'in yerinde olsam sakin kalamazdım. İdil o mutfaktan yara almadan çıkamazdı ama Ekin bunu yapmadı. Durdu, bekledi, duyduklarını sindirebildikten sonra "Onu sevmeyen bir adamın yatağına girmekle övünen kız mı bana gururdan ve özsaygıdan bahsediyor?" diye sordu. "Berk'e âşık olduğunu biliyorum, aradan yıllar geçmesine rağmen bana olan aşkı yüzünden bütün bunları yapmış olması seni ne çok delirtmiştir şimdi..."

"Berk'e âşık değilim," dedi sinirlenerek. Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü herkes bilirdi, insan okuduğu paragrafın kendiyle bağdaştırdığı cümlesine takılıp kalırdı. Ekin kelimeleri sıralamış ve İdil'in cımbızla tutup çektiği sadece ufak bir kısmı olmuştu.

"Ya, tabii, o gece o partide öpüşmeniz de kesin oyunu daha inandırıcı kılmak içindi..."

Ekin başka bir şey söyleme gereği duymayarak mutfaktan ayrılmak üzere kapıya dönmüştü ki beni gördü. Onu daha sonra köşeye çekmem gerektiğini düşünerek ses etmedim, birlikte salona doğru ilerledik.

İçeri girdiğimizde kahvaltı masasının baş köşesine oturmuş olan Kenan Amca bize döndü. "Ah, tam zamanında geldiniz," dedi gülümseyerek. "Özge ve Rüzgâr Bey oğlum da bize neden sahte bir evlilik yaptıklarından bahsediyorlardı."

37. YOL:
"ANLAT ONA"

Özge'den,

Bütün bakışlar benim üzerimdeyken benim gözlerim beklenmeyen kurtarıcımdaydı.

Beklenmeyen diyorum çünkü ben hiçbir zaman biri gelsin ve beni kurtarsın istememiştim. Beni kurtaracak olan ben olacaktım; bir başkası değil, bir erkek hiç değil.

Ancak hayat bana adil davranmadı ve önce beni ailemle karşı karşıya getirdi, sonra beni bir kurtarıcının eline bıraktı. Ailemin bitmek tükenmek bilmeyen baskılarından kaçarak geldiğim İzmir'de, hayallerini kurduğum bir yaşam sürüyordum. İstediğim bölümde okuyor, istediğim insanlarla arkadaşlık edebiliyor ve dilediğim saatte dışarı çıkıp evime dönebiliyordum. Babam öğretmenlik okuduğumu zannediyordu ama ben bir yazılım mühendisi olacaktım. Annem yurtta kaldığımı sanıyordu ama benim bir evim vardı, üstelik bu evde tek başıma kalıyordum.

Onları iki yıl kadar idare etmiştim, onların istediği gibi yaşadığıma ikna olmuşlardı. Her şey güzeldi, her şey çok güzeldi. Ta ki babamın aniden çıkıp İzmir'e geldiği o güne kadar...

İKİ YIL ÖNCE

Kendimi üç yıl sonra yeniden bir sorgu odasında bulduğumda dudaklarım bu kez titremiyor, gülümsüyordu.

Bileklerime takılan kelepçelere sebep olan eylemimden dolayı pişman değildim, olmayacaktım da... Yine olsa yine yaparım diyecektim az sonra içeriye girecek polis memuruna ve dışarı çıktıktan sonra gerçekten de yine olsa yine yapacaktım.

Kapı yavaşça açıldığında içeri giren kişiyi gördüğümde sanki üç yıl öncesine gittim. Ruhum savrularak zaman tünelinde kaybolurken gözlerim şaşkınlıkla büyümüştü. Ben üç yılın ardından yine hiçbir suçum olmadığı halde bir sorgu odasındaydım ve beni yine aynı adam mı sorgulayacaktı?

Komiser Rüzgâr Tuğrul. Bir zamanlar düşlerimi süsleyen o adam gerçekten karşımdaki sandalyeye mi oturmuştu?

"Özge Atik," dedi elindeki dosyayı masaya bıraktığında. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Beni hatırlamamıştı. Ah, beni tabii ki hatırlamayacaktı. Ne de olsa o günkü sorgudan sonra onu günlerce araştıran ve takibe alan bendim. O yalnızca beni engelleyerek hikâyemizin başlamadan bitmesine neden olmuştu.

İçimdeki burukluğa ve dürüst olmak gerekirse hissettiğim hayal kırıklığına rağmen umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Hayvan haklarının korunmasını istediğim için."

Kaşlarını kaldırırken dilini şaklattı. "İzinsiz eylem yaptığınız için." Alaycı bir tavırla güldüm, konuşmama fırsat vermeden "Öyle olsaydı, ben de size katılabilirdim," diye devam edince kalakaldım.

Ona üç yıl önce âşık olduğum için kendime hep çok kızmıştım. On sekiz yıl boyunca kimseye kalbini kaptırmamış olan ben, benden yaşça büyük bir adama ilk görüşte âşık olmuş ve aylarca hatta yıllarca o adamın hayaliyle yaşamıştım. Aptal gibi hissetmiştim. Olmayacak bir hayalin peşin-

den koşuyordum ve onun benden haberi bile yoktu. Kendimi suçladığım anlar çoktu ve ben biliyordum ki en derin yaralar insanın kendini suçlamasıyla açılırdı.

Onu ilk gördüğümde on sekizinci yaşıma yeni girmiştim. O ise yirmi dört yaşındaydı. Aramızdaki yaş farkı o zaman için tabii ki bir sorundu ancak şimdi... Artık yirmi bir yaşında genç bir kadındım ve ah, ona baktıkça fark ediyordum ki hislerim on sekizdeki kadar yoğundu.

Beni hatırlamamış olması her ne kadar canımı sıkmış olsa da benimle aynı eyleme katılmak isteyebileceğini söylemesi, daha doğrusu onun da bir hayvan hakları savunucusu olduğunu öğrenmiş olmak dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

O sabah o sorgu odasından gülümseyerek ayrıldım. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünsem de onunla yıllar sonra karşılamak iyi hissetmeme neden olmuştu. İkinci karşılaşmamız da ilki kadar nahoş bir olay sebebiyle gerçekleşmiş olsa da... Yine de mutluydum.

Kaderin benim için ağlarını ördüğünü anlamam uzun sürmedi; haftalar sonra bir kafede sıra beklerken onu tekrar gördüm. Bir el omzuma dokundu ve güzel dudaklardan şu cümleler döküldü. "Nihayet seninle güzel bir tanışma hikâyemiz olacak."

Daha sonra bana, ikinci kez beni sorgu odasında gördüğünde hemen tanıdığını ve üç yıl önce beni neden kendisinden uzaklaştırdığını anlattı. O gün bir kahve içtik, kırk yıl hatırının olacağını bilmezken...

Birlikte çok eğlenerek zaman geçirmeye başladık. O bana ne gözle bakıyordu hiç bilmiyorum ama ben ona en başından beri kesinlikle alıcı gözüyle bakıyordum, hem de başka kimsenin böyle bakmasını istemeyerek... Biz birlikte kahveler içip konserlere gidip hayvan hakları gibi daha birçok masum canlının hakkını korumaya çalışırken o kötü gün gelip çattı. Babam iki yılın sonunda İzmir'e geldi.

Üniversitenin yurdunda beni bulamayınca yalanlarım bir bir ortaya çıktı ve kendimi daha önce hep huzur bulduğum evimde ilk kez ağlarken buldum. "Lütfen!" diye bağırıyordum babama. "Vurma!" Elleri yıllardır yaptığı gibi saçlarımı çekiyor, beni hiç sevmemiş gibi bana vurmaya devam ediyordu.

Sonra kapı çaldı, aklım geçmişe gitti ve ben yine Arden'in geldiğini sandım ama gelen başkasıydı, beklenmedik bir kurtarıcıydı.

Rüzgâr içeri girdi, beni görür görmez anladı ve hayatımın değişmesine sebep olacak o soruyu sordu: "Babanın geleceğini bana neden söylemedin, karıcığım?"

ŞİMDİ

Bir yalan üstüne kuruldu evliliğimiz, geçen iki yıla rağmen Rüzgâr'a neden o gün bana yardım ettiğini ve durumu kurtardıktan sonra bile benimle evlenmeyi kabul ettiğini hiç sormadım.

Rüzgâr beni babamın elinden kurtardığında benim onun dini nikâhlı eşi olduğumu söylemişti. Babam tabii ki bununla yetinmedi ve evliliğimizi resmiyete dökmemizi istedi. Rüzgâr bunu kabul etti ve biz resmi olarak evlendik. Babam memlekete döndükten sonra bile Rüzgâr benimle ilgilenmeye devam etti.

Aradan geçen zamana rağmen bugün bile Rüzgâr'la neden sahte de olsa bir evlilik yaptığımızı bilmiyordum. Onun istediği şey beni babamın gazabından korumak mıydı yoksa başka bir amacı mı vardı, emin değildim. O gün babam sakinleştiğinde ağzımdan akan kanı silen Rüzgâr'dı, bana pansuman yapan da oydu ama eğer tek istediği beni onun elinden kurtarmak ise babam İzmir'i terk ettikten sonra hayatımdan çıkabilirdi. Boşanmak o kadar zor bir şey değildi, hemen yapmasa bile geçen iki yıl içinde bunu elbette yapılabilirdi ama o bunu istemedi, ben zaten istemiyordum.

Benimle sadece kâğıt üzerinde evli olmasına rağmen bana hep saygı duydu. Beni önce ailesiyle tanıştırdı, sonra arkadaşlarıyla... Başka bir kadınla ilişki yaşamadığını anlayınca nedenler peşinde koşmayı bıraktım. Evet, bana âşık değildi ve belli ki olmayacaktı da... Ama sorun değildi, biz bu yalan üzerinde biraz daha yürüyebiliriz diye düşündüm.

"Kızım," deyince Kenan Amca, irkilerek ona döndüm. "Daldın gittin."

"Ah, evet," diyerek kendime geldim. "Öyle oldu."

Birlikte geçirdiğimiz bu iki yılda bana hiç dokunmamıştı. Daha önce hiç elimi bile tutmamış olan bu adam, beni yine anladı ve elini elimin üzerine koydu. Güzel, yeşil gözleri anlayışla kısılırken "Evlenmemiz gerekiyordu, evlendik," dedi sadece.

"Evlenmeniz mi gerekiyordu?" diye tekrarlayınca Demir, bizi yanlış anladıklarını düşünerek telaşa kapıldım.

"Tövbe tövbe," diyerek yanlış anladıklarını kanıtlamış oldu Yağız. "Tövbe estağfurullah."

"Olabilir canım," dedi Ekin bana destek olmak istercesine. Bizi gerçekten de yanlış anlamışlardı.

"Ne yani, siz şimdi yalnızca kâğıt üzerinde mi evlisiniz?" diye sordu Esin. "Yani mesela başkalarıyla sevgili olabiliyor musunuz?"

Rüzgâr farkında olmadan tuttuğu elimi sıktı. Bu gerginlik kalbimin hızlanmasına neden oldu.

"Olur tabii," dedi İdil. "Neden olmasın? Tam anlamıyla bir evlilik değil sonuçta. Birbirlerine karşı sorumlulukları yok."

Aslında İdil haklıydı, olması gereken buydu ama öyle olmamıştı ve Rüzgâr'ın çatılan kaşlarına bakılacak olursa olmayacaktı da...

"Ne zaman boşanıyorsunuz?" diye sordu Arden. Beni daha sonra kenara çekecek ve bu konuyu detaylıca anlatmamı isteyecekti. O hep böyleydi, kimseye olmasa bile ona karşı her zaman şeffaf olacağımı bilir ve sadece zamanını beklerdi.

"Henüz değil," dedi Rüzgâr. Bana döndü, onaylamamı bekledi. "Bir süre daha devam edeceğiz."

"Biz de öğrenebilecek miyiz nedenini?" diye sorunca Nil, gözlerim tekrar Rüzgâr'a kaydı.

Evet, Rüzgâr Tuğrul, söylesene, bir gün ben de neden benimle sahte bir evlilik yapmak istediğini öğrenebilecek miyim?

Nilperi'den,

Hepimizin merakla beklediği sorunun cevabını sanki ikisi de bilmiyordu. Özge beklenti dolu gözlerle Rüzgâr'a bakıyor. Rüzgâr ise kimseye açıklama yapma zorunluluğu olmadığını düşünüyor olmalı ki sessizliğini sürdürüyordu.

"Özel bir sebebi var belli ki," dediğinde Naz, konuyu kapatmamız gerektiğini anladık. İsteseler zaten anlatırlardı.

"Aman canım, ne özeli? Biz bizeyiz şurada," dedi Yağız ama masadaki yabancıları görünce mırıltılı bir ses çıkardı. "Kimseyle olmasa da benimle paylaşabilirsiniz sebebini."

"Neden?" diye sordu Rüzgâr. "Ne ayrıcalığın var senin?"

Yağız, "Hah!" diyerek güldü. Eliyle Rüzgâr'ı işaret ederek "Ne dediğini duydunuz mu? Duydunuz, değil mi? Bana ne ayrıcalığım olduğunu sordu," dedi dehşete kapılarak.

Berk gözlerini devirdi, Esin sohbetten ayrılmışa benziyordu, Demir sohbete zaten hiç katılmamıştı.

"Duyduk duyduk," dedi Ekin. "Koskoca Yağız Güçlü'nün ne ayrıcalığı olduğunu sordu."

Yağız gururla başını salladı, "Tanıştırayım," diyerek Rüzgâr'a döndü. "Bu filmin başrolü Yağız Güçlü ile konuşmaktasınız."

"Başrol?" derken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı Rüzgâr'ın ama kesinlikle küçümseyici değildi. Bu tavrını sevmiştim.

"Ohooo," dedi Yağız. "Sen de hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Ben şimdi nasıl sana bizim aslında bir filmin içinde

yaşadığımızı anlatayım, bu filmin de başrolünün bizzat ben olduğuma seni inandırayım?"

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Rüzgâr.

Yağız başını omzuna doğru yatırarak Rüzgâr'a baktı. Böyle yaparak bu soruya cevap bile vermesine gerek olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

"Bir dakika, bir dakika," dedi Kenan Amca. "Şimdi sizin imam nikâhınız var mı yok mu?"

"Elbette var," dedi Rüzgâr. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı, gerçek olmayan bir evlilik için neden dini nikâh kıyma gereği duymuşlardı ki?

"Bu nasıl iş, ben çözemedim vallahi," diye devam etti Kenan Amca. "Ama olsun, nikâhınız tammış." Bizler konunun değişmesini sağlamak üzereyken "Darısı İdil kızımla Berk haytasının başına inşallah," deyince konuyu kendisi değiştirmiş oldu.

Berk yediği reçeli öksürürken Ekin'in kaşları çatılmış, İdil'in suratında ise güller açılmıştı. Hem de ne güller...

"İdil'i ne zamandan beri tanıyorsunuz Kenan Amca?" diye sordu Esin kardeşi yerine.

"Dünden beri."

Baygın gözler Berk'e çevrildi, babasını kapıda görünce nasıl feleği şaşmışsa Ekin'e söylediği yalanı ona da söylemiş olmalıydı. Onu anlayabiliyordum, yatak odasında uyuyan yabancı bir kadını babasına başka türlü açıklayamazdı. Kenan Amca her ne kadar Özge'nin ailesi kadar muhafazakâr düşünce tarzıyla yaşıyor olmasa da bu konuda hassastı. Öyle ki lisedeyken Ekin'in Berk'in evine sadece ders çalışmak için bile gitmişliği yoktu. Kenan Amca bu ve benzeri bütün davranışları çok ayıplardı. Belli ki aradan geçen zaman ve büyümüş olmamız bile onun bu konuya bakış açısını değiştirmemişti.

"Daha yeni tanıdığınız bir kızla oğlunuzun evlenmesini istiyorsunuz, öyle mi?" diye inanamayarak sordu Naz.

"Yarın evlensin demiyorum ki. Adını koyalım istiyorum."

"Baba," dedi Berk öksürüklerinin arasından. "Bu konuyu seninle daha önce de konuştuk."

"Artık yaşın geldi," dedi itiraz istemez bir tonda. "Artık hepinizin yaşı geldi. Büyüdünüz, evlenip çoluğa çocuğa karışın."

"Ben daha büyümedim," dedi Yağız.

"Seni tenzih ederek söyledim zaten çocuğum," dedi Kenan Amca gülerek. Aramızda hâlâ en çok Yağız'ı seviyordu.

"Oh oh, iyi bari. Bir an damat olup gideceğim diye çok korktum."

"O günleri de göreceğiz inşallah ama senin biraz daha büyümen en hayırlısı olacak."

"Biz de büyümüş sayılmayız," dedi Esin.

"Yok yok, büyüdünüz, serpildiniz. Özellikle Nil kızım," diyerek dikkatleri üzerime çekti. "Yok mu gönlünü kaptırdığın biri, everelim seni."

"Olmaz," dedi biri. Hayır, biri değil, ikisi.

Arden ve Demir'in aynı anda karşı çıkması Özge'nin kıkırdamasına, benim kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ne demek olmaz?" diye sordu Kenan Amca.

"Nil de henüz büyümedi," dedi Arden.

"Küçülsün de cebime girsin," dedi Kenan Amca. "Kocaman kız olmuş işte."

"Yok yok," dedi Demir. "Olmamış olmamış."

Bıyık altından gülen Rüzgâr, "Nikâhta keramet var derler, neden arkadaşınızın kısmetini kapamaya çalışıyorsunuz?" diye sorarak daha ilk günden kendine iki azılı düşman edinmiş oldu.

"Cidden," diyerek kocasına destek çıktı Özge. "Bırakın da kız evlenip barklansın."

"Özge," dedi Arden, bakışları o kadar keskindi ki daha önce hiç Özge'ye böyle bakmadığına emindim. Öyle ki Özge bile buna şaşırarak suratındaki gülümsemeyi sildi.

"Esin kızım, seni unuttum sanma. Senin de..." diyordu ki "Kenan Amca," diyerek adamın sözünü kesti Demir. "Terbiyesizlik etmek istemem ama sen buraya bizi evermeye mi geldin?"

Kenan Amca elindeki çatalı masaya bırakırken suratında bu soruyu duyduğuna hoşnut olmadığını belirten bir ifade belirmişti. Berk, babasının bu tavrını neyin izleyeceğini bildiğinden gerildi. "Burada olduğunuzu bilmiyordum," dedi soğuk bir sesle. "Dün geceki kepazelikten sonra öğrendim."

"Kepazelik?" diye sordu Naz.

"Eve geldim, bir de ne göreyim? Kapıyı bana bir kız açıyor. İdil kızım, hiç gücenme, seni gördüğüm ilk anda kan beynime sıçradı. Berk'in tek gecelik..." derken sustu, "Tövbe tövbe..." diye devam etti. O sırada Berk yerin dibine giriyor, Ekin sanki başka dünyadaymış gibi tabağındakileri yemeye devam ediyordu. "Neyse ki sonra İdil kızım bana neyin ne olduğunu açıkladı da gönlüm feraha erdi. Sonra bu işe yaramaz geldi, gelmez olaydı... Bir içmiş, bir içmiş, sormayın... Eşek sudan gelinceye kadar dövecektim de İdil kızımın hatırına bir şey söylemedim."

"Yani size bizim burada olduğumuzu İdil mi söyledi?"

Başını sallayarak tekrar önündekilerden yemeye başladı. "Bir iki gün kalıp gidecekmişsiniz."

"Ya, tabii," dedi Ekin. "Üç günlük kaçamak için ev kiralamıştık zaten."

Kenan Amca'nın kaşlarından biri havalandı. "Ev mi kiraladınız?" Berk'e döndü, yeniden Ekin'e döndü. "Senin Antalya'da evin yok muydu?" Ve bir pot daha kırılmış oldu. Kenan Amca da son beş yılda Ekin'in neler yaptığını takip etmişti. Ancak Berk gibi özlemle değil, nefretle...

Ekin bu nefretten beslenir gibi, "Neden burada da bir evim olmasın ki?" dedikten sonra gülümsedi. "Sonuçta Berk burada."

Kenan Amca kalın bıyıklarını şöyle bir oynatarak Berk'e döndü. "Berk!" dedi geçmişten gelen tanıdık sesiyle. "Konuşalım mı biraz?"

Baba oğul salonu terk edince "Aferin sana," diyerek Ekin'e döndü Demir. "Adam hoşlanmıyor senden işte, neden üzerine gidiyorsun?"

Ekin omuz silkti. "Bana ne."

"Bence iyi yaptı," diyerek Ekin'e destek çıktı Naz.

"Kendine yakışanı yaptı, evet," dedi İdil sinir bozucu bir gülümsemeyle.

"Sen neden hâlâ bu evdesin?" diye soran ise Yağız'dı. "Bitmedi mi sahte sevgilicilik oyununuz?"

"Farkında değilsin sanırım ama Kenan Amca beni Berk'in müstakbel eşi sanıyor. Yani tatlım, bir süre daha buradayım."

"Sen ne zaman gidiyorsun?" diye soran Arden'di, gözleriyse Rüzgâr'ın üzerindeydi.

"Hayrola, varlığım seni rahatsız mı etti?"

Arden burnundan soluyarak Özge'ye baktı. "Onunla dönecek misin sen de?"

"Hayır, sizinleyim."

"Biz aslında sana gelmeyi planlıyorduk," dedim, kendi planımı dile getirerek.

"Biliyorum. Berk aradı beni, şu sahte sevgilicilik oyunundan bahsetti. İşin içinden çıkamadığını, yalanı ortaya çıktığında ne yapacağını bilemediğini falan söyledi. Sanırım çevirdiği oyunlar patlayınca onu yolculuğa dahil etmeden bana geleceğinizi sanıyordu..." Kendi kendine güldü. "Kıramadım ve siz bana gelmeden ben size geldim."

"Adama bak, arkamızdan nasıl işler çevirmiş."

"Arkamdan," dedi Ekin.

"Senin arkan bizim de arkamızdır, çiçeğim," dedi Demir.

"Doğru söylüyorsun, fındık kurdu," dedikten sonra, "Git ve döv onu," diye devam etti.

Kıkırdamaya başladığımızda masadaki üç yabancı bu halimizi yadırgıyordu. Arden şüpheli gözlerini Rüzgâr'da tutmaya devam etti. Demir bizim gibi gülmek yerine kaşlarını çattı, "Kı-

zım, kaç defa söyleyeceğim bana milletin içinde fındık deme diye..." diye sitem etti.

"Yakışıyor ama..." dedi Esin gülümserken.

"Yahu, sen yapma bari pamukşekerim..."

Esin'in gülümsemesi parlarken yanımda oturan Arden'in karnına dirseğimi geçirdim, "Bakışlarınla insan öldüremezsin." diye fısıldadım.

"Ne?"

"Rüzgâr'ı diyorum, öldürmek gibi bir planın varsa harekete geçmen gerek."

"Yok öyle bir planım."

"O zaman adama onu öldürecekmişsin gibi bakmayı kes."

"Öyle bakmıyorum."

"Hı hı," dedim alayla. "Beni bugün öpen de sen değildin zaten."

Bakışları hızlıca bana döndü, öfkesi artık bendeydi. "Kim, biri mi öptü seni?" Başta şaka yaptığını zannettim, sonra onun dışında biriyle daha öpüşüp öpüşmediğimi gerçekten sorduğunu anladım.

"Zeki bir adamsın, hayranlık duyulacak kadar mantıklı ve sağduyulusun. Ama bazen, nadiren de olsa aptalın teki olabiliyorsun. Berk'ten bile daha fazla..."

"Berk'ten bile mi daha fazla?" diye tekrarladı. "Bak, bunu hakaret olarak algılarım."

İçeri tekrar Kenan Amca ve Berk girince tatlı atışmamız son buldu. Berk'in suratındaki korku lise yıllarındaki gibi değildi. Ama Kenan Amca her zamanki kadar gergindi. Masadaki çayından son bir yudum aldı, "Akşam görüşürüz çocuklar," diyerek evden ayrıldı.

"Bu neydi şimdi?" diye sordum kapı çarpılarak kapatıldığında.

Berk, babasını yolcu edip aramıza tekrar döndüğünde "İdil, senin gösterin vardı sanki," dedi.

"Hayır, bugün paydos günümüz," dedi İdil ama Berk'in bakışlarını görünce başını sallayıp "Doğru, vardı," dedi. İstemeyerek de olsa önce salondan sonra evden ayrıldı.

"Neden öyle gönderdin kızı?" diye sordu Ekin. "Bozuldu."

"İdil'in bozulması çok da umurunda sanki," dedi Berk ters ters.

"Konu İdil değil ki. Evinde misafir ettiğin birine, hele ki aptalca oyunlara alet ettiğin bir kadına bu şekilde davranamazsın."

"Duyarını sonra kasarsın Ekincim," dedikten sonra Arden'e döndü Berk. "Konuşmamız gerek."

"Konuşalım."

"Yalnız."

Arden oturduğu yerden kalkmak üzereydi ki "İkimiz değil," dedi. Anladık ki lisedeki toplantılarımızdan birine ihtiyacı vardı.

"Naz yabancı değil."

"Rüzgâr da her şeyi biliyor," dedi Özge. "*Her şeyi*," diye vurguladığında donup kaldık. Bir polis memuruna yıllar önce işlediğimiz suçtan bahsetmiş olamazdı, değil mi?

"Her şeyi derken?" diye sordu Yağız. Korkudan titriyordu.

"Sorun yok," dedi Rüzgâr. "Özge'yi mutsuz edecek bir şey yapmam." Yani demek istiyordu ki işlediğiniz suçu bilmeme rağmen sizi hapse tıkmayacağım çünkü bunu yaparsam sahte karım mutsuz olur ve ben onu mutsuz etmek istemiyorum. İyi ama neden?

"Niye ki?" diye sordu Yağız. Bunu hepimiz merak ediyorduk ama üzümünü ye bağını sorma demek bizim için daha iyi olacaktı.

"Peki," diyerek pes etti Berk. Kahvaltı masasını toplamadan bırakıp oturma gruplarına geçtik. Her birimiz koltuklardaki ve sandalyelerdeki yerlerimizi aldığımızda Berk derin bir nefes aldı. "Babamın buraya gelmesinin asıl nedeni Altınsoylarmış."

"Altınsoy?" dedi Naz. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmış, en az bizim kadar korkmuş görünüyordu.

"Altınsoylar yıllar sonra ilk kez İstanbul'da bir iş almışlar. Babamlar da onları iş üstünde yakalamayı planlıyorlarmış."

"Ne işi bu?" diye sorarken en az Naz kadar gergindi Arden.

"Bilmiyorum, sormadım."

"Baban sana başka bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?"

Arden ve Demir'in bakışları kesişti, sonra Naz'a döndüler. Naz elindeki telefonla birlikte salondan ayrıldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Yağız, şimdi hiç olmadığı kadar ciddiydi.

"Ona anlatmadınız mı?" diye sordu Rüzgâr.

"Sırası değil," diye fısıldadı Özge.

"Hayır," diye reddettim. "Bence tam sırası."

Arden de başını sallayarak Özge'nin tarafında olduğunu gösterdi. "Şimdi hiç sırası değil."

"Neyin ya, neler oluyor?"

Naz telaşla içeriye girdi. "Ayarladım," diye bildirdi Arden'e, bunun üzerine Arden başını sallayarak bize döndü. "Toparlanın. Ankara'ya gidiyoruz."

"Ne?" dedim şaşkınca. "Bu da nereden çıktı?"

"İstanbul artık güvenli değil," dedi Arden.

"İyi ama neden?" diye sordu Esin. Kaşlarını çatarak "Altınsoylar yüzünden mi? O dava beş yıl önceydi," diye devam etti.

"O dava kapanmadı," dedi Demir.

"Nasıl yani?"

"Katil bulunamadı."

"Ama Burak'ı bizim öldürmediğimizi herkes biliyor," dedi Yağız. "Unuttunuz mu, o gün bizim hakkımızda *kimsenin suçu yok* dediler," dedikten sonra sırıttı. "Suçlu olduğumuz halde."

"Bu seni eğlendiriyor mu?" diye kızdım.

"Eh, yani," dedi Yağız. "O gece işlenen cinayet, bizim suçumuzun fark edilmesini engelledi ve hiçbirimiz ceza almadan olay kapandı gitti. Tereyağından kıl çekmek bile daha zorlayıcı olurdu."

"O gerçekten bilmiyor," dedi Rüzgâr şaşkın şaşkın. Belli ki o da her şeyi bilmiyordu. "Neden anlatmadınız ona?"

Yağız'ın yüzü düştü, yaşadığı kafa karışıklığı suratına yansırken "Bana neyi anlatmadılar?" diye sordu, bana baktı. "Nil? Arden'le bana anlatacağınız konudan mı bahsediyor?"

"Evet."

Omuzları hayal kırıklığıyla düştü. "Ne yani, hamile değil misin gerçekten?"

"Ne?" diye çığlık attılar.

"Ne hamilesi lan, ne diyorsun sen?" diye bağırdı Demir.

"Sakin olun, yanlış alarmmış."

"Arkadaşlar, sizin bomboş konular hakkında konuşmanız ve bunu saatlerce hiç sıkılmadan sürdürebilmeniz genel olarak keyifli oluyor ama şu an değil. İnanın şu an hepimiz tehlikede olabiliriz. Acele etmeli ve bir an önce Ankara'ya dönmeliyiz," diyerek araya girdi Naz.

"Neden?" diye sordum. "Anlatın."

"Asıl bana anlatın. Neyi sakladınız benden?" dedikten sonra gözlerini kıstı Yağız, her birimize teker teker baktı, sonunda gözleri Arden'de durdu ve "Hayır," dedi hayal kırıklığıyla. Keşke saf olduğu kadar aptal da olsaydı. Ama değildi, anlamıştı işte. "Bana bunu yapmış olamazsınız."

"Senin için yaptık," dedi Arden. Daha fazla inkâr edemezdik, bu gerçeği ondan daha fazla saklayamazdık.

"Benim için mi hapse girdin?" diye sorduktan sonra "Ve bana bunu söylemedin, öyle mi?" diye sitem ederek devam etti. "Ben Amerika'da günümü gün ederken sen hapis köşelerinde çürüyordun, öyle mi?" Artık sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Bunu neden yaptınız? Ben ister miydim böyle olmasını sanıyorsunuz?"

"O okulda okumak istiyordun," dedim. "Arden'i aldıklarını öğrenseydin okulunu bırakıp dönecektin."

"Tabii ki dönecektim!"

"Biz de bunu bildiğimiz için senden gizledik."

"İyi bok yediniz!" diye bağırırken ayağa kalkmış, salonda volta atıyordu. "Sonra da dağıldınız, değil mi? Kimse birbi-

riyle görüşmedi bir daha. Ekin ve Berk bile bu yüzden ayrıldı."

"Bu yüzden mi ayrıldık, yoksa başka bir sebepten mi, belirsiz," dedi Ekin.

"Biz Nil'le görüşmeye devam ettik," dedi Demir.

"Esin'le de görüşmeye devam etmişsiniz," dedim fırsattan istifade ederek. "Arden de hapisten çıktıktan sonra ne hikmetse hepimizi yok sayıp Özge'yle ve seninle görüşmek istemiş."

"Bana birbirinizle görüştüğünüzü ve konuştuğunuzu söylemiştiniz. Yalan mıydı hepsi?" diye sordu Yağız.

"Demir'le nadiren görüşüyordum ben," dedi Esin.

"Ben de Arden'le sadece bir kez görüştüm," dedi Özge. "Berk'le de ara sıra konuştuğum oldu."

"Ben kimseyle görüşmedim," dedi Ekin. "Konuşmadım da."

"Ben de kimseyle görüşmedim," dedi Berk. "Sadece Özge'yle konuşuyordum, bir kez de Esin'le konuştuk."

"Esin mi?" diye şaşırdı Ekin. Kardeşine yönelttiği bakışlarında hayal kırıklığı mı daha baskındı yoksa şaşkınlık mı bilmiyordum. "Bana neden söylemedin? Ayrıca ne konuştunuz?"

"Seni sordum. Nasıl olduğunu."

Ekin kahkahalarla gülmeye başladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Beni kısa mesajla terk ettiğin yetmezmiş gibi bir de kardeşime mi sordun halimi hatırımı?" Öfkeyle Esin'e döndü. "Sen de ona nasıl olduğumu mu anlattın?"

"Kısmen."

"Siz neden görüşmeye devam ettiniz?" diye sordu Yağız, Demir'le bana bakmaya devam ederken.

"Çünkü o beni terk etmedi," dedi Demir.

"Ne?" diye şaşkınca sordu Ekin.

"Ben hiçbirinizi bırakamazdım, bırakmadım da... Hepiniz öyle ya da böyle çekip gittiniz, mesajlarıma da aramalarıma da cevap vermediniz. Ama Nil kaldı ve biz de görüşmeye devam ettik."

"Biz seni terk etmedik Demir," dedi Özge. "Biz o gecenin bizde bıraktığı izlerden kaçtık."

"Arden'in hapse girmesi hepinizi çok etkiledi, hissettiğiniz suçluluk duygusu sizi birbirinizden uzaklaştırdı," dedi Naz. "Ama hepiniz o kadar bencildiniz ki ne suçunuzu itiraf ederek Arden'le birlikte hapse girdiniz ne de Arden'in sizi istemediğini söylerken bile en çok size ihtiyacı olduğunu anlayabildiniz..."

Naz'ın sözleri o kadar doğruydu ki bu canımı acıttı, hepimizin canını yaktı. Konuşan ise Yağız'dı. "Arden hapse girdi ve siz onu ziyarete bile gitmediniz mi?"

"Bizi istemediğini söylemişti," diyerek kendini savundu Esin.

"Ve siz de tamam mı dediniz?" derken Yağız'ın hissettiği hayal kırıklığını Arden tam beş yıl boyunca hissetmişti. Belki hâlâ hissediyordu. "Ben olsaydım..."

"Sen olsaydın, gelirdin ziyaretime, görüşe çıkmak istemeseydim de ne yapar eder karşına çıkmamı sağlardın," dedi Arden, yüzünde ıstırap dolu bir gülümseme vardı.

Yağız'ın gözleri yaşlıyken dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Koğuşuna kadar gelirdim, gelemiyorsam bir suç işler öyle girerdim yanına."

"İtirafçı olurdun yani," dedi Naz.

"Tabii ki! O suçu Arden tek başına işlemedi, hep birlikte işledik ve benim içindi. Biri yakalanıp hapse tıkılacaksa bu ben olmalıydım, Arden ya da bir başkası değil."

"Vay be," dedi Naz. "İstediğinde gerçekten de mantıklı düşünebiliyormuşsun."

"Ben hep mantıklı düşünürüm, sadece mantıklı davranmayı sevmiyorum o kadar..." dedi Yağız, sonra aynı ciddiyetle Arden'e döndü. "Onları neden görmek istemedin? Seni yalnız bıraktıkları için mi?"

İşte bu sorunun cevabını hepimiz çok merak ediyorduk. Nefesler tutuldu, Arden'in sonunda gerçeği açıklayacağını anla-

dım. "Altınsoylar yüzünden... Benden istedikleri bir şey vardı, size dokunsunlar istemedim."

"Ne istiyorlardı?"

"Alabildiler mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedikten sonra "Naz'ın babası olmasaydı çoktan ölmüştüm ben," dedi.

"Naz'ın babası ne alaka?"

Yağız adım atmayı kesmiş, bizim gibi nefesini tutmuştu. Arden ise zor da olsa "İlk yıllar pek iyi geçmedi," diye itiraf ederek içini açtı. Bu kadar kapalı kutu olması bizi derinden etkilerken gözlerim buğulanmış, nefes nasıl alınır unutmuştum. "Üçüncü yılımın ortalarına doğru artık Altınsoyların sabrı kalmamıştı, beni öldürmeye karar vermişlerdi. Bir iki defa denediler, öldüremediler ama birkaç hafta hastanede yattım. O ay koğuşa yeni biri gelmiş, koğuştakiler onu koğuşun ağası bellemiş, olan biten her şeyi anlatmışlar. Döndüğümde biraz hırpaladı beni ama sonra koruması altına aldı."

"O otel de Naz'ın babasınındı," dedi Demir.

"Hapisten çıktıktan sonra Altınsoyların peşime düşeceğini ve iş bulamayacağımı düşünüyordu. Otele gidersem güvende olacağımı söyledi. Benden istediği tek şey adamları beni korurken benim de kızına gözüm gibi bakmamdı." *Demek Naz bu yüzden bizimle gelmek zorundaydı. Naz'ın babasına canını borçluydun ve bu yüzden terazinin diğer ucunda ben olduğumda bile Naz'dan vazgeçemiyordun...* "Ben de kabul ettim. Aslında hapisten çıktıktan sonra sizinle görüşmek istiyordum çünkü artık peşimi bırakırlar sanmıştım. Ama çok geçmeden öyle olmadığını öğrendim."

"Zarar görmesinler diye onlardan uzak durdun," dedi Naz ve bize dönerek gülümsedi. "Sizi hep çok özledi," dedikten sonra bana baktı. "Hep çok sevdi."

"Ve biz onu yalnız bıraktık," dedi Yağız ağlamaya başladığında.

"Kendinizi suçlu hissetmenizi istemiyorum," dedi Arden. "Olması gereken buydu, öyle oldu."

"Arden," dedi Yağız. "Neden bir hayatın yokmuş gibi davranıyorsun?"

"Ne?"

"Arkadaşlarını sırf onlara zarar gelmesin diye kendinden uzaklaştırmışsın. Kim bilir senden ne çok nefret etmişlerdir çünkü misal ben, bizi bırakıp gittiğini duyduğumda sana çok kızmıştım. Eh, sonra ne olmuş? Adamlar senin peşini hapiste bile bırakmamış, küçücük bir suç yüzünden neredeyse öldürüyorlarmış seni. Ölümle burun buruna gelmişsin, uğruna hapis yattığın arkadaşların dışarıda hayatını yaşarken sen canını kurtarmaya çalışıyormuşsun. Bana söylememişler bile. Sırf hayallerimi bir kenara bırakıp sana yoldaşlık etmek isterim diye bana söylememişler. Ve sen tüm bunlara olması gerekiyordu diyorsun. Farkında değilsin ama benim hayallerim yüzünden senin hayatından beş yıl çalındı."

"Senin için değer," dedi Arden.

"Yapma!" diye bağırdı. Onu ilk kez Arden'e, hepimize karşı bu kadar kızgın görüyordum. "Bunu kendine de bize de yapma! İnsan olduğunu hatırla."

"Ben böyle iyiyim," diyerek kestirip attı Arden.

"Bu yüzden mi yıllardır aşkını içine gömüyorsun?"

Karmakarışık bir haldeyken Arden'e döndüm. Yağız'ı gözyaşlarına boğan bu konuyla Arden'in âşık olup olmamasının ne ilgisi vardı ki? Arden'in bitmek tükenmek bilmeyen fedakârlığı ile aşk hayatının ne ilgisi olabilirdi?

"Artık gitmemiz gerek," diye hatırlattı Naz. "Bizi bulabilirler."

"Hatırlatmakta fayda var, ben polisim," dedi Rüzgâr.

"Kusura bakma ama bunun bize bir faydası yok," dedi Arden.

"O zaman karımı da alır evime dönerim. Bizimle gelen gelir, gelmeyen başının çaresine bakar."

"İkiniz gidebilirsiniz ama kalanlar benimle gelmek zorunda."

"Neden?" diye sordu Esin.

"Çünkü sizi biliyorlar."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye merakla sordum.

"Ankara'dayken peşinde biri olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı.

"Altınsoylardan biri miydi?" diye şaşkınca sordum, tüylerim ürpermişti. Bana çok yaklaşmışlardı ve biz tüm bu süreçte hiçbir şey bilmiyorduk.

"Tabii ki onlardan biriydi. Başka kim olacak?"

"Daha sonra bizi apar topar yola çıkardın," diye hatırlattım. "Yoksa sen..." Bu kez hayal kırıklığıyla gözleri dolan bendim. "Bu yolculuğa katılma sebebin bu muydu? Bizi onlardan korumak mı?" Oysa ki ben, benimle olmak istediği için katıldığını sanmıştım.

"Evet."

"Tehlike geçtiğinde otele geri dönecektin." *Beni bırakıp gidecektin.*

"Tehlike devam ediyor. Lütfen artık uzatmayın ve toparlanın, kalanını yolda anlatırım."

"Ben gelmiyorum," dedi Yağız. "Nasıl beş yıl önce bensiz hapse girdiysen şimdi de bensiz kaç kurtar kendini."

"Yağız," dedi Arden. "Saçmalama."

Başını iki yana salladı, ardından bana döndü. "Bu yolculuğun en başında sana ne sorduğumu hatırlıyor musun?"

"Var mısın diğerlerini de bulmak için yola çıkmaya?" diyerek onun cümlesini tekrarladım, gözlerimden bir damla yaş aktı.

Başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı, "Bulamadık," dedi. "Kimse bıraktığım gibi değil. Hiçbiriniz sevdiğim o insanlar değilsiniz artık."

"Bize kızgın olduğunun farkındayız ve seni anlıyoruz da... Ama şu an değil Yağız, şu an bunu yapmamalısın," dedim.

"Ben bu yolculuğa yıllar önce benim için suç işleyen arkadaşlarımı bulmak için çıktım," dediğinde ağlıyordu. "Ve şimdi öğreniyorum ki yıllar geçtikçe birimizi hapiste unutacak, diğer-

lerini yok sayacak kadar değişmişsiniz," diye devam ettiğinde fark ettiğimiz gerçek hepimizi mahvetmişti.

Biz, önce birbirimizi sonra kendimizi unutmuştuk. her yeni şehir önce birbirimizi sonra kendimizi bulmaya yaramalıydı ama belli ki bu da olmamıştı.

Bizim gibi ağlayan Yağız kolunun tersiyle gözyaşlarını silip "Abim bana yalnızca arkadaşlarımla oyun oynamam gerektiğini öğütlemişti, sizler benim arkadaşım değilsiniz," dedi. Abarttığını ve hep yaptığı gibi sadece on dakika sonra sakinleşerek bizi affedeceğini sanıyorduk ki "Artık oyun oynayamayız," diyerek evi terk etti.

"Abisi," dedi Naz kısa süre sonra. "Git peşinden de getir onu."

Arden başını sallayarak peşinden gitti. Yağız'ın abisi Arden'di.

Esin de benim gibi ağlayıp sızlanıyordu. Özge'nin gözleri dolu doluydu ve kocasından destek alıyordu. Ekin bile şimdi kendini gözyaşı dökmemek için zor tutuyordu. Berk kaskatı kesilmişti. Demir öfkeden kuduruyordu. Hepimiz öğrendiğimiz gerçekleri sindirmeye çalışıyor, ne yapacağımızı bilmiyorduk. Bu acı gerçeklerle yola nasıl devam edebileceğimizi bilmiyorduk. Kafamız karışık, ruhumuz darmadağındı.

Fakat bizi asıl mahveden şey, Arden'in aramıza döndükten sonra "Yağız yok, gitmiş," demesi oldu.

38. YOL:
"BENİ KENDİNDEN KURTAR"

Esin'den.

İnsan hiç tatmadığı duyguların hayaliyle yaşardı. Kurduğu düşlerin bir gün gerçek olacağı ümidine sarılırdı.

Ben öyle değildim. Ben hiç tatmadığım duyguların hayalini kurmazdım. Düşlerimin gerçek olmayacağını bilirdim. Çünkü her masalın bir kahramanı vardı ve benim kahramanım hiçbir şeyin farkında değildi. Belki bir şey olur diyerek çıkmıştım bu yola. Bir şeyler değişir, beni görür, görmese bile hisseder... Bu yolculuğa çıkmamın tek nedeni oydu. Fakat onun gözü beni hâlâ görmüyordu.

"Yağız'ı mı düşünüyorsun?" diye sordum, bizi yeniden bir araya getirenin yokluğunu hissederek.

Nefesini dışarı verdi. "Yağız'ı..." dedi dalgın bir sesle. "Bizi..." Kalbim bir elektrik akımına kapılmış gibi çarptı. Biz derken ikimizden bahsediyor sanmıştım. Aptallığım acıyla bir gülümseme kondurdu yüzüme. "Geçmişi."

"Demir..." İsmini telaffuz etmeyi ne çok severdim. Çünkü ancak o zaman dönüp bana bakardı. "Kendine bu kadar yüklenme, lütfen."

Sessiz kalarak sigara paketine uzandı. Yağız'ın gittiğini öğrendikten hemen sonra balkona çıkıp sigara yakmıştı. Onu yalnız bırakmak istemediğim için peşine takılmıştım ama görünen

o ki faydam olmuyordu. Hiç konuşmamıştı benimle. Zaten hiç konuşmazdı. Ona iyi gelmiyordum ki ben. *Gelemiyordum.*

"Bana da versene bir tane." Kaşlarını çatarak bana döndü. Nihayet dikkatini çekebilmiştim. "Ver işte."

"Hayır."

"Neden sigara içmeme bu kadar karşısın?"

"Zehirlenmeni istemiyorum da ondan."

"O zaman sen de içme. Ben de senin zehirlenmeni istemiyorum."

Badem gözlerini bana çevirdi. Usul usul beni izledi bir süre. "Anlamadın mı?" diye sordu, her şey açıkça ortadaymış gibi. "Ben zaten zehirliyim."

Buruk bir tebessümle baktım ona. İçinde gözyaşları vardı ama o, bunu fark edemezdi. Beni hiç görmemişti ki şimdi gözyaşlarımı görebilsin...

DOKUZ YIL ÖNCE

"Ağlama kızım ya," derken yüzünü buruşturmuştu. "Ağladığın zaman daha çirkin oluyorsun."

"Çirkin mi?"

"Evet."

"Çok mu?"

"Çok değil."

"Sevilmeyecek kadar çok mu peki?"

Kaşlarını çattı, sandviçini yarım bırakıp meyve suyundan bir yudum aldı. "Sevilmeyecek kadar mı?" diye düşünceli bir sesle tekrarladı. "Kalp güzelliğe bakarak mı çarpıyor?"

"Çarpmıyor mu?"

Sandviçinden koca bir ısırık daha aldı. "Cık. Öyle olsa herkes mankenlere âşık olurdu."

Düşündüm ve mantıklı geldi. Kalbimiz güzelliğe aldansaydı, en güzeli için çarpardı. Gerçek aşk bu olmamalıydı.

"Sil şimdi o gözyaşlarını. İştahımı kaçırıyorsun."

Kaşlarımı çatarken gözyaşlarımı siliyordum. "Yalancı! Senin iştahını hiçbir şey kaçıramaz. Aynaya baksana bi' sen. Dombili baykuş olmuşsun da haberin yok."

"Dombili baykuş mu?" diye hayret edercesine sordu. "Bi' de baykuş?" Kıkırdamaya başladığımda sırıttı. "Bak, güldürdüm seni."

"Gülmem için mi yaptın?"

"Herhalde kızım."

"Yani çirkin değil miyim?"

"Değilsin," dedikten sonra boştaki elini saçlarıma uzattı. "Pamukşeker kadar tatlısın."

"Pamukşeker mi?" diyerek burnumu kırıştırdım. Bu da nereden çıkmıştı?

"Ben pamukşekeri çok severim. Bana yasak ama olsun, seviyorum." Son lokmasını da yutup sandviç kâğıdını avucunun içinde buruşturdu, birkaç metre ilerideki çöp kovasına attı. "Basket!"

Küçük şeylerle mutlu olabilen biriydi Demir. Zor olan onu mutsuz etmekti. Fakat ne hikmetse son zamanlarda onu hep mutsuz görüyordum. "Neden yasak?" diye sorarken alacağım cevabın bununla ilgili olacağını düşünüyordum.

"Ailem biraz manyak." Birkaç ay önce evlatlık verildiği ikinci ailesinden bahsediyordu. Onlara henüz alışamamıştı ve söylediğine göre onların da Demir'e alışabildiği yoktu. Mutsuzluğu bu yüzden olabilirdi. "Eve şeker sokmuyorlar."

"Dışarıda ye o zaman."

"Olmaz."

"Neden?"

"Kızarlar."

"Bilmezlerse kızamazlar," diyerek göz kırptım.

Ama o başını iki yana sallamaya devam etti. "Olmaz, yapamam."

o ki faydam olmuyordu. Hiç konuşmamıştı benimle. Zaten hiç konuşmazdı. Ona iyi gelmiyordum ki ben. *Gelemiyordum.*

"Bana da versene bir tane." Kaşlarını çatarak bana döndü. Nihayet dikkatini çekebilmiştim. "Ver işte."

"Hayır."

"Neden sigara içmeme bu kadar karşısın?"

"Zehirlenmeni istemiyorum da ondan."

"O zaman sen de içme. Ben de senin zehirlenmeni istemiyorum."

Badem gözlerini bana çevirdi. Usul usul beni izledi bir süre. "Anlamadın mı?" diye sordu, her şey açıkça ortadaymış gibi. "Ben zaten zehirliyim."

Buruk bir tebessümle baktım ona. İçinde gözyaşları vardı ama o, bunu fark edemezdi. Beni hiç görmemişti ki şimdi gözyaşlarımı görebilsin...

DOKUZ YIL ÖNCE

"Ağlama kızım ya," derken yüzünü buruşturmuştu. "Ağladığın zaman daha çirkin oluyorsun."

"Çirkin mi?"

"Evet."

"Çok mu?"

"Çok değil."

"Sevilmeyecek kadar çok mu peki?"

Kaşlarını çattı, sandviçini yarım bırakıp meyve suyundan bir yudum aldı. "Sevilmeyecek kadar mı?" diye düşünceli bir sesle tekrarladı. "Kalp güzelliğe bakarak mı çarpıyor?"

"Çarpmıyor mu?"

Sandviçinden koca bir ısırık daha aldı. "Cık. Öyle olsa herkes mankenlere âşık olurdu."

Düşündüm ve mantıklı geldi. Kalbimiz güzelliğe aldansaydı, en güzeli için çarpardı. Gerçek aşk bu olmamalıydı.

"Sil şimdi o gözyaşlarını. İştahımı kaçırıyorsun."

Kaşlarımı çatarken gözyaşlarımı siliyordum. "Yalancı! Senin iştahını hiçbir şey kaçıramaz. Aynaya baksana bi' sen. Dombili baykuş olmuşsun da haberin yok."

"Dombili baykuş mu?" diye hayret edercesine sordu. "Bi' de baykuş?" Kıkırdamaya başladığımda sırıttı. "Bak, güldürdüm seni."

"Gülmem için mi yaptın?"

"Herhalde kızım."

"Yani çirkin değil miyim?"

"Değilsin," dedikten sonra boştaki elini saçlarıma uzattı. "Pamukşeker kadar tatlısın."

"Pamukşeker mi?" diyerek burnumu kırıştırdım. Bu da nereden çıkmıştı?

"Ben pamukşekeri çok severim. Bana yasak ama olsun, seviyorum." Son lokmasını da yutup sandviç kâğıdını avucunun içinde buruşturdu, birkaç metre ilerideki çöp kovasına attı. "Basket!"

Küçük şeylerle mutlu olabilen biriydi Demir. Zor olan onu mutsuz etmekti. Fakat ne hikmetse son zamanlarda onu hep mutsuz görüyordum. "Neden yasak?" diye sorarken alacağım cevabın bununla ilgili olacağını düşünüyordum.

"Ailem biraz manyak." Birkaç ay önce evlatlık verildiği ikinci ailesinden bahsediyordu. Onlara henüz alışamamıştı ve söylediğine göre onların da Demir'e alışabildiği yoktu. Mutsuzluğu bu yüzden olabilirdi. "Eve şeker sokmuyorlar."

"Dışarıda ye o zaman."

"Olmaz."

"Neden?"

"Kızarlar."

"Bilmezlerse kızamazlar," diyerek göz kırptım.

Ama o başını iki yana sallamaya devam etti. "Olmaz, yapamam."

"Neden? Bir kereden de bir şey olmaz ayrıca."

"Affetmezler," dedi şiddetle karşı çıkarak. "Zaten sonra da bırakıp giderler," diye cılız bir sesle devam ettiğinde ne demek istediğini anlamamıştım. Meyve suyu şişesini de çöpe attıktan sonra bana döndü. "Sen neden zırıl zırıl ağladın bakalım?"

"Ben..." dedim ama devamını getiremedim. Nasıl söyleyebilirdim ki? Ekin'e söz vermiştim, aile gerçeğimizden kimseye bahsetmeyecektik. Ama bir yandan da... O, Demir'di... Demir sır tutabilirdi, değil mi? "Ben..."

"Başımı şişirmenin cezası olarak anlatmak zorundasın, kaçışın yok," dedi sert olmaya çalışarak ama çatallı çıkan sesi beni güldürmüştü. Israrcılığını sürdüreceğini bildiğimden ve bundan ziyade ona bunu anlatmayı gerçekten istediğimden olsa gerek pes edip başımı salladım.

"Ela var ya... Babası arabayla bıraktı okula. Ben de kıskandım."

"Arabasını mı?"

"Babasını, aptal!"

Omzuna vurduğumda sarsılmadı bile. "Bir an araba diyeceksin diye çok korktum. Onu verebilecek güçte değilim şu an."

"Anlamadım."

"Sana bir araba alamam çünkü param yok. Ama istersen baban olabilirim çünkü dağ gibi yüreğim var." Yumruk yaptığı eliyle göğsüne vurarak kocaman sırıttı.

"Ne?"

"Yani yalancıktan, gerçekten değil tabii. Eğer Ela babasına sarıldığında sen de kendi babana sarılmak istersen, koşup bana..." diyordu ki beklemeden ona sarıldım, güldüğünü hissettim ama ben ağlıyordum.

ŞİMDİ

O gün Demir ağladığımı görmedi, beni görmediği tek gün de zaten o gün değildi.

Babam gitmişti. Bizi çok acı bir şekilde terk etmişti ve ben hayatım boyunca babamda görmek istediğim sevgiyi başkalarında arayıp durmuştum. Demir'de o sevgiyi gördüğümü düşünerek kendimi ona çekilmekten alıkoyamamıştım. Çünkü babasından göremediği sevgiyi başka erkeklerde arayan kızlardan biri de bendim.

Demir'e karşı olan hislerimin samimiyetinden emin olamamamın nedeni de buydu. Demir'in bana yaklaşımını mı seviyordum yoksa sevdiğim şey Demir'in kendisi miydi, bilmiyordum. Ona karşı olan duygularımın tam olarak ne olduğundan bugün bile emin değildim. Aşk mıydı bu, takıntı mı, yoksa sadece sevgi mi, bilmiyordum. Hislerimi ne kendime ne de ona itiraf edebiliyordum. Ne diyecektim? Demir, ben sana âşığım, ama bu aşk gerçek olmayabilir mi?

O gün Demir bana öyle bir teklifte bulunmasaydı ve ben o günden sonra babamı her özlediğimde ona koşmasaydım yine de ona bu kadar bağlanmış olur muydum?

Bütün bunlar hiç yaşanmamış olsaydı ben yine de Demir diye ağlar mıydım?

Ben ona hiç bakmamış olsaydım onun Nil'e nasıl baktığını yine de görür müydüm?

O gün ona sarılmamış olsaydım kalbim yine de şimdiki kadar çok acır mıydı?

"Neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda gözyaşlarımın yine benden habersiz akmaya başladığını anlamış oldum.

"Yağız'a üzüldüm," diye yalan söyledim.

"Ağlama," dedi hep yaptığı gibi. "Ağladığında çirkin oluyorsun."

Bekledim ama bana sarılmadı. Daha önce her ağladığımda bunu söyler ve sarılırdı. Ne değişmişti? Neden şimdi sarılmamıştı bana? İçimdeki hıçkırarak ağlama isteği artınca gözlerimi kaçırdım. "Olur," dedim gözyaşlarımı silerken. "Ağlamam."

Kendi gözyaşlarımı yine kendim sildim. "Pamuk şekersin sen," diye hatırlattı. "Pamuk şekerler ağlamamalı." *Çünkü o zaman tadına acı karışır ve sen de öylesini sevmezsin.*

Nemli gözlerle ayağa kalktım ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. Beni durdurmak istemedi. Birkaç küçük adımdan sonra salondaydım. Karşılaştığım manzara pek iç açıcı değildi. Koltuğa yığılıp kalmış gibi oturan Berk'in boynu bükük tü. Nedendir bilinmez, Yağız'ın çekip gitmeleri en çok Berk'i etkiliyordu. Özge de kocasının yanına oturmuş, sessizliğe gömülmüştü. Odanın içinde volta atan Arden'di. Düşünceli görünüyordu, bir çözüm yolu arıyor olmalıydı. Onu sakinleştirmeye çalışan Naz'dı. Kızları merak ederek koridora çıktım, tahmin ettiğim gibi ikisi de mutfaktaydı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sorarak içeri girdim.

"Yağız'a pasta," dedi Ekin, ocaktaki kremayı karıştırırken.

"Döndüğünde onu pastayla karşılamazsak çok üzülür," dedi Nil. O da bir köşede çikolataları kırıyordu.

Yağız'ın bize küstüğü ilk seferde Arden ona bizimle barışması için çikolata almıştı. İkinci küslüğünde onu çikolatayla kandıran Demir'di. Ve sonra bu bizim rutinimiz haline geldi. Bizimle barışması için onu hep çikolatayla kandırdık. Fakat tabii ki Yağız bir süre sonra bunu suiistimal etmeye başladı. Sırf ona çikolata alalım diye bize küsmeye yer arar oldu. Bugün başkaydı. Derdi çikolata değildi. Ekinler yine de aynı numarayı denemek istemişlerdi.

"Sen neden ağladın?" diye sorduğunda Nil, neden buraya geldiğimi hatırladım.

"Duygulandım," diyerek omuz silktim. "Aslında senden bir şey isteyecektim."

"Tabii."

"Demir pek iyi görünmüyor. Onunla biraz konuşabilir misin?"

"Ben mi?" diye şaşırdıktan sonra "Sen neden konuşmuyorsun ki?" diye sordu.

Çünkü o zehir olduğunu düşünüyor, bana merhem olduğunun farkında değilken.

Nilperi'den,

"Peki," dedim anlayışla. "Bir de ben deneyeyim."

Çikolataları masaya bırakıp ellerimi hızlıca yıkayıp kuruladıktan sonra mutfaktan ayrıldım. Salona girdiğimde Arden'i odada dört dönerken buldum. Onu görmezden gelip Demir'e gitmeliydim, yapmam gereken şey buydu, biliyordum. Ama gönlüm razı gelmedi.

Yanından geçmek üzereyken adımlarımı durdurdum. "Yorulmadın mı?" Aniden bana döndü. Cevap vermek yerine bileğimden tuttuğu gibi beni çekelemeye başladı. Şaşkın adımlarla peşinden sürüklendim.

Küçük odaya girdiğimizde "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Ne için?"

Bu sefer de küçük odada sıkıntıyla yürümeye başladı. "Bütün bu olanlar. Sakladığım şeyler."

Yağız'ın sözleri aklıma gelince "Bunu neden yapıyorsun?" diye tekrarladım. "Asıl kızgın olan sen olmalısın, biz değil."

Duraksadı, gerginliği sürerken aklını yoran düşünceleri sıralamaya başladı. "Anlatmamı çok istedin. Neden sizi istemediğimi, Naz'ın kim olduğunu, neler yaşadığımı ve senden neden uzak durduğumu..."

"Sen de anlatmadın," dedim yarasına tuz basarak.

"Kızmadın mı?"

"Kızdım. Tabii ki kızdım ama artık seni anlayabiliyorum. Bütün bunları bizi korumak için yaptığını zaten biliyordum. Nedenini bilmiyordum, artık onu da biliyorum."

Tam karşımda durdu. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten."

"Ama bilmediğin daha çok şey var, sizden saklamak zorunda kaldığım başka şeyler de var," dediğinde merak duygusu tüm bedenimi kapladı, onu yine soru yağmuruna tutmak istesem de kendimi tuttum.

Dudaklarım hafifçe gülümsedi, bir adım yaklaştım ona. "Sorun değil," diye fısıldadım. "Zamanı geldiğinde anlatırsın."

İçi rahatlamış gibi nefesini verdi. Derin bir nefes aldı, bütün kötülükler geride kalmış gibi gülümsemeye çalıştı. Beni öpeceğini sanıyordum ki o, "Bana bir kez sarılır mısın?" diye sordu.

Kirpiklerimi kırpıştırdım, şaşkın ve bir o kadar da mutluydum şimdi. Reddetmedim onu, yılların özlemiyle kollarımı boynuna doladım. Belimden tutarak beni kendine doğru çekti, yüzünü saçlarımın arasına gizledi. Kokusunu içime çektiğimde yolculuğun başından beri yapmamız gereken tek şeyin bu olduğunu anlamış oldum. Bedenlerimiz değildi sarılan, kalplerimiz birbirine tutunmuştu sanki.

"Geçti," diye yalan söyledim.

"Geçti," dedi, aslında hiçbir şeyin geçmediğini çok iyi bilirken. "Güzelim," diye devam etti içten gelen o yumuşacık sesiyle. "Benim güzel perim..."

Yağız haklı olsaydı, gerçekten de bir filmin içinde yaşasaydık, sonumuz gelsin isterdim. Filmin sonu tam şu an olmalıydı ki hiç olmazsa ikimiz için sonsuza kadar mutlu oldular diyebilirlerdi. Henüz açığa çıkmamış sırlar, affedilmemiş hatalar

ve hatırlanması gereken anılar olsa da ben yine de bu anı, birbirimize hasretle sarıldığımız bu anı, bizim sonumuz olarak görmek isterdim.

Ne yazık ki Yağız yanılıyordu, biz bir filmin içinde değildik ve gerçek hayattaki insanlar için mutlu son diye bir şey yoktu. Bu gerçek sarsıcı bir biçimde kendini yeniden gösterdi. Arden, telefonuna gelen bildirim sesiyle benden uzaklaşmasa bile telefonu ısrarla çalmaya başladığında pes etmek zorunda kaldı. Çatık kaşlarla telefonunu kulağına götürdü, duyduğu her ne ise yüzünün rengi değişti. Donup kaldı, tek kelime edemedi ama bana bakmaya devam etti.

Gözlerindeki yenilgiyi gördüm, çaresizliği... Ve telefonunun ekranına baktım. Mesaj olarak gönderilen, Yağız'ın fotoğrafıydı. Elleri ve ayakları iplerle birbirine bağlanmış, ağzı bir bantla kapatılmış olan Yağız'ın fotoğrafı...

39. YOL:
"HİKÂYEM BİTMEDİ"

Yağız'dan,

Bir çocuğun kalbi kırıldığında ruhu yara alırmış. Yaralar bedende iz bırakırken ruhu kanatmaya devam edermiş. Benim ruhum ilk yarasını beş yaşındayken almıştı.

Naz, çocukluk anılarının zamanla unutulduğunu söylemişti. Benim yaşantımın her anını zihnimde tekrar ve tekrar döndürdüğümü bilmeden. Nedenini bilmiyordum, anlamıyordum ama o küçücük bedenimle çektiğim acıları dün gibi hatırlıyordum.

Anılarımda yer almayan şey, bu leş gibi kokan yere nasıl geldiğimdi. Öyle bir kokuydu ki bu, sanki biri pis çoraplarını ortalığa atmamış, ağzıma sokmuştu. Karşımda koca göbeğini kaşıyarak yemek yiyen iki adam vardı. Yan yana oturmuş, aralarındaki plastik masanın üzerindeki yemekleri kemiriyorlardı.

"Pardon, bakar mısınız?" diye seslendim, muhtemelen bir binanın bodrum katındaydık. Terk edilmiş bir depoda da olabilirdik tabii. Kaçırıldığımı anlamıştım, nedenini anlamaya çalışıyordum.

"Oo," dedi daha iri olan sakallı adam. "Uyandın mı?"

"Yok, hâlâ uyuyorum."

"Ne dedi bu şimdi?"

"Boş ver."

"Boş vermeyin, n'olur az da olsa dolu olan iki kap yemek bana da verin," diye sızlandım. Fidyecilerse de fidyeciliklerini bilmelilerdi. İnsan insanı kaçırıyorsa bile aç bırakmamalıydı.

"Durumun farkında değilsin galiba."

Algıda problem yaşadığımı anlayarak arkadaşına döndüm. "Bana da yemek verin. Midem sırtıma yapıştı. İnsaf be!"

"Sana dedim kafasına öyle sert vurma diye..."

İşte bu taşma noktasıydı. Başroller kaçırılmaya değer insanlardı ancak hiçbir figüran bir başrolün kafasına vurmaya cüret edemezdi. "İnşallah o yediğin köfte boğazında kalır da ölürsün!"

Ettiğim bedduaya sadece güldüler. "Sen iyisi mi bizimle laf yarıştıracağına kendi haline yanmaya başla."

"Ne varmış halimde?" diye umursamaz görünmeye çalışarak sordum. Kirli zeminle temas eden sadece yanağım değildi. Cenin pozisyonu almış halde yatıyordum ve kollarım arkamdaydı, bileklerim tek bir düğümle birbirine bağlanmıştı. Doğrulmam ya da sırtüstü yatmam şimdi pek mümkün görünmüyordu. Bu beni daha da sinirlendirdi çünkü ben yalnızca sırtüstü yatmaktan keyif alırdım. "N'olurdu ellerimi arkamda değil de önümde bağlasaydınız? Ben böyle nasıl uyuyacağım şimdi?"

Ağızlarındaki lokmayı çiğnerken birbirlerine baktılar ve sofra adabından yoksun olan, "Anlaşıldı, kafamızı sikecek bu bizim," dedi.

Ellerim çabuklukla hareket etmeye devam ederken "İplerden bir kurtulayım, o zaman görürsünüz siz nerenizi sikeceğimi," dedim. Ama fısıldayarak.

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden önce

"Çok ayıp," dedi Özge. "Bir daha duymayayım böyle kelimeler."

Kaşlarımı oyunbozan bir tavırla çatıp "Ama Berk de küfrediyor!" dedim.

"Berk küfrediyor diye mi küfrediyorsun sen?" diye kızdı Ekin.

"Evet," dedim dürüstçe. Ne de olsa o Berk'ti, eylemlerini önceden düşünerek planlayan, ancak ve ancak sonuçları yararlı olabilecek gibiyse harekete geçen İdol Berk.

"Kıt mısın sen?" diye sordu Özge. "Yok mu senin aklın da hep Berk'e uyuyorsun?"

Ona gözlerimi bayarak baktım. "Karşında koskoca Türkiye birincisi Yağız Güçlü var. Sence yok mudur aklım?"

"Berk'i örnek almayı acilen bırakmalısın," dedi Esin.

"Sen de sigarayı," diye yapıştırdım cevabı. Fırsatları yakalamadan edemiyordum.

"Ben sigara içmiyorum ki."

Esin'e dik dik baktım. Neyse ki Nil her zamanki gibi esprime gülmüştü de boşa gitmemişti. Kolumun altına aldım onu. "Bir tanemsin, biliyorsun değil mi?" diye sordum. İnci gibi dişlerini göstererek sırıttı.

"Kuralım mı artık şu planı?" diye sorunca Arden, suratımdaki ışıltılı olduğuna emin olduğum gülümsemem anında silindi.

"Arkadaşlar," diyerek ciddileştim. Nadiren de olsa bu hayat ciddiye alınacak kadar değerli olabiliyordu. "Bunu yapmak istediğinize emin misiniz?"

Birbirlerine bakarlar ya da gözlerini kaçırırlar sandım ama kimse tereddüde düşmedi. Kararlılıkla başlarını salladılar, gözleri sadece bendeydi. Bana olan bu koşulsuz sevgilerinin nedeni bu filmin başrolü olmam mıydı yoksa bir yan rol olsam da beni bu kadar çok severler miydi, merak ediyordum ama şimdi buna kafa yoracak değildim.

"Senin için değer," dedi Arden, çocukluk yıllarımızda söylediği gibi. O benim abimdi, ben ise onun kardeşiydim.

Kan bağımız yoktu belki ama biriyle kardeş olman için onunla aynı soydan gelmen de gerekmiyordu zaten.

"Öyleyse başlayalım," diyen Demir, Berk'in aksine hiçbir eyleminin sonunu düşünmez, sadece kim için ne için olacağına bakardı. Benim içindi ya, bu yetiyordu ona. Bu yüzden Arden'den sonra ikinci ve son abim de oydu.

"Plandan bahsederken cıvıklık yaparsan kafanı koparırım," dedi Berk, yine gerçekçi olmayan bir sözle beni tehdit etmişti. Benimle uğraşmayı seviyordu. Bazen kırıcı olabiliyordu ama o lafları beni üzmek için söylemediğini bildiğimden sorun etmiyordum. Onunla uğraşmaya ben de bayılıyordum.

"Evet Yağız, tek bir espri bile yapayım deme sakın!" dedi Esin, onu güldürmemi ne kadar sevdiğini unutmuş gibi. Onu hüzünlü bulduğum anlar olurdu, yanına giderdim ve sayemde kahkahalara boğulurdu. Amacım onu boğmak olmazdı tabii ama gülüşü bana da hayat verdiğinden bunu yapmaya devam ederdim.

"Elimin tersindesin, ona göre!" dedi Özge, neyse ki o vardı da terbiye sınırımı aşmaktan geri durabiliyordum. Ben sınırsız bir çocuktum, büyüyememiştim ve bu gidişle pek büyüyebileceğimi de sanmıyordum ama Özge bir abla gibi bana yol gösteriyordu. Onunla yürüyebildiğim için şanslıydım.

"Uğraşmayın çocuğumla!" diye kızan Ekin'di. Kraliçe gibi gördüğüm tek kadın oydu; ulaşılması zor, saygın, güzellikle donatılmış bir kraliçe.

Kolumun altında kalmaya devam ederken kollarını belime dolayan Nil ise benim anne edasını bulduğum kişiydi. İçten gülümsemesi ve o güzel çikolata kokusuyla bana huzur veriyordu. Nil'in konuşmasına bile gerek yoktu, anneler çocukları hiç konuşmasa da onları anlardı.

Ya da ben böyle olsun istiyordum... Çünkü benim annem beni hep susturmuş ama hiç anlamamıştı. Küçük ağzım hep kapatılmış, gözyaşlarım hep yok sayılmıştı.

ŞİMDİ

"Ben buna ne yapacağımı biliyorum," diyen sakallı ise beni anlamak istemeyenlerdendi.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Hayır, bunu yapmayın!"

"Başka türlü susacağın yok senin!" derken adam bana doğru ilerliyordu.

"Özür dilerim!" diye bağırdım küçük bir çocukken yaptığım gibi. "Bir daha konuşmayacağım. Söz veriyorum, bir daha hiç konuşmayacağım." Adam yakarışlarımı duymazdan gelerek bandı çekti. "Lütfen!" dedim akan gözyaşlarımla. "Lütfen, beni öldürme!"

Afallayarak duraksadı çünkü belli ki susturularak büyümüş olmanın ölümden beter olduğunu bilmiyordu.

Nilperi'den.

Kaybetme korkusunu derinlerde hissettiğinizde yapabileceklerinizin sınırı yokmuş gibi gelir. O kişiyi ya da şeyi kaybetmemek uğruna asla dediğiniz ne varsa yapabilecekmişsiniz gibi hissedersiniz. Ancak bazen olmaz. Arden'i kaybetmek üzere olduğumda korkularım beni sarmaladı ve ben hiçbir şey yapamadım. Ona gidemedim bile. Yağız'ı kaybetmek üzere olduğumuzu öğrendiğimizde ise korkmamıştım çünkü artık ne yapabileceğimi ben bile bilmiyordum.

"Ben gideceğim," demiş olsa da Arden, onu tek başına göndermeyeceğimizi biliyordu. Yağız'ı kurtarmak hepimizin göreviydi.

"Ben de geliyorum," dedi Demir. "İtiraz istemiyorum."

Naz ve Rüzgâr'ı bu işe karıştırmadan hep birlikte gidebilirdik. Ancak Naz "Eğer kabul ederseniz... Ben de gelmek isterim," diyerek bizi şaşırttı.

"Özge'nin başı derde girebileceği için bu işe polis karıştırmayalım. Özge'nin kocası olarak ben de geliyorum," dedi Rüzgâr, o da itiraz istemiyordu.

"Aslında polisle işbirliği yaparak oraya gitmek daha akıllıca olur," dedi Naz.

"Beş yıl önceki dosya tekrar açılırsa bu kez Arden hariç herkes hapse girer."

"Neden açılsın ki?" diye sordu Berk. "Sorguya çekilirsek başka bir hikâye anlatırız onlara." Tereddüt eden gözlerini Arden'e çevirdi.

"Demek bana yaptığımız gibi yalan bir hikâye anlatacaksınız yine..." dedi Rüzgâr.

"İyiyiz bu konuda. Yine yapabiliriz."

"İyi olduğunuz bu konu, içinizden birinin dört yıl hapis yatmasına neden oldu," diye hatırlattı.

"Arkadaşlar," diye seslendim. "Her ne yapacaksak çabucak işe koyulsak iyi olur. Yağız daha fazla dayanamaz." Belki ağzını kapatmamış olsalardı dayanabilirdi ama yapmışlardı. Onu susturmak isteyerek ağzını bantlamışlardı.

"Nil haklı," dedi Esin.

Kontrolü ele almak isteyen Demir, gözyaşları döken bize döndü. "Şimdi hepiniz zırlamayı kesin ve arabalara binin."

"Bu işi tek başıma halletmeliyim," diye tekrarladı Arden. "Yağız şimdi benim yüzümden bu halde."

Bir ışık çaktı zihnimde, dakikalar önce konuştuğumuz konuyu anımsadım. Ne demişti Arden? *Bilmediğiniz başka şeyler var.* Sebebi bu muydu? "Yağız neden kaçırıldı Arden?" diye sordum zihnimi kurcalamaya son vererek. "Bu adamlar bizden ne istiyor?" diye açık açık sordum.

Arden cevap vermek yerine gözlerini kaçırdı ve Naz'a baktı. Naz anlayışla başını sallayarak ona izin verdi. Bu beni şaşırtmaktan öte kalbimi kırdı. O adamların neden peşimizde olduğunu biz bilmiyorduk ama Naz biliyordu, öyle mi? Arden'in içini

rahatlatabilecek kadar ona yakındı, öyle mi?

Yine de beni asıl hayal kırıklığına uğratan şey, "Artık anlatabilirsin," diyen kişinin Özge olmasıydı. "Her şey için çok geç olsa da artık herkes gerçeği öğrenmeli."

Kimimiz gözyaşlarıyla, kimimiz şaşkın bakışlarla, kimimiz ise öfkeyle yanıp tutuşarak bir açıklama beklerken "Peki," diyerek nefesini verdi Arden. "Anlatacağım," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

Anladım ki artık yolun sonundaydık ve yolun sonu hiç iyi görünmüyordu.

40. YOL:
"HİÇ KİMSENİN GÜNAHI YOK"

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen sonra

Kaçıncı olduğunu bilmediği bir sefer daha kendini bir sorgu odasında bulduğunda kaşları çatıktı.

Aslında korkmuyordu çünkü bu durum artık onun normali haline gelmişti; bir şeyler oluyor, bir şekilde bir suç işliyor ve sonunda kendini yine bu odada buluyordu ama yakalanmıyordu, hiç yakalanmamıştı, bu yüzden kalbi diğerlerininki gibi hızla atmıyor ya da midesine kramplar girmiyordu. Rahat bir oturuşla sırtını geriye yaslamış, onu sorguya çekecek komiseri bekliyordu.

Biliyordu, emindi; buradan hep birlikte çıkıp gideceklerdi. Hiç kimsenin günahı yok diyeceklerdi ama onlar günahkâr olduklarını hep bilecekti.

Kimsenin zarar görmeyeceğine emindi. Yine de içlerinden birinin ne halde olduğunu merak ediyordu. Nilperi'nin iyi olup olmadığını düşünmeden edemiyordu çünkü diğerleri onun en yakın arkadaşıydı ama Nilperi öyle değildi. Nilperi başkaydı; onun ilk aşkıydı. Ansızın hayatına girmiş, önce ilk aşkı sonra arkadaşı ardından ailesi ve sonunda her şeyi oluvermişti. Ne yazık ki genç kızın bundan haberi yoktu çünkü onu unutmuştu.

O, her zaman unutulan ve terk edilen olmuştu.

Nilperi'yi tanıdıktan, onu sevdikten, onu herkesten ve her şeyden çok sevdikten sonra kalbi umutla çarpmıştı. Nilperi'nin onu seveceğini, hiç unutmayacağını ve bir kez olsun terk etmeyeceğini zannetmişti ama onu Nilperi de unutmuştu. Yine de genç kıza kırgın ya da kızgın hissetmiyordu çünkü ne şekilde olursa olsun, kız yanında olmasa bile kızın iyi olduğunu bilmek ona yetiyordu.

Kapının aniden açılmasıyla derin düşüncelerinden sıyrılarak gözlerini gelen kişiye çevirdi. Komiser Rüzgâr Tuğrul ağır adımlarla ilerlerken genç adam yumruklarını sıkmıştı. İşte başlıyorlardı.

"Evet," dedi adam kendisi için çektiği sandalyeye oturduktan sonra. "Arden Koral, söyle bakalım, cinayet saatinde ne yapıyordun?"

Arden kaşlarından birini kaldırırken söze nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu. *Cinayet,* demişti karşısındaki komiser. *O gece o evde bir cinayet işlenmişti.*

"O gece o eve seni kim davet etti?"

"Esin," dedi dürüstçe cevap vererek. "Esin Uysal, o gece o evde parti yapılacağını söyledi, okuldakiler gidiyor diye ben de gittim."

"O halde ev sahibini de tanıyor olmalısın."

"Yani," diye ağzında geveledi. "Esin'in sevgilisiymiş."

Evinde parti veren çocuk Esin Uysal'ın sevgilisiydi ve o geceki partiye onları davet eden Esin'di. Aylar önce kurulmuştu plan ve zaten Esin de bu plan doğrultusunda evin sahibiyle sevgili olmuştu.

"Kurbanın kim olduğunu bilmiyorsundur şimdi sen," deyince komiser, Arden yalnızca başını sallamakla yetindi fakat biliyordu, kimin nasıl öldürüldüğünü çok iyi biliyordu. "Burak Altınsoy," dedi komiser. "O gece üç bıçak darbesiyle öldürüldü."

Arden Koral da çok iyi biliyordu ki o gece, onların suç işledikleri o evde biri öldürülmüştü ve bu sekiz gencin sorguya alınma sebebi cinayet şüphelisi olmalarıydı.

Kimsenin gerçeklerden haberi yoktu, herkes o gece o evde işlenen cinayetin peşine düşmüştü; çalınan yüklü miktarda paranın değil.

•

"Burak mı?" diye sordu genç kız. "Benim sevgilim olan Burak mı?" Birkaç saat önce yediklerinin ağzına geldiğini hissetti, neredeyse kusacaktı. "Üç... Üç bıçak darbesiyle!"

•

"Şaka. Şaka değil mi?" diye sordu Özge. "Kamera şakası olmalı."

•

"Hayır," dedi Yağız. "Daha bana motosiklet sürmeyi bile öğretmemişti..."

•

"Burak..." dedi Ekin kaşlarını kaldırarak. "Nasıl öldürülmüş dediniz?"

•

"Üç bıçak darbesi," dedi Berk. "Üç."

•

"23:37'de neredeydin?" diye sordu komiser.

Genç kız düşündü, ezbere bildiklerini ne de kolayca unutmuştu öyle!

"Ben..." dedi Esin. "Ben bilmiyorum..."

"Düşün!"

•

"Düşünüyorum," dedi Özge. "Bana biraz zaman vermeniz gerek."

"Zaman yok," dedi komiser. "O gece o evde tam kırk bir öğrenci varmış, zaman yok!"

•

"Sadece öğrencileri mi sorguluyorsunuz?" diye sordu Yağız. "Ya cinayeti işleyen evden biriyse?"

"Kendi ailesinin mi Burak'ı öldürdüğünü düşünüyorsun?"

"Ya da evin çalışanlarından biri. Neden sadece parti için o eve gelenleri sorguluyorsunuz ki?"

•

"Partiye katılanların hepsini tanıyor muydun?"

"Hepsini değil," dedi Ekin. "Nasıl hepsini tanıyabilirim ki?"

"Kardeşin Esin, Burak'ı nereden tanıyordu?"

"Okuldan."

"Severler miydi birbirlerini?"

•

"Bunun ne önemi var?" diye sordu Özge.

"Aranızda Burak'tan hoşlanmayan var mıydı?"

•

"Hayır," diye yalan söyledi Demir. "Hepimiz severdik."

•

"İyi çocuktu," dedi Berk aslında Burak'ı hiç tanımazken.

•

"Demek 23:37'de Esin sevgilisinin değil senin yanındaydı..." dedi komiser, ona gözünü bile kırpmadan bakan Demir'e.

•

"Evet. Evet, Demir'leydik," dedi Esin telaşa kapılarak.

Neler oluyordu böyle? Kız, çaldıkları para için kendini savunacaktı, bu da neydi şimdi? Cinayet mi? Üstelik bir süredir takıldığı sevgilisinin cinayeti!

•

Kız duraksadı, planı bozan kimdi bilmiyordu. Komiser yem atmış olabilirdi, oltaya gelirse her şey mahvolurdu.

"Nilperi?" diye sordu komiser.

"Nil," diye düzeltti Nilperi. "Nil'i kullanıyorum." Çünkü o yalnızca babası için bir periydi, bunu çok küçük yaşlarda acı bir şekilde öğrenmişti.

•

"Nil, seninle olduğunu söyledi. Aslında yanınızda biri daha varmış..." Duraksadı komiser ve oltanın ucunu gözledi.

"Demir vardı," dedi Arden. "Üçümüz birlikteydik ama sonra o yanımızdan ayrıldı."

•

"Esin'e bakmaya gittim," dedi Demir. "Çok içmişti, merak ediyordum."

•

"Dakikası dakikasına hatırlayamıyorum," dedi Nilperi. "Evet, üçümüz birlikteydik ama sonra bi' an Demir yoktu, nereye gittiğini bilmiyorum."

•

"Peki ya sen neredeydin?"

"Ben mi?" diye gülerek sordu Yağız. "Kalabalığın arasındaydım, striptiz dansı için boşuna eğitim almadım herhalde."

"Ne?" diye şaşkınca sordu komiser. "O gece partide striptiz mi yaptın?"

•

"Evet," diyerek güldü Ekin. "Çok sarhoştu, çıkıp yaptı. Ama Yağız bu, delidir ne yapsa yeridir derler ya, hah, tam da o!"

"İlginç."

•

"Nesi ilginç pardon?" diye sordu Özge. "Erkekler striptiz dansı yapamaz mı? Ne bu cinsiyetçi yaklaşımlar böyle!"

"Sakin ol."

•

"Sakinim," dedi Berk ama hiç öyle görünmüyordu.

"Pek öyle görünmüyor," dedi komiser.

Berk'in alnındaki ter damlalarını görebiliyordu ve bacaklarını nasıl salladığını... Karşısındaki çocuk henüz reşit bile sayılmazdı ve korktuğu aşikârdı.

"Eğer bir şey biliyorsan şimdi söyle," dedi komiser.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Berk.

•

"Bilmiyorum," diyerek plana sadık kaldı Arden.

•

"Bilmiyoruz," dedi diğerleri, gerçekten de cinayete dair hiçbir şey bilmezken.

Onlar sekiz kişiydi, o gece bir suç işlediler.

Aylarca bir plan üzerinde çalıştılar. Bu plana göre Esin, okulun en zengin çocuklarından biriyle sevgili olacaktı; önce onun kalbine sonra evine sızacaktı. Öyle de oldu; Esin Burak'ı hiç sevmedi ama Burak Esin'i çok sevdi. Ölüm sebebi bile Esin'di.

Kalabalık bir parti düzenlenecekti, maskelerle eve gireceklerdi ve herkesin deli gibi eğlendiği bir anda, tam 23:34'te evin büyük kasasından ihtiyaçları olan parayı çalacaklardı. Bu para, Yağız'ın hayalleri içindi; Yağız Amerika'da okumak ve büyük adam olmak istiyordu, onu aşağılayan annesine de onu hep hor gören akranlarına da günlerini gösterecekti, artık hem sevilen hem sayılan hem de zengin bir adam olacaktı. O kadar zengin olacaktı ki arkadaşlarına bile sonunda o bakacaktı.

Yağız'ın hayalleri uğruna, kendi hayatları zaten tepetaklak olmuş durumdayken böyle bir suça kalkıştılar. Yedi çocuğun kalbi, masum bir çocuğun hayatını kurtarmak üzere attı. Belki en başında bu işe girme sebepleri yalnızca Yağız'ın hayalleri değildi ama sonunda hepsinin kalbi yalnızca Yağız için bir olmuştu.

Onlar sekiz kişiydi, o gece bir suç işlediler ama içlerinden biri, paraları çalmalarından yalnızca üç dakika sonra bir cinayete tanık oldu. Burak Altınsoy cinayetine.

ARDEN KORAL

YAZ UYKUSU

0:56 3:13

ARDEN KORAL'IN
ÇALMA LİSTESİ

"Üzgünüm Bu Defa Pek Hoş Değil Konu" - İkiye On Kala
"Ankara'yla Bozuşuruz" - Perdenin Ardındakiler
"Gökyüzüm Siyah Olsa Da" - Ne Jupiter
"Beni Hatırladın mı" - Cem Adrian, Birsen Tezer
"Bunca Zaman Sonra Nasılsın" - İkiye On Kala
"Haberin Yok Ölüyorum" - Duman
"Bana Öyle Bakma" - Teoman
"Uyu Bebeğim" - Anıl Emre Daldal
"Seni Uyurken İzlemek" - Sedef Sebüktekin, Canozan
"Nefes Bile Almadan" - Redd

41. YOL:
"UYU BEBEĞİM"

Arden'den.

DÜN GECE

Nefesi boynuma çarpan kadındı nefesimi kesen. Ayakta durmakta zorlanan, kollarımın arasından her an kayıp gidecekmiş gibi duran kadındı bütün bunlara katlanmama neden olan.

"Nilperi," diye seslendim kapıyı aralayıp onunla birlikte içeri girerken.

Berk'i babasına teslim ettikten sonra eve dönmüş, olup biteni düşünmek ve çözmek için uğraşırken sabahı etmiştik. Diğerleri çoktan odalarına çekilmişken Nil'i uyutmak bana kalmıştı. *İyi ki...*

Uykulu gözlerini kaldırıp "Hım?" diye karşılık verdi, bu hallerini ne çok seviyordum.

"Üzerini değiştirmen gerek." Rahat bir şeyler giymeli ve öyle uyumalıydı. Kırmızı elbisesi onu daha çok istememe neden olurken bir an önce o elbiseden kurtulmalıydı.

"Sen değiştirsene," dediğinde afalladım. Elbiseden benim mi kurtulmamı istiyordu?

Bana uyardı, hem de epey bi' uyardı. Bunu büyük bir zevkle yapardım. Tabii, şartlar başka olsaydı... "Olmaz," dedikten sonra onu çift kişilik yatağa yatırdım.

Örtünün üzerine sırtüstü yattıktan sonra gözlerini açtı, kıstı, "Yoksa korkuyor musun?" diye sordu.

"Neyden?"

Sırıttı. "Elbiseyi çıkardıktan sonra olacaklardan."

Nil'in çakırkeyif halleri dudaklarımın içtenlikle kıvrılmasına neden olsa da bazen tehlikeli olabiliyordu. Beni hep mi bu kadar çok arzuluyordu yoksa bütün bunlar bir oyun muydu, bilemiyordum. Ona karşılık vermek istesem de yapmıyordum çünkü bütün o düşlenenler o kendindeyken yaşansın istiyordum.

"Bekle," dedim saçlarını altından alarak.

Ardından hiç istemesem de Nazların kaldığı odaya döndüm. Uyuduklarını bilmeme rağmen kapıyı çaldım, neyse ki Naz çok içmemişti de uyanıktı. "Nil'e uyurken giyebileceği bir şey verir misin?" diye sordum.

İsteğim onu şaşırtsa da başını salladı, bana asırları andıran bir sürenin sonunda beyaz, üzerinde yeşil yapraklar olan bir pijama takımıyla döndü. "Nil'in galiba."

Beyaz takımı elime aldım, "Bunu giymesine yardım eder misin?" diye sordum.

Beni kırmayıp önce uykusundan sonra odasından ayrıldı, Nil'in uyukladığı odaya girip ben dışarıda beklerken Nil'i o kırmızı elbiseden kurtarıp beyazlara bürüdü. Odadan ayrıldığında ise "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi.

"Bilmiyorum," diye dürüst oldum.

"Eğer sonuna kadar gitmeyeceksen ona umut verme," dedi. "O iyi biri."

"Biliyorum," diye fısıldadım, bunu en iyi ben biliyordum.

Elini kaldırıp yanağıma koydu, başparmağıyla daha önce birçok kez morarmış elmacık kemiğimi okşadı. "Eğer sonuna kadar gidemeyeceksen kendine de umut verme," dedi. "Sen de iyi birisin."

Gitmek üzereydi ki "Naz," diye seslendim. "İyi ki varsın." Gülümsedi, uyumak için odasına girdi.

Aklım karmakarışık halde odaya döndüm. Nil yatağın tam ortasında bağdaş kurup oturmuştu. Kollarını göğsünde çapraz-

lamış, kaşlarını çatmıştı. Canını sıkanın ne olduğunu merak ederek "Hey, ne oldu?" diye sordum.

"Neden beni Naz soydu Arden?"

Sırıttım. "Sen iyice edepsizleşmeye başladın ama he."

Omuz silkti, aynı pozisyonda oturmaya devam etti. Yanına yaklaşıp yatağın diğer köşesine geçtikten sonra "Uyumayacak mısın?" diye sordum.

"Nasıl uyuyabilirim? Uykum kaçtı bir kere."

"Hım," dedim düşünceli bir ifadeyle. "İstersen ben seni uyutabilirim."

"Sahi mi?" diye sordu sevinçle.

Başımı salladım, hızlıca yatağa yattı ve benim de yanına uzanmamı bekledi. İstediğini yaparak yanına kıvrıldım ama ben onun aksine omzumun üstüne yattım. Ellerimden biri hareketlenerek saçlarını buldu ve o güzel kıvırcık saçlarını okşamaya başladım.

"Masal mı anlatacaksın yoksa şarkı mı söyleyeceksin?" diye heyecanla sordu.

"Bilmem," diye mırıldandım. "Ne istersen?"

Düşündü, düşündü. "Aslında..." dedi aynı düşünceli sesle. "Kalbinin sesi en güzeli," dedikten sonra bana yaklaşıp kulağını kalbime dayadı. "En güzel masal da en güzel şarkı da senin kalp atışların."

Bana yakınlığı, soluduğum kokusu ve sandalyenin üzerindeki o daracık kırmızı elbisesi düşüncelerimin yönünü değiştirirken kalbimin hızı attı. Kan akışım da aynı oranda hızlanıyordu.

"Oha," dedi bir anda. "Kalbin patlayacak gibi."

Gerçek endişesi gülmeme neden olunca başını kaldırıp bana baktı, dudaklarım alnının sadece biraz ötesindeydi. Kollarımla onu sarmalamıştım. Ben gülümsemeye devam ederken yine rahat durmadı ve ayaklarından destek alarak bedenini kıvırdı, sanki ben hiç farkında değilmişim gibi bana doğru kayarak yaklaştı. Artık dudaklarım alnının değil, dudaklarının sadece biraz ötesindeydi.

"Nilperi," diye fısıldadım.

"Sadece senin için," dedi babasını yok sayarak.

Bu kez ondan önce davranıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım, elleri bunu bekler gibi ensemde birleşti. İkimiz de gözlerimiz kapalı, alaca bir karanlıkta birbirimizi arar gibiydik. Elleri ensemdeki saçlarla oynuyor, benim ellerim ise çıplak omzunun, sırtının ve beyaz pijama takımının üzerinde geziniyordu. Beyaz olmasının nedeni bile bendim, bu bile ona daha çok çekilmeme neden oluyordu.

Bedenlerimiz birbiriyle uyumlu hareket ediyordu, artık ben onun altındaydım, o ise benim üstümde. Öpüşmeye devam ediyorduk. Dudaklarının arasından kopan iniltilerle birlikte kendini bana bastırmasıyla benim de dudaklarımın arasından bir inilti koptu.

"Nilperi," diye nefesimi verdim.

"Arden," derken boynumu öpüyordu.

Sanki her noktası birbirine değen bedenlerimiz gerçek bir uyum yakalamıştı ve bu kez ben onun üstündeydim. Birbirimize dokunmaya devam ederken yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim vardı, elimi kaldırıp güzel yüzünü sevmeye başladım. Neden beklediğimi anlamak ister gibi bana baktığı sırada elimi saçlarının arasında gezdiriyordum. Artık ikimizin de nefesi düzene girmişti.

Uzanıp dudaklarına küçük bir buse bıraktıktan sonra tekrar yanına uzandım, "Uyu," diyerek itiraz etmesine izin vermeden onu kendime çekip başını göğsüme yasladım. "Uyu bebeğim."

Uyu yoksa bu kalbim gerçekten de patlayacak.

•

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden kısa süre önce

Birbirinden farklı renkte ve şekildeki gözler kesişmeye devam ediyor, dudaklar bir türlü aralanmıyordu. Bir kâbusun içinde gibiydik ya da sonu gelmez bir uykunun.

"Hayır," dedi Berk sonunda. "Yağız için bile olsa böyle bir şey yapamam."

Aklına babasını getirmiş olmalıydı. Kenan Amca'nın karşısına dikildiğini ve nasıl böyle bir şey yapabildiğini sorduğunu düşünmüş olmalıydı. Berk en çok babasından korkar ama yine en çok babasını severdi çünkü sahip olduğu tek ebeveyn oydu. Ona bütün bunlara katlanmak zorunda olmadığını söylüyorduk ama Berk onun babası olduğunu söyleyerek bizi geçiştiriyordu. Onu anlayamıyordum, ne yazık ki onu anlayabilecek son insan bile değildim.

Özge atkuyruğu yaptığı uzun saçlarını savurdu. "Keyfin bilir. Biz yaparız, değil mi arkadaşlar?"

Büyüdüğü ev yasaklarla donatılmış bir hapishane gibiydi. Özge'yi en çok ben tanıyordum çünkü o günü yalnızca ben bilirdim. O korku dolu gözlerini, tir tir titreyişini bir tek ben görmüştüm. Bu yüzden böyle bir fikrin ondan çıkmasına en çok ben şaşırıyordum. Hayatı boyunca bir cam fanusun içindeymiş gibi nefes alan genç bir kızın çıkıp böyle bir teklifte bulunması akıl alır gibi değildi.

"Ben de Berk'e katılıyorum," dedi Esin. "Niyetimiz iyi bile olsa bu suç."

"Ve günah," dedi Özge. "Farkındayım. Hepsini biliyorum. Ama diğer yolu da denedik. Denedik ve olmadı. Bakın," dedikten sonra duraksadı, gözleri her birimizin üzerinde teker teker gezindi. "Biz bitmiş durumdayız. Hiçbirimizin hayatının yolunda gitmeyeceği çok belli. Bari Yağız hayallerine kavuşsun. İstemez misiniz bunu?"

"İsteriz," dedi Esin. "Tabii ki isteriz ama bu şekilde olmaz."

"Peki," diyerek geri çekildi Özge. "O parayı başka türlü bulabileceğinize inanıyorsanız, peki."

"Kızım," dedi Demir. "Sen ölmeyi bayılmak mı sanıyorsun?"

Özge'nin kaşları çatıldı. "Bana *kızım* deme!"

Ofladı. "Buraya takılacağını nasıl da iyi biliyorum ama..."

"Gitmesin o okula," dedi Berk. "Türkiye'deki okulların suyu çıkmadı ya!"

"O okulun Yağız'ın hayatını nasıl değiştireceğini çok iyi biliyorsun," dedim. Yağız şapşaldı ama zekiydi, hem de çok ve o okula gitmeyi hak ediyordu.

"Kabul belgesini aldığı günü hatırlasanıza," dedi Nilperi.

Bütün dudaklar buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yağız başvuruyu bizden gizli yapmış ve Berk bunu tesadüfen görmüştü. Kabul edildiğinden haberdar olduğumuzda ücretini ödeyemeyeceğimiz için çok üzülmüştük. Burs başvurularında bulunmuştuk, ebeveyni olanlarımız ebeveynine durumdan bahsetmişti ama bir türlü parayı denkleştirememiştik. Yağız bize hiç belli etmese de bu duruma üzülmeye devam etmişti.

"Ee, ne diyorsunuz?"

"Çocuklar haklı Öz," dedi Ekin. "Evet, parayı alır ve Yağız'ı o okulda okutabilirsek her şey çok güzel olur ama bu yine de çok riskli. Ya yakalanırsak? Hayatlarımızın geri kalanını hapiste mi geçirelim?"

"Ayrıca bunun vicdani yükümlülüğü de var," dedi Berk. "Babam der ki gerçek suçlular dışarıda mutsuz, içeride mutlu olanlardır çünkü hissettikleri pişmanlık duygusundan ancak bu şekilde sıyrılırlar."

"Ne diyor bu?"

"Diyor ki iyi niyetle bile olsa suç işlemek sonunda hepimizi pişmanlığa sürükler," dedi Ekin. "Yağız için hepimiz her şeyi yaparız, bunu biliyoruz ama Yağız onun için bile olsa suç işlememizi istemez."

"Aslında," dedim düşünceli bir sesle. "Bu tam olarak suç sayılmaz." Diğerleri kaşlarını çatarken Özge aynı frekansta olduğumuzu anlayarak gülümsedi. "Biliyorsunuz,

Yağız'ı kendi emeklerimizle kazandığımız parayla yurtdışına göndermeyi denedik. Ama olmadı. Bırakın parayı denkleştirmeyi, paramızı alamadık bile."

Yağız'ın aldığı burs, ailelerden toplanan paralar ve öğretmenlerin desteğine ek olarak biz de boş durmamış ve Yağız için işe girmiştik. Üç aya yakın bir süre hepimiz benim bulduğum bir işte çalışmıştık. Aslında ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorduk, bize verilen paketleri söylenen adreslere teslim ediyorduk, o kadar... İşi sorgulamamıştık çünkü karşılığında alacağımız ücret göz doyurucuydu. Fakat ne yazık ki hiçbir zaman vaat edilen ücreti alamamıştık.

Demir'in kaşları havalandı. "Hakkımız olanı alacağız."

"Aynen öyle," dedi Özge. "O adam için üç ay boyunca çalıştık. Eğer hakkımız olanı verseydi dokuz ay daha çalışmaya devam edecektik. Biz sözümüzü tutardık ama o tutmayacağını kanıtladı, vadettiği tek kuruşu bile vermedi."

"Yani sen diyorsun ki koskoca Bahri Altınsoy'u soyacağız?" diye heyecanlanarak sordu Ekin.

"Evet," dedi Özge. "Madem o bize hakkımızı vermiyor, öyleyse biz almasını biliriz! Alırız ve Yağız'ı hayallerine kavuştururuz."

"Yalnızca Yağız'ı da değil," dedi Nilperi. "Unuttunuz mu, o bizim yaşamaya devam eden çocukluğumuz. Yağız'ı kurtarırsak kendi çocukluğumuzu da kurtarmış oluruz."

"Yağız'ı hayallerine kavuşturursak hem geçmişimizi hem de geleceğimizi kurtarmış oluruz," diye devam ettim.

"Hem belki sonra kendimiz için de çabalarız," dedi Ekin umutla. "Önce Yağız'ı bu bataklıktan kurtaralım, sonra hepimizi."

"Olur mu ki?" diye sordu Esin. "Bir gün biz de hayallerimize kavuşabilir miyiz?"

"Neden olmasın?" diye sordu Demir. "Bahri'den hak ettiğimiz parayı alalım, sonra gerisine bakarız."

"Ne yani, hayallerimizi gerçekleştirmek için hırsızlık yapmaya devam mı edeceğiz?"

"Hayır, salak," dedi Demir Berk'e. "Sadece hakkımız olanı alacağız. Yağız'ı o okula gönderir, daha sonra kendi hayallerimizin peşinden koşarız."

"Sahi, Yağız nerede?" diye sordu Esin.

İçimi ısıtan o gülüşüyle "Nerede olacak, kantindedir. Obur!" dedi Nilperi.

Gözlerimi Nilperi'nin güzel gülüşünden alan şey ise Özge'nin "O gelmeden önce bu konuda oybirliğine varmamız gerek," demesi oldu.

Bir süre tereddütle birbirimize baktık. Eğer sadece hakkımız olanı alacak olursak bu işin sonunda hem Yağız'ı hem de kendimizi kurtarmış olacaktık. Ancak işler yolunda gitmezse hepimizin hayatı mahvolacaktı.

"Korkuyor musun?" diye sordu Ekin.

Berk anında kaşlarını çatarak sevgilisine döndü. "Korkmak mı? Ne korkacağım! Sadece sırf Yağız'ın üniversite parasını çıkarmak için hırsız olmak istemiyorum, o kadar..."

"Bir de Yağız'ın en yakın arkadaşı olduğunu söylersin!" diye burun kıvırdı Özge.

"Bunun yakınlıkla ilgisi yok," diyerek Berk'i savundum. "Aklı başında olan her insan en başında bu teklifi reddeder çünkü Berk'in de dediği gibi, para bir şekilde bulunur ama etiketlerden asla kurtulamazsın."

"Etiket?" diye sordu baştaki cümlemi önemsemeyerek.

"Hırsız," dedi Demir. "Bir kez yapıştı mı bu etiket üstüne, bir daha kurtulamazsın." Ardından gözleri bana döndü, zihinlerimiz aynı sularda yüzmeye başladı.

Arden'in yedinci yaş gününde
Koşuyorum, yolumun nereye çıkacağını bilmeden.

Evler çok büyük, sokaklar geniş ve insanlar kötü. Biliyorum, farkındayım çünkü yaşım yedi ve beni bu yaşıma dek kimse sevmedi.

Küçük bir evde doğdum, babam ve annem beni hiç sevmedi, hiç görmedi. Alkolik ve bağımlılar; zamanlarının neredeyse tamamını bilgisayar başında o zehri içerek geçirirler. O küçük ekranlarda her ne oluyorsa sinirlenir ve ikisi de günün sonunda hıncını benden çıkarır. Babam beni döver, çok döver, annem ise içtiği sigaraları küçük bedenimde söndürür. Birbirleri için yaratılmış ama benim için gönderilmiş birer melek değiller. Varlığımı unuturlar, zaten bu yüzden henüz iki yaşındayken ellerinden alınmış ama sonra tekrar onlara verilmişim.

Artık yaşım yedi ve birkaç gün önce okula başlamam gerekiyordu. Sokaktaki çocuklar gibi benim de okuma yazma öğrenmem, benim de yepyeni ayakkabılar ve önlükle okula gitmem gerekiyordu. Ancak onlar ekrandan başını kaldıramıyor, ne okul kaydımı yaptırabiliyor ne de hasta düştüğümde öksürüklerimi duyabiliyor.

"Anne," diye yalvarıyorum. "Hiç olmazsa çorba yapsan?" Ama beni duymuyor, görmüyor, hep unutuyor. O bana çorba bile yapmıyor, beni o pis dumanında boğmaya devam ediyor.

"Baba," diye sayıklıyorum. Ama ondan ufak bir şey bile isteyemiyorum. O gür kaşlarını çatıyor ve küçük ekrana bağırmaya devam ediyor.

İkisi de beni görmüyor; varlığımı unutuyor, fark ettiklerinde ise üzerime nefretlerini kusuyor.

Ben de sonunda layık olduğum yere, sokaklara döndüm ve koşmaya başladım. Hiç durmadan koştum. Sonra durdum ve bir fırından ekmek çaldım. Koşmaya devam ettim, hiç durmadım ama sonunda yakalandım. Beni ıslahevi yerine yetimhaneye gönderdiler ve asıl zorluk işte o zaman

başladı. Ben gelmeden hikâyemi duyanlar oldu ve ben geldikten sonra benden hep uzak durdular.

"Hırsız!" diye bağırdılar. "Pis hırsız!"

Beni sevmediler, onlardan da bir şeyler çalacağıma inanarak benden hep uzak durdular ve sonunda onlar da beni unuttu.

Sonra biri çıktı, "Şimdi onlara süper demir yumruklarımla günlerini göstereceğim!" dedi küçük yumruklarıyla; bana umut oldu. Onun bir ailesi bile yoktu, sevgisizliğiyle büyüdüğü için hatırladığında gözyaşlarına boğulacağı bir ailesi bile yoktu. O benim ilk arkadaşım, ilk kahramanım oldu; kaybetmeyi hiç istemediğim...

Sonra biri daha çıktı, "Ben de sizinle oynayabilir miyim?" diye sordu gözyaşlarıyla; bana kendimi hatırlattı. Bana hikâyesini anlattı; onu sevmeyen annesini anlattı, onu hiç sevmeyen ve hep döven annesini anlattı ve hikâyelerimizin benzerliğiyle canımı çok yaktı. O gün ona söz verdim, kendi çocukluğumu koruyamamıştım ama onunkini koruyacaktım. Ben yedinci yaş günümden sonra çocuk olmayı bırakmıştım, onun da bırakmasına izin vermeyecektim. Kendimi korumak ister gibi, kendi çocukluğumu korumak ister gibi onu sevip kollayacaktım. O benim ilk kardeşim oldu; büyümesini hiç istemediğim...

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen önce

"Heyecandan altıma işeyeceğim şimdi," dedi Yağız.

"İşin eğlencesindesin, değil mi? Parayı senin üniversiteye gitmen için çalacak olmamız hiç umurunda değil?" dedim gülümseyerek. Başını hevesle salladı.

"Mal," dedi Berk. "Bakalım yakalanıp hapse tıkıldığımızda da eğlenebilecek misin?"

"Valla benim için hiç sorun değil," dedi dürüstlükle. "Aynı yatakhaneye de düştük mü, oh, değme keyfime!"

"Bu çocuk gerçekten çocuk!" diye kızdı Berk.

"Sen de abartma artık," dedi Demir. "Kabul ettin bir kere bu işe girmeyi, sızlanmayı kes."

"Ekin'in yanında korktuğunu belli edemediği için şimdi rahat rahat söyleniyor," dedim gülerek. "Hanımcı seni."

Demir de sırıttı. "Öyle mi lan gerçekten? Dur, kızlar bi' gelsin de o zaman façanı alayım senin."

"Sakın!" dedi Berk. "Zaten Ekin şüpheleniyor."

"Tabii şüphelenir," dedi Yağız. "Ne de olsa ikimiz de şırıl şırıl işemek üzereyiz ama ben heyecandan, sen korkudan!"

"Tavuk Berk!" diye dalga geçti Demir.

Üçümüz kahkahalara boğulurken Berk'in suratı asıktı. "Götler. Hepiniz götsünüz! Ekin olmasaydı bu işten tam şu anda vazgeçerdim."

Yağız şakacı bir tavırla dudaklarını büktü. "Peki ya ben? Benim hiç mi hatırım yok?"

"Yok anasını satayım!" diye bağırdı Berk ve Yağız'ın buna gerçekten üzüldüğünü gördük. "Şaka yaptım lan." Yağız hızlıca sırıtıp kolunu Berk'in omzuna attı. Küsmesi de barışması da bu kadar kolay ve hızlıydı.

"Ee," dedi Demir. "Artık kızları da alıp eve geçsek mi?"

"Esin'i Burak almış," dediğimde Demir'in kaşlarının çatıldığını gördüm. Ona âşık değildi, yine de Esin'i bir zaaf olarak görmekten kendini alıkoyamıyordu. İçinde büyüttüğü aşkın kime olduğunu ise bir ben biliyordum.

Kendi aramızda bu konuyu bir kez dahi konuşmamış olsak bile her şeyin farkındaydım, zaten işleri bu kadar zora sokan da benim her şeyin farkında oluşumdu. Demir, Nilperi'ye bu kadar âşıkken, benim ilk arkadaşım, kahramanım, ilk aşkıma bu kadar düşkünken onu yok sayamazdım. Demir'in sevgisini kendi sevgim için incitemezdim. Nasıl ki Nilperi için ölümü göze alabiliyorsam, Demir'in kalp kırıklığının nedeni

olmamak için de Nilperi'den uzak durmayı göze alabilirdim. En azından bugüne dek bunu yapabilmiştim.

"İyi iyi," dedi Berk. "Tıkır tıkır işliyor plan."

"Çocuk harbiden Esin'e âşık olmuş mu ya?" diye hayret ederek sordu Yağız. "Yani evet, Esin iyi hoş kız da bu kadar kısa sürede kimse kimseye tutulmaz gibi geliyor."

"Niye birader? Ben Ekin'e ilk görüşte âşık oldum ya."

Yağız kısık sesle güldü. "O ilk görüşte değildi canım, ilk öpüşteydi."

Berk'in yanakları kızardı, "Neyse, ben Ekin'i almaya gideyim. Partide görüşürüz," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Üçümüz tıpkı çocukluk yıllarımızdaki gibi baş başa kaldığımızda Yağız büyük bir merakla "Kasayı patlatmadan önce başımıza kadın çorabı da geçirir miyiz?" diye sordu.

"Hayır, geri zekâlı."

"Of!" dedikten sonra kollarını göğsünde çaprazladı. "Desenize benim çoraplar çöp oldu."

"Ne?" diye güldüm. "Çorap mı getirdin yanında?"

Elini cebine götürdü, birbirinden farklı renkteki uzun kadın çoraplarını sallamaya başladı. Demir şaşkınlıkla ona bakarken ben kahkahayı basmamak için kendimi zor tutuyordum. Belki bu gecenin sonunda hepimizin hayatı mahvolacaktı ama Yağız her daim Yağız'dı.

Demir çorapları tek hamlede elinden alıp "Bi' kere de bir şeyin suyunu çıkarma!" diye kızdıktan sonra bana döndü. "Ben Öz'le gelirim partiye."

Ona minnettar bir bakış yolladım, yanımızdan ayrıldıktan sonra Yağız'a döndüm. "Ben Nil'e gidiyorum."

"Ne yani, beni bir başıma mı bırakacaksınız?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam," dedim nefesimi verirken. "Tamam başımın belası. Hazırlan sen. Nil'i aldıktan sonra gelir seni de alırım."

"Oh be! Bir an partiye kavalyem olmadan gideceğim sandım."

"Aptal," diye gülerek yanından ayrıldım. Önce kendim parti için hazırlandım, siyah takım elbisemin üzerine maskemi takıp Nil'in evinin yolunu tuttum.

Evine geldiğimde her zamanki gibi babasının beni hoş karşılamayacağını bildiğimden tırmanmaya başladım. Bir gün merdiven kayacak ve ben düşecektim, ama Nil-peri için değerdi. Penceresinin önünde durup beklemek yerine cama vurmaya başladım. Tak tak tak.

Neyse ki çok bekletmeden camını yavaşça araladı ve beni odasına davet etti. O beni süzerken ben de onu süzüyordum. Üzerinde ona çok yakıştırdığım beyaz rengi vardı, güzel vücudunu saran mini bir elbiseydi. Her ne kadar onu bir tek ben böyle görmek istesem de değil kıyafetine, onun özelindeki herhangi bir şeye laf söyleme cüretinde bulunamazdım. İçim içimi kemirirken "Çok güzel olmuşsun," dedim sadece. Keşke bu kadar güzel olmasaydı. Keşke onu bir tek ben güzel bulsaydım.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun," dedi utanarak. Ne zaman utansa gözlerini kaçırırdı, yine öyle yaptı, sözünü bitirdikten sonra gözlerini kaçırarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Çikolata gözlerini görmek isterken "Ee," dedim. "Hazırsan çıkalım mı?"

"Aslında hazırım," dedi tekrar bana döndüğünde. "Ama Ekin bu elbiseyi aksesuarsız bırakırsam beni öldüreceğini söylemişti. Kolyemi takacağım, biraz beklersen..."

"Tabii." Penceresinin yanındaki koltuğa kuruldum. O boy aynasının karşısına geçerken benim gözlerim elbette onu izliyordu.

Aynanın karşısına geçip kendine şöyle bir baktı, güzel gözlerinin yansıması beni buldu, sonra ellerini kaldırıp

kolyesini takmaya çalıştı. Benden yardım istemesini çok isterdim, o romantik filmlerdeki gibi kolyesini takmaya çalışırken kokusunu duymayı çok isterdim ama o her şeyde olduğu gibi kolyesini takarken bile yardım almak istemeyip tek başına olmayı seçti.

Zaten aksini de ancak isteyebilir, bekleyemezdim. Ne de olsa kalbi benim için atmıyordu.

"Arden," diye seslenince karamsar düşüncelerimden sıyrılarak ona baktım. "Kolyemi takmamda bana yardımcı olur musun?"

Bir dilek hakkım vardı ve o da bu muydu? Keşke bilseydim ve hakkımı çok daha farklı bir şekilde kullanabilseydim...

Yine de heyecanla yerimden kalktım ama yıllardır olduğu gibi ona hiçbir şey belli etmeden yanına yaklaştım. Aynanın karşısında, onun tam arkasında durduktan sonra kolyenin uçlarını yakaladım. Birbirimize yakınlığımız içimdeki bir şeyin uyanmasına neden olurken düşüncelerime ket vurmaya çalışıyordum.

"Ne zaman aldın bu kolyeyi?" diye sordum düşüncelerimi salt ondan çekmeye çalışırken.

"Ben almadım. Demir'in hediyesi."

Ellerim anında buz keserken kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Zevkliymiş."

"Ben de bayıldım!"

Kolyenin ucunda bir çift kanat vardı ve ben biliyordum ki Demir için bu kanatlar melek kanatlarını değil, peri kanatlarını temsil ediyordu. "Küçük çikolata perisi," dedim farkında olmadan.

"Ne?" deyince kendime geldim. Kolyesini takmış, hareketsiz duruyordum. Hızlıca bana döndü. "Arden, bana neden böyle hitap ediyorsun?"

"Nasıl?" diye bilmezden geldim.

"Küçük çikolata perisi," diye tekrarladı. "Üç oldu bu ama garip olan şu ki hiç yabancı gelmiyor."

Arden'in sekizinci yaş gününden sonra

"Ben çirkin miyim?" diye sorarken gözleri yaşlıydı.

"Hayır," dedim hemen. "Güzelsin, hem de çok." Keşke ona ne kadar güzel olduğunu anlatacak başka kelimeler de bilseydim.

Hıçkırmaya devam etti: "Ama çirkin olduğumu söylediler. Böcek gibiymişim, böcek!"

Anaokulu denen bir yere gidiyordu, oradaki çocuklar onunla hep ten rengi yüzünden dalga geçiyordu. Esmer teni, kömür saçları ve tıpkı şimdi ağzına yüzüne bulaştırdığı çikolata kadar kahve gözleri çocukların onunla alay etmesine neden oluyordu. Hepsini dövmek istiyordum. Demir'in demir yumruklarının da benim tekmelerimin de tadına baksınlar istiyordum ama elimden gelen yalnızca onun gözyaşlarını silmek oluyordu.

Dilimi şaklattım, "Hayır," dedim bir kez daha. "Çirkin değilsin."

Hıçkırıkları son bulur gibi oldu, "Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Uzanıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildim, ellerim yaşlarla ıslanmışken "Gerçekten," dedim. "Onlar için böcek gibiysen bile benim için değilsin."

Hafifçe kaşlarını çattı, fındık gibi olan burnunu çekti. "Senin için neyim peki?"

Dudaklarım genişçe gülümsedi, "Güzelimsin, sadece benim güzelim," dedim. Geçenlerde bir film izlemiştik ve o filmdeki adam, kadına böyle bir söz söylemişti. Kadın bu sözü duyunca gülümsemiş ve adamı öpmüştü. Belki Nil de gülümserdi, beni öpmese de olurdu.

Gülümsediğini gördüm, daha çok gülümsesin diye heyecanla "Benim güzelim," diye tekrarladım. Karnımda bir

sıcaklık vardı, açlık gibi değildi, tokluk gibi de değildi. Ne olduğunu bilmiyordum.

Ağzının etrafına bulaşan çikolataya baktım, çikolatayı ne kadar çok sevdiğini düşünürken "Küçük çikolata perisi," diye fısıldadım. Utançla gözlerini kaçırdı, "Benim Çikolata Perim," dedim, hoşuna gittiğini düşünerek. "Nilperim..."

Sonra bana döndü, ona tam ismiyle seslendiğim için bana kızacağını sandım ama o aniden uzanıp beni öptü. Dudaklarımız birbirine değdi ve sadece bir saniye sonra koşup gitti.

Bu benim ilk öpücüğümdü ve anladım ki bu, Nilperi'nin çaldığı ilklerimden yalnızca biri olacaktı.

BEŞ YIL ÖNCE, o geceden hemen önce

"Bilmiyor musun gerçekten?" diye sordum. Gerçekten unuttun mu? Ama nasıl?

Aradan yıllar geçmişti, onu yıllar sonra ilk kez gördüğüm gün de şimdi de aklım almıyordu bunu. Onun küçük ellerini ilk kez tuttuğumda o altı yaşındaydı, ben ise yedi. Nasıl oluyordu ben ona dair her şeyi hatırlarken o bana dair hiçbir şeyi hatırlamıyordu? Sadece beni de değil, Demir'i de hatırlamıyordu.

Bundan dört yıl önce, o parkta karşısına çıktığımızda görür görmez tanımıştım onu. Güzel çikolata gözlerine baktığımda yıllar önce kaybettiğimi sandığım o küçük perinin karşımda olduğunu anlamıştım ama o bir yabancıya bakar gibi bakmıştı bana. Demir'e de öyle. Her ne olduysa, altı yaşındayken aniden hayatımıza girmiş ve yine altı yaşındayken aniden hayatımızdan çıkıp gitmişti. Bizi unutmuştu.

Ona gerçeklerden bahsetmemiş, bizi hatırlamasını beklemiştik. Tekrar tanışmamızın ve ona yeniden âşık

olmamızın üzerinden dört yıl geçmişti ama o bizi hatırlamamıştı.

Onun kalbi çocukken beni seçmişti, Demir'i değil, ancak aklı büyüdüğünde ikimizi de unutmuştu ve bu kez beni de seçmedi. Benim kalbim yine onun için atmış ama onunki atmayı çoktan bırakmıştı.

"I-ıh," diye mırıldandı.

Ellerimle yüzünü avuçladım, ona daha da yaklaşmak isterken "Geç kalıyoruz, hadi," demekle yetindim.

Çok daha fazlasını hak ettiğimiz halde babasının uyuduğu bir anda evin kapısından sıvıştık. Planladığımız gibi eve vardığımızda ise her şeyin başlayacağını mı yoksa sona mı ereceğini merak ediyorduk.

•

O GECE

Güneş kendini gizlediğinde kalpleri umutla çarpmaya başladı. Kendi sonlarını elbirliğiyle hazırlamışlardı da farkında değillerdi, o güzel kalpler yeni başlangıçlar için atıyordu.

Arden ve Nilperi birlikte halk otobüsüne binip söylenen durakta indiklerinde "Hazır mısın?" diye sordu Arden.

Nilperi derin bir nefes aldı. "Sanırım."

"Eğer istersen bu işe..."

"Saçmalama," diyerek Arden'in sözünü kesti Nilperi. "Bunu hep birlikte yapmamız gerekiyor."

"Yağız için."

"Yağız için."

Evin bulunduğu sokağa doğru ilerledikleri sırada Arden aniden durdu. "Nil," dedi. "Nilperi." Kızın kaşları merakla hareketlendi. "Benim..." diye kararsızlıkla devam etti. "Benim seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Konuşalım," diye gülümsedi kız.

"Şimdi değil," dedi hemen. "Ama bu gece mutlaka."

Kızın kalbi bu kez hissettiği heyecanla ritmini değiştirdi. *Yoksa,* diye geçirdi içinden. *Yoksa bana karşı hisleri olduğunu mu söyleyecek?*

O anda tanıdık bir melodi duyuldu ve konuşmaları havada asılı kaldı. Nilperi küçük çantasındaki telefonuna uzandı, aramayı cevapladığında karşı taraftaki Yağız "Neredesiniz ya?" diye söyleniyordu. "Bu gece o gece, farkındasınız, değil mi?"

"Evet Yağız!" dedikten sonra Arden'i bileğinden yakalayarak hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. "Varmak üzereyiz."

"Bahçe kapısında bekliyorum sizi. O Arden'e de söyle, geldiğinde sakın ola ki yüzüme gülmesin."

"Neden?"

"Senden sonra beni alacaktı, hazırlanmış bir köşede bekliyordum sizi ama sonra beyefendiden bir mesaj! Kendin git diye. Ulan madem kendim gideceğim, ne diye son dakikaya kadar bekletiyorsun beni?"

Gülerek "Haklısın, kızarım ben şimdi ona," dedi Nilperi.

"Kız kız. Fırçala onu. İyice bi' yıka," dediğinde önce bağlantı kuramadı ama Yağız'ın her zamanki kötü esprilerinden biri olduğunu anlayarak telefonu kapattı.

Arden'e dönüp "Onu evinden almadığın için sana küsmüş," dedi. Arden ise yalnızca başını iki yana sallayarak gülmekle yetindi.

Bahçe kapısına vardıklarında Yağız'ı bir o yana bir bu yana yürürken buldular, oldukça heyecanlı görünüyordu. Demir sıkıntıyla iki parmağının arasındaki sigarayla nefes alıyor, Özge de ona eşlik ediyordu. Neyse ki şekerler ve parfümler vardı da anne ve babası Özge'nin sigara içtiğini henüz anlamış değildi. Ekin ise elleriyle yüzünü avuçladığı Berk'i sakin tutmaya çalışıyordu. İkili arkadaşlarının yanına vardığında sigaralar söndürüldü ve son kez birbirlerine baktılar.

"Başlıyor muyuz?"

Kimi heyecanla kimi endişeyle kimiyse korkuyla başını salladı.

"Kameralar?" diye sordu Arden.

"Hallettim," dedi Özge. "23:30'dan sonra görüntü alınmayacak."

"Eldivenler?"

"Benden alırsınız," dedi Ekin omzundaki çantayı gösterirken.

"Bu geceden sonra olacakları biliyoruz, değil mi?" diye sordu Demir. "Muhtemelen ertesi gün sorgulanacağız."

"Cümleler ezberimizde," dedi Nilperi.

"İşi hallettikten sonra tekrar üzerinden geçeriz," dedi Berk.

"Hataya yer bırakmamalıyız," dedi Arden. "Üçümüz yan yana olacağız," derken Demir ve Nilperi'yi işaret etmişti. "Berk, Ekin ve Özge de hep yana yana olacak." Üçlü başını salladı. "Esin zaten Burak'ın yanında olacak. O ve Yağız bu işe hiç karışmayacak."

"Neden ya?" diye bağırdı Yağız bir kez daha. "Ben de biraz eğlenmek istiyorum."

"Bu işi eğlenmek için yapmıyoruz Yağız," dedi Arden bir kez daha. Aylardır bunu konuşuyorlardı ama Yağız bir türlü ikna olmuyordu. "Kalabalıktan ayrılmayacaksın, işte o kadar!"

"Öf," dedikten sonra çenesini kaldırarak başını çevirdi. "Neyse, ben zaten sana küsmüştüm."

Yağız'ı boş vererek planın üzerinden bir kez daha geçmeye devam ettiler, bahçe kapısına doğru gelenleri gördüklerindeyse derin birer nefes alarak eve girdiler.

Arkadaşlarını evin girişinde karşılarken Esin'in yanında sevgilisi de vardı. "Hoş geldiniz çocuklar!" dedi Burak.

"Nasıl gidiyor?" diyerek içeri girdi Demir.

"Harika, şimdiden yirmi kişi olduk bile!"

"Kaç kişi gelecek ki?" diye sordu Berk.

"Elliye yakın kişi davetli ama kaçı gelir, bilemiyorum."

Daha önce Burak'la yalnızca bir kez konuşmuşlardı. Yine de Burak her birine oldukça sıcakkanlı davrandı, öyle ki Yağız'a dönüp "Bizim şu motor işini unuttum sanma!" demesi bile gönülleri fethetmeye yetmişti.

"Harbi mi?" diye sordu Yağız. Bir an karşısındaki çocuğun samimiyetine o kadar aldandı ki neredeyse arkadaşlarına plandan vazgeçmeleri gerektiğini söyleyecekti.

"Tabii," dedi Burak. "Bu geceyi bir atlatalım, sonra ilk işimiz seninle yolların tozunu attırmak olsun." Ardından göz kırptı.

"Yağız'ın ehliyeti yok," diyen Ekin ise her zamanki korumacılığını takınmıştı. "Önce ehliyetini alsın, sonra nerenin tozunu attırırsanız attırın."

Burak'ın kaşları alaycılıkla hareket etti. "Tamam yenge, kızma."

"Kapıda dikilmeyelim," diyen Esin, gece başlamadan gerilmemek isteyen taraftandı.

Birlikte evin büyük salonuna geçtiler, daha sonra Esin atıştırmalıkları hazırlamaya gideceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı. Burak diğer misafirleri karşılamaya devam ederken Esin'in peşinden giden Demir'di.

Mutfağı zor bela bulduktan sonra devasa büyüklükteki mutfağa girdi ve "Oha lan!" demekten kendini alıkoyamadı. "Saray mı lan burası? Mutfak niye benim ev kadar?"

"Demir!" diyerek dolapların arasından çıkan Esin'i fark edince hemen özür diledi.

"N'apayım kızım ya, alışkın değilim ben böyle ortamlara girmeye."

"Ben de değilim," dedi Esin. Kardeşi ve annesiyle kaldığı evi hatırladı, Burak'ın evine kıyasla ne de küçük ve yetersizdi.

"Bu eve ilk gelişin, değil mi?" diye sorunca Demir, düşün-

celerinden ayrılarak genç adama döndü, ellerindeki cips paketlerini tezgâhın üzerine bıraktı. Kızın gözlerindeki sorgulayıcı bakışı gördüğünde "Plana dahil değildi bu," diye devam etti Demir.

"Her şey plan dahilinde mi gerçekleşti sanıyorsun?"

"Bu ne demek?" Kaşlarını çattı, kızı anlamıyordu. Birkaç büyük adım atarak yanında durdu. "İlgisini çekecektin, sevgili olacaktınız, evinde parti vermesi için aklına girecektin." Burnundan soludu. "Aşk olmayacaktı. Başka hiçbir şey olmayacaktı."

Demir'in bu konuyla bu kadar ilgilenmiş olması genç kızın dudaklarının kıvrılmasına neden oldu ancak bu gülümseme çok kısa süreli bir gülümsemeydi çünkü Esin aptal bir kız değildi. Demir'in gözlerinde kendini görmemişti; kalbinde de kendisine yer olmadığını biliyordu. İşte bu yüzden Demir'in bu halleri ona umut vermekten ziyade acı veriyordu. Kızı sevmiyordu, öyleyse seviyormuş gibi davranmamalıydı.

Kız bu düşüncelerle öfkesine yenik düştü ve hiç yapmayacağı bir şey yaparak alaycılıkla güldü. "Kasanın şifresini nasıl öğrendim sanıyorsun?"

Tıpkı kız gibi genç adam da aptal değildi, gözlerine bakan kızın ona deli gibi âşık olduğunu yıllardır biliyor ama bilmiyormuş gibi davranıyordu çünkü Esin yanılmıyordu; Demir'in gözlerinde o yoktu, kalbinde bir başkası vardı. Demir, yıllardır içinde Nilperi'ye beslediği duygulardan kopamayacağını ve bu sebeple Esin'i hiç hak etmediğini düşünüyor, onu görmüyormuş gibi davranıyordu. Onu diğerlerinden farklı bir yere koymasının ve ona Özge'ye ya da Ekin'e davrandığı gibi davranmamasının nedeni ise sevildiğini hissetmesiydi.

Esin'i bir zaaf olarak görmesinin nedeni Esin'in koşulsuz aşkıydı; çünkü nasıl Demir'in Nilperi'den beklentisi yoksa Esin'in de Demir'den beklentisi yoktu ve Demir bunu biliyor-

du. Esin'in ona olan aşkını kendisinin Nilperi'ye olan aşkına benzetiyor ve bu yüzden ondan da vazgeçemiyordu. Ne sevmekten kendini geri çekebiliyordu ne de sevilmekten kendini sakınabiliyordu.

İşte bu yüzden genç kızın sözleri Demir'in canını çok yakmıştı. Kızın sözlerine ve yüzündeki gülümsemeye bakılacak olursa kız artık Demir'i sevmiyordu. Bu plan Burak'a romantik hisler beslemesine, sonunda onunla yakınlaşmasına bile neden olmuştu. Demir kendi elleriyle Esin'in koşulsuz aşkını bitirmişti. Genç adam böyle olduğunu zannediyor, artık sevilmediğini düşünerek dişlerini sıkıyordu.

Kızın güzel yüzüne bakmaya devam ederken bağırmak istedi. Kalbini ellerinin arasında tutamadığı için özür dilemek istedi. O güzel kalbine hak ettiği sevgiyi ve değeri hiçbir zaman veremeyeceğini bilerek yaşadığını, onu sevmeyi çok ama çok istediğini haykırmak istedi. Sonra yine bencilleşti, neden artık sevilmediğini sormak istedi. Neden artık diğer herkes gibi sevildiğini sormak istedi. O hiçbir zaman ilk seçilen olmamıştı, o hiçbir zaman en çok sevilen olmamıştı. Esin'e kadar. Biliyordu ki Esin ilk onu seçer, en çok onu severdi. Biliyordu, karşılığı olsun çok istemişti ama yapamamıştı, olmamıştı ve sonunda kaybetmişti. Genç adam her şeyi yanlış anlıyor, Esin amacına ulaşıyordu.

Kız artık genç adamı sevmek istemiyordu. Ona olan aşkının, sevgisinin ya da hissettiği her neyse onun gerçekliğinden bile emin değilken takıntılı bir sevda yolunda ilerlediğini düşünüyordu. Kalbini ona vermek istiyor, parçaladığında bile ses etmemek istiyordu ve biliyordu ki bu kesinlikle hastalıklıydı. Kimse kendi kalbini bir başkası parçalasın diye büyütmezdi, büyütmemeliydi. Bu yüzden Demir'e hoşgörülü davranmaya son vermek, artık ondan vazgeçmek istiyordu.

Adamın yara izleriyle dolu yüzüne bakmaya devam ederken bağırmak istedi. Bu aşkın artık ona acı verdiğini, onu sevmeyi istemediğini söylemeliydi. Artık onu sevmekten vazgeçmek istediğini ama yapamadığını söyleyebilmeliydi. Belki o zaman Demir ona yardım ederdi. Hoş, bir kez gerçekten sevilmenin tadına varan kimsenin yapmayacağı gibi Demir de sevilmekten vazgeçmek istemezdi ya, neyse...

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız," dedi Demir sonunda.

"Nerede kaldınız?" diye sorarak içeri giren Yağız ise her zamanki gibi işin eğlencesindeydi.

"Neden? Bir sorun mu var?"

Esin'in önündeki kaplardan kırmızı olana uzandı. "Hayır. Canım cips çekti."

"Yağız," dedi Demir sabır dilenerek. "En azından bugün için şamatayı bir kenara bırakamaz mısın?"

"Asla," dedi ağzındaki cipsleri çiğnerken. "Çünkü ben gülmeyi bırakırsam hepiniz ölürsünüz."

Mecazi anlamda da olsa bu doğruydu, neşesini kaybetmiş bir Yağız diğerlerinin de ruhen kendini kaybetmesine neden olacaktı. Şimdi olmasa da günün birinde, mutlaka.

Birlikte tekrar salona döndüklerinde kalabalığın içine karıştılar. O sırada Berk ve Ekin evi keşfe çıkmışlardı. Parti çoktan başlamış ve müzik evin hâkimiyetini kazanmıştı.

Ekin kapalı bir kapının koluna uzandığında Berk hızlıca onu durdurdu. "Hayır."

"Ama ama..." diye dudaklarını büzdü Ekin. "Merak etmiştim..."

"Peki, aç bakalım."

Ekin tekrar kapı koluna uzandı, aşağıya doğru bastırdı ama kapı açılmadı. "Kilitli!" dedi heyecanla. Eğildi ve anahtar deliğine baktı, delik boştu. "Üzerinde anahtar da yok..."

Berk sevgilisinin ne ima ettiğini anlayarak "Saçmalama," dedi. "O kadar da değil. Zaten bugün hiç olmaması gereken şeyler olacak. Bir de kilitli kapıları açmayalım."

Ekin bir şey söylemek yerine Berk'e yaklaştı, "İstemiyor musun gerçekten?" diye sordu.

"Ne..." diye kekeledi Berk. "Neyi?"

"Eğlenmeyi," dedi Ekin. "İçeride ne olduğunu merak etmiyor musun?"

"Ediyorum etmesine ama... Ekin, bütün bunlar çok yanlış."

Ekin oflayarak geri çekildi. "İyice sıkıcı birine dönüştün sen."

"Ne?"

Kollarını göğsünde çaprazladı. "Öyle. Artık hiç eğlenceli değilsin."

"Ne demek bu şimdi?"

"Sıkıcısın demek. Sı-kı-cı!"

Berk, Ekin'in macera ruhlu biri olduğunu biliyor ve onun bitmek tükenmek bilmeyen enerjisini seviyordu. Gözleri sevdiği kızın yüzünde gezindi, gezindi ve saçlarındaki tokayı gördü. "Şunu bana versene." Ekin neden bahsettiğini anlamamışken Berk uzanıp nazikçe Ekin'in saçlarındaki tel tokayı aldı.

"Ah! Saçımı bozdun." Ekin söylenmeye devam ederken Berk eğilip tel tokayı anahtar deliğine soktu. "Ne yapıyorsun sen? Oha, açabilecek misin?"

Ekin heyecanla beklemeye devam ederken Berk biraz daha uğraştı ve sonunda kapı açıldı. Ekin'in gözleri büyüdü, sevgilisinin boynuna atladı. "Seni seviyorum! Çok seviyorum!" Karşılık beklemeyerek geri çekildiğinde kapıyı itti, peşinden Berk'i de sürükleyerek odaya girdi.

Kilitli kapının ardındaki odanın ortasında beyaz bir piyano vardı. Duvarlarda tablolar, bir köşede oturma grubu ve bir duvarda ise boydan boya kitaplık. Odanın neden kilitlendiğine anlam veremeseler de içeri adım attılar, arkalarından kapıyı kapatmayı unutmamışlardı.

"Burası çok karanlık," dedi Ekin. Duvarlar koyu, ışık loştu. Bir duvarda pencere vardı ama o da siyah perdelerle örtülmüştü. "Biraz da ürkütücü."

"Ama güzel," dedi Berk gözlerini tablolardan alamazken.

"Kimin odası acaba?" diye merakla sorarken odanın içinde geziniyordu Ekin. Kitaplığın önüne geldiğinde tozlu kitapları incelemeye başladı, sayfaları sararmış kitaplar yıllanmış gibi duruyordu.

"Baksana, şarap koleksiyonu bile var," dedi Berk oturma grubunun az ilerisini gösterirken.

"Şarap mı?" diye heyecanlandı kız. "İçsek mi?"

"Bu geceye odaklanmalıyız," dedi Berk olacakları hatırlatırken.

Ekin başını salladı ve kitapların arasında gezinmeye devam etti. Berk de tabloların. Sonunda ikisi de beyaz piyanonun önünde durdu. "Keşke çalmayı bilseydim," dedi kız.

"Bilmeden de güzellikler yaratırsın sen," diyerek kızı yüreklendirmeye çalıştı Berk.

Ekin hafifçe gülümsedi ve oturdu, zarif parmaklarıyla tuşlara dokundu. Bilmediği notalarla karanlık odayı renklendirdi, gelişigüzel bastığı tuşlar kulakları mest etmese bile Berk'in hoşuna gidecek kadar güzel bir ses çıkarıyordu. Genç adam da sevdiği kızın yanına oturdu ve çıplak omzuna bir öpücük bıraktı. Kız tuşlara dokunmaya devam ederken oğlanın yaptığı tek şey kızın güzelliğinin tadına varmaktı.

Sonunda kız bu öpücüklere daha fazla kayıtsız kalamayacağını anlayarak çalmayı bıraktı, oğlana döndü ve biraz öncesine kadar tuşların üzerinde dans eden parmaklarını oğlanın yüzüyle buluşturdu. Narin parmaklar pürüzsüz yüzünde gezinirken elini kızın beline götürdü ve onu ince belinden yakalayarak ayağa kaldırdı.

Artık kızın parmakları değil kalçaları tuşların üzerindeydi. İki yana açtığı bacaklarının arasındaysa Berk vardı,

ona doğru eğilmiş, biraz önce bozduğu saçlarını düzeltiyordu.

"Keşke burası bizim olsaydı," diye fısıldadı kız. O her zaman her şeyin en gösterişlisine sahip olmak isterdi.

"Olacak," dedi Berk. "Bir gün, mutlaka."

Piyanodan çıkan tekdüze ses odanın içinde yankılanıyor fakat neyse ki evi saran müziği bastırmıyordu. Berk sevgilisine doğru biraz daha eğildi ve kızın dudaklarını öpmeye başladı. Ekin bu anı bekliyormuş gibi ağzını açtı ve nefes alır gibi, sanki buna hep muhtaçmış gibi sevgilisine karşılık verdi.

Sonra bir anda kendini Berk'ten ayrılmış ve arkasına döndürülmüş halde buldu, artık bedeni piyanoya dönüktü, Berk'in bedeni ise tam arkasındaydı.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye afallayarak konuştu. Bu, o kadar ani bir pozisyon değişikliğiydi ki neye uğradığını şaşırmıştı.

Berk, Ekin'in iki elini de kilit altına almışken genç kıza biraz daha yaklaştı. Kızın ensesindeki küçük saçlara bakarken kulağına fısıldadı. "Ne demiştin? Artık eğlenmeyi bilmiyor muyum?"

Ekin'in dudakları muzipçe gülümserken kalçasını istemsizce geriye itti, Berk de gülümseyerek kızın boynunu öpmeye başladı.

O sırada Yağız kalabalığın içinde dans ediyor ve ona verilen görevi yerine getiriyordu. Esin sözde sevgilisiyle vakit geçirmeye devam ederken Demir ve Nil de kalabalığa karışmıştı. Arden ve Özge ise kameraların yerlerini kontrol ediyordu.

"Arden," diye seslendi koridor boyu yürürlerken.

Genç adam duraksayarak her zaman olduğunun aksine şimdi çıtı pıtı bir kız gibi görünen Özge'ye döndü. "Hım?"

"Sence yanlış mı yapıyoruz?" diye sordu aylar sonra ilk defa. Birlikte koridorun bir köşesine geçtiler, kameraların odağındaydılar ama davranışları şüphe uyandırmayacaktı.

"Neden böyle düşündün?"

"Yani," dedi çekingen bir sesle. "Evet, fikir bana ait, planı da birlikte kurduk ama ya bir şey olursa? Ya hiç istemediğimiz bir sonuçla karşılaşırsak?"

"Ya hapse girersek?" dedi Arden, Özge'nin aklındakini dile getirerek.

"Evet," dedi sıkıntıyla. "Ya sonunda yakalanır ve hapse girersek? Yağız'ın hayallerini kurtaralım derken kendi hayatlarımızdan olabiliriz. Ben bunun vicdan azabıyla nasıl yaşarım?"

Arden hafifçe gülümseyerek ellerini kızın saçlarıyla buluşturdu, nazikçe saçlarını okşayıp "Öyle bir şey olmayacak," dedi. "Güven bana. Biz bugün bu evden çıkacağız ve kimse hiçbir şey anlamayacak."

"Ya olursa?" diye sordu Arden'in dokunuşuyla sakinleştiğini hissederken.

"O zaman suçu üstlenirim."

Öfkeyle ellerini itti, "Arden!" diye bağırdı. "Sakın! Şakası bile çok kötü!"

Arden genişçe sırıttı. "Şaka olduğunu kim söyledi?"

Kız kaşlarını çatarak "Ne istiyorsun, hemen şimdi çekip gitmemizi mi?" diye sordu.

"Sekize bir, bence adil."

"Ne?"

"Sekiz hayattan ziyade bir hayatın kararması çok daha adil."

"Diyelim ki öyle. Peki o zaman bu neden senin hayatın olsun?"

"Çünkü benim hayatım zaten kararmış durumda."

"Bizimki de öyle," dedi kız, aklına o kara gün geldi. "En çok da benimki, biliyorsun."

"Hayır," diyerek kıza yaklaştı, elleri tekrar kızın güzel saçlarıyla buluştuğunda "Böyle söyleme," dedi.

"Ama öyle."

"Değil!" diye bağırdıktan sonra "Hiçbir şey değişmedi," dedi.

"Ama oldu."

"Ama senin suçun değildi," dedi dürüstçe, aklına o günü getirmemeye çalışıyordu. Özge'nin nasıl bir kuş gibi titrediğini ve ağladığını gözlerinin önünden atmaya çalışıyordu. "Hayatın kararmadı," dedi hızlıca.

"Eğer sen olmasaydın..." derken kızın gözleri dolmuştu. Eğer o gün karşısına Arden çıkmasaydı kim bilir şimdi ne halde olurdu...

Arden'in dayanamayarak kıza sıkıca sarıldığı sırada saat on sularındaydı. Kalabalık kendini müziğe, eğlenceye ve içkiye bırakmışken saat on bire geldi ve vaktin geldiğini bilerek işe koyuldular.

Yağız kalabalığın dikkatini çekmeye devam etti. Özge ve Ekin kameralarla ilgileniyordu. Berk sevgilisini yalnız bırakmak istemese de iki grup arasındaki bağlantıyı sağlamak onun göreviydi. Arden ve Demir ise kameraların devre dışı olduğunu bildikleri o anda kasanın bulunduğu odadaydı, tabii Nilperi de yanlarında.

Kasanın şifresini çözmeye çalışırken Demir "Hani Esin şifreyi biliyordu?" diye sordu.

"Saçmalama," dedi Nilperi. "Babasının büyük kasasının şifresini Burak nereden bilsin?"

Demir kandırıldığını anladığında gülmek ile öfkelenmek arasında kaldı. O sırada Esin'i kalabalığın içinde bırakan Burak'ın çok farklı bir planı vardı. Berk ve Ekin çiftinin girdiği odaya girdi, kilidi açılmış kapı onu şaşırtsa da üzerinde durmadı ve misafirlerini de içeri davet etti. Burak'ın bu partiyi vermesinin tek sebebi biraz sonra olacaklardı.

Burak ve iki genç çocuk karanlık odaya girdiler, kapıyı aralık bıraktıklarının farkında bile değillerdi. "Ee," dedi

çocuklardan biri sabırsızlıkla. "Nerede bizim şekerlemeler?"

Dudakları genişçe kıvrıldı, daha bir saat önce Berk'in hayranlıkla izlediği bir tabloyu kaldırdı ve içi oyulmuş duvardan paketi çıkardı. Paket havada süzülerek diğer çocukla buluştuğunda gençler gülüyordu.

"Dene," dedi Burak kendinden emin bir tavırla. "Epey iyi bir mal."

Çocuk sabırsızlanarak pakette küçük bir delik açtı, içindeki tozu piyanonun üzerine döktü. O esnada Ekin'in önüne gelen saçlarını üfleyerek geri itmesiyle farkında vardığı bir şey oldu. Berk'e dönüp "Tokam!" dedi.

Özge işine odaklanmışken iki genç âşık karanlık odada bıraktıkları kırmızı tokanın derdine düşmüştü. "Tamam," dedi Berk. "Alıp geliyorum."

"Çabuk ol," dedi Ekin, saate baktı. 23:32

Berk üst kata çıkarken üç arkadaş kasayla uğraşmaya devam ediyordu. "Keşke bunun eğitimi falan olsaydı," dedi Demir.

"Şşt," dedi Arden. Az sonra kasanın kilidi açıldı.

"Bakalım içinde neler varmış," diyordu ki Demir, genç adam onu durdurarak çantayı istedi. Nilperi çantayı uzatıp kapıyı gözlemeye devam etti.

Arden paraları hızlıca çantaya doldururken müzik değişmiş, ritim hızlanmıştı. Nilperi saate baktı. 23:33

O sırada Burak'ın genç arkadaşları burunlarından çektikleri tozun yarattığı dünyanın içinde kaybolmuş gibilerdi. Burak hınzır bir gülümsemeyle onları seyrederken kapı aralığında Esin'i gördü. "Sevgilim?" dedi telaşlanarak.

Esin hiç düşünmeden odaya girdi "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu.

Çocuklar kendi hallerinde takılmaya devam etse de Esin'in varlığından rahatsız olmuşa benziyorlardı. Burak

hızlıca sevgilisinin yanına geçip "Dışarıda konuşalım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Esin. "Burada konuşacağız, şimdi! O çocuklar neden böyle?" Kızın gözleri bilinçlerini kaybettikleri belli olan iki genç çocuktaydı. "Ne yaptın onlara?"

"Bir şey yapmadım," dedi Burak. "Sadece biraz uçmalarını sağladım, o kadar..."

"Bu ne demek?" Masanın üzerindeki paketleri fark etti, kaşlarını kaldırdı. "Delirdin mi sen?"

"Onlar istedi," diyerek kendini savunmaya kalktı Burak. "Parasını bile verecekler, yemin ederim!"

Esin hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Âşık olmasa bile Burak'ı iyi biri gibi görüp sevmişti. Burak'ın başkalarını zehirleyen aşağılık biri olması Esin'in büyük bir hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu.

"Esin..." diyordu ki Burak, genç kız yaşlarla dolan gözlerini yumdu, başını iki yana salladıktan sonra hızlıca odadan ayrıldı.

Dişlerini sıkan Burak gülmeye devam eden çocuklara baktı. "Paramı verip siktir olup gidin."

Tozun etkisi yeni yeni geçmeye başlamışken biri ayaklanarak "Yok ya?" diye diklendi. "Sen önce bizi ifşa et, sonra para iste!"

"Ne?" diye şaşırdı Burak. "Esin'den mi bahsediyorsunuz? O kimseye bir şey söylemez."

"Nereden bileceğiz?" diye sordu çocuk, hengâmenin çıkış sebebi de bu oldu. Bir tutam toz uğruna, birden fazla hayat karardı.

Berk sevgilisinin tokasını almak için içeriye girdiğinde odada yalnızca Burak vardı. Beyaz piyano artık kırmızıya boyanmıştı, piyanonun biraz ilerisinde yerde yatan beden ise Burak'a aitti.

"Burak!" diyerek ona doğru koştu Berk.

Yaşam mücadelesi vermeye devam eden genç adam gözlerini açtı, gördüğü yüzü seçemiyor olsa da "Yardım," diye dilendi. "Yardım et."

Arden saate baktı. 23:35

Berk'in kalbi korkuyla atarken Burak'a nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu. "Tamam," dediğini duydu birinin. "Çocuklar, çıkıyoruz!"

"Lütfen," dedi Burak. "Yardım!"

"Berk!" diye bağırdığını duydu kulağındaki Ekin'in. "Kameralar devreye girecek, kalabalığa dön!"

Durdu, Burak'ın solgun yüzüne baktı. Bekledi, Burak'ın akan kanına baktı.

Koşması gerektiğini biliyordu, tokayı almalı ve salona dönmeliydi. Kameralara yakalanmadan aşağı inerse daha sonra yardım çağırabilirdi. Böylelikle ne kendisi suçüstü yakalanırdı ne de Burak'ı görmezden gelmiş olurdu. Evet, en iyisi tokayı almak ve gitmekti. Kaçmak belki ama mutlaka gitmek. Zaten sonra yardım çağıracaktı. Burak'ı böyle bırakmayacaktı.

"Lütfen!" dedi Burak son nefesini verir gibi, Berk yerdeki tokayı aldı ve koştu. Hayatının en büyük pişmanlığına doğru koşmaya başladı.

Onlar sekiz kişiydiler, bir gece içlerinden biri için hırsızlık yaptılar. Arkalarından *kimsenin suçu yok* diyeceklerini sandılar çünkü *hiç kimsenin günahı yok* sanıyorlardı. Ancak Berk biliyordu; en büyük suçlu da en büyük günahkâr da kendisiydi, yerde kanlar içinde yatan Burak'ı bırakıp bir korkak gibi kaçan ondan başkası değildi. O gece kimse bunu öğrenmedi, güle oynaya evden çıkıp Yağız'ı sabahın ilk ışıklarıyla yolcu etmek istediler ancak cinayet şüphesiyle sorguya çekildiklerinde planları ertelenmiş oldu.

Üç gece sonra Berk gördüğü kâbuslara daha fazla dayanamadı ve Arden'e o karanlık odada başına gelenlerden bahsetti, hissettiği vicdan azabıyla yaşayamıyordu. Ne Ekin'in ne

de diğerlerinin yüzüne bakabiliyordu. Yağız arkadaşlarıyla birlikte sorgulandıktan sonra sorunsuzca yurtdışına yollanırken Berk ise bu yüzden çareyi gitmekte bulmuştu. Kararını vermesine sebep olan şey, babasının çıkıp "Ne diyeceksin kıza? Ben de artık senin baban gibi bir katilim mi? Senin bir katil olduğunu bildikten sonra seni sever mi sanıyorsun?" diye sorması olmuştu.

"Ben katil değilim!" diye bağırmıştı Berk.

"O gece kaçmak yerine o çocuğa yardım etseydin belki de ölmemiş olacaktı," diye nefretle solumuştu babası. "Sen artık hem katilsin hem de korkak!"

Korkuyor musun? diye sorduğunu hatırlamıştı Ekin'in ve onun gözünde hem korkak hem de katil olmaktansa aşağılık bir piç olmayı yeğledi; onu veda bile etmeden terk etti. Çünkü biliyordu, yüzüne baksaydı, o güzel yüzüne bir kez daha baksaydı yapamazdı. İçindeki bu azapla yaşayamayacağı gibi ondan gidemezdi de... Ancak gitmeliydi, bu azaptan kurtulmak için gitmeliydi.

Babasının manipülasyonlarına maruz kalan Berk şehri terk ettiğinde bu sekiz çocuğun bilmediği bir şey daha vardı. O gece çaldıkları tek şey para değildi; kasadan bir şey daha almışlardı ve Arden'i kaybetmelerine neden olan şey de bu olacaktı.

•

ŞİMDİ

Direksiyonu tutan elleri kaskatı kesilmişti, boynundaki damar neredeyse patlamak üzereydi. Burnundan soluyor, arabaların arasından geçip gitmeyi hedefliyordu. Yelkovanın her yeni hareketi aleyhine işliyor, Yağız'ın ne halde olduğunu düşünemiyordu bile.

"Arden," diye seslendi Naz arka koltuktan. "Biraz yavaşlasan iyi edersin. Yağız'a yetişelim derken kaza yaptıracaksın bize."

"Umurumuzda bile değil," dedi ön yolcu koltuğundaki Demir. "Daha hızlı sür!"

Özge, Esin, Ekin ve Berk ise Rüzgâr'ın aracıyla peşlerindeydi. Arden'in arabasındaki iki genç adam öfkeden deliriyor, kızlardan biri ise korku ve şaşkınlık içinde öylece bakıyordu.

Arden evden çıkmadan önce olan biteni onlara anlatmış, yola her şeyi bilerek koyulmalarını sağlamıştı. Kısmen her şeyi. Berk'in tanık olduğu cinayeti henüz anlatmamıştı çünkü bunu anlatması gerekenin Berk olduğunu düşünüyordu.

Berk ise arabanın sağ arka koltuğunda oturmuş önüne bakıyordu. Artık zamanının geldiğinin bilincindeydi, dostlarına ve biricik aşkına o gece gördüklerinden bahsetmeliydi. Ama nasıl? Bunca zaman sonra nasıl?

Burak'ın ölüm nedenlerinden biri olduğundan bihaber olan Esin arkada orta koltukta oturmuş, Yağız için endişelenmeye devam ediyordu. Ekin ise sol arka koltukta gözlerini bile kırpmadan geçip giden şehre bakıyordu.

Nilperi. Ah, bulanık zihninde anılarını canlandırmaya çalışan Nilperi... Kendini suçluyor, nasıl itiraf edeceğini bir türlü bilmiyordu.

Uzun süren yol, sonunda engebeli bir hal aldı ve Arden arabayı durdurdu. Gelmişlerdi, büyük bir deponun önündeydiler ve kalpleri yine tek bir şey için atıyordu. *Yağız'ı kurtarmak için.*

İki araba peş peşe dizildikten sonra kapılar açıldı, karanlığı aydınlatan arabaların farları sönmeyi bekliyordu.

"Birlikte gitmek istediğimizden emin miyiz?" diye sordu Arden.

"Gönül ister ki kızlar arabalarda beklesin ama Özge'nin bunu kabul edeceğini hiç sanmıyorum," diye laf attı Rüzgâr.

"Eh, yani," dedi Özge.

"Feministliğini sonraya saklasan?" dedi Demir. "Bu işe karışmanıza gerçekten gerek yok. Biz dördümüz halledebiliriz."

"Tabii ki halledebilirsiniz," dedi Ekin. "Ama biz de gelmek istiyoruz."

"Kesinlikle!" dedi Esin.

Berk ve Nilperi, kendi içlerindeki girdapta kaybolmaya devam ediyorlardı.

"Bir sorun var," dedi Arden depoya doğru ilerlemeden önce. "Burası çok sessiz."

"Umarım kapıdan girer girmez bizi delik deşik etmezler."

"Zannetmiyorum," dedi Arden. "Çünkü arzuları öldürmek değil, bulmak."

"Bütün bunların bir flash bellek uğruna olması gerçekten çok tuhaf."

Arden o gece paraları alırken farkında olmadan kasadaki flash belleği de almıştı. Kasanın içindeki küçük kamera ise Arden'in yüzünü sobeleyendi. Arden önce yakalanmış sonra bütün suçu üstlenmişti; suçlu olduğuna dair ortada kanıt varken diğerlerini ele vermemiş, tek başına olduğunu söylemişti. Ancak Altınsoyların derdi para değil, flash bellekti bu yüzden Arden'i hapse tıkmalarının nedeni de çalınan paranın cezasını ödetmek değil, flash belleğin yerini öğrenmekti. Onu hapse tıkmış, dövmüş ve peşini hiç bırakmamışlardı. Değil içinde ne olduğunu, nerede olduğunu bile bilmediği bir flash bellek için Arden'in ömründen dört koca yıl çalınmıştı.

"Bellek bende değil ama adamlar bunu bilmiyor, bende olduğunu sandıkları için beni öldürmediler. Kalkıştılar ama sonunu getirmediler," dedi Arden. "Gidelim."

Nilperi titrek bir sesle "Arden," dedi sonunda. O kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki kimse duymamıştı bile. "Arden."

Naz soğukkanlı duruşuyla yanındaki kıza döndü, kızın titreyen ellerini görünce uzanıp beyaz elleriyle kızın esmer tenini buluşturdu. "Nil? İyi misin?"

Durdular. Nilperi'nin gözleri hızlıca yanındaki kızıl saçlı kadına döndü. Ona şefkatle bakıyor, sanki onu anlıyordu. "Ben..." dedi kız. "Bir şey söylemem gerek."

Arden'in ela gözleri kıza döndü. "Söyle güzelim."

Diğerleri de merakla Nilperi'ye döndü. Yağız'ın içeride beklediği ve an bile kaybetmemeleri gereken bu sırada Nil ne söyleyebilirdi? Ne söyleyecekti de yüzü böylesine korku doluydu?

"Bellek," dedi Nilperi. "Bellek bendeydi."

Kızın itirafı nefeslerin tutulmasına neden oldu. Arden, kaybolan dört yılını düşündü. Nerede olduğunu bilmediği bir bellek yüzünden kaybolan dört yılını. Nil'e baktı, *Nilperi'sine* baktı. Kız hissettiği suçluluk duygusuyla titriyor, genç adamın gözlerine bakamıyordu bile.

"Onlara belleği verseydik sen hapse girmeyecek miydin?" diye soran Ekin ise akıllarını okumuş gibiydi. Hepsinin düşündüğü tek şey Arden'in kayıp yıllarıydı.

"Muhtemelen," dedi Özge, o da şaşkınlık içindeydi.

"Neden söylemedin?" diye sordu Naz. "Belleğin sende olduğunu neden bunca zaman söylemedin!"

Kız kirpiklerini korkuyla kırpıştırdı. Biraz önce Naz'ın gözlerinde gördüğü şefkat şimdi yoktu. Öfke vardı, nefret. Tam da olması gerektiği gibi. Nilperi'nin Arden'den beklediği hisler Naz'ın içindeydi.

"Tamam," dedi Demir. "Bunu sonra konuşuruz. Önce Yağız'ı kurtaralım."

"Belleği onlara verip Yağız'ı kurtarabiliriz," dedi Ekin. "Yanında mı?"

Nilperi başını çaresizce salladı. "Evde."

"Buyur bir de buradan yak," dedi Rüzgâr.

Nilperi'nin gözyaşları Arden'in orman gözlerine yağdı, onu boğdu ve sonunda dudaklarından bir söz çıkardı. "Sorun değil, ağlama," dedi yavaşça. "Ağlama, ben hallederim."

Duyduğu seste öfkeyi bekliyordu, nefreti ama en çok hayal kırıklığını. Nilperi, üçünü de bulamamıştı. Başta Naz'ın gözlerinde gördüğü şefkat, şimdi Arden'in sesindeydi. Sanki

Nilperi'yi kayıp yıllarından sorumlu tutmuyordu Arden. Zaten sorun değil demesi bile bu yüzdendi.

Arden, Demir ve Rüzgâr önde, diğerleri arkada depoya doğru ilerlemeye başladılar. Bir terslik olduğunu bilerek aralık kapıdan içeri girdiler. Berk, kızların hemen önündeydi.

Aralık kapıdan girdikten sonra karanlığın içinde telefonlarının ışıklarıyla ilerlemeye devam ettiler. "Geldim!" dedi Arden. "Geldik! Konuşmak istiyoruz."

Birkaç adım sonra geniş deponun ışığı açıldı ve o anda gençlerin üzerine bir kafes düştü. Artık deponun orta yerinde, demir parmaklıkları olan bir kafesin içindeydiler.

Tepki vermelerine kalmadan duvara yansıtılmış bir görüntü belirdi. Yağız'ı gördüler. Diz çöktürülmüş, ağzı bantlı, gözleri yaşlı ve kafasına bir silah doğrultulmuş olan Yağız'ı...

"Hayır!" diye bağırdı Arden. "Geldim işte! Al beni, onu bırak! Hayır!"

Yağız kapalı ağzıyla bir şeyler söylemeye çalışırken kamera hareketlendi, dengesiz bir şekilde başka birine döndü. Bütün gözler ekrandaki o tanıdık yüzdeydi.

"Selam çocuklar," dedi Mert. Bir zamanlar Ekin'in sevgilisi olan Mert. "Sizi yeniden görmek ne güzel."

"Ulan," demesine kalmadan Berk'in, kafesin etrafını bir grup takım elbiseli adam çevreledi, ellerinde silahlar vardı.

"Ne yani," diye şaşkınca konuştu Naz. "Yağız'ı kaçıranlar Altınsoylar değil, Mert miymiş?"

"Sen miydin?" diye hayret ederek sordu Ekin. "Bana olan nefretin yüzünden mi kaçırdın Yağız'ı?"

Mert'in ekrandaki yüzü güldü. "Kendini çok önemsiyorsun."

"Ne bok yiyorsun sen amına koyayım!" diye bağırdı Berk.

"Şşşt," dedi Mert. "Cinsiyetçi küfürler etmeyelim lütfen."

"Sıçarım senin cinsiyetçiliğine," dedi Demir. "Ne saçmalıyorsun lan?"

"Aslında haklı," dedi Özge fısıltıyla. "Ama hiç sırası değil." dedikten sonra ekrana doğru "Derdin ne?" diye bağırdı.

"Benim bir derdim yok," dedi Mert. "Ama Bahri Bey Amca sizinle kafayı bozmuş durumda."

Ekin'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Onlardan biri miydin? Bunca zaman..."

Mert kısık bir sesle güldü. "Sorularınızın olduğunu biliyorum ama bizimki daha önemli." Yüzü ciddiyetle değişti. "Bellek nerede?"

Nilperi nefesini tuttu, kimseden ses çıkmadı.

"Ben sana güvenmiştim," dedi Ekin. "Her şeyi paylaştım seninle, o geceye dair ne varsa her şeyi... Madem onlardan biriydin, neden bunca zaman beni seviyormuş gibi yaptın da ilk gün benimle hesaplaşmadın?"

"Parçaları birleştirmek zamanımı aldı," dedi Mert. "Ve yanlış ata oynadığımı da çok sonra anladım."

"Yanlış at?"

"Bellek Ekin'de değil," dedi Mert. "Arden'de de değil. Öyle olsaydı biri duygusal boşluğundayken itiraf ederdi, diğeri kan kustuğu gecelerinde ötmüş olurdu." Duraksadı. "Yağız'da da değilmiş. Öyleyse kimde?"

"Ulan geri zekâlı," dedi Demir. "Onca zaman yanımızdaydın, sorsaydın ya. Yağız'ı kaçırtman şart mıydı dangalak?"

Mert omuz silkti. "Bahri Bey Amca'nın planlarına karşı gelemem. Bana yap dedi, yaptım."

"Bellek yok," dedi Arden. "Bunu size yıllarca söyledim. Bellek bizde değil."

Nilperi şaşkın bakışlarını Arden'e çevirdi. Onun yüzünden Arden'in hayatından dört yıl çalınmıştı. Ama Arden yine de onu ele vermemişti.

"O gece kasayı açan tek kişi senmişsin Arden," dedi Mert. "Kabak gibi yakalanmışsın kameraya. O gece paralar nasıl uçtuysa bellek de uçtu, yani hayır, bellek sizde."

"Tamam," dedi Arden. "Diyelim ki öyle. Ne olacak peki? Belleği sana verirsek peşimizi bırakacak mısın? Yağız'ı hemen şimdi bırakacak mısın?"

"Kısmen," dedi Mert.

"Kısmen ne lan sokuk!" diye bağırdı Demir.

"Belleği geri verdiğinizde sizi rahat bırakacak olmamız beş yıl öncesinin teklifiydi. Arden'e bu teklifi birçok farklı kez sunduk ama hepsinde aynı cevabı aldık. Artık başka bir teklifimiz var."

"Nedir?" diye sordu Nilperi.

"Belleği ver, bizim için çalış."

"Nasıl yani?" diye sordu Esin.

"Bizim için bir iş yapmanızı istiyoruz. Tek iş, sonra serbestsiniz."

"Neden biz?" diye sordu Özge.

"Onu da zamanı geldiğinde öğrenirsiniz."

Birbirlerine baktılar, karmakarışık olan zihinleri bir karar aşamasında boğuldu.

"Olmaz," dedi Naz. "Kabul edemezsiniz."

"Naz haklı. Doğru söylediğini bilemeyiz," dedi Rüzgâr.

"Bir polis olarak bu işe bu şekilde karışmandan belliydi aptal olduğun," dedi Mert. "Sence sözüme güvenmekten başka çareniz var mı?" Ardından kamera tekrar Yağız'ı gösterdi, namlunun ucu hâlâ kafasındaydı.

Adamın işaretparmağı tetiğin üzerinde hareketlendi, o anda Nilperi "Tamam!" diye bağırdı. "Bellek bende. Yağız'ı bırak, belleği al."

Kamera tekrar Mert'e döndü, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Demek at sendin." Başını salladı. "Ah be, hissetmeliydim... Bunca zaman nasıl sakladın? Belleğin sende olduğunu bilen başka kim vardı?"

"Kimse bilmiyordu çünkü saklamadım. Aradığınızı bile bilmiyordum ki."

"Nil her şeyi yeni öğrendi," diyerek araya girdi Arden. "Belleğin önemini bilseydi bütün bunlar hiç yaşanmamış olacaktı. Benim hatamdı, ben söylemedim onlara."

"Arden," diye fısıldadı Nilperi, suçluluk duygusu her yanını sarmıştı.

"Belleğin yerini biliyorum," diye devam etti Arden. Başlarına gelen tüm kötülüklerin sorumlusu olarak yalnızca kendini görüyordu. Bildiklerini kendine saklaması diğerlerinin güvenliği içindi ancak geldikleri noktada hata yaptığını düşünüyordu. "Arkadaşlarımı bırakın. Belleği ben getireceğim size."

Mert dilini şaklattı. "Artık çok geç... Şartlar değişti dedim sana."

"Tamam," dedi Nilperi. "Ne istiyorsan yapacağız."

"Nil!" diye karşı çıksa da Arden, nafileydi. Demir'e dönüp baktı ve onun da Nilperi gibi düşündüğünü anladı. Anlaşılan bu kez yalnız olmayacaktı. Birlikte işledikleri suç onları beş yıl sonra yeniden bulmuştu ama bu kez bedelini sadece Arden ödemeyecekti.

"Başka çaremiz yok," dedi Nilperi. Arkadaşlarına döndü, her birine tek tek baktı. "Kabul etmek zorundayız."

"Ne istediklerini bile bilmiyoruz," dedi Berk.

"Merak etme," dedi Mert. "Seni yine o kâbuslarla baş etmek zorunda bırakmayacağım."

Ekin'in kaşları çatıldı, yüzü Berk'e döndü. "Neden bahsediyor?"

"Aaaa," diye şaşırdı Mert. "Yoksa biricik aşkın, kuzenimin ölümüne tanıklık ettiğini sana henüz söylememiş miydi?"

"Sen," dedi Berk hayret ederek. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Doğru mu?" diye soran Ekin'di.

"Tabii doğru," dedi Mert. "Ah, sen şimdi canım kuzenimin ölüm sebebinin kardeşin olduğunu da bilmiyorsundur..."

"Ben mi?" diye sordu Esin. "O gece Burak benim yüzümden mi öldürüldü?" Demir, kızın suratındaki değişimi görünce kıza doğru ilerledi. Elleri buz tutmuş kız, Demir'in koluna tutundu. "Burak," diye fısıldadı Demir'e. "Benim yüzümden mi..."

"Yaralandı," dedi Mert. "Ama sonra..."

"Yeter!" diye bağırdı Berk. "Yeter sus!" Geriye doğru birkaç adım attı, sırtı demir parmaklıklara çarptı. "Gördüm, evet ben gördüm ama yardım etmedim!" diye bağırırken kayarak yere düşmüştü. Ekin'in suratına bakamadığı gibi hiçbirine bakamıyordu. Kollarının arasında sıkıştırdığı başını sallamaya başladı, sanki bu anda değil de geçmişteydi. "Ekin'in tokasını almak için girdim odaya. Yerde yatıyordu, kanlar içinde. Beyaz piyano. Piyano kana bulanmıştı. Burak'ın kanına... Benden yardım istedi. Yanına gittim, yardım edecektim ama kameralar... Kameralar devreye girecekti. Kalabalığa dönmemi istediniz. Zamanım yoktu. Ona yardım edersem yakalanırdım, hepimiz mahvolurduk. Ben de—"

"Korktun," dedi Ekin, öyle bir anda, üzerinde bir kez daha düşünmeden. Oysa Berk sırf bu sözü sevdiği kadından duymamak için beş yıl boyunca kaçmıştı.

"Korktum," derken gözleri sevdiği kadına doğru çevrildi. "Cinayet üzerime kalacak, hapse gireceğim, paraları çaldığımız anlaşılacak, hep birlikte hapse gireceğiz diye çok korktum."

"Sonra neden söylemedin?" diye sordu Demir. "Bize anlatabilirdin."

"Anlatamazdım! Bir korkak gibi kaçıp gittiğimi, ölümüne engel olamadığımı söyleyemezdim!"

"Bu yüzden mi gittin?" diye sorarken Berk'e doğru adım atmıştı Ekin. "Kâbuslarından kaçmak isterken bizi mi terk ettin? Beni?"

Ayaklarının dibinde durdu, yavaşça eğildi. Elleri gözyaşlarının seline uğrayan Berk'in yüzünü buldu. "Benim yüzümden öldü," dedi Berk. "Ona yardım etseydim belki de ölmeyecekti. Ama etmedim ve öldü. Korkak gibi kaçtım, bir katil gibi hayatıma öylece devam ettim."

"Korkak," diye tekrarladı Ekin. "Katil." Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Hiç ağlamayan o kız, bugün ikinci kez gözyaşlarına boğuluyordu.

"Ağlama," dedi Berk kızın son sözlerine rağmen. "N'olursun, ağlama," diye hıçkırarak devam etti.

"Bu yüzden miydi?" diye inanamayarak tekrar sordu. "Beni en güzel yaşımda terk etmenin nedeni bu muydu? Beni hiç terk etmeyeceğine söz vermene rağmen gitmenin sebebi bu muydu?"

"Artık beni sevmezsin sandım," dedi Berk, babasının sözlerini hatırlayarak. "Bir katili sevmezsin sandım, bir korkağı..."

"İkisi de değilsin ki," dedi Ekin, severdim demek yerine. "Eğer gitmek yerine kalıp benimle paylaşsaydın sana ikisi de olmadığını söylerdim."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla sordu Berk.

"Gerçekten."

Mert'in alkış sesiyle andan koptular. "Romantik yüzleşmenizi sonraya saklayın." Dikkatler tekrar ekrana verildi, gözyaşları silindi. "Kabul ediyor musunuz etmiyor musunuz, bunun cevabını verin."

Birbirlerine baktılar, her biri şimdi farklı anılarla farklı hislerin esareti altındaydı.

Arden kayıp dört yılını düşünüyor, bir dört yılının daha harcanabileceği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu. Eğer belleği Altınsoylara verirse onlar için bir iş yapmaları gerekecekti ve belki de bu iş hayatlarını tamamen bitiren şey olacaktı.

Demir kollarındaki kıza bakıyor, yanındaki kızı düşünüyordu. Burak, Esin yüzünden öldürülmüş; Arden, Nilperi yüzünden yıllarca işkence görmüştü. Neden ve nasıl, bilmiyordu. Tek bildiği kabul etmesi ve Arden'in acısına ortak olması gerektiğiydi.

Nilperi suçluluk duygusuyla yanıp kavruluyor, odasında bulduğu belleğin hayatlarını dört bir yana savuran lanet olduğunu nasıl anlamadığını bir türlü kabullenemiyordu.

Esin, âşık olmasa bile arkadaş olarak çok sevdiği Burak'ın onun yüzünden öldürüldüğü gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu. Yağız'ın kafasına doğrultulmuş silaha bakıyor, gözyaşlarından konuşmak için izin istiyordu.

Özge bellek yüzünden bu durumda olduklarını zaten biliyordu. Arden ona belleğin yerini sormuştu, birlikte belleğin peşine de düşmüşlerdi ama Nilperi'de olduğunu ikisi de tahmin edememişti. Şimdi öğrendikleri ona da ağır gelirken o da tekrar Yağız için bir suça sürüklenmek üzereydi.

Ekin olup biteni gözyaşlarıyla karşılayarak ne yapacağını düşünüyordu. Aslında yol belliydi, yol arkadaşları da öyle... Başka çareleri yoktu. Bir kez daha içlerinden birini kaybedemezdi.

Berk yıllarca babası yüzünden kendini korkak ve katil bellemişti. Kâbuslarla dolu gecelerinde huzuru bulmasının tek yolu Ekin olmuştu, ona bakmak ve onu düşünmek. Şimdi Ekin gerçekleri biliyor ve ona nefretle bakmıyordu. Berk de yolunu çizmişti, bir kez daha, bu kez sonuç ne olursa olsun Yağız için suça karışacaktı.

Rüzgâr ve Naz'ın kabul etme sebebi belliydi; Özge ve Arden. İkisi de onlar için bu işe girecekti.

"Kabul," dediler sonunda. İki dakika düşünmüşlerdi ya da bir, bilemiyorlardı. Sadece artık Yağız'ın gözyaşları dinsin istiyorlardı.

Mert, onlara daha sonra ulaşacaklarını söyleyerek anlaşmaya vardıklarını belirtti. Belleği alacak, işi verecek ve hayatlarından toz olup gideceklerdi. "Kaçmaya kalkışmayın," dedi Mert. "Altınsoylar sizi bulur, hep buldu."

Ekranda Yağız'ın elleri çözüldü, ağzındaki bant çıkarıldı ve bedeni sürüklenirken ekran kardı. Dakikalar sonra deponun başka bir kapısından biri çıkageldi; Yağız. O aydınlık gülüşü ve neşesiyle "Çocuklar!" diye bağırdı. "Ben geldim, Yağız'ınız geldi!"

Bütün yüzler güldü, dudaklar her şeye rağmen anlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yağız kafese doğru koşuyor, kafesin içindekiler tarafından büyük bir heyecanla bekleniyordu.

O anda güçlü bir silah sesi duyuldu.

Bir çığlık koptu.

Yağız durdu, gülen suratı dondu.

Kafestekiler durdu, gülen suratları asıldı.

Eli silah tutmaya devam eden adamlardan biri "Bahri Baba'nın

selamı var," dedi. "Bize yanlış yapmaya kalkarsanız bir sonraki kurşun sadece kızı değil, hepinizi hedef alır."

Adamlar depoyu terk ederken sanki sadece genç kızı bir kurşunla zehirlememiş, hepsini ölüme terk etmişlerdi.

Küçük düşünmüşlerdi; zaten hakları olan bir parayı çalacaklardı, arkadaşlarının hayatı refaha erecek ve önlerine bakacaklardı. Ancak hiçbir şey planladıkları gibi gitmedi. Kameraları devre dışı bıraktılar; kasanın içindeki küçük kameradan bihaberken. Kalabalığın içinde hiçbir şey olmamış gibi dans ettiler; içlerinden biri evin sahibinin ölümüne izin verirken. Aceleci davrandılar, paraları alırken flash belleği de aldılar ve işte bu sebeple Altınsoyların merceğine girdiler.

Katil bulunmadan önce Altınsoylar kasadaki eksik parayı ve belleği zaten fark etmişti. Dertleri para değil, bellekti ve Arden'in peşine de bu sebeple düştüler. Artık tek dertleri Nilperi'de olduğu açığa çıkan bellek de değildi; bu on kişinin onlar için yapması gereken bir şey vardı. Artık her biri Altınsoyların emrindeydi. Kalpleri Yağız için bir olup yine çıkmaza sürüklenmişti; geri adım atamayacakları da kanlar içinde yatan genç kızdan besbelliydi.

"Ölme," diye yalvardı Yağız. Her daim neşeyle gülen suratını şimdi acıyla buruşturmuş, can çekişerek yerde yatan kıza bakıyordu.

Onlar sekiz kişiydiler; o gece bir suç işlediler ve o gece yaşananlar her birinin hayatından birkaç yılın kayıp gitmesine neden oldu.

Onlar artık on kişiydiler; o gün yeni bir suç işlemek üzere birbirlerine söz verdiler ve o gün öğrendikleri, her birinin kalbinde bir yaranın daha açılmasına neden oldu.

O çok sevdikleri yaz uykusundan uyandılar, içlerinden biri ölüm uykusuna yatarken.

Devam edecek...

selamı var," dedi. "Bize yanlış yapmaya kalkarsanız bir sonraki kurşun sadece kızı değil, hepinizi hedef alır."

Adamlar depoyu terk ederken sanki sadece genç kızı bir kurşunla zehirlememiş, hepsini ölüme terk etmişlerdi.

Küçük düşünmüşlerdi; zaten hakları olan bir parayı çalacaklardı, arkadaşlarının hayatı refaha erecek ve önlerine bakacaklardı. Ancak hiçbir şey planladıkları gibi gitmedi. Kameraları devre dışı bıraktılar; kasanın içindeki küçük kameradan bihaberken. Kalabalığın içinde hiçbir şey olmamış gibi dans ettiler; içlerinden biri evin sahibinin ölümüne izin verirken. Aceleci davrandılar, paraları alırken flash belleği de aldılar ve işte bu sebeple Altınsoyların merceğine girdiler.

Katil bulunmadan önce Altınsoylar kasadaki eksik parayı ve belleği zaten fark etmişti. Dertleri para değil, bellekti ve Arden'in peşine de bu sebeple düştüler. Artık tek dertleri Nilperi'de olduğu açığa çıkan bellek de değildi; bu on kişinin onlar için yapması gereken bir şey vardı. Artık her biri Altınsoyların emrindeydi. Kalpleri Yağız için bir olup yine çıkmaza sürüklenmişti; geri adım atamayacakları da kanlar içinde yatan genç kızdan besbelliydi.

"Ölme," diye yalvardı Yağız. Her daim neşeyle gülen suratını şimdi acıyla buruşturmuş, can çekişerek yerde yatan kıza bakıyordu.

Onlar sekiz kişiydiler; o gece bir suç işlediler ve o gece yaşananlar her birinin hayatından birkaç yılın kayıp gitmesine neden oldu.

Onlar artık on kişiydiler; o gün yeni bir suç işlemek üzere birbirlerine söz verdiler ve o gün öğrendikleri, her birinin kalbinde bir yaranın daha açılmasına neden oldu.

O çok sevdikleri yaz uykusundan uyandılar, içlerinden biri ölüm uykusuna yatarken.

Devam edecek...

YAZ UYKUSU 2. KİTAP
KIŞ GÜNEŞİ'NDEN...

O sabah her şeyin sonu olmalıydı, sadece benim değil. Senin için işlediğimiz bu suç, sizi kurtarırken beni öldürmemeliydi.

Bu yolculuk bize iyi gelecek, yaralarımızı saracak demiştik; en büyük yarayı yolun sonunda benim alacağımı bilmezken...

O hiç sevmediğin kış güneşine bakıyorsun şimdi sen ve ben, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilerek seni izliyorum.

Onlarla birlikte o şehre gideceğiz. Bir kez daha hep birlikte suça sürükleneceğiz. O sabahı hiç yaşanmamış sayıp yola devam etmek istesek de öyle olmayacak. O sabah yaşanacak ve ben o gün öleceğim.

O gün gelene dek o kadar çok güleceğiz, birlikte öyle çok eğleneceğiz ki geçmişte yaralanan kalplerimize rağmen bu bir dramın hikâyesi olmayacak.

Bu bir yolculuk hikâyesi ve her yeni şehir birbirimizi iyileştirmemiz için var.

